

Tüm ülkelerdeki devrimci ve Marksist-Leninist güçlere enformasyon için

Bülten 1/00

"Gegen die Strömung" - Almanya Devrimci Komünist Partisinin İnşası İçin Yayın Organı'nın yayınlarından parça ve özetler. Ocak-Mart 2000

Üç ayda bir Türkçe, Fransızca, İngilizce, İspanyolca, Rusça ve İtalyanca olarak Yayınlanmaktadır

"Gegen die Strömung"un Ocak bildirisi şu başlığı taşıymaktaydı:

Ekvator'daki militan mücadeleler neyi göstermektedir?

Bildirinin girişinde şunlar söylenmektedir:

"Ekvator'lu işçiler, köylüler öğrencilerle birlikte, Ekvator'daki rejime karşı, haftalarca süren kitlesel ve cesur, dönem-dönem militan protestolar, grevler ve direniş eylemleri gerçekleştirdiler. Başşehir Quito'da 21 Ocakta, sıkıyönetim rejimine ve askeri ablukaya rağmen kitleler birkaç saatliğine parlamento binasını ve hükümet sarayını işgal etmeyi başardılar. Gelişen aşamada savaşımlar, kendi aralarında görüşmek için, deneyimleri değerlendirmek için ve güç toplamak için geri çekildiler.

Son haftalarda Ekvator'daki gelişmeler göstermektedir ki, indigen ve afro-ekvatorlu nüfusun ulusal baskıya ve kötü muameleye karşı mücadelesi ile, emperyalist ülkelerin, Ekvator'da özellikle ABD emperyalizminin baskı ve sömürsüne karşı gelişen mücadele ile işçi ve köylülerin emperyalizme bağımlı yerli gericilere karşı toplumsal sınıf savaşımı mücadelesi bütünleşmektedir. Ekvator'daki kitlesel mücadeleler tekrar göstermektedir ki, emperyalistler duruma egemenlikleri sadece görünüştedir ve bu görüntü altında sürekli patlamalar olmaktadır, zira emperyalist sistem kendi çelişkilerini yalnız başına çözecek durumda değildir. Bu mücadeleler, dünyadaki sefillerin, artan sömürü ve baskı karşısında, caniane emperyalist dünya sistemi parçalanıncaya dek muazzam mücadelelere atılacaklarını göstermektedir.

- Ekvator'daki işçi ve köylülerin mücadelesi, dünyadaki tüm işçi ve köylülere bir mücadele teşkil etmektedir

"Militan mücadelelerin ana gelişmeleri" başlıklı iki sayfalık özel bir bölümde, gelişmeler kronolojik olarak ortaya konmaktadır. Devamla Ekvator'daki egemen sınıfların emperyalist efendileri hakkında bildiride şu tespitler yapılmaktadır:

"... Ekvator'daki 'Üst tabakalar' sadece büyük toprak ağaları ve komprador burjuvalardan oluşmamaktadır, bilakis onların efendileri emperyalistler de bu tabakaya aittir. Şu durumda kuşkusuz ki, emperyalist sömürücü ve baskıcı güç olarak ABD emperyalistleri ağırlıktadır... Elbette ki Alman emperyalizmi fırsattan yararlanarak, kendisini ABD emperyalizmine karşı güya "daha iyi" bir seçenek olarak takdim edecektir. O böylelikle, ABD ve diğer emperyalist rakiplerinin zararına kendi etki alanlarını genişletmek istemektedir."

- Ekvator'daki mücadelelerden çıkartılacak dersler

"Ekvator'daki işçi ve köylülerin mücadelesi şunu bir kez daha vurguladı: Her muzafer devrimin merkezi sorunu, devlet iktidarı ve onun egemenlik organları, özellikle onun ordusudur... İktidar sorunu ancak gerici devlet cihazı bir bütün olarak (gerici ordu, polis, idari cihaz, mahkemeler ve parlamento) parçalanıp, yerine yeni, emekçi ve sömürülen kitlelerle ittifak

içinde şehirde ve köyde işçilerin devrimci diktatörlük organları ile değiştirildiği zaman gündeme gelebilir. Bu diktatorya öncelikle yıkılan sömürücüleri baskı altında tutmaya ve emperyalist işgale karşı ko-runmaya hizmet edecektir.

Ekvator'daki mücadeleler, gerçekten devrimci, bilimsel komünizme, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerine bağımlı komünist bir partisinin zorunluluğunun altını da çizmiştir. Bu komünist partisi, sınıf mücadelelerine müdahale edecek, adım adım önderliği eline geçirecek, muazzam başarıları değerlendirip propaganda ederken, bu mücadelelerin eksikliklerini ve zaafılarını eleştirecek, emekçi kitlelerin sahte dostları olan sağ oportünizmin ve revizyonizmin her çeşidine karşı mücadele yürütecek ve onların burjuva reformizmini ve pasifizmini teşhir edecektir.

Gelişen kitlesel mücadelelere başarılı bir şekilde önderlik edebilmek ve onları büyük toprak ağaları, komprador burjuvazi ve emperyalist güçlerin devlet cihazını parçalayıp yerine, uzun vadede proletaryanın diktatörlüğünün kurulmasını hedef alan, Ekvatorlu işçi ve köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurma perspektifine oturtturmanın belirleyici kaldırıcı tam da budur.

Bildiride ayrıca **“60 gün süren açlık ve susuzluk grevi ve enternasyonal dayanışma eylemleri, Alman emperyalizminin hapishane idaresini, izolasyon hapisini sona erdirmeye zorlamaktadır”** başlıklı aktüel bir makaleye ve Kasım-Aralık 1999 tarihleri arasında burjuva, demokratik-antifaşist ve oportünist basından seçmeleri içeren **Kızıl Basın Özetleri** derlemesinin tanıtımını içermektedir.

“Gegen die Strömung”un Şubat-Mart bildirisi Nazi faşizmi altında zoraki çalıştırma konusunu ele almaktadır. Bildirinin girişinde şu açıklama yayınlanmıştır:

Nazi faşizmi tarafından kovuşturulanların haklı talepleri hakkında “Gegen die Strömung”un açıklaması

1. “Gegen die Strömung” Nazi faşizmi tarafından kavuşturulanların, azamî oranda –hiç değilse manevî olarak– tazminat ödenmesi yönündeki taleplerini kayıtsız-şartsız desteklerken, birincil derecedeki, tazmin edilmesi mümkün olmayan, Nazi faşizmi döneminde, ırkçılık temelinde Yahudilere ve Sinti ve Romalı'lara karşı yapılan planlı, dünya tarihindeki boyutu bakımından yekpare olan Alman emperyalizminin gerçekleştirdiği katliam caniliklerine ve ırkçı-milliyetçi temelinde gerçekleştirilen, Alman emperyalizmi tarafından saldırı gören halklara, özellikle Sovyetler Birliğindeki ve Polonya'daki ve diğer tüm halklara karşı yaptığı caniliklere dikkatleri çekmekteyiz.

2. Hayatta kalan kovuşturulanların üzerinde gerçekleştirilen ve şimdiye değin cezası verilmeyen, işkence, zulüm etme, özgürlüklerinin gasp etme, yakınlarını öldürme gibi caniliklere dikkat çekmekte bu bağlamda özsel bir önem taşımaktadır.

3. Alman emperyalizminin Nazi rejimi sadece bir

cinayet rejimi değildi, o aynı zamanda bir talan cinayeti yapan ve talancı sömürüyü yapan bir rejimdi. Alman emperyalizminin diğer ülkelere harabeye uğratma gerçekleştirdiği ve maddî değeri bilyonları bulan zararların yanısıra, doğrudan yapılan talan, hırsızlık ve kölece çalıştırma diye tanımlanarak kısmen küçümsenen esir alınıp kaçırılan milyonlarca insanın işgücünün zorla sömürülmesi hem Nazi faşizminin savaşına hizmet etti hem de zenginliklerin birikmesine hizmet etti.

4. Nazi faşizminin imha etme ve bastırma politikası, “böl ve yönet” metodunu kullanıyordu. Kademeli olarak uygulanan ve zamanlama olarak değişik etaplarda meydana gelen iş gücünün talan etme çizgisi, sahte vaatlerle kandırılıp güya “özgürce” getirilen başka ülkelerden gelen işçilerden başlayan, kaçırılan ve tarımsal alanda zoraki olarak serflik gibi çalıştırılanlarla devam eden, savaş esiri ve temerküz tutukluluklarının kölece çalıştırılması ile devam eden ve yorgunluk-

tan ölmeden yada katledilmeden önce iş güçleri birkaç hafta yada bir kaç ay sömürülen, tutuklu bulunan Yahudi ve Sinti ve Roma nüfusunun büyük bölümünün planlı olarak ölene dek çalıştırma uygulamasına kadar varmaktadır.

5. Tarihsel olarak önemli bir yere sahip olan Potsdam anlaşması, suçluların tüm bu caniliklerden dolayı maddi zararları karşılamak için azami olarak tazminat ödemesini ön görmekte ve sadece Alman devletinin değil, aynı zamanda Alman nüfusunun da bu talepleri gözdardı edemeyeceğini vurgulamaktadır. İkinci dünya savaşından sonra Alman emperyalizmin varlığının devamı ve yeniden yükselmesi, Potsdam anlaşmasının ihlali tarihi, tazminatlar sorununu kapsayan bir barış anlaşmasının reddi hayatta kalan tutukluların maddi olarak tazminat ödenmesi yönündeki taleplerinin büyük oranında reddinin bir tarihidir. 50 seneden beri süre gelen inkarlar, doğrudan yalanlar, çarpıtmalar, hukuki kurnazlıklar ve Nazi faşizminin caniliklerinin provokatif bir şekilde haklı çıkartma tutumları ile Alman emperyalizmi, Nazi faşizmi ile BRD-devleti arasında gerçek bir sürekliliği içerdiğini kanıtlamaktadır.

6. "Gegen die Strömung" Nazi faşizmi tarafından kavuşturulan tüm grupların tazminat ödenmesi yönündeki demokratik taleplerini kayıtsız-şartsız destekleyerek, önüne Alman emperyalizminin sözüm ona güvenilirliğini elde etmek için imaj giderleri olarak görülmesi gereken komik orandaki tutarlarla "her türlü taleplerden kendini uzak tutmaya" çalışan bilumum manevralarını teşhir etme görevini koymaktadır. Bu bağlamda ön planda duran sorun, Nazi faşizminin caniliklerinin boyutları hakkında berraklık yaratmak ve bu caniliklerin bu güne değin inkar edilmesi, hasır altı edilmesi, küçümsenmesinin boyutlarını göstermektir.

7. "Gegen die Strömung", aşağıdaki noktaların, ta Marks ve Engels'den buyana bilimsel komünizmin vazgeçilmez ilkelerinin bir parçası olduğuna dikkat çekmektedir:

a) Egemen sınıfların caniliklerine karşı mücadele etmediği müddetçe geniş emekçi kitleler bu caniliklerin suç ortağı durumundadırlar.

b) Egemen sınıflar yıkılmadan önce, komünist güçler, 'kendi' devletleri tarafından sömürülen ve talan edilen halkların maddi olarak tazminat almaları yönünde egemen sınıflara karşı sınıf mücadelesi yürütmek zorundadırlar.

"Almanya adına diğer ülkelerde gerçekleştirilen alçaklığın suçu sadece hükümetlerin üzerine düşmemektedir, bilakis bunda büyük oranda Alman halkının kendisinin de suçu bulunmaktadır. Alman halkının körlüğü, kölelik anlayışı, sadıkça çavuşluğa eğilimi, 'Allahın merhametindeki' efendiler için 'sorunsuz' alet olma mentalitesi olmasaydı, Alman ismi yurtdışında daha az nefret edilir, daha az lanetlenir, daha az hor görülürdü..."

(Engels, "Alman dışişleri politikası", "Neue Rheinische Zeitung", Nr.33, 3 Haziran 1948, Marks-Engels Eserler, Cilt 5, Sf. 155, alm, Türkçe'si bize ait)

"Ama şimdi resmi Almanya'nın arkasında, sosyalist Almanya, ülkenin geleceğini, yakın geleceğini elinde bulunduracak olan parti durmaktadır. Bu parti iktidara geldikten hemen sonra, kendisinden önceki iktidar sahiplerinin diğer ülkelere karşı yaptığı haksızlıkları telafi etmeksizin, bu egemenliği ne uygulayabilir ne de pekiştirebilir.

(Engels, "Almanya'da Sosyalizm", 1992, Marks-Engels Eserler, Cilt 22, Sf. 253, alm, Türkçe'si bize ait)

c) Egemen sınıflar yıkıldıktan sonra, yeni kurulan işçi sınıfının diktatoryası ve onun sosyalist hükümeti, kendisinden önceki devlet ve hükümetlerin canilikleri – mümkün olduğu müddetçe – bertaraf etmekle yükümlüdür.

Marks ve Engels'in bu programatik temel düşünceleri, emperyalist büyük güç ülkelerinde yaşayan komünist güçler açısından özel bir önem taşımaktadır. Büyük caniliklerin gerçekleştiği, emekçi kitlelerin büyük çoğunluğunun bu caniliklere, özellikle Nazi faşizmi döneminde işlenen caniliklere ortak olduğu Almanya gibi bir ülkede komünist bir partisini kurmak isteyen bir güç olarak "Gegen die Strömung" söz vermektedir ki, tam bu ilkelerin temelinde, tüm ülkelerdeki işçi sınıfı ile omuz omuza, özellikle Nazi faşizmi tarafından kovuşturulan insanlarla omuz omuza mücadelemizi yürüteceğiz.

"Gegen die Strömung" Yönetimi

Şubat 2000

Bildirinin giriş bölümünde şunlar söylenmektedir:

"Aylarca süren, anti-semit imalarla dolu olan haberlerden sonra, geçtiğimiz senenin sonunda, nihayet bir çözümün bulunduğu, Nazi rejimi tarafından zoraki çalıştırılanlara 10 Milyar DM verileceğine dair basın açıklamaları yayınlandı. Alman emperyalizmi ile kovuşturulanların haklarını savunan değişik örgüt temsilcileri arasında gerçekleştirilen anlaşmanın zavallılığından bağımsız olarak, komünist ve demokratik güçlerin önünde şu büyük temel sorunlar bulunmaktadır: Gözlerimiz önünde tarihsel bir haksızlık, güncel bir haksızlığa dönüşmektedir, yani Nazi faşizminin caniliklerinde Alman işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin suç ortaklığı, emperyalist Almanya'nın bugünkü davranışlarının kabulüne dönüşmektedir. Ve bu gelişmesinin arkasında, her emperyalist ülkede yaşayan, özellikle de emperyalist büyük güç ülkelerinde, ve hele de emperyalist Almanya'da yaşayan her komünist gücün önünde şu temel ideolojik sorun durmaktadır: Komünist yönelimli işçi hareketi ve onun müttefikleri, 'kendi' egemen sınıflarının gerçekleştirdiği caniliklere ve bu caniliklere emekçi kitlelerin göz yumması ve buna ortak olması sorununa nasıl yaklaşmalıdır."

• **Nazi faşizminin kölece çalıştırma programı nasıl gerçekleştirildi ve bunun etapları**

Önemli tarihsel kesitleri (İkinci dünya savaşı öncesi, ikinci dünya savaşı sonrasında 1941'e dek ve sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı yapılan saldırıdan sonra dönemler) temel alarak bildiri, detaylı ve bir dizi veriye dayanarak, Nazi faşizminin kölece çalıştırma programının kademeli olarak nasıl hayata geçirildiğini, Nazi Almanya'sında 'yabancı' işçilere yapılan muameleler, işgal edilen batılı ülkelerden, Polonya'dan ve sosyalist Sovyetler Birliği'nden işçilerin kaçırılarak kölece çalıştırılmaları ve nihayet Temerküz kamplarındaki tutukluların kölece çalıştırma koşullarını ortaya koymaktadır.

• **Nazi faşizminin imha programının bir parçası olarak kölece çalıştırma: Nazi Temerküz kamplarında Yahudiler ve Sinti ve Romalar.**

Bildirinin özel bir bölümünde, *savaş tutuklularının ve Temerküz kampları tutuklularının direniş eylemleri* vurgulanmaktadır. Devamla bildiride şunlar söylenmektedir:

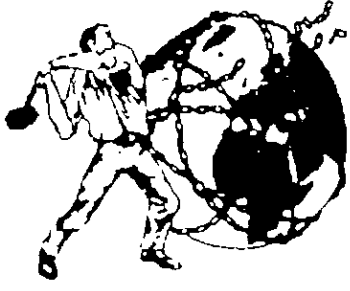
- "... belki de tarihin en büyük ve en korkunç kölelik kuruluşu..." (Nürnberg mahkemesinin kararlarından)
- Nazi kölece çalıştırma sisteminde Alman işçileri ve diğer emekçi kitlelerin suç ortaklığı

"... Alman mali sermayesinin Nazi faşizmi döneminde zoraki olarak çalıştırılanların sırtında elde ettiği milyarlık karlar, 1945'de Nazi faşizminin askeri olarak parçalanmasından sonra, Alman emperyalizminin yeniden yükselmesini büyük oranda destekledi ve Daimler-Chrysler, VW, BASF, Bayer, Deutsche Bank vs. gibi canı Alman işletmelerinin emperyalist dünya piyasasındaki öncü konumunu simgelemektedir..."

Milyonlarca insanın köleleştirilmesinden sadece Alman emperyalizminin tekelci işletmeleri faydalanmadı ve hala da faydalıyor, aynı zamanda tüm Alman nüfusu da bu köleleştirmeden faydalandı ve hala da faydalıyor... Almanya'daki komünist partisi, Alman emperyalizminin bu caniliklerdeki Alman işçilerinin sorumluluğunu ve suç ortaklığını bilinçlere çıkartmak ve Alman emperyalizminin yapmış olduğu caniliklerin işçiler tarafından telafi etmeleri yönünde işçiler arasında propaganda yapmak zorundadır..."

Bildiride ayrıca, "Gegen die Strömung"un *geçtiğimiz aylardaki yayınlarına okuyuculardan gelen iki haklı eleştiriye* yer verilmektedir.

İlişki Adresi: Buchladen Georgi Dimitroff Koblenzer Str. 4 60327 Frankfurt/M.	Açılış saatleri: Çarşamba- Cuma 16.30- 18.30 Cumartesi 10.00-13.00 Pazertesi ve Salı kapalıdır.
* Fax: 004969/730920 * E-Mail: Bulagdimi@aol.com * http://members.aol.com/bulagdimi/gds.htm	
(*) Bütün ülkelerdeki gizli servislerin aralarındaki işbirliğini küçümsemeyelim	

Tüm ülkelerdeki devrimci ve Marksist-Leninist güçlere enformasyon için

Bülten 2/00

“Gegen die Strömung” - Almanya Devrimci Komünist Partisinin İnşası İçin Yayın Organı'nın yayınlarından parça ve özetler. *Nisan-Haziran 2000*

☆ Üç ayda bir Türkçe, Fransızca, İngilizce, İspanyolca, Rusça, Hollandaca ve İtalyanca olarak Yayınlanmaktadır ☆

Nisanda yayınlanan “Gegen die Strömung”un bildirisi şu başlığı taşıymaktaydı:

Silah ihracatı Alman emperyalizmin temel bir karakteristik özelliğidir:

“Alman silahları ve Alman sermayesi, dünyadaki katliamlara ortak olmaktadır”

Bildirinin giriş bölümünde şunlara yer verilmektedir:

“Geçtiğimiz aylarda gündemden düşmeyen, Alman politikacılarının aldıkları rüşvet paralarından oluşan bir nevi ‘kara banka hesapları’ konusu, emperyalist sistemin büyük bir pisliğini apaçık ortaya sermektedir: Silah İhracatı! Basbayağı legal ve aynı zamanda legal olmayan silah ihracı, Alman emperyalizminin temel bir karakteristik özelliğidir ve Alman emperyalizminin mahkum edilmesi gereken noktalarından biridir. Alman emperyalizminin hizmetince çalışan tüm siyasi partiler, bu tür ihracatları istemekte ve aklamaktadırlar ve onlar böylelikle, manevi anlamda savaş canilerinin ve savaş kışkırtıcılarının düzeyinde durmaktadırlar, tıpkı tüm emperyalist sistemin, savaş canılığı ve savaş kışkırtıcılığı sistemi olduğu gibi. Askeri donanım aracılığıyla güdülen emperyalist savaş hazırlığı ve savaş kışkırtıcılığı, Alman emperyalizmine karşı proleter devrimin zorunluluğunu zorunlu kılan tartışma götürmez gerekçelerden biridir...”

☆ Ölüm Almanya’dan gelen ustalık eseridir

Eski Yugoslavya, Türkiye, Endonezya, Nigerya, İran ve Irak örneklerine dayanarak bildiri, Politikacılar, Devlet memurları ve Federal Ordu Subayları ile sıkı ilişki içinde on yıllardan beri tüm dünyadaki gerici ve faşist rejimlere silah satan donanım üreticileri ve Alman emperyalizminin savaş kışkırtıcı rolünü detaylı bir şekilde ortaya koymaktadır.

☆ **Alman emperyalizminin silah ihracatı, ezilen halkların kurtuluş hareketlerine karşı mücadele ve emperyalist etki alanlarının genişletilmesi yönündeki mücadele anlamına gelmektedir**

Silah ihracının beraberinde getirdiği olağan üstü yüksek kar oranının yanı sıra, Alman emperyalizmi bu bağlamda şu hedefleri gütmektedir:

- “Ezilen halkların kurtuluş mücadelelerine karşı karşı-devrimci rejimleri güçlendirmek,
- Kendi etki alanlarını genişletmek ve karşıt emperyalist güçlerin etkisini geri letmek,
- Savaşları kışkırtmak ve başlatmak, böylelikle yerel komprador ordular kendi savaş yönetimine bağlanmasına imkan sağlanmak,
- Kendi silah sistemlerini “gerçek koşullarda” deneyerek daha da mükemmelleştirmek ve de muhtemel savaş karşıtlarının silah sistemleri hakkında bilgi toplamaktır...”

☆ **Silah ihracatına karşı mücadele ve proleter enternasyonalizm**

“Silah ihracatının üzerine yapılan tüm tartışmaların arka planında son tahlilde kapitalizm ve emperyalizmin saçmalığı sorunu durmaktadır. Buradan, sosyalist ekonomi sisteminin perspektifi, kapitalistlerin ve silah ihracat-

çılarının üzerine baskı perspektifi ve proletarya diktatörlüğünün perspektifi noktaları türemektedir. Çünkü bu sorunlar kapitalist sistemin çerçevesi içinde ne teorik ne de reel olarak çözülebilir. Haliyle, silah ihracatı ve onun beraberinde getirdiği yolsuzluk sorunları, son tahlilde sosyalist devrimin zorunluluğunu içinde barındıran temel bir sorundur.

Görev Alman emperyalizminin dünya çapındaki tüm caniliklerini teşhir etmek, başka uluslara karşı mevcut olan kahrolası Alman burun büyüklüğüne karşı mücadele içinde, öncelikle Alman emperyalizmi tarafından sömürülen ve baskı altında tutulan halklar ile birlikte adım adım enternasyonal bir dayanışma cephesi ve ortak bir mücadele cephesi yaratmak ve geliştirmektir. Bu hedef ancak, burada devrimci komünist partisinin önderliğinde, işçilerin ve diğer emekçilerin ses getiren muazzam proleter enternasyonalisti sınıf dayanışmacı eylemleri (dayanışma eylemleri, savaş malzemelerinin taşımalarının ve diğer halklara karşı askeri harcamaların reddedilmesi vs. gibi) yürütüldüğü taktirde başarıya ulaşabilir. Baskı altında tutulan halkların Alman emperyalizmine karşı mücadelesi bütün kuvvetle desteklenmek ve bu tür mücadelenin 'canavarın kalesindeki' Alman emperyalizmine karşı mücadeleye önemli bir destek olarak propaganda edilmek zorundadır.

Bu bağlamda komünist partisi Alman sermayesinin kayıtsız koşulsuz olarak tasfiye edilmesi için ve bu sermayenin diğer ülkelerdeki siyasi mevzilerinin ve askeri üstlerinin kayıtsız koşulsuz olarak tasfiye edilmesi uğrunda mücadele yürütmelidir. Bu sorun Alman emperyalizmine karşı silahlı sosyalist devrimin hazırlanması ve gerçekleştirilmesi için çok özsel programatik bir öneme sahiptir."

Bildiride ayrıca geçtiğimiz yıllarda baş gösteren anti-militarist protesto ve gösterilerin kısa bir dökümünü de içermektedir. Bunun yanı sıra, 1996 Haziran'da "Rot Front" sayı 2 de yayınlanan "Alman emperyalizminin revanşizmine ve militarizmine ölüm!" başlıklı 3 nolu karar tasarısından pasajlar, "Alman militarizmi" başlığında özel bir kutu içinde yayınlandı. Bu bölümde diğer şeylerin yanı sıra şunlar söylenmektedir:

☆ **Federal Ordu (Bundeswehr) hem içe hem dışa dönük katliamcı bir cihazdır**

"... iç savaşın bir ordusu olarak Federal Ordu, iç karşı ayaklanmada ve devrimci hareketlere karşı,

işçi sınıfının ve diğer emekçilerin ayaklanmasına karşı kullanılan karşı-devrimci temel bir cihazdır. Federal Ordu, bizzat pratikte iç savaş karşı hazır ve isyan eden işçi ve genç kitlelere karşı nasıl hareket edeceğini bizzat pratik olarak ekserse etmektedir.

Saldırgan bir ordu olarak Federal Ordu, Alman emperyalizminin sömürü çıkarlarının korunması ve genişlemesi hedefine hizmet etmektedir. O emperyalist savaşın, dünya egemenliği uğrunda mücadelelenin ve revanşizmin bir aletidir. Federal Ordu diğer ülkelerdeki devrimci hareketlerin bastırılmasında ve diğer ülkelerin talan edilmesinde kullanılan bir alettir."

☆ **Alman emperyalizminin savaş ve askeri donanım potansiyeli**

"Militaristleşmede atom bombasının önemli bir rolü bulunmaktadır. Atom bombasını kullanmaya hazırlanan Federal Ordu, uran maddesine her an sahip olma durumundadır, 'atom enerjisinin sivil amaçlar için kullanımı' olarak adlandırılan endüstrinin kısa bir şekilde atom bombasının üretimine dönüştürülebilme imkanı, değişik bağımlı ülkelerin atom bombası ile donanmasında mevcut olan liderlik konumu, bütün bunlar şunu göstermektedir:

"Alman emperyalizmi atom bombasına pratik olarak hüküm etmektedir. Siyasi hesaplara uymadığı için bu olgunun resmi olarak kabul edilmemesi de bu gerçeği değiştirmez."

☆ **Askeri yayılımcılığın, ideolojik ve askeri olarak savaş hazırlığının yeni bir aşaması**

"...1 Eylül 1995'de, Nazilerin Planyayı işgalinin yıldönümünün hemen ardından, 2. dünya savaşının bitiminden tam 50 sene sonra, Federal Ordu **ilk resmi ve açık savaş müdahalesini gerçekleştirdi**. Alman emperyalizminin savaş hazırlığı salt askeri hazırlıklardan ibaret değildir. Şu durumda gayeleri, nüfusu Federal Ordunun değişik fonksiyonları hakkında eğitmektir. NATO içi ve NATO dışı "savunma alanlarında", UN "Mavi Bere" askeri müdahalelere katılma üzerine yürütülen kapsamlı bir propaganda kampanyası ile kitleler "psikolojik" olarak "ciddi bir duruma" hazırlanmakta, ve Alman askeri cihazının dünya çapındaki müdahalelerine alıştırılmaktadır. Alman emperyalizminin Propagandacıları bu amaca ulaşmak için bir dizi demagojik sahtekarlık numaralarına başvurmaktadırlar. Bu bağlamda onlar, "Almanyanın sorumluluğu" ve diğer büyük güçler ile "eşit haklar" gibi kulağa onca tehlikeli gelmeyen terimleri kullanarak, gerçek hedeflerini örtbas etmektedirler..."

☆ **Militarizm tüm kamusal yaşamı belirlemektedir**

"... Militarileşme kendisini şu noktalarda göstermektedir: Alman şovenizminin ve Alman rasizminin kıskırtması yoluyla, emekçi yığınları gelecekteki savaş için askeri malzeme olma rollerine yönelik kapsamlı olarak hazırlanması; "Elden kaybedilen Doğu bölgelerinin yeniden elde edilmesi"ne yönelik revanşist paroların pekiştirilmesi ve devlete tapma, kör kışla disiplini ve kölece boyun eğme niteliklerinde somutlaşan Alman ideolojisinin aktivite edilmesi; İkinci Dünya savaşında, Alman emperyalizminin savaş caniliklerinin aklanması; Federal Ordunun "ulusun okulu" olarak propaganda edilmesi; İşletme ve okulların giderek daha da militarize edilmesi; savaş karşıtı ve askeri görev karşıtlarının giderek daha fazla ve açık bir şekilde genel savaş planlarına kapsanması; Adli kurumların ve kamu işletmelerinin, hastahanelerin savaşın beraberinde getireceği "acil" koşullar için hazırlanması, "Tehlike çanlarının" denenmesi ve "bombalanma ihtimaline karşı alınacak önlemlerin" genel bir biçimde tatbik edilmesi."

☆ **Militarizmin her biçimine ve savaş hazırlıklarına karşı ve Federal Ordunun parçalanması için mücadele yürütelim!**

"... Tüm ülkelerdeki devrimler bize göstermektedir ki, Federal Ordu gibi ordular kendi kendilerine yok olmamaktadırlar, Ordunun elit birlikleri vede diğer birlikleri hiç tereddüt etmeden, isyan eden askerlere ve kendi ülkesindeki ayaklanan kitlelere ateş etmektedirler. Bu tür orduları, basit bir şekilde "içerden", askerleri "ikna ederek" üstesinden gelmek ve ortadan kaldırmak imkansızdır.

Ordunun askeri gücü ve devrim esnasında çeşitli birliklerinin nerelerde hareket ettikleri hakkında bilgi toplamak, durumun çatallaştığı dönemlerde askeri birlikleri askerden kaçmaya sevk etmek ve her şeyden evvel, Lenin'in de belirttiği gibi, "Silah sanatını öğrenebilmek" için, Federal Ordu içinde çalışmak hiçte küçümsenmeyecek şekilde önemli olmasına rağmen, şu açık olmak zorundadır: Ordu içinde sabotaj çalışması, sadece silahlı devrimci birliklerin baskısı mevcut olduğu taktirde, Ordunun parçalanması görevine önemli bir katkıda bulunabilir. Federal Ordunun parçalanması görevi esas

olarak Proletaryanın iç savaş ordu kuvvetlerince silahlı ayaklanma esnasında gerçekleştirilebilir."

☆ **Emperyalizm, Revanşizm ve Militarizmin iç bağlantıları üzerine**

"... Alman emperyalizminin ortaya çıkışının somut tarihsel koşulları aynı zamanda onun **kendine has temel özelliklerinin** ortaya çıkması ve pekişmesine temel oldu. Tüm emperyalist büyük güçlerin ortak bir özelliği olan militarizm, gerici Prusyanın etkisi ile Almanyada özel bir karaktere büründü ve etki alanlarının silah yoluyla yeniden paylaşılması yönünde emperyalist haydutlar arasındaki mücadeleye "geç katılan" bir emperyalist olma bakımından Alman emperyalizmin daha saldırgan olması nedeniyle bu **militarizm** daha da saldırgan bir niteliğe büründü. Alman emperyalizminin, dünyaya egemenlik etme şeklindeki emperyalist amacı, birinci dünya savaşındaki yenilgiden ve özellikle ikinci dünya savaşından sonraki yenilgiden sonra **Alman revanşizmi** temel özelliğinin ortaya çıkmasına yol açtı. Elde edilen yenilgiler için intikam alma çabası, kelimenin tam anlamıyla her araca başvurarak Avrupa'da ve tüm dünyada kayıtsız koşulsuz egemenliği elde etme hedefi ve katliamcı kolluk kuvveti olarak dünya emperyalizminin çıkarı için devrime ve komünizme öldürücü darbeyi vurmak hedefleri, genel anlamda emperyalizminin tüm gerici özellikleri, özel olarak da Almanyanın tarihindeki tüm gerici özellikleri, en vahşi ve en saldırgan faşimde, **Nazi faşizminde** odaklaştı. Bu faşizm katliamcı canavar nitelikleri itibarıyla, tarihte tekdir.

Tarihsel gelişmenin zemini üzerinde, Alman emperyalizminin genel ve kendine has özellikleri birbirlerini etkilediler. Alman militarizmi, Alman revanşizmi ve Nazi faşizmi, son tahlilde kapitalist sömürü düzenini ayakta tutmak vede Alman tekelci sermayesinin emperyalist azami karlarını korumak ve kabullendirmek için bir araç olarak ortaya çıktı ve gelişti. Alman revanşizmi, Alman emperyalizminin kendine has bir özelliği olarak ortaya çıkmasından sonra, revanşizm bu sefer, daha bağınaz bir militarizme yol açmaktadır, zira revanşist emeller, sadece azami derece bir silahlanma ve savaşa hazırlık çabaları, kelimenin tam anlamıyla soykırım politikaları ile gerçekleştirilebilir."

Mayıs ve Haziranda şu bildiri yayınlandı:

"Nazilere karşı şiddet yok!" şeklindeki adi gerekçeye karşı:

Nazi terörüne karşı şiddeti reddeden, kendisini suç ortağı yapar!

"31 Mayıs'da Falco Lüdke adlı bir anti-faşist, Eberswalde'de bir Nazi tarafından öldürüldü. 14 Haziranda Desau'da Alberto Adriano, bir Nazi saldırısından aldığı yaralar sonucunda öldü. Bu Nazi cinayetleri ve gelişen günlük Nazi terörü karşısında hala şu şekilde yakın insanlar bulunmaktadır: 'Sakin şiddet kullanmayın!'. Bir de bu talep, Alman emperyalizmine ait, dışından tepesine kadar silahlı bir kolluk kuvvetleri ile Nazi eylemlerinin korumasını savunan aynı burjuva politikacıları tarafından dile getirilmesi büsbütün bir pişkinliktir."

Bildiri, Falco Lüdke ve Alberto Adriano'nun Naziler tarafından nasıl öldürüldüğünü; Polis ve Yargıçlarla Naziler arasındaki işbirliği ve bu gelişmelere karşı gelişen anti-faşist protesto gösterilerini ortaya koyduktan sonra şunlar söylenmektedir:

- **Olanaklı olduğu yerde tartış, zorunlu olduğu yerde vur!!**

"... Eylem sırasında olan Nazilerle tartışma için hiç bir yer yoktur, burada zorunlu olan şey büyük bir kararlılıkla ve katiller çetesine acımadan hareket etmektir. Nazilerin ortaya çıktığı her yerde, sığınmacılar, Yahudi, Sinti ve Roma ve Naziler tarafından tehdit edilen tüm insanlarla birlikte tüm güçler seferber edilerek anti-faşist kendi kendini koruma birlikleri oluşturulmak zorundadır. Ancak sözüm ona "kurtarılmış milliyetçi bölgeler"de, okullarda, caddelerde ve işletmelerde de Nazilere hissedilir darbeler vurmak gereklidir.

Nazi terörü ile anti-faşist şiddetin aynı kefeye konulması, Nazilere karşı mücadele eden herkesi karalamaktadır. Örneğin: Warsau'daki Getto ayaklanmasına katılan Yahudi savaşçıları, Fransa'daki anti-faşist cephesi savaşçılarını, Sebibor, Treblinka ve Auschwitz'deki imha Kampında gelişen silahlı ayaklanmaları."

- **Nazi cinayetleri ve Nazi terörüne verilecek bir cevap vardır: Nazilere iki-üç misli vurmak gerekiyor!**

"Fakat bunlar yeterli değildir. Nazilere karşı mücadele yürütüldüğü her yerde kısa bir zaman

içinde fark edilmektedir ki, Nazi-İdeolojisine karşı bir mücadelede zorunludur. Burada şu husus belirleyicidir: Bugünkü Nazi ideolojisinin kökleri, 1933-1945 arasında Almanya'da devlet doktrini olan ve milyonlarca kez yaygınlaştırılan Nazi ideolojisi sistemine dayanmaktadır. Ve hala bugüne kadar, Alman nüfusunun büyük bölümünde bu Nazi ideolojisinin unsurlarına büyük oranda rastlanmaktadır.

Aynı zamanda şu bilinçte tutulmalıdır ki, Nazi faşizmi, Alman finans sermayesinin, Alman emperyalizminin **sadece bir** iktidar biçimi, "açık terörist diktatörlük" biçimi idi. Aslına bakılırsa, Nazi ideolojisi, Alman burjuvazisinin, Alman emperyalizminin ideolojisinin (Alman şövenizmi, Alman ırkçılığı, Alman anti-semitizmi, anti-ziganizmi, Alman anti-komünizmi) sadece aşırı oranda geliştirilmiş bir devamıdır.

Biz komünistler için bu şu anlama gelmektedir: Alman emperyalizmi şiddete dayanan proleter devrimi ile yenilgiye uğratılıp, parçalanmak zorundadır. Sadece emperyalist devlet cihazının harabeleri üstüne proletarya diktatörlüğü inşa edilebilir. Proletarya diktatörlüğü yıkılan burjuvaziye, Nazileri ve her türlü gericileri baskı altında tutacaktır. Sosyalizmin inşası sadece bu şekilde gerçekleştirilebilir, sınıfsız topluma, komünizme ancak bu şekilde erişilebilir."

İlişki Adresi:

**Buchladen Georgi Dimitroff
Speyerer Str. 23
60327 Frankfurt/Main**

* Fax: 004969/730920

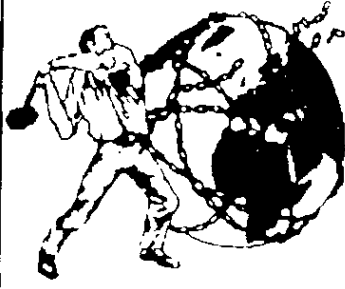
* EMail: info@gegendiestroemung.org

* http://www.gegendiestroemung.org

Açılış saatleri:

**Cuma
16.30-19.30
Cumartesi
11:00-13:00**

(*) Butun ülkelerdeki gizli servislerin aralarındaki işbirliğini kuçumsemeyelim

Bütün ülkelerin devrimci, Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 3/00

“Gegen die Strömung” - Almanya Devrimci Komünist Parti İnşası için Yayın Organı'nın sayılarında parça ve özetler. Haziran Ağustos 2000

☆ Üç ayda bir Türkçe, Fransızca, İngilizce, İspanyolca, Holandaca, Rusça ve İtalyanca olarak Yayınlanmaktadır ☆

“Gegen die Strömung”un altı sayfalık Temmuz bildirisi şu başlığı taşımaktadır:

Bilimsel komünizmin temel tezlerinden birinin çarpıtılmasına karşı:

“İşçilerin Vatanı Yoktur!”

“Alman şovenizmi, milliyetçi ‘yeniden birleşme şamatası’ çıkmalı beri, işçileri ve çalışan nüfusun diğer kesimlerini, ABD emperyalizmi ve diğer büyük güçlerle yoğun bir rekabet içindeki emperyalist burjuvaziye daha sıkı kenetlemek üzere, içe ve dışa karşı giderek zorlamaya başladı.

Bilimsel komünizmin tarihsel doğum belgesi olan ‘Komünist Parti Manifestosu’, ‘Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!’ sloganıyla her türden milliyetçiliğe karşı savaş ilan etmişti. Bu husus şu anda Almanya’da, bizler açısından son derece önemlidir. Marx ve Engels, burjuvazinin proletaryayı devrimden alıkoymak için girişeceği önemli manevralardan birisinin ‘anavatan’ ve ‘yurtseverlik’ adına çağrı yapmak olduğunu biliyorlardı. Konuyu şöyle formüle ettiler: ‘Komünistler anavatanı, milliyeti ortadan kaldırmayı istemekle itham edilirler’. Marx ve Engels’in bu burjuva-demagogik suçlamaya 1848’de verdiği yanıt, o zamandan bu yana, dünya komünist hareketinin tarihi boyunca hep tartışma konusu oldu; oportünistleri ve milliyetçileri çileden çıkarmaya yetti.”

• “.....Zaten sahip olmadıkları bir şey ellerinden alınamaz.”

Marx ve Engels’in cevabıyla her şeyden önce, burjuvazinin “vatan sevgisi” için çağrı yaparken maskeleyiği can alıcı husus bilince çıkmaktadır: Devletin, ekonominin iktidarı kimin elindedir? Vatan kime aittir? Marx ve Engels bu saptamanın da ötesine geçti:

“..çünkü komünist güçlerin hedefi, emperyalist burjuvazinin iktidarını dünyanın her

tarafında kırmak ve uluslararası proletaryanın öncülüğünde, sömürü ve baskının, devletlerin, milletlerin ve milliyetlerin olmadığı dünya komünizmini kurmaktır...”

• “...bu mücadelenin doğrudan cereyan ettiği sahne olarak ülkenin kendisi”

“Proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesi, içerik açısından değilse de, biçim açısından başlangıçta milli niteliktedir. Her ülkenin proletaryası doğal olarak önce kendi burjuvazisinin hakkından gelmelidir.” (Marx/ Engels, ‘Komünist Parti Manifestosu’, 1848, Toplu Eserler 4. Cilt, s. 473)

Şovenistlerin Marx ve Engels’in bu temel tezini milliyetçi bir tarzda yorumlayan demagogik manevrasına karşı, teorik açıdan mümkün olan en keskin ve sert bir şekilde mücadele edilmelidir. Bu noktada aşağıdaki hususlar önemlidir:

• ““Önce kendi burjuvazisinin hakkından gelmek” –bunun anlamı, komünist güçlerin esas düşmanının ‘kendi’ ülkesi içinde olduğudur. Bir ülkenin komünist güçlerinin çalışma sahası ve sorumluluğu, ilk planda zora dayalı proleter devrimle, kendi esas düşmanının gerici devlet aygıtını parçalamak ve ‘kendi’ ülkesinde proletaryanın diktatörlüğünü kurmaktır...”

• ““Önce kendi burjuvazisinin hakkından gelmek” –bunun anlamı, ‘kendi’ ülkesindeki mücadelenin, hiçbir şekilde zamansal olarak ya da önem sırası nedeniyle değil, sadece alansal olarak öncelik taşıdığıdır...Marx ve Engels için

komünist partinin kararını belirleyen kriter, tek tek ülkeler özelinde devrimci süreç açısından neyin en uygun olduğu sorunu değildi. Tutum belirlerken önde gelen kriter, kendi ülkesinde alınan bir tavrın proleter dünya devrimini geliştirip geliştirme-yeceği, onun için yararlı olup olmayacağıdır..."

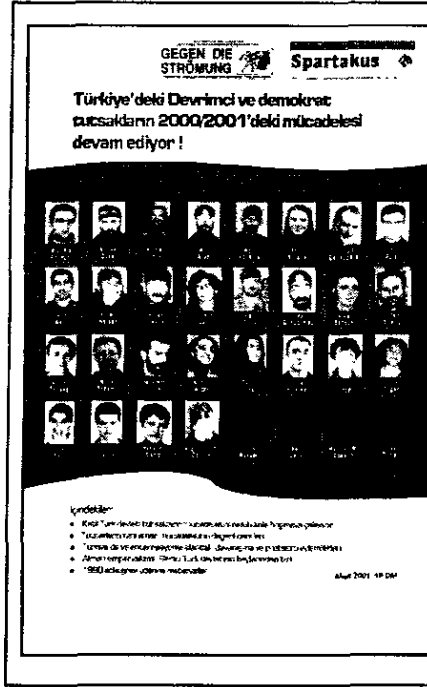
• **"Komünist Parti Manifestosu" şöyle devam eder:**

'Proletarya önce siyasal iktidarı ele geçirir, milli sınıf haline gelir (1888'deki İngilizce baskıda: 'milletin yönetici sınıfı haline yükselir',- Yayınlayıcının notu) ve kendini millet halinde yeniden inşa ederken, kesinlikle burjuvazi gibi olmamakla beraber, henüz millidir.' (Marx/ Engels, "Komünist Parti Manifestosu, 1848, Toplu Eserler 4. Cilt, s. 479)

'Milli, ancak kesinlikle burjuvazinin olduğu anlamda değil' -Marx ve Engels'in bu vurgusu, milliyetçiliğe karşı yürütülen bütün tartışmalarda ve mücadelelerde son derece önemlidir. Burjuvazi dışında ve ona karşı olarak 'kendi' ülkesinden sorumlu olmak, işçi sınıfının bu ülke adına diğer halklara karşı, işçilerin büyük bölümünün de içinde olduğu halkın çoğunluğunun desteği ve göz yumması sayesinde işlenen emperyalist suçlar için de sorumluluk üstlenmesi anlamına gelir. Burada görülmektedir ki, sınıf mücadelesinin bu türden 'milli' bir biçiminin, ideolojik olarak vatanseverliğe ve milliyetçiliğe karşı mücadele bahanesi ileri sürülerek sözde radikal bir tutumla reddilmesi, gerici bir tutuma dönüşür; örneğin Nazi faşizminin suçları nedeniyle tazminat ödeme sorumluluğunun doğrudan ya da dolaylı olarak reddilmesi söz konusu olduğunda."

" '[Erkek] işçilerin vatani yoktur!' -ya kadın işçilerin?" başlıklı özel bölümde, bildiri Marx ve Engels'in "işçi" sözcüğünü eril biçimiyle, işçi sınıfının tümü anlamında kullanmasından doğan sorunsalı irdeliyor. Devamında ise şu görüşler açıklanıyor:

• **Proletarya hegemonyası ve "anavatan" uğruna mücadele**

YENİ Çıktı (Mart 2001)

"Türkiye'deki Devrimci ve demokrat tutsakların 2000/2001'deki mücadelesi devam ediyor !"

124 Sayfa, 10DM (Spartakus ve GDS'in ortak Yayını)

İçindekiler:

- Katil Türk devleti tutsakların mücadelesini nasıl kanla boğmaya çalışıyor
- Tutsakların kahraman mücadelesinin değerli dersleri
- Türkiye'de ve enternasyonal alandaki dayanışma ve protesto eylemlilikleri
- Alman emperyalizmi: Gerici Türk devletinin beylerinden biri
- 1996 açlık grevi üzerine materyaller

"Komünist partinin 'anavatan' ve 'yurtseverlik' ideolojisine karşı mücadelesi, proletaryanın kendisinden farklı olarak, uluslararası sınıf niteliği taşımayan müttefiklerine doğru yaklaşmak açısından da önemlidir. Burada söz konusu olan, geçmişi ve varoluş koşulları açısından ..emperyalist burjuvazinin 'anavatan' adına şoven kışkırtmalarının ağına kolayca düşebilecek küçük burjuvazinin çeşitli kesimleridir..Eğer komünist güçler bu gerçeği görmez, ona karşı doğru bir mücadele yürütmezlerse, proletarya içinde de yaşayan küçük burjuva akımı, gerici demagogların eline terk etmiş ve şovenist ideolojiye karşı mücadeleden yan çizmiş olurlar..."

Yine de komünist parti baştan bilmelidir ki, bazen küçük burjuva milliyetçi akımlarla sadece ideolojik değil, pratik-politik anlamda doğrudan ciddi bir cepheleşme içine girebilir ve girecektir de..."

• **Almanya'da devrimci gelenekler ve Alman şovenizmine karşı mücadele**

"Almanya'da komünist partinin ulusal sorun konusundaki görevleri kuşkusuz 'negatif' denebilecek görevlerdir. Şu husus açıkça bilinmelidir: Almanların 'ulusal duyguları'na yapılan bir çağrı, Almanya'da, tarih içinde

gelişen, gerici ve emperyalist temel tutumlara çağrı çıkarmak anlamına gelir...

Almanya'da devrimci hareketin devrimci geleneklerinin propagandasını yaptığımızda, baştan bilmeliyiz ki, böyle bir savununun amacı, emperyalist saldırganlık sergilemiş, suç işlemiş, diğer halkları sömürmüş ve soykırım da dahil olmak üzere, baskı altına almış bir ülke olarak Almanya'nın gerici tarihini, yani işin asıl özünü, öznel ya da nesnel anlamda perdelemek olmamalıdır, olamaz.

..Bu noktada Spartaküs grubunun Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht önderliğinde I. Dünya Savaşı esnasında yürüttüğü enternasyonalist mücadele veya 20'li yıllarda KPD önderliğinde Çin'deki devrimi destelemek üzere verilen dayanışma mücadelesi gibi, cılız da olsa mevcut enternasyonalist, antişovenist mücadele geleneklerini referans almak özellikle önemlidir.

Günümüzde, Almanya'da sömürülenlerin devrimci mücadelelerine atıfta bulunmak, 'Alman ulusal bilinci'ni geliştirmek üzere değil, 'Alman milleti'nin tarihinin bütün yönleri konusunda proleter bilinç yaratmak üzere, mücadele deneyimini değerlendirmeye, mücadele azmini desteklemeye hizmet ettiği sürece doğru, önemli ve vazgeçilmezdir.

Ancak, Almanya'da ezilen sınıfların mücadelesindeki tartışılmaz başarıların, gerçek bilançoyu gizlemek veya hatta 'Alman milleti'ni bir bütün olarak, sözüm ona haksız saldırılar karşısında savunmak üzere referans alındığı her yerde, milliyetçiliğin bu türüne karşı en keskin mücadele verilmelidir...

"1945'ten sonra KPD ve SED: Alman milliyetçiliğine karşı savaş ilanı yok" başlıklı özel bölümün girişi şöyle:

"Almanya'daki işçi hareketinin, Bebel'in SPD'sinin, KPD'nin ve SED'nin bütün yazılı kaynaklarını, ayrıca Heine'den Tucholsky'ye, Brecht'e kadar ilerici-demokratik güçlerin Alman milliyetçiliğini hedef alan bütün yazılarını gözden geçirmek, bu mücadelede Alman milliyetçiliği ve şovenizminin köklerine ne ölçüde inebildiklerini ortaya koymak gerekir..."

Bölümün devamında, RotFront (Kızıl Cephe) dergisinin 8-9-10 numaralı sayılarından KPD ve SED'in 1945'ten sonraki tarihini ele alan bir alıntı yer alıyor. "Milli meselenin tarihine ilişkin hususlar" başlıklı diğer bir özel bölümde ise örnekler yardımıyla, milli unsurun önemli bir rol oynadığı demokratik veya devrimci hareketlerin söz konusu olduğu tarihsel durumlara ilişkin dört ayrı kategori inceleniyor. Bildirinin devamı şöyle:

• **"Anavatan" emperyalist bir büyük güç olan Almanya'da emperyalist burjuvazinin bir sloganıdır**

"Günümüzde Almanya'nın milli bakımdan ezilmediğini bütün açıklığıyla ortaya koymak gerekir. Almanya emperyalist bir büyük güç olduğu, başka halkları sömürdüğü ve ezdiği için, emperyalist rakipleri tarafından ezilmesinin ve işgal altına alınmasının söz konusu olmamasından ötürü, Almanya'da haklı bir Alman milli demokratik hareketi olamaz...

Emperyalist burjuvazinin 'anavatan' ve 'yurt' gibi sözcükleri telaffuz ederek sürdürdüğü demogojinin foyası, komünist parti tarafından sanatın bütün incelikleriyle defansif değil, ofansif bir tutumla ortaya çıkarılmalıdır.

Komünist parti, milliyetçiliğin kışkırttığı kesimleri emperyalist ideoloji ve politikadan adım adım koparmak için, işçi sınıfının en ileri güçlerini proleter devrime kazanmak uğruna, asla milliyetçi bir söylem izlemeyecektir. Komünist parti kimin 'daha çok yurtsever' olduğu yolunda bir rekabet içine asla girmez, tersine burjuva-milliyetçi ideolojiye karşı imha etme mücadelesi doğrultusunda bilinçle adım atmalıdır.

İşçilerin çoğunluğu devrimci komünist partilerinin önderliğinde yıllar boyu kitle mücadeleleri içinde kazandıkları öz deneyimleriyle milliyetçilik ve şovenizmin hiçbir biçiminin kendi objektif sınıf çıkarlarıyla bağdaşmadığını, 'Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!' sloganının gerçekleşmesi için mümkün olan en büyük katkıyı bütün gücünü kullanarak yapmanın, bu ideolojiden radikal bir şekilde kopmakla mümkün olduğunu kavrayacaklardır.

"Gegen die Strömung"un Temmuz bildirisinin başlığı şuydu:

Düsseldorf'ta bombalı saldırı:

Nazilerin antisemit terörü sistemlidir!

"*Alman antisemitizmi dünyanın başka yerlerindeki benzerlerinden, bir bireyin özel mülkiyeti olmayıp, Alman emperyalizminin meşru ikiz kardeşi oluşuyla ayrılır.* Bu açıklama Hessen eyalet hahamı tarafından Federal Alman Cumhuriyetinin kuruluşundan kısa bir süre sonra, 24.10.1949'da önemle altını çizerek yapıldı. Bu sözler öz itibarıyla doğrudur, çünkü Almanya'da yaşayan Yahudilere karşı durmadan antisemit saldırılar vuku buluyordu – saldırılar, 'afacanların yaramazlıkları' diye önemsizmiş gibi gösterilmeye çalışılırdı. 27.7.2000'de Düsseldorf-Wehrhahn'da eski Sovyetler Birliği'nden göç etmiş olan Yahudilere yapılan bombalı saldırı, bitmek bilmeyen sistematik bir ideolojik kışkırtma ve saldırı dizisinin vardıgı en uç noktadan başka bir şey değildir..."

Alman milliyetçiliğinin ırkçı özü olarak antisemitizm

"Antisemitizm sadece Nazi faşist devletin programının değişmez bir maddesi değil, Alman emperyalizminin daha rüşeym halindeyken bile varolan politikasının kendisiydi. Alman emperyalizmi Alman ırkçı milliyetçiliğini, Turnvater Jahn, Ernst Moritz Arndt ve Hoffmann von Fallersleben'den bu yana 'Alman milleti'nin temel ideologlarının her zaman propagandasını yürüttüğü şekliyle, devleti ayakları üzerinde tutan ideoloji olarak şekillendirdi..."

"Yahudi" Alman emperyalizminin planlarını rahatsız ediyor

"Soykırımdan sağ kurtulmayı başaranlar, Almanya'nın rehabilitasyon programının dünyada sık sık engellerle karşılaşmasından, hala tazminat talep edilmesinden sorumlu tutuluyorlar. Hatta Alman emperyalizminin işlediği suçun sağ kalmayı başaran tanıkları olarak, geçmişin üstüne çizgi çekme zevzekliğine katılmadıkları, 'başka yöne bakma' ve 'unutma' programlarında yer almaya hazır olmadıkları için itham edilmektedirler."

"Antisemitizme karşı mücadele etmek" başlıklı özel bölümde "Gegen die Strömung"dan "Alman

emperyalizmine, misillemeciliğe ve emperyalizme ölüm!" başlıklı 3. ve 2. parti konferans kararlarından bir alıntı yer alıyor. Ayrıca 1945'ten bu yana Batı Almanya'da ve Almanya'daki antisemit terörün kronolojisi de mevcut. Bildiri şöyle devam ediyor:

Antisemitizmin son yıllardaki tırmanışı

"Rostock'ta Romanlardan, Hoyerswerda'da Vietnamlılardan, Mölln ve Solingen'de Türkiyeli insanlardan, Lübeck'te Afrikalılardan sonra, köle işçilere karşı tazminat meselesi yüzünden yıllardır süren kışkırtmalar sonucunda, artık mezarlıklar, sinagoglar ve Yahudi anıtlarına (buralara yönelik hiçbir gerçek protesto olmadı) yönelik bir dizi saldırıdan başka, Yahudiler de Nazilerin hedef tahtası haline geldi.

Bu noktada Nazi hareketinin atılımını, Alman emperyalizminin devletinin ve politikacılarının izlediği politika ve propagandayla yakın ilişkisi içinde, bütünsel olarak değerlendirmek tayin edici bir önem taşımaktadır. Alman emperyalizmi 'Almanya birliği'nin on yılından sonra, emperyalist büyük güç olarak rolünü askeri açıdan yeniden ilan etmiş bulunmakta (Kosova'da) ve tarihi bir 'yük'ün son kalıntılarını üstünden silkelemeye çalışmaktadır. 'Yahudi rahatsız eder', 'Yahudinin ya sesi kesilmeli, ya da bertaraf edilmelidir' –Alman emperyalizminin programı gerçekte işte budur."

İlişki Adresi:

Buchladen Georgi Dimitroff

Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt/M.

Fax: +4969 73 09 20

E-Mail: buchladen@gegendiestroemung.org

www.gegendiestroemung.org

(Ülkelerin gizli servisleri arasındaki işbirliğini küçümsemeyelim)

Açılış saatleri:

Cuma 16.30-19.30

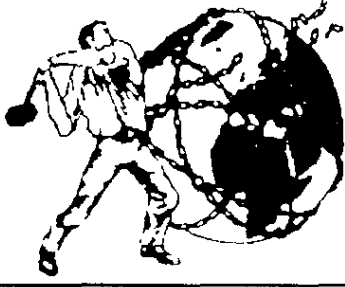
Cumartesi 10.00-13.00

Vertrieb für Internationale Literatur

Brunhildstr. 5, 10829 Berlin

Açılış saatleri:

Cumartesi 11.00-14.00

Bütün ülkelerin devrimci, Marksist-Leninist
güçlerinin bilgisine

Bülten 4/00

"Gegen die Strömung" - Almanya Devrimci Komünist Parti İnşası için
Yayın Organı'nın sayılarında parça ve özetler. Eylül - Aralık 2000

☆ Üç ayda bir Türkçe, Fransızca, İngilizce, İspanyolca, Holandaca, Rusça ve İtalyanca olarak Yayınlanmaktadır ☆

"Gegen die Strömung"un eylül / ekim bildirisinin başlığı şöyleydi:

"Alman Birliği"nin on yılı:

Hoyerswerda'dan Düsseldorf'a kadar Nazi terörü

"Alman emperyalistleri 'Alman ulusunun yeniden birleşmesi' sloganı altında, son yıllarda eşi görülmedik bir milliyetçi-şoven pogrom ortamının oluşmasına çanak tuttular. Hoyerswerda ve Rostock'ta, Mölln ve Solingen'de, Magdeburg, Lübeck ve Düsseldorf'ta bu ortam had safhaya vardı. Şoven ve ırkçı kışkırtma, Nazilerce 'Alman olmayan' diye nitelenen insanların uğradığı saldırılar ve cinayetler, o zamandan beri son derece yoğunlaştı ve artık gündelik hale geldi. Bu noktada Nazi hareketinin atılımını, Alman emperyalizminin devletinin ve politikacılarının izlediği politika ve propagandayla yakın ilişkisi içinde, bütünsel olarak değerlendirmek tayin edici bir önem taşımaktadır. Alman emperyalizmi 'Almanya birliği'nin on yılından sonra, emperyalist büyük güç olarak rolünü, özellikle Jugoslavya karşısındaki emperyalist saldırganlığıyla askeri açıdan da yeniden sergilemiştir. Alman emperyalistleri, Demokratik Alman Cumhuriyetini ilhak ederken de, sözde 'solcu-ilerici' çevrelere dek uzanan bir milliyetçilik ve şovenizm potansiyelini ne kadar kısa bir zaman içinde harekete geçirebileceklerini göstermişlerdi. Devletin sınırdışı etme terörü, Nazi terörü, Nazilerin polis ve adliye tarafından korunması, politikacıların ve medyanın göçmenlere, Romanlara vb. karşı kışkırtmaları arasındaki bağlantıları açığa çıkarmak önemlidir. Böylece, Almanya'daki bu kahrolası durumun yerleşmesine karşı, Nazi terörünün ve devlet baskısının bütün kurbanlarıyla sarsılmaz bir dayanışma içinde -arka planda Alman emperyalizminin saldırganlığı artarken- verilen

mücadele, sadece bu durumun sonuçlarına karşı değil, uzun vadede özellikle Alman emperyalizminin, militarizminin ve misilleme politikasının sosyalist devrimle zora dayalı olarak yok edilmesine yönelir."

Bildiri, 1990 yılından bu yana Nazi teröründe görülen yükselişi "**Hoyerswerda'dan Düsseldorf'a Nazi terörünün yedi aşaması**" adlı bölümde ayrıntılarıyla aktarmaktadır:

1. Hoyerswerda'da pogrom: Vietmanlı ve Mozambikli işçilere karşı (Eylül 1991)
2. Mannheim-Schönau'da pogrom: Göçmenlere karşı (Mayıs/ Haziran 1992)
3. Rostock'ta pogrom: Romanlara ve Vietnamlılara karşı (Ağustos 1992)
4. Mölln ve Solingen'de kundaklamalar: Türk göçmenlere karşı (Kasım 1992, Mayıs 1993)
5. Magdeburg'da süreklilik: Afrikalı göçmenlere karşı (Mayıs 1994)
6. Lübeck'te ırkçı kundaklama: Afrikalı göçmenlere karşı (Ocak 1996)
7. Lübeck ve Düsseldorf'ta kundaklama ve bombalı saldırı: Yahudi nüfusa karşı (Mart 1994, Mayıs 1995, Temmuz 2000)

"1990'dan 2000'e Nazi terörünün bilançosu" başlıklı bölümde devamla şu görüşlere ver veriliyor:

"90'lı yılların başından bu yana -bu tarihin 'Alman Birliği' ile aynı döneme denk gelmesi bir tesadüf değildir- ülkenin her tarafında, sistematik gece saldırılarına çanak tutan bir hava yaratıldı. Bu durumu mümkün

kılan şey, legal Nazi örgütleriyle illegal küçük Nazi gruplarının işbirliği içine girmesi oldu. ... Nazilere metro istasyonlarında, sokaklarda ve parklarda güpegündüz bile terör estirme, kurbanlarını ağır yaralama ve katletme cesaretini veren bu hava ve ortamdır.

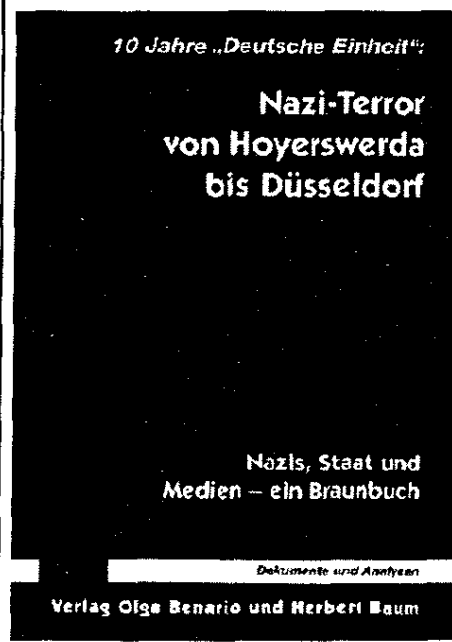
1990'dan bu yana yüzden fazla insan Naziler tarafından öldürüldü. Yaralıların sayısı ise bunun birkaç katı. Almanya'da hergün Naziler tarafından düzinelerce suç işleniyor. Sadece cinayet ve kundaklama değil, ırkçı-Nazi kaynaklı gündelik dalaşma, sataşma, dövme olayları çok fazlalaştı. Bu noktada Nazi terörü "Alman olmayan" diye niteledikleri insanları, "yabancıları", deri rengi farklı olanları, Yahudileri, ama aynı zamanda sakatları, evsizleri ve tahmin edileceği gibi solcuları, sendikacıları, göçmenlerle dayanışma içinde olan insanları vb. hedef almaktadır.

Çeşitli Nazi örgütleri her hafta, büyük bir polis seferberliği ve mahkeme kararları sayesinde gerçekleştirilen gösteriler ve etkinlikler için birkaç yüzle bin arasında değişen sayıda bir kitleyi peşinden sürüklemektedir.

Bu on yıl içinde Naziler, özellikle eski Doğu Alman Cumhuriyeti toprakları üzerinde, kalıcı 'Nazi bölgeleri' oluşturmayı da becerdiler. Buralarda diledikleri gibi, serbestçe hareket etmeleri artık istisnai bir durum değil. Derisi koyu renkli olan insanlar açısından ise, güvenlik içinde yaşamak ve hareket etmek artık mümkün olmaktan çıkmış durumda."

Bildiride "Naziler, devlet ve medya el ele" başlıklı bölümü "Nazilere, devlet eliyle faşistleştirmeye ve Alman emperyalizmine karşı mücadelede deneyimler, görevler ve perspektifler" izliyor. Bu başlık altında şöyle deniyor:

"...son yıllarda açık Nazi faşist hareketinin ve uyguladığı terörün ağırlığı ve

YENİ

224 Sayfa, 25DM (sadece Almanca olarak mevcut)

İçindekiler:

I. Olgular

İrkçı saldırıların, katliamların ve pogromların kronolojik listesi

II. Naziler, Devlet ve Basın

III. Nazilere karşı Eylemler

EK: 10 yıllık Nazi terörünün kronolojisi

önemi çok arttı. Nazilere karşı mücadelede bir milim dahi geriye gitmemek koşuluyla, yoğunlaşan faşistleştirmenin tamamen Alman emperyalistlerinin devletinden kaynaklandığı, Almanya'da Nazi-faşist ideolojinin ve açık terörist tavırların baş dayanağının kapitalist sistemin bütünü olduğu açığa çıkarılmalıdır ...

Nazi bir kitle hareketinin varlığı, aynı zamanda içsavaşın kaçınılmazlığını da göstermektedir: Sosyalizm ve komünizm için verilen mücadele nüfusun % 99.9'unun % 0.1'e karşı verdiği bir mücadele olmayacaktır. Uzun erimli ve zorlu mücadelelerle işçi sınıfının çoğunluğunu Nazizme ve kapitalizme karşı harekete geçirmek başarılrsa bile, karşı devrim güçleri sadece ordu, polis, adliye ve basından ibaret olmayacaktır. Nazi-faşist bir kitle hareketinin, mücadelenin bütün evrelerinde karşı devrimin elinde önemli ve kanlı bir silah olacağı öngörülmelidir.

Devlet eliyle faşistleştirmeye ve Nazi çetelerine/partilerine karşı demokratik hakları savunma mücadelesi, mevcut toplumsal düzeni yıkacak sosyalist devrimin hazırlanması ve yürütülmesi mücadelesiyle, proletaryanın devrik burjuvazi, Naziler ve bütün gericiler üzerinde kuracağı ve kapitalizmi ortadan kaldırmanın, sosyalizm ve komünizmi inşa etmenin aracı olan proletaryanın devrimci dikatatörlüğü için mücadeleyle birleştirilmeli ve ona tabi kılınmalıdır."

"Gegen die Strömung" kasım/ aralık aylarında on sayfalık bir bildiri yayınladı:

Alman Emperyalizminin yüz yılı- Yüz yıllık talan ve katliam!

Alman militaristlerinin 1900'de Çin'de yaptığı katliam

"Çin bundan yüz yıl önce İmparator II. Wilhelm komutasındaki Alman emperyalistleri tarafından, diğer emperyalistlerle birlikte istila edildi. Yihe quan hareketinin, antiemperyalist güçlerin Avrupalı ve Japon sömürücülere karşı 'Boksör ayaklanması' adıyla bilinen ayaklanması, kanla bastırıldı. Alman emperyalistleri bir yandan Çin pastasından kendi paylarını koparmak, öte yandan da talan ve katliamda Alman askerlerinin diğer emperyalistlerin hepsinden üstün olduğunu dünyaya kanıtlamak istiyorlardı.

Çin'in köleleştirilmiş halk kitleleriyle gerçekten dayanışma içinde olmak isteyen herkes, bu tarihsel arka planı bilmek zorundadır. Almanya'da sosyalist devrimi gerçekten hazırlamak isteyen herkes, düşmanı, yani Alman emperyalizmini bütün tarihiyle birlikte tanımalıdır ki, ona karşı etkin bir mücadele verebilsin. Yüzündeki 'dönüşüm', 'iyileştirme' etiketli maskeyi sıyırmalı, Alman emperyalizminin 1900'den bugüne süregelişini tutarlı bir şekilde ortaya koymalı ve teşhir etmelidir. Böylece devrimci işçi sınıfı ve bütün ülkelerin devrimci güçleriyle omuz omuza, proletarya enternasyonalizmi bilinci içinde, katil Alman emperyalizminin sarsılmazlığına nihayet son verilebilecektir."

Çin'in emperyalist fethi ve sömürülmesi

Çin, Alman emperyalistlerinin özellikle İngiliz emperyalizmine, ama aynı zamanda da diğer emperyalist büyük güçlere karşı, dev pastadan bir parça koparabilmek için tercih ettiği bölgelerden biriydi.

Yihe quan hareketinin devrimci ayaklanması

"... 1900 yılında Çin'in kuzeyinde gerçekleşen devrimci ayaklanmanın ana nedeni, son on yıl içinde bütün emperyalist güçlerin durmadan yaygınlaştırdığı ve

yoğunlaştırdığı sömürgeci-emperyalist baskının yükselişiydi."

Alman emperyalistlerinin hakimiyeti altındaki Shandong eyaletinde direniş hareketinin doğuşu

"'Emperyalistlere ölüm!' ayaklanan ve 1900 baharındaki büyük kuraklık esnasında kuzey Çin'in tamamına yayılan Yihe quan hareketinin temel sloganı oldu ... 1900 Mayıs'ında Yihe quan sonunda Pekin'e dek ilerledi. Emperyalist sömürücülerin en büyük ortak kalesi burada bulunuyordu. "

Prusya askeri küstahlığının cezalandırılması: Alman elçi Ketteler'in idam edilmesi

"Ketteler Alman emperyalizminin Çin'deki en iğrenç şahsiyetlerinden biriydi. Pekin'de küstahlığı ve megalomanlığıyla, Alman gerici-emperyalist üstün insan anlayışının timsali olarak nefret kazanmıştı... Sömürgeci kibri nedeniyle, bir Çinlinin ateş etmek şöyle dursun, kendisine silahını doğrultmaya cesaret edemeyeceği düşüncesine kapılan Ketteler, 20 Haziran 1900'de çatışmaların tam orta yerinde, kendini diplomatların yaşadığı bölgeden dışarıya taşıttı; yine de devrimci isyancıların kendisinden hesap sormasına ve kafasına bir mermi yollamasına şaşırabildi."

Alman komutasında "cezalandırma seferleri"

Alman emperyalizmi Ketteler'in Haziran 1900'de idamını, direniş hareketini bastırmak ve sömürgeci varlığını genişletmek amacıyla Çin'e çok sayıda birlik yollamak için bahane olarak kullandı. Emperyalistler savaş atmosferini "sarı tehlike" (İmparator Wilhelm) sloganı altında kışkırttılar ve 87 bin kişilik müttefik emperyalist silahlı güç (içinde 20 bin Alman askeri yer aldı) oluşturdular.

İmparator II. Wilhelm'in "Hun söylevi"nin Alman askerleri tarafından pratiğe uyarlanması: Tecavüz, talan ve katliam

Alman imparatoru II. Wilhelm'in konuşmalarında şövenizmden başka, özellikle Alman-Prusya damgalı militarizm kendini gösterir. İmparator, kötü şöhretli "Hun söylevi"nde Alman askerlerine Çin'deki "misyon"larını şöyle açıklıyordu:

"Pardon denmeyecek, hiçkimse tutuklanmayacak. ... böylece sayenizde 'Alman' adı, Çin'de belleklere bin yıl boyunca öyle bir kazınacak ki, bir daha hiçbir Çinli bir Alman'a yan bakmaya bile cesaret edemeyecek."

Alman militaristleri estirdikleri vahşetten gurur duyuyor

Alman askerlerinin şövenist kışkırtıcı tiratlara uygun olarak "akort edildiği" kısa sürede belli oldu. "Cezalandırma seferleri" adı verilen operasyonlarda askerler kundakladı, tecavüz etti, öldürdü ve yağmaladı. Tarif edilemez bir zulüm uyguladı. Gaddarlıktan "mutluluk duymak", Alman militarizminin kendisini karakterize eden yönü oldu.

Çin'deki halk kitlelerine karşı işlenen emperyalist suçların bilançosu

"... Kurbanların kesin sayısı hakkında hiçbir veri yok. Ancak katledilen Çinlilerin sayısının on binlerce olduğu kesin... Kuzey Çin, başkent Pekin ve diğer büyük kentler kısmen yıkılarak tamamen yağmalanmış, sayısız köy talan edildikten sonra yakılmış, yollar, köprüler, tren yolları tahrip edilmişti...!"

"Çin'in emperyalistler tarafından talanının sürmesi için dayatılan 'barış antlaşması' başlıklı bölümün devamı şöyle:

Emperyalistler arasında, emperyalist rekabetin kızıştığının işaretini veren işbirliği

"...Emperyalistler Çin'de ortak hareket ettiler, çünkü birbirlerine güvenmiyorlardı, ve herbiri diğerinin atağa kalkmasını önlemek istiyordu. Birinci Dünya Savaşının da gösterdiği gibi, emperyalistler arasında tek tek ülkeleri boyunduruk altına almak için yapılan sözde sağlam ittifaklar, emperyalist rekabetin

kurallarını ve emperyalist savaşların kaçınılmazlığını hükümsüz kılmaz..."

Alman emperyalizminin özgün saldırganlığı

"Alman emperyalizminin doğuşu, Çin'e askeri saldırısı, diğer emperyalistlerle ortaklıklarının yanı sıra, özgün yanlarını da ortaya döktü: En gaddar emperyalist güç olmak ve vahşette diğerlerini geride bırakmak için sergilenen özel bir saldırganlık, anlayış ve çaba. Bu özellik, o saldırgan, gecikmiş emperyalist haydutun doğum saatiydi. Çin'de uyguladığı zulmü, daha sonra özellikle İkinci Dünya Savaşında Alman militarist geleneğine uygun olarak istila edilen bütün ülkelerde tekrarladı..."

Alman emperyalizmi Çin'de yürüttüğü politika ve eylemin çekirdeğinde, birkaç yıl sonra Afrika'da Hererolara ve Namibia'nın diğer halklarına karşı neler yapacağını kanıtladı. Politikasını yetkinleştirdi ve 1939'dan sonra gitgide daha açıkça segilediği şey şu oldu: Sınır tanımayan bir talanla ve katliam arzusuyla el ele ilerleyen, uç noktada militarist bir vahşet, gözünü kırpmadan her suçu işleyebilecek zincirlerinden boşalmış bir yığın asker.

Bugün Almanya'daki komünist güçler, düşmanı sosyalist devrimle gerçekten yok edebilmek için, öncelikli görevlerden biri olarak, Alman emperyalizminin işlediği suçların tarihini bilinçli bir şekilde, tam bir bilinçlilik içinde irdelemek zorundadır."

İlişki Adresi:

Buchladen Georgi Dimitroff

Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt/M.

Fax: +4969 73 09 20

E-Mail: buchladen@gendiestroemung.org

www.gendiestroemung.org

(Ülkelerin gizli servisleri arasındaki işbirliğini küçümsemeyelim)

Açılış saatleri:

Cuma 16.30-19.30

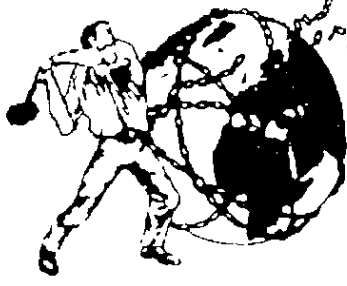
Cumartesi 10.00-13.00

Vertrieb für Internationale Literatur

Brunhildstr. 5, 10829 Berlin

Açılış saatleri:

Cumartesi 11.00-14.00

Tüm ülkelerdeki devrimci ve Marksist-Leninist
güçlere enformasyon için

Bülten 1/01

"Gegen die Strömung" - Almanya Devrimci Komünist Partisinin İnşası İçin
Yayın Organı'nın yayınlarından parça ve özetler. Ocak-Mart 2001

☆ Üç ayda bir Türkçe, Fransızca, İngilizce, İspanyolca, Holandaca ve İtalyanca olarak Yayınlanmaktadır ☆

"Gegen die Strömung" un ocak ayında açıkladığı bildiri:

Nazilere karşı mücadelede tek bir geri adım dahi atmadan, devletin sınırdışı etme terörüne ve faşistleştirme girişimine karşı mücadeleyi güçlendirelim!

Devlet terörüne karşı duralım!

"Anti-Nazi mücadelede hep yüz yüze gelinen gerçek şudur: Nazilere karşı verilen her türlü tutarlı mücadele, karşısında derhal bu devlet aygıtını bulur; Nazi karşıtlarının yolunu kesen devlet, onları kısıtır, tutuklar ve faşist Nazilere karşı direnişi yürüten bütün örgütleri ve ilişkileri yasadışı ilan edecek ölçüde terörize eder... Bugün devlet eliyle yukarıdan faşistleştirmenin, gerici terörün en önemli yanını oluşturduğunu bize söyleten, işte devlet terörünün bu kapsamlı ve sistematik karakteridir. Nazilere karşı mücadele, ancak en başta göçmenleri, devrimci ve demokratik güçleri hedef alan devletsel olarak faşistleştirmeye karşı mücadele ile birlikte sürdürülürse başarılı olabilir.

Nazilere ve devlet eliyle faşistleştirmeye karşı mücadelenin, Alman emperyalizmine karşı bütünsel bir demokratik mücadele içinde nasıl birleştirilebileceğinin tartışılması gerekir. Bunun için sadece Nazilerin ve Alman devletinin işbirliği konusunda net bir düşünceye sahip olmak yetmez; devletsel faşistleştirmenin bugünkü boyutlarını ve daha da genişleme olasılıklarını doğru değerlendirmek gerekir. Kısaca söylersek; düşmanlarımızı karşı etkin bir mücadele yürütmek için, onları iyi tanımak zorundayız!"

■ Devletin göçmenlere uyguladığı acımasız sınırdışı etme terörü

Gitgide yükselen insanlık dışı Nazi terörü özellikle göçmenleri hedef alıyor. Öte yandan

ise, Alman devlet aygıtı uyguladığı modern devlet terörüyle, göçmenlere karşı girişimlerin baş aktörü konumundadır; zorunlu vize politikası, sınırda aldığı önlemler, kısa süre için verdiği, kesin olmayan ikamet statüsü, başka ülkelerden gelen insanlara karşı çıkarılan özel yasaları ağırlaştırması, baraka ve kamplarda uygulanan insan onuruna aykırı muamele, şovenistçe kışkırtılan Alman polislerinin ve BGS'lilerin (Sınır Koruma) kötü muameleleri, acımasız sınır dışı etme pratikleri, başka gerici devletlerin işkencecilerine ve cellatlarına doğrudan teslim politikaları hep buna hizmet eder. Bildiride devamla şöyle deniyor:

"Bugün bütün bu önlemler ve beraberindeki şovenist kışkırtma eşliğinde, emperyalist Alman devleti 'yabancılar dışarı' politikasını çok geniş bir kapsamda uygulamakta, böylece bir yandan Nazi terörünün beslendiği zemini yaratmaktadır. Göçmenlere uygulanan devlet terörüne, devletsel faşistleştirmenin son yıllardaki yükselişi bağlamında bakmak gerekir."

■ Devletsel faşistleştirmenin aşamaları

Bildiri devletsel faşistleştirmenin 90'dan bu yana gözlemlenen şu aşamalarını irdelemektedir: "Yabancılar"a karşı ırkçı özel yasaların ağırlaşması ve "iltica hakkı"nın fiilen kaldırılması, diğer ülkelerin devrimci ve demokratik örgütlerini hedef alan baskının artması, devletin demokratik, kendi kurumlarına ve terör uygulamalarına karşı çıkan eylemlere

baskı uygulaması, tutarlı devrimci ve demokratik direnişin yasadışı ilan edilmesi, devrimci ve demokratik yayınların yasaklanması, koğuşturma yürütmeye ilişkin yasal olanakların genişletilmesi ve ceza davalarında sanık haklarının kısıtlanması, "Büyük Dinleme Harekatı"na girişilmesi vb., ve nihayet, Wolfgang Grams'ın (bir RAF savaşçısı) 27 Haziran 1993'te seçme bir GSG-9 (Özel Tim) timi tarafından veya 15 yaşındaki Halim Dener'in 1 Temmuz 1994'te Kürt halkının bağımsızlık mücadelesi için afiş asarken polis tarafından arkadan vurularak öldürülmesi gibi açık infazlar.Devamla bildiri şunlara değinmektedir:

■ "Alman emperyalizminin devlet aygıtı – sınıf egemenliğini koruma aracı" başlıklı paragraftan sonra :

■ Alman emperyalizminin sömürü ve baskısının bütün biçimlerine karşı demokratik mücadeleyi sürdürelim!

"...Bu önemli eylem ve mücadelelerin birbirinden ayrı olarak sürdürülmesi önemli bir sorundur. İşletmelerdeki ilerici işçiler veya Alman emperyalizminin örneğin silah ihracatı gibi diğer suçlarına karşı mücadele eden demokratik gruplar şöyle dursun, anti-Nazi gruplar ve devletin sınır dışı etme terörüne, devletsel faşistleştirmeye karşı mücadele eden demokratik güçler arasında ya hiç iletişim yok, ya da çok az var.

Güçlenme ve radikalleşme, Alman emperyalizmini bütün kurumlarıyla birlikte hedef alan bu mücadelelerin bütünsel, militan enternasyonalist-demokratik bir özde birliği, Nazi koğuşturmasına uğrayan herkesle ve başka ülkelerin Almanya'da yaşayan ve çalışan demokratik güçleriyle birlikte, oportünist güçlerin engellemelerini aşarak, ve özellikle iğrenç Alman şovenizmine karşı mücadele içinde yaratılmalıdır. Legal ve illegal mücadele araçları ustalıkla ve yaratıcılıkla birleştirilmelidir."

■ Komünizme varan proleter devrim perspektifi

"Nazilere karşı mücadelenin –Nazi faşizminin kökleri kapitalizmde olduğundan ötürü– sanki 'kendiliğinden', 'otomatik' olarak proleter devrim mücadelesine katılacağı düşüncesi, kendini 'devrimci-antifaşist' olarak gören örgütler içindeki en yaygın yanılgılardan biridir. Bu bağlantıyı bilinçli olarak kurmak olan asıl görev, böylece 'atlanır'. Bize göre, söz konusu bağlantıyı kurabilmek için, her şeyden önce çok yönlü görevleri birbirinden ayırt etmek gerekir. Demokratik mücadelenin zorunlu görevleri, sosyalist devrimin hazırlanmasını ve gerçekleştirilmesini içeren uzun vadeli, özgün görevlerden, komünist partiyi legal mücadeleyi illegalle birleştirerek illegal düzeyde inşa çalışması ise, Nazilere ve devletsel faşistleştirmeye karşı mücadelenin görevlerinden ayırt edilmelidir. Sosyalist devrim her şeyden önce, orduya ve burjuvazinin bütün diğer silahlı kurumlarına karşı iç savaşta, burjuva devlet aygıtının tamamen parçalanması, burjuvazinin devrilmesi anlamına gelir. Burjuvazi devrilmesinin ardından, bütün gücüyle eski iktidarını yine elde etmek için uğraşacağından, onu baskı altında tutmak için proletarya diktatörlüğü kurulacaktır. Devrimci şiddet olmaksızın, silahlar ve hapis-haneler devreye sokulmadan gerici güçlerin bastırılması ve yok edilmesi mümkün değildir. Yalnızca proletaryanın diktatörlüğünün kurulmasıyla ve güçlendirilmesiyle ki, sosyalizm ve ardından komünizm, sömürü ve baskının olmadığı toplum kurulabilir!

Bugün, işçi sınıfına gerekli bilinci ve örgütlenmeyi götürecek bir devrimci komünist partinin inşa edilmesi tayin edici önemdedir. Çünkü Alman emperyalizminin kahrolası sisteminin tamamını silahlı proleter devrim içinde yok etmek için gereken güç, öfke ve kararlılık ancak böyle doğabilir."

Bugüne dek basılan Afiş Serisinin konuları

(3. Afişin haricinde serinin tümü sadece almanca olarak mevcuttur - İlk baskı Ocak 2001)

1900: Alman askeri Çin'de talan ediyor ve öldürüyor (1. Afiş)

1904-1907: Alman emperyalistlerinin Afrika'da Herero ve Nama halklarına uyguladığı soykırım! (2. Afiş)

1914-1918: I. Dünya Savaşının zincirlerinden boşalmasından sonra Alman emperyalizmi de dünya hakimiyeti peşine düştü! (3. Afiş)

1918/19: İşçilerin devrim mücadelesinin emperyalist Alman karşı devrimi tarafından boğulması! (4. Afiş)

1918-1933: Alman emperyalizmi rövanş savaşını ve açık terörist diktatörlüğünü adım adım hazırlıyor! (5. Afiş)

1933 yılı: Alman milliyetçilerinin Nazi Partisi (NSDAP) ile ittifakı

Alman finans kapitalinin açık terörist faşist Nazi diktatörlüğünün başlangıcı (6. Afiş)

1936-1939: Nazi Almanyasının İspanya halklarının devrimci silahlı güçlerinin silahlı direnişini yok etmek üzere giriştiği askeri müdahale! (7. Afiş)

1938 yılı: Herkesin gözü önünde: Kasım pogromundaki insanlık dışı antisemit terör! (8. Afiş)

1939/1941: Faşist Nazi ordusunun Polonya ve sosyalist Sovyetler Birliği'ne saldırısı (9. Afiş)

Mayıs 1940'tan itibaren: Faşist Nazi ordusunun Belçika, Hollanda ve Fransa'ya saldırısı...! (10. Afiş)

1939-1945: Yahudi nüfusa, Sinti ve Romanlara karşı faşist Nazi soykırımı (11. Afiş)

1950'den itibaren: Batı Alman emperyalizminin remilitarizasyonu ve ordunun Nazi ordusu geleneğine göre yeniden inşası! (12. Afiş)

60'lı yılların ortalarından itibaren: Alman emperyalizmi faşistleştirme girişimlerini ve Almanya'daki antiemperyalist ve devrimci güçlere yönelik baskıyı yoğunlaştırıyor! (13. Afiş)

Alman militarizmi –Halkların can düşmanı savaş makinası (14. Afiş)

1990'dan itibaren: Demokratik Alman Cumhuriyetini ilhak – Alman emperyalizmi, misilleme politikası ve militarizm ilerleme halinde! (15. Afiş)

Afişleri isteme adresi:

Buchladen Georgi Dimitroff, Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt/M., Fax: +49 (0)69 73 09 20, E-Mail: buchladen@gegendiestroemung.org, <http://www.gegendiestroemung.org>

Vertrieb für Internationale Literatur, Brunhildstr. 5, 10829 Berlin

Şubat/ Mart bildirisinin konusu Türkiye'deki tutsakların mücadelesi oldu. Bildiride "Spartaküs – Türkiye'de Marksist-Leninist Parti İnşasının Organı" ve "Gegen die Strömung" tarafından ortak olarak yayınlanan "Devrimci ve demokratik tutukluların mücadelesi devam ediyor!" adlı broşürden bir alıntı yer aldı.

Katil Türk devleti, tutsakların mücadelesini nasıl kanla boğmaya çalışıyor

Türkiye'de devrimci ve demokrat tutsakların mücadelesi sürüyor!

"Burjuva medyası, şu anda Türkiye'de iki binden fazla demokrat ve devrimci tutsağın 20 Ekim 2000'de açlık grevine başladığını, bunlardan altı yüzünün ölüm orucu içinde bulunduğunu büyük ölçüde suskunlukla karşıladı. Açlık grevinin 61. günü olan 19 Aralık 2000 tarihinde, sabahın erken saatlerinde demokrat ve devrimci tutsakların direnişini kırmak için, yaklaşık sekiz bin beş yüz ağır silahlarla donatılmış asker, yirmi cezaevine aynı anda baskın yaptı. Tutsakların teslim alınması veya imha edilmesi aynı zamanda 'dışardaki' ilerici güçlere verilen bir gözdağı olacaktı. Bu kanlı katliamda otuz iki yoldaş öldürüldü, yüzlercesi kısmen ağır yaralandı. Ama katil Türk devleti hedefine ulaşamadı, mücadele eden tutsakların direnişini kıramadı.

Türk devletinin tepeden tırnağa silahlı uşakları, bedeni haftalardır süren açlık greviden yorgun düşmüş, uykusuzluktan bitkin, ama kararlı yoldaşların sonuncularına ancak 23 Aralık'ta, yani tam beş gün sonra ulaşabildi...

Katliamdan sonra Türk adalet bakanı Berlin'deki emperyalist üstlerinin arasında, sonra da Karlsruhe'deki BKA (Alman Emniyeti) merkezinde rapor vermek üzere boy gösterdi. Alman emperyalizminin Türkiye'deki terör rejiminin baş yönlendiricilerinden biri olması, otuz iki yoldaşın öldürülmesinde sorumluluk taşıması, Almanya'daki devrimci güçlerin mücadele eden tutsaklarla dayanışmasını yükseltmesini önemli kılan nedenlerden biridir."

■ Uzun süredir planlanan bir katliam

Bildiri tutsakların mücadelesinin ve Türk

devletinin katliamının anlatılmasından sonra Türkiye'deki terörist cezaevi sistemi içinde F-tipinin yerini ve tutsakların süren mücadelesini ele alıyor. Şöyle devam ediyor:

Demokrat ve devrimci tutsakların kahramanca mücadelesinin kazandırdığı değerli deneyimler

"...Son yılların deneyimleri gösterdi ki, Türkiye'deki cezaevleri yalnızca korkunç işkencelerin sahnelendiği bir yer değil, demokrat ve devrimci tutsakların sayısız direniş eylemlerinin ve mücadelelerinin cereyan ettiği bir alandır... Önümüzdeki, bu son mücadele deneyiminin değerlendirilmesi görevi, bütün dünyadaki devrimci güçler için emperyalizmin ve uşaklarının zindanlarında gelecekte verilecek mücadeleler açısından çok önemlidir."

■ Demokrat ve devrimci tutsaklar Türk devletinin saldırısına karşı hazırlandılar ve ayrıntılı bir savunma planı geliştirdiler:

"-Cezaevlerinin detay planlarını ele geçirdiler;burada, muhtemel bir gaz bombası saldırısının etkisini minimize edebilmek için, geri çekilme olanakları sunacak yeni koşullar keşfettiler...

-Bir saldırı durumunda mutlaka dış dünyayla bağlantı kurulmalıydı. Tutsaklar diğer koşullara çekilirken de yanlarına bir radyo ya da televizyon almayı planladılar; böylece diğer cezaevlerindeki mücadelenin durumundan haberdar olacaktı. Slogan atarak ya da devrimci marşlar söyleyerek diğer koşullardaki tutsaklarla bağlantıyı korumak da önemliydi.

-Savunma planının başka bir unsuru ise, yoldaşları saldırı karşısında yeterince erken uyarmak için gece nöbet tutulmasıydı.

-Tutsaklar gaz bombalarıyla zehirlenmeye karşı plastik şişelerden gaz maskesi yaptılar.

-Saldırı sırasında ıslatmak ve alev tabancalarının ve yangın bombalarının etkisine karşı en azından kısa bir süre koruma sağlamak üzere battaniye biriktirdiler.

-Kömür, sandalye, dolap ve yatak gibi, barikat kurarken kullanılacak malzemelerin ayarlanması çok yararlı oldu.

-Aynı şekilde kendi yaptıkları silahlar da önemliydi. Tutsaklar bunun için yatak demirlerini sopaya, tüpgazları alev t a b a n c a s ı n a dönüştürdüler; ok ve gülle imal ettiler. "

Türk devletinin egemen sınıflarının baş akıl hocalarından ve üstlerinden birisi: Alman emperyalizmi

Türkiye'deki devrimci hareketin ve Kürt ulusal kurultuş hareketinin bastırılması ekonomik, politik ve askeri hedeflerini güvence altına almak isteyen Alman emperyalizminin çıkarlarına tamamen uygundur.

Alman emperyalizmi, otuz iki yoldaşın katledilmesinden doğrudan sorumludur:

"-Tutsakların mücadelesi doğrudan, Almanya'nın emsalsiz ihraç malı 'Stammheim modeli'nin uygulamaya sokulmasına karşıydı. Alman emperyalizmi 'kendi deneyimleri' nedeniyle Türkiye'de F-tipi cezaevlerinin planlanmasında ve uygulanmasında sorumluluk almıştır...

-Cezaevlerine yapılan saldırı ve direnen tutsakların katledilmesi esnasında kullanılan bombaların, panzerlerin ve iş makinalarının üretimine Alman firmaları da katılmıştır.

-Alman emperyalizminin ellerinin ne denli

kanlı olduğunu, cezaevi baskını esnasında öldürülen Ali İhsan Özkan'ın kaderi gösterir. Ali İhsan Özkan 1992 yılında Alman emperyalizmi tarafından Bavyera'dan sınır dışı edilmişti. Bir sene sonra Çorum'da Almanya'daki siyasal faaliyetleri nedeniyle tutuklanmış ve iki yıl sonra, TKP(ML)'yi desteklediği iddiasıyla on iki yıla mahkum olmuştu...Gerici Türk rejimi cezaevlerine saldırdığında Ali İhsan Özkan altmış bir gündür açlık grevinde bulunuyordu. 19 Aralık günü Bursa cezaevinde diri diri yakıldı.

Almanya'daki işçiler, bütün gerçek demokratik ve antiemperyalist güçler, Türkiye devletinin sınırları içinde, dünya emperyalizmine, feodal beylere ve komprador burjuvaziye karşı mücadele veren, sömürü ve baskı altındaki halkların mücadelesine, dayanışmacı desteklerini sunmakla yükümlüdürler. Bu aynı zamanda, Türk devletinin çalışan yığınlarına uyguladığı sömürü ve baskıyı teşvik eden ve artık Türk devletinin egemen sınıflarının baş akıl hocası ve üstü haline gelen 'kendi' Alman emperyalizmlerine karşı yürütülen bir mücadeledir!"

Tüm ülkelerdeki devrimci ve Marksist-Leninist güçlere enformasyon için

Bülten

"Gegen die 'Stammheim'" - Almanya Devrimci Komünist Partisi İntel İyon Yayın Organı/ün yayınlarından parti ve devletler

Çok sayıda bir Türkçe, Fransızca, İngilizce, İspanyolca ve İtalyanca olarak yayınlanmaktadır

Tüm ülkelerdeki devrimci ve Marksist-Leninist güçlere enformasyon için

Bülten

- Derleme -

☆☆☆

1992 - 1999

YENİ 150 Sayfa, 10 DM

İlişkili Adresi:

Buchladen Georgi Dimitroff

Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt/M.

*Fax: +4969 73 09 20

*E-Mail: buchladen@gegendiestroemung.org

*www.gegendiestroemung.org

(*Bütün ülkelerdeki gizli servislerin aralarındaki işbirliğini küçümsemeyelim)

Açılış saatleri:

Cuma 16.30-19.30 Uhr

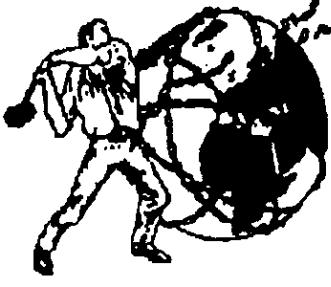
Cumartesi 10.00-13.00 Uhr

Vertrieb für Internationale Literatur

Brunhildstr. 5, 10829 Berlin

Açılış saatleri:

Samstag 11.00-14.00 Uhr

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 2/01

"Gegen die Strömung" - Almanya'da devrimci Komünist Partisinin inşası için yayın organına ait yayınlarından alıntı ve özetler: Nisan-Haziran 2001

Yılda dört kez İngilizce, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

"Gegen die Strömung"un Nisan/Mayıs bildirisi şu başlığı taşıyordu:

Komünist çalışmayı uzun vadeli olarak geliştirelim

"150 yıldan uzun bir süredir gündemde olan bir soru, kapitalizmin, sömürünün, fabrika ve üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin alternatifi olup olmadığı sorusu, işçi sınıfının mücadele günü olan 1 Mayıs'ta daha da güçlenerek karşımıza çıkıyor. Komünizm hedefi bugün birçokları tarafından 'ütopya' sayılarak alaya alınmakta. Çoğunluğu oluşturan ve insanın insan tarafından sömürülmesini ortadan kaldırmak için harekete geçen işçilerin burjuvaziye ve tüm gericiileri alaşağı edecek diktatörlüğü sayesinde sermayeye karşı zafer kazanma olasılığı, 'kuruntu' sayılıp bir kenara atılıyor. Bu hedeflere bağlı kalmanın sadece kapitalist sistem tarafından işlenen suçları saptayıp teşhir etmek, sadece sosyalizm ve komünizmin bakış açısını olabildiğince gerçekçi bir tarzda sunmak demek olmadığını, aynı zamanda işyerlerinde sağlam bir çoğunluğu sosyalist devrimin hazırlanması ve gerçekleştirilmesi kavgasına kazanmak için sert, uzun vadeli ve sistematik bir mücadele yürütmek anlamına geldiği, bugünkü komünist güçler tarafından açıkça bilinmektedir. Öte yandan, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma mücadelesi de, komünist işyeri hücrelerini oluşturmak için gerekli mücadeleyi sistematik ve planlı bir şekilde başlatıp devam ettirmek demektir.

"Almanya'nın kapitalist-emperyalist sisteminde yer alan büyük işletmeler üzerine" başlıklı bölümde yer verilen olgulardan bazıları şunlardır:

Şehir proletaryayı oluşturan yaklaşık 5 milyon işçiden 2 milyon kadarı 1.000'den fazla işçi çalıştıran sanayi kuruluşlarında çalışmaktadır; Büyük

Britanya'da 10.000'den fazla emekçi istihdam eden işletmelerdeki işçi sayısı ise 1 milyon dolayındadır. Ancak, işletmelerin durumunu gerçekçi bir şekilde kavramak ve öncelikle hangi işletmelerde komünist işyeri faaliyetinin yürütülmesi, proletaryanın en ileri güçlerinin komünist partisine kazanılması ve komünist işyeri hücrelerinin kurulmasına çalışmak gerektiğini belirleyebilmek için, proletaryanın sayısal dağılımının yanı sıra, komünist güçlerin dikkate alacağı başka ölçütler de vardır:

"Her şeyden önce bilinmelidir ki, belli büyük işletmeler Alman finanskapitalinin sömürü merkezlerini barındırmaktadır. Yani bu işletmelerde çalışanların büyük bir bölümü kesinlikle işçi değildir; bunlar Alman finanskapitalinin dünya çapındaki sömürsünü örgütleyip koordine eden, çoğu kez satın alınabilecek ya da çoktan satın alınmış unsurlardır.

İkincisi, her işyerinin hem mücadele geleneği hem de yenilgileri ayrı ayrı ve öncelikle işletmelere dahil olsun ya da olmasın işçi aristokrasisi, oportünistler ve sendika yöneticilerinin etkisi açısından analiz edilmelidir..."

Bildirinin "Başat özelliği sendikal işyeri çalışmasından farklı olan komünist işyeri çalışmasının temel sorunları" başlıklı bölümünde komünist işyeri çalışmasının bazı ilkeleri ve çıkış noktaları açıkladı:

- " Başka ülkelerden gelmiş işçiler arasında yapılan çalışmanın yüklediği özel görevler dikkate alınmalıdır. Özellikle her biçimiyle Alman şovenizmine ve başka ülkelerden gelen işçilerin daha da gaddarca sömürülmesi olgusuna karşı savaşılmalıdır.

İşletmelerde bütün ülkelerin işçilerinin yer aldığı enternasyonalist bir mücadele cephesinin kurulabilmesi için kaçınılmaz bir önkoşuldur bu.

- ***Örgütsel açıdan bakıldığında komünist işyeri çalışması baştan itibaren legalizmin tüm biçimlerine karşı çıkmalı ve illegal bir temelde yürütülmelidir... İşyerlerindeki illegal çalışmada mesele, legal dayanak noktaları (örneğin sendikalarda) elde etmek, yani illegal çalışmayı legal çalışmayla birleştirmektir...***
- ***Tüm sahte dostların, bunların ideolojileri ve aldatıcı yöntemlerinin açığa vurulması ve bunlarla mücadele edilmesi, komünist işyeri çalışmasının merkezi bir parçasıdır...***
- ***İşyerlerindeki her türlü ajan ve provokatöre, özellikle grev kırıcılara karşı mücadele, sistematik olarak örgütlenmesi gereken başlı başına bir görevdir..."***

Komünist işyeri hücrelerinin kurulması sözkonusu olduğunda, özellikle Lenin'in bir yoldaş mektubunda ortaya koyduğu temel atıcı nitelikteki saptamalar dikkate alınmalıdır. Bu yazısında Lenin, bir işyeri hücresinde her biri farklı görevler yerine getiren ve buna bağlı olarak belli bir ölçüde konspirasyona başvurması gereken, halkalar halinde düzenlenmiş birimler arasında işbölümüne gidilmesini öngörmüştür. Bundan sonra bildiride, "Her işyeri bir kalemiz olmalıdır" parolası ne anlama gelmektedir? " başlıklı ayrı bir bölüm yer almakta ve burada şu görüşler belirtilmektedir:

"Lenin'in bu parolası işçi sınıfının çoğunluğunun ancak KP'nin mücadelesi sayesinde ikna edilebileceği, kazanılabileceği ve örgütlenebileceği anlamına geliyordu; hâlâ da öyledir... Ama bu parolanın anlamı, sömürücülere karşı silahlı mücadelenin örgütlenmesi ve gerçekleştirilmesi sözkonusu olduğunda, askeri bakımdan savunmaya yönelik bir tutumla işyerlerine sığınmak değildir. 1973'te Şili örneği bunu apaçık bir şekilde göstermişti...

Ailende yönetimi ve Şili 'Komünist Partisi'sinin revizyonistleri tarafından yayılan, işçilerin fabrikalara dönmesi gerektiği parolası, o ortamda bütünüyle reaksiyoner bir tavidir. Bu parola, gerici Şili ordusunun fabrikalarda uyguladığı katliami kolaylaştıran etkenlerden biri olmuştur..."

Büyük işletmeler başta olmak üzere işyerlerinde komünist faaliyet yapmanın gerekçesi, bildiri metninde belirtildiğine göre, doğrudan doğruya işçi sınıfının kapitalist sistemin mezar kazıcısı olduğu bilgisinden çıkmaktadır. Ama proletaryanın dünya tarihindeki rolüne ilişkin kuramsal düşüncelerle, bu ülkede, yani Almanya'daki büyük işçi çoğunluğunun gerçek bilinç düzeyi aynı şey değildir:

"... Sayıları ancak bin dolayında olan büyük fabrikalardaki bir avuç bilinçli, komünist eğilimli işçi çok iyi bilmektedir ki, işçi sınıfının çoğunluğuna egemen olan bugünkü sözümona 'sınıf bilinci' ne yönelik oportünist yaltaklanmalar, aptalca bir yalan ya da kendini aldatmadan başka bir şey değildir. Gerçek şu ki, Alman işçilerin büyük bir bölümüne yayılmış bulunan oportünizm ve Alman şovenizmi sadece Alman emperyalizminin hizmetindeki kitle iletişim araçlarının ideolojik etkisiyle açıklanamaz. Bu oportünizm ve Alman şovenizmi çok maddi ve somut bir şekilde gerçek işten çıkarma tehditlerinden, iş dünyasındaki çatışmalarda uygulanan polis teröründen, ama aynı zamanda da satın alma ve küçük ya da büyük çıkar sağlama olgularından kaynaklanmaktadır ve bu da Almanya gibi başka ülkelerin emekçilerini de sömüren bir emperyalist güç için hiç de zor değildir..."

Almanya'da işçi sınıfının bugünkü bilinç durumu komünist aydınlanma ve örgütlenme çalışmalarında elde edilen başarıların, ama daha da çok bir dizi yenilginin sonucudur: Birinci Dünya S savaşı sırasında oluşan emperyalist sarhoşluk ve Sosyal Demokratların ihaneti, Weimar Cumhuriyeti döneminde 300.000'den fazla KPD üyesinin öncelikle işyerlerinde başarıyla örgütlenmesi ve en önemlisi, Alman işçi sınıfı hareketinin Nazi faşizmi karşısında uğradığı tarihi yenilgi:

- ***Almanya'daki işçi hareketinin tarihi, yulgınlık da dahil olmak üzere derin izler bırakmış çeşitli mücadeleler, başarılar ve yenilgilerle doludur:***
- ***1945 sonrasında komünist işyeri faaliyetine dayanarak yeniden güçlü bir komünist parti kurma yönünde ilk olumlu girişimler;***
- ***Demokratik Alman Cumhuriyeti'ndeki [DDR] işçi sınıfının komünist eğilimli kısımlarının aydınlatılması ve örgütlenmesinde kazanılan ilk başarılar; ancak bunu daha sonra çarpık bir polis***

devleti yönetiminde sözde bir sosyalizm izlemiş, komünizm, sosyalist demokrasi ve proletarya diktatörlüğü fikirleri en geç 1956'da kesin olarak ihanete uğramıştır;

- *Federal Alman Cumhuriyeti'nde KPD'nin yasaklanması ve Almanya'nın her iki bölümünde de KPD ya da SED'nin tam bir revizyonizm ve teslimiyetçilik içinde çökmesi.*

Sermayenin bugünkü egemenliği öncelikle, sendika aygıtının da yardımıyla, son 50 yıl boyunca işyerlerinin sistematik şekilde komünist güçlerden arındırılması sayesinde sağlamlaştırılmıştır. Komünist güçler yeterince hazırlıklı olmadığından, bu temizlik hareketlerini gerçekleştirmek pek zor olmadı. Bir diğer neden de, revizyonizm zehrinin 1950'lerden beri işçi sınıfı içinde sürekli yayılabilmiş olmasıdır.

Bildirinin sonunda şu görüşler yer almaktadır:

"İşçi sınıfının gerçek durumu ve bilinç düzeyinin bilinmesi bu mücadelede kaçınılmaz bir gerekliliktir.

"Gegen die Strömung" tarafından Haziran'da yayımlanan bildiri:

"1 Mayıs 2001'de Naziler, geçen yıl olduğu gibi yürüyüşler örgütlemeye ve gerçekleştirmeye çalıştılar

Bu yıl 7 Nisan 2001'de Frankfurt/Main'daki yürüyüşlerinin hemen ardından aynı yerde 1 Mayıs tarihinde de gösteri yapmak istemeleri özel bir provokasyon girişimiydi. Amaçları, artan güçlerinin bir göstergesi olarak, 1978'den beri ilk kez Frankfurt/Main'da bir Nazi yürüyüşü yapmaktır. Çünkü Frankfurt/Main Naziler arasında 'solcuların son siperi' ve bir 'yabancılar kalesi' olarak görülmektedir. Gerçektende birkaç yüz Nazi, polis koruması altında Alman hukuk sistemi tarafından izin verilen Nazi broşürünü okumuş, hatta birçok kentte Nazi grupları Alman polislerinin koruması sayesinde yürüyüşlerini kısmen planlanan şekilde gerçekleştirebilmiştir. Nazi guruhi yürüyüşünü rahatsız edilmeden yapabilsin diye, bir çok yer de polis kentin büyük bir bölümünü geçişe kapatmıştır. Bütün Almanya'da yürüyen Nazilerin sayısı 3.000'i geçmektedir. Bu arada Anayasa Mahkemesi de Nazi propaganda gösterilerini yüksek mahkeme kararıyla kutsamış bulunmaktadır. Ama bunlar madalyonun sadece bir yüzüdür. Nazi karşıtları birçok kentte Nazilerin sokaklarda yürümesini engellemeyi ya da durdurmayı başardı. Gösteriler düzenleyerek, barikatlar oluşturarak ve -örneğin

İşyerlerindeki komünist çalışmanın reformizme, legalizme ve teslimiyetçiliğe karşı mücadele açısından değerlendirilmesi temel bir önkoşuldur.

Örgütlü komünist güçler önemli büyük işletmelere sistematik olarak kadrolarını göndermeli, işten çıkarılan kadroların yerini yenisi almalı, mevcut sendika örgütlerinde çok dikkatli bir çalışma yürütülmelidir.

Komünist güçler bir yandan da Nazilere ve Alman devletinin faşistleştirilmesine karşı mücadelede ilişkiler kurup geliştirmeyi, her şeyden önce de komünist propaganda yapmayı ve somut çalışmalarda dost ile düşmanı daha iyi ayırıp öncü bir rol oynamayı ve özellikle de teslim olmamayı öğrenmelidir.

Böyle bir çalışma için en önemli şey, komünist temel ve ilkeler ile komünist partisinin oluşturulmasıdır."

Frankfurt'ta olduğu gibi- Nazilere ve polise karşı militanca çatışmaya girerek yaptılar bunu. Bu deneyimler göstermektedir ki, Nazilere karşı güçlü ve gerektiğinde militanca yürütülen bir mücadele, düşmanı tanımadan (çünkü ancak tanıdığımız düşmanla mücadele edebiliriz), polisin ve hukuk sisteminin Nazileri koruyan güçler olarak hareket ettiğinin farkına varmadan gerçekleştirilemez. Ancak, bu kadarı yeterli değildir. Hukuk sistemi, polis ve burjuva medyasının birlikte oynadığı karışık oyunları ve örneğin DGB bürokratları gibi oportünistlerin ve diğer oportünist örgütlerin kandırma ve saptırma manevralarını açıkça görüp teşhir etmek de aynı ölçüde gereklidir. Bildiride şu konular ele alınmaktadır:

- **1 Mayıs 2001'deki Nazi yürüyüşlerine karşı direniş**
- **Naziler kimdir? Kahverengi devlet tomurcuklanmakta...**
- **"Almanya'dan Manzaralar": Gündelik Nazi terörü, gündelik Nazi suçları, gündelik Nazi propagandası**

• **1945'ten bu yana Almanya'da Nazi hareketinin gelişimi üzerine**

Bunun yanı sıra bildiride Gericici Türk devletinin hapisanelerindeki demokrat ve devrimci tutukluların sürüp giden mücadelesi konu edilmekte ve çeşitli antifaşist gruplar tarafından teslimiyetçi bir tavırla yapılan Antifa Kongresi çağırısı eleştirilmektedir. Tezler halindeki bu eleştiride Nazilere karşı mücadelenin artık "devletin resmi çizgisi" sayılmaya başlandığı belirtilmiştir. Bildirinin sonunda bir dizi konu daha ele alınmaktadır:

- **Nazilere, devletin faşistleştirilmesine ve genel olarak Alman emperyalizmine karşı mücadelede görev ve perspektifler**
- **Mümkün olan her yerde tartışalım, gereken her yerde vuruşalım!**
- **Örtbas etme çabalarına karşı koyalım! Tüm Nazi suçları teşhir edilsin!**
- **Nazi ideolojisine karşı mücadele küçümsen-memelidir!**
- **Akıl karıştırma ve saptırmalara karşı çıkalım!**
- **Antinazi militanlığın önemi üzerine**
- **Devlet terörüne karşı mücadele küçüm-senmemelidir!**
- **Nazi faşizminin köklerini kurutmak, kapitalizmin emperyalist sistemini yok etmek demektir!**

"...Alman emperyalizmi bugün de egemenliğini yüz yıl önce olduğu gibi sürdürüyor. Kesintisiz süregelen geleneği, son yüzyılda Alman toprağından kaynaklanmış suçlarla dolu. Bu suçların işlenebilmesini, çalışan ve sömürülenler başta olmak üzere, tüm yaşam alanlarına yayılmış bulunan Alman ideolojisinin etkisi mümkün kılmıştır. Nazilere karşı tutarlı ve radikal bir şekilde, yani köklere inerek savaşmak isteyen herkes, Alman emperyalizminin kendisiyle, kapitalist temelleriyle ve ideolojisiyle de mücadele etmek zorundadır. Bu nedenle biz komünistler, devletin faşistleştirilmesine,

Nazi çeteleri ve partilerine karşı mücadeleyi sosyalist devrimin hazırlanması ve gerçekleştirilmesi mücadelesine, bugünkü emperyalist toplum düzeninin yıkılması ve proletaryanın devrimci diktatörlüğünün kurulması mücadelesine tabi kılmalıyız. Proletarya diktatörlüğü devrilmiş burjuvaziye, Nazileri ve tüm gericileri baskı altına almak zorundadır, çünkü ancak bu şekilde yeni bir toplumun, sosyalizmin ve komünizmin yolu açılabilir. Almanya'da Nazi faşizmi diktatörlüğünün yeniden kurulması tehlikesi de ancak bu şekilde önlenabilir, çünkü Nazi faşizmi tehlikesinin asıl kaynağı Alman emperyalizmidir."

İlişki Adresi

Buchladen Georgi Dimitroff
Speyerer Str. 23,
D-60327 Frankfurt/M.

*Fax: +49 (0)69/73 09 20

*E-Mail:

buchladen@gegendiestroemung.org

<http://www.gegendiestroemung.org>

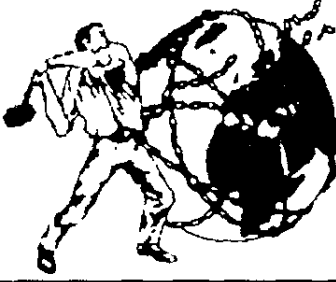
(Bütün ülkelerin gizli servislerini dikkate alalım!)

Açık olduğumuz saatler:
Cuma 16.30-19.30
Cumartesi 10.00-13.00

Vertrieb für Internationale Literatur
Brunhildstr.5,
D-10829 Berlin
Açılış saatleri: Cumartesi 11.00-14.00

Drucker, Herausgeber und verantwortlicher Redakteur:

A. Odenthal, Vertrieb f. internat. Literatur, Brunhildstr. 5, 10829 Berlin

Tüm ülkelerdeki devrimci ve marksist leninist güçlerin
bilgilendirilmesi için:

Bülten

03/01

„Gegen die Strömung“ - Almanya Devrimci Komünist Partisinin İnşası için
Yayın Organı'nın yayınlarından alıntılar ve özetler: Ocak - Mart 2002

☆ Üç ayda bir, Türkçe, Fransızca, İngilizce, İspanyolca, İtalyanca, Flemenkçe ve Rusca olarak çıkmaktadır ☆

“Gegen die Strömung”un Temmuz-Ağustos bildirisinin başlığı şöyleydi:

Almanya’da sınıf analizine bir katkı

Kırda Devrimci Perspektif Ne Olmalı?

Başlangıç olarak bildiride şu görüşler yer aldı:

“... Almanya gibi emperyalist bir ülkedeki komünist güçler; sosyalizmin ve daha sonra komünizmin inşasının, burjuvazi devrilmeden, burjuva devleti iç savaşla yıkılmadan, bütün gerici güçlerin üstünde proletarya diktatörlüğünün hakimiyeti sağlanmadan; kırda belirli katmanlar en azından tarafsız hale gelmeden, kırda sömürülen işçilerin bir kısmının sempatisi ve hatta desteği kazanılmaksızın, mümkün olmadığını; bütün bunlar sağlanmadan iç savaşın kazanılamayacağını, proletarya diktatörlüğünün kurulamayacağını bilmelidirler.

Kırda dostla düşmanı ayırt edebilmek için, buradaki çalışma ve yaşam biçimlerini ve sınıf ilişkilerini iyi tanımak gerekir...”

I. Sosyalist devrimin zaferini hazırlamak için, kirdaki durumu ve yüklediği görevleri açıklığa kavuşturmak gerekir. Buna ilişkin beş neden şöyle sıralanabilir:

“İlk olarak: Bütün sömürgeci ilişkilerden radikal bir kopuşu hedefleyen ve Alman emperyalizminin proleter devrimle yıkılması için savaşmak isteyen herkes, bu kopuşun dünyada ve buradaki yaşam şartlarında ne gibi etkilerinin olacağı sorusuyla ilgilenmelidir.

İkinci olarak: Kırda çalışanların durumundaki karmaşıklık, kent ve kır arasındaki çelişki ile de yakından ilgilidir ...

Üçüncü olarak: ... Komünist parti kırsal

kesimde çalışan ve sömürülen kitleleri **emperyalist burjuvazi ve gericiğin kontrolüne asla bırakmamalıdır.**

Dördüncü olarak: Kapitalist toplumun burjuvazi ve proletarya diye sınıflara bölünüyor olması geniş ölçüde kabul görse bile, proletaryanın bir kısmının toprağa bağımlı oluşu ve kirdaki proletaryanın tarım proletaryası tarafından temsil edileceği çoğu kez göz ardı edilir.

Beşinci olarak: Tarımdaki çalışan ve sömürülen kitleler önemle ele alınması gereken konulardan biridir... Özellikle iç savaş dönemlerinde -ama kapitalizmin üretim ve paylaşım mekanizmalarının bunalımlı çöküş dönemlerinde de; örneğin Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarında ve hemen sonrasında olduğu gibi-, tarımın toplumsal yeniden üretim için hala ne kadar köklü bir temel teşkil ettiği ve kentli sanayi proletaryasının kırsal nüfusun çoğunluğuyla birliğinin ne kadar önemli bir sorun olduğu bir anda ortaya çıkar... Bu yüzden kirin proleter devrimin kalesi haline gelmesi merkezi önemdedir. Çünkü eğer kir, burjuvazinin üssü olarak kalacak olursa; kentlerde silahlı ayaklanma başladığında, burjuvazi kirin çalışan ve sömürülenlerini kentlere karşı harekete geçireceğinden, devrimci bir zafer uzun ömürlü olamaz...”

II. Kirdaki sınıf analizine bir bakış

Bildiri öncelikle, sınıf analizinin yalnızca istatistiksel bilgilerin eleştirel değerlendirmesiyle

mümkün olamayacağını, bunlara Almanya'daki ve uluslararası arenadaki tarihsel **tecrübelerin de** eklenmesi gerektiğini vurguluyor. Öte yandan kimin devrimin saflarında yer alacağına yalnızca analizle karar vermek de mümkün değildir. Sınıfsal analiz, bunun için yalnızca bir çerçeve çizer.

Kırdaki sınıf analizinin vazgeçilmez çıkış noktası, Almanya'daki kapitalist-emperyalist toplumun tayin edici sınıf çelişkisinin kırdaki da aynı şekilde tayin edici olduğudur. Bildiri devamında, sınıf analizinin yola çıktığı noktaları, bakış açılarını ve sayısal verileri ayrıntılı bir biçimde sunuyor:

"Kır proletaryası. ...resmi burjuva istatistiğine göre, 1999 yılında Almanya'da yaklaşık yarım milyon tarım işçisi ve gündelikçi vardı. Verilere göre, yaklaşık 500 bin ücretli iş gücünün 300 bini sezonluk işçilerdir. Resmi istatistiklerde, diğer ülkelerden gelen ve kaçak çalıştırılan tarım işçilerinin kabarcık sayısı değerlendirme dışı kalmaktadır. Sanayi işçilerine göre tarım işçilerinin şartları daha kötü, mücadele koşulları daha zorludur. Bir erkek tarım işçisinin ortalama brüt saat ücreti 1998 yılında, eskinin Batı Almanya'sındaki 20 DM ve Demokratik Alman Cumhuriyeti'ndeki 14 DM ile, bir sanayi işçisinin 30% altında kalmaktadır... Diğer ülkelerden, özellikle Polonya'dan gelen sezonluk işçilerin ücretleri daha da düşüktür...

Yarı proleterler ve küçük köylülük. Son yıllardaki gelişmeler yüz binlerce küçük çiftliğin giderek yıkımına yol açmıştır... 90'ların başında küçük çiftliklerin %40'ından biraz fazlası ek gelir elde etmek için çalıştırılan işletmelerken, 1999'da bu oran %60'ın biraz üzerine çıkmıştır... Bu arada kent proletaryası saflarında da, kırsal kesimin bu bölümünün hayat şartlarının son derece kötü olduğunu açıklığa kavuşturmak gerekir. On iki, on dört, hatta daha fazla çalışma saati yaygın bir olgudur. İşletmelerde işin büyük kısmını genellikle kadın ve çocuklar yapar; bu demektir ki, ek gelir elde etmek için kurulan işletmeler aynı zamanda çocukların sömürüsünde, kadınların ilave bir esaret ve sömürü altına girmesinde rol oynayan önemli bir yapılandırma. Resmi hesaplamalara

göre 1999 yılında ek gelir için çalıştırılan işletmelerin %60'ından fazlası 5.000 DM'dan daha az gelir elde etmişlerdir.

III. Sınıf mücadelesinin görev ve perspektiflerine, sosyalist devrimin kırdaki hazırlanmasına ilişkin temel görüşler

Kentli sanayi proletaryası proletaryanın öncü çekirdeğidir. Kent ve kır proletaryası, proletarya hegemonyasını kuracaklardır.

"...Kent proletaryası gibi kır proletaryası da, üretim araçlarına sahip değildir, sömürülür ve baskı altında tutulur; işçi sınıfının bir parçasıdır ve bu yüzden kırsal kesimdeki en devrimci güçtür. Kırdaki çalışan ve sömürülen kitle ile kent proletaryası arasında sağlam bağlar yaratmak, kırdaki proletaryanın hegemonyasını kurmak için en önemli maniveldir.

Ancak, kır proletaryasının kentli sanayi proletaryasından farklı yaşam ve üretim şartlarına sahip olduğu ve bazı özellikler taşıdığı gözden kaçırılmamalıdır. Kır proletaryası sanayi proletaryasına göre daha dağınıktır, parçalanmıştır -örneğin sezonluk ve gündelik çalışmanın çok yaygın oluşu nedeniyle. Alman burjuvazisinin gerici ideolojisinin özel biçimlerinin, örneğin sözde 'köy kolektivizmi'nden dem vuran gerici propagandanın kuşatması altındadır... Kır proletaryasının kimi kesimleri, sömürüyü maskeleyen ve çalışanları kapitalist büyük çiftçi işletmelerine bağlamaya hizmet eden sahte, ataerik bir 'aile' atmosferinin içine hapsedilmiştir. Bu durum kentteki büyük sanayi işletmelerindekine kıyasla, sömürü ilişkilerini ağırlaştırır ve özünün fark edilmesini engeller. Kır proletaryası 'kır hayatının insanı pasifize eden' atmosferi içinde bulunur; bu hava, her açıdan son derece gerici sonuçlar yaratır. Çünkü kırdaki çoğunlukla gündelik dar çıkarlardan ötesine bakılmaz; çünkü kır yaşamı burjuva demokratik kültürel fikir ve kurumlarından büyük ölçüde tecrit edilmiştir.

Komünist güçlerin asli bir görevi de, kır ve kent proletaryası arasında çokyönlü bağlar yaratarak ve geliştirerek, kır proletaryasını komünist fikirlere kazanmaktır. Bu arada kent prole-

taryasının kimi kesimlerinin kırsal kesim karşısında sergilediği "kentli kibri"yle mücadeleyi de ihmal etmemek gerekir.

Bu mücadeleyi kolaylaştıran bir gerçek ise, Almanya gibi ileri bir sanayi ülkesinde, en modern endüstriyel metot ve üretim araçları ile çalışan devasa tarım işletmelerinin giderek daha yaygın bir biçimde ortaya çıkması, ve böylece kir proletaryasının daha geniş kesimlerinin şartlarının gün geçtikçe kentli sanayi proletaryasına yaklaşmasıdır. Böylece kırdaki sağlam komünist üsler yaratmak için daha elverişli ve daha objektif şartlar doğmaktadır.

Kırdaki çalışan ve sömürülenler kitlesi proletaryanın en yakın müttefikidir

"...Köylülüğün büyük bölümü bir yandan çalışan ve sömürülenken, diğer yandan üretim araçlarının (toprak, makineler) mülkiyetine sahiptir; ayrıca küçük üretimle belirlenen aile ekonomisine sıkı sıkıya bağlıdır. Proletaryadan farklı olarak, köylülüğün mücadelede birbirine kenetlenmesi, sınıfsal açıdan bölünmüş olması ve katmanlara ayrılması nedeniyle oldukça zordur. Köylülerin büyük bölümü kelimenin gerçek anlamıyla sadece sömürülen değildir. Üretim araçlarının mülkiyeti sayesinde, bugün ya da yarın, ürününü pazarda satarken tüccar ve bazı durumlarda ise spekülâtör olarak ortaya çıkma imkanı vardır.

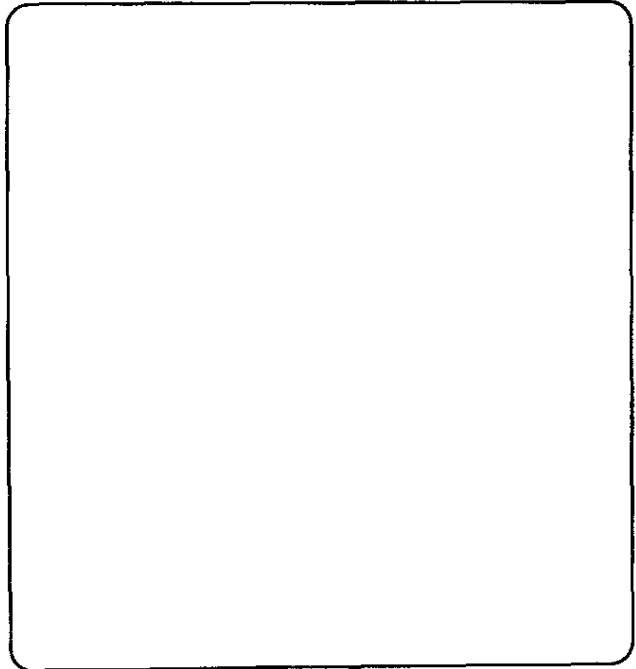
Yarı proleterlerde, müttefik olarak kazanılmalarına imkan veren özellikler bulunur...

Küçük çiftçiler de, başkasının işgücünü bizzat sömürmedikleri için, proleter devriminden bir çok kazanım elde edeceklerdir... Ne var ki burada yarı proleterlere oranla büyük farklılıklar ve problemler vardır. **Orta sınıf çiftçilerin** konumu ise çok özeldir; bir taraftan çalışırken, öte taraftan toprağın sahibi ya da kiracısı olarak artık ürün elde edebilirler. Bu kesim proletaryanın güvenilir bir müttefiki değildir; çünkü sınıfsal konumu nedeniyle, zengin çiftçilerin oluşturduğu köy burjuvazisi ile kırsal sefalet arasında yalpalayıp durur. Bir yandan zengin çiftçilerin arasına karışmak için yanıp tutuşur, diğer yandan yakından tanıdığı kırsal sefaletin içine düşmek korkusuyla, bunu engellemek için uğraşır. Bu yüzden orta köylülükte mülk sahiplerinin dünya görüşü ve

ruh hali ağır basar. İşte bu nedenle proletarya burjuvaziyi yıkmak için yürütülen devrimci mücadelede bu kesimin büyük çoğunluğunu **tarafsızlaştırmak** zorundadır...

Kırdaki durumun kötüleşmesine karşı yürütülen gündelik mücadeleye omuz verilmeli, komünist parti bu mücadelenin haklı tarafını desteklemelidir. Olumsuz, gerici taraf, ki başını genellikle büyük çiftçiler çeker, bütün çıplaklığı ile teşhir edilmeli, hatalı uzlaşmalar içine girmeden mücadele sürdürülmelidir. Bir tarafta Almanya'daki kent proletaryası ve çalışan, sömürülen çiftçi kitlesi ile diğer tarafta bütün ülkelerin proletaryası ve ezilen halklar arasındaki ortak cepheyi örgütlemek gerekir. Bu cephe özellikle emperyalizme bağımlı ülkelerdeki çiftçi kitlesinin mücadelesini de içine almalıdır. Emperyalist devlet aygıtını parçalamak ve burjuvaziyi devirmek için, kentte ve kırdaki çalışan ve sömürülen kitlelerin birliğini (sahte dostlarla değil onlara rağmen) sağlamak çok önemlidir. Bunun için sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğünün gerekliliği üzerine, sosyalizm ve komünizmin inşa perspektifi doğrultusunda sistematik propaganda yürütülmelidir.

Bildiri ayrıca "**Türkiye'deki demokrat ve devrimci tutukluların 270 günden fazla süren açlık grevleri!**" başlıklı özel bir bölüm içermektedir.

8 Eylül'de "Gegen die Strömung" aşağıdaki açıklamayı yayınladı:

Dünyadaki emperyalist sömürü ve baskıya karşı Cenova'daki militan mücadele haklıydı!

... "G8-Devletleri" olarak adlandırılan emperyalist büyük güçlerin temsilcilerinin toplantısına karşı yürütülen mücadelede oluşan geniş cephe içinde, biz özellikle bilinçli yoldaşları destekliyoruz! Burjuva medyası ve politikacıları bir yandan militan yoldaşlara kara çalarlarken, diğer yandan "iyi" ve "barışsever" göstericilerin "haklı talepleri"nden dem vurarak ikiyüzlülüklerini sergilediler. Bu da göstermektedir ki, "bu dünyanın efendileri" dünya çapında süren acımasız, zorba sömürü ve baskıya karşı militan bir mücadele yükseltecek bir kitle hareketinden korku duymaktadır...

Cenova'daki olaylar ve mücadele veren gruplar hakkındaki tartışmalar göstermektedir ki, "G8-toplantıları"na karşı gelecek mücadelelere hazırlanmak için, emperyalist büyük güçlerin saldırısına ve en başta kapitalizme karşı mücadelede dikkatimizi ideolojik-politik sorunlara yöneltmeliyiz...

Bugün bütün ülkelerde **devlet aygıtının baskıcı işlevi yetkinleştirilmekte** ve sömürülen, çalışan kitlelerin mevcut hakları budanmaktadır... Bu anlamda devlet aygıtlarının -özellikle polisin-kapitalist tekellere gün geçtikçe daha açık ve belirgin bir şekilde tabi hale getirilmesi, faşistleştirme sürecinde devletin rolünün **zayıflamasına** değil, bilakis baskı ve sömürü işlevlerinin **güçlenmesine** işaret eder. Cenova bu konuda "çarpıcı" bir örnektir...

Emperyalistler arası yeni savaşların hazırlanmasına karşı mücadelede ve bu hazırlığın teşhir edilmesinde, "globalleşme" sloganı altında sunulan sözde "çelişkisiz ve savaşı ultraemperyalizm" ideolojisi mahkum edilmeli ve bu hayalle hem prensipte, hem de somut olarak mücadele edilmelidir. Şu husus açıklığa kavuşturulmak durumundadır: Dünya emperyalizminin yüz yıl önce ortaya çıkışından bu yana karşılaşılan bütün yeni görünüşleri, Lenin tarafından yapılan köklü emperyalizm

analizini değiştirmez; bilakis bu yeni görünüşler yalnızca Lenin'in analizinden hareket ederek anlaşılabilir, analiz ve mücadele edilebilir...

Bu noktada, gittikçe Amerikan, İngiliz ve Fransız emperyalizmlerine meydan okur hale gelen, Avrupa içinde ve dünyanın diğer bölgelerinde askeri rolünü genişleten **Alman emperyalizmi** bizim özel ilgi alanımızı oluşturmaktadır... Alman emperyalizmi özellikle saldırgan bir büyük güçtür; dünya halklarını sömürür ve ezer; emperyalist nüfuz alanlarını yeniden paylaşmak, diğer emperyalist büyük güçlere karşı dünya hakimiyetini ele geçirmek uğruna bölgesel yağma savaşlarını kışkırtan ve bir dünya savaşı hazırlığı içinde olan, başlı başına bir savaş odağıdır. Alman emperyalizmi içerde de devlet aygıtının faşistleştirilmesi için çalışmaktadır.

Emperyalizme karşı mücadele yürüten komünist güçler, kaypaklara, pasifist, revizyonist ve troçkist teslimiyetçilere ve demagoglara karşı ideolojik mücadelede devrimci çizgiyi savunmalılardır. Bu noktada, gerici teslimiyetçi ve demagoglara teşhiri ile, dürüst, demokrat ve devrimci eğilimdeki güçlerin dayanışmacı eleştirisi doğru bir biçimde birleştirilmelidir..

İlişki Adresi:

Buchladen Georgi Dimitroff
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt / M.

*Fax: 0049-69/73 09 20

*E-mail: buchladen@gegendiestroemung.org

(Ülkelerin gizli servisleri arasındaki işbirliğini küçümsemeyelim)

Açılış saatleri:

Cuma 16.30-19.30

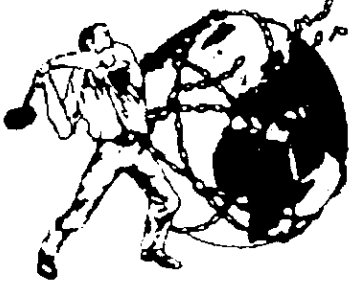
Cumartesi 10.00-13.00

Vertrieb für Internationale Literatur

Brunhildstr. 5, 10829 Berlin

Çalışma saatleri:

Cumartesi 11.00-14.00

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 4/01

"Gegen die Strömung" - Almanya'da devrimci Komünist Partisinin inşası için yayın organına ait yayınlarından alıntı ve özetler: Ekim-Aralık 2001

Yılda dört kez İngilizce, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

Ekim/Kasım bildirisi tam 16 tez ileri sürerek Alman emperyalizminin Afganistan'a karşı sürdürdüğü savaş politikasıyla hesaplaşmaktadır. Bu tezlerin özetlenmesi kısaltma nedeniyle içerikte çarpıtmaya yol açabileceğinden, tezler olduğu gibi aktarılmıştır.

"Gegen die Strömung"un Ekim/Kasım bildirisi şu başlığı taşıyordu:

ABD ve İngiltere'nin Afganistan'ı bombalanması ve Alman Federal Meclisi'nin Afganistan ve çevresinde savaşa karışma kararı alması karşısında:

Alman emperyalizminin savaş politikasına karşı mücadele edelim!

"Askeri propaganda davulları haftalar boyunca çaldıktan sonra Alman emperyalistleri Federal Ordu'nun uluslararası savaş faaliyetlerine katılmasını resmen karara bağladı ve uygulamayı başlattı. Alman Savaş Bakanı'na 'NATO ülkelerine ait alanın' çok ötesine geçerek Asya'nın çeşitli bölgelerinden Arap Yarımadası'na ve Kuzeydoğu Afrika'ya kadar (bu bölgelerin kıyılarındaki deniz alanları da dahil olmak üzere) dünyanın pek çok yerinde binlerce Alman askeriyle savaş yürütme 'yetkisi tanındı'. 1945'ten beri benzeri görülmemiş bir uygulamadır bu. Ama aynı zamanda Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığının üçüncü bir atılımla dünya çapındaki hedefine ulaşabilmek için onyıllardır izlediği yolda atılmış yeni bir adımdır. Bizim bu konudaki tavrımız ise apaçıktır: Her ne kadar emperyalist saldırganlık şimdilik hâlâ ağırlıkla ABD emperyalizmi ve İngiliz emperyalizmi tarafından yürütülüyor olsa da, Almanya'daki bir komünist güç olarak görevimiz her şeyden önce 'kendi devletimizin' emperyalizmine, yani Alman emperyalizmine karşı mücadele etmektir. " Federal Ordu'nun savaşa katılması Afganistan'a yöneltilmiş barbarca bir askeri saldırı olduğu gibi, aynı zamanda da Afganistan'a karşı savaşa muhalefet eden güçleri yalıtma, dağıtma, sasıtmak ve köşeye sıkıştırmak için girişilmiş politik ve psikolojik bir saldırıdır. Bu baskıya eninde sonunda boyun eğmemek, emperyalist savaş politikası ve savaş kışkırtıcılığına karşı mücadeleyi olanca gücüyle geliştirebilmek istiyorsak, ideolojik ve politik açıklık sağlamak için uğraş vermek kaçınılmaz bir gerekliliktir. Aşağıda Alman emperyalizminin savaş politikasına karşı mücadelenin temel yaklaşımları tezler halinde ortaya konmaktadır:

I. Afganistan'a karşı sürdürülen emperyalist saldırganlıkla mücadele edelim! Alman emperyalizmini başlı başına bir savaş odağı olarak teşhir edelim ve bununla savaşalım!

1. Afganistan'a karşı canice ve emperyalist bir savaş sürdürülüyor

New York ve Washington'da düzenlenen saldırılar bahane edilerek ABD ve İngiliz savaş makinelerinin Afganistan'a saldırılması bir savaş suçudur ve hiçbir şekilde haklı gösterilemez. ABD emperyalizminin 1945'ten buyana dünya çapında işlediği tarihi suçların yeni bir sayfasıdır bu.

2. Yayılmacılık ve ABD emperyalizminin güç gösterisi

7 Ekim 2001'de Afganistan'a karşı başlatılan askeri saldırı her şeyden önce ABD ve İngiliz emperyalizminin bir savaşıdır ve bu emperyalist güçlerin politik, ekonomik ve stratejik çıkarlarını güvenceye almak ve genişletmek amacıyla sürdürülmektedir. Somut olarak, ABD emperyalizminin yanı sıra İngiliz emperyalizminin de istilacı saldırganlığıyla karşı karşıyayız. Ama diğer emperyalistler de Afganistan ve çevresinde çok eskilerden kalma parasal ve siyasi çıkarların peşindedir. Orta Asya ülkelerinde etki alanları, hammadde kaynakları, ticaret yolları ve pazar olanaklarını ele geçirmek üzere keskin bir rekabet patlak vermiştir ve bu çatışma, zayıf düşmüş bir emperyalist güç olan Rusya ile kendi aralarında da rekabet halinde bulunan diğer büyük emperyalist güçler arasında sürmektedir.

Böyle büyük ve uzun vadeli bir askeri girişim aynı zamanda dünyanın bugünkü ve özetlikle gelecekteki büyük devrimci güçlerine karşı da ağır bir tehdit

oluşturmaktadır.

Rekabet halindeki tüm emperyalist büyük güçler için en önemli stratejik bölgelerden birini oluşturan Orta ve Batı Asya'da ABD emperyalizminin gizlemeye gerek duymadan sergilediği güç gösterisi ve yayılmacılık, bir dizi sınırlı askeri provokasyonun ve yerel savaşların ötesinde, yeni bir dünya savaşı tehlikesinin nasıl büyümekte olduğunu çarpıcı bir şekilde gösteriyor.

3. Alman emperyalizminin katkıları

Öncelikle kendi çıkarlarını gözetken Alman emperyalizmi başından beri Afganistan'daki bu barbarca savaşa katılmıştır.

4. Alman emperyalizminin kendine özgü saldırganlığı

Alman emperyalizminin temsilcilerinin savaş hazırlıklarını bariz bir şevkle sürdürmesi ve hem Afganistan'a hem de diğer ülkelere yönelik askeri müdahalelerden yana oluşu, Alman emperyalizminin giderek artan saldırganlığını gözler önüne sermektedir. Alman emperyalizmi artık başlı başına bir savaş makinesi oluşturduğunu, bir kez daha özellikle saldırgan bir emperyalist güç haline geldiğini ve taleplerini silah zoruyla elde edebilecek durumda bulunduğunu her şeyden önce 1999'da Yugoslavya'ya karşı yürütülen emperyalist saldırı savaşıyla ortaya koymuştur. Savaş projelerinin adım adım gerçekleştirilip gittikçe keskinleştirildiği sinsice bir taktik yürüten ve gerçek amaçlarını ustaca gizleyen Alman emperyalistleri, sürdürdükleri savaş politikasının dozunu alabildiğine artırmakta, dünya çapında emperyalist talep ve hedefler gütmektedir.

5. Almanya'nın bir büyük güç olarak kendine ait çıkarları

Alman Federal Meclisi tarafından 16. 11. 2001 tarihinde çıkarılan ve Federal Ordu'nun tüm dünyada savaşa katılmasına olanak sağlayan "yetkilendirme kararı" ile birlikte askeri tırmanış yeni bir aşamaya varmış oldu. Federal Ordu'nun çeşitli birliklerinden 3. 900 asker önümüzdeki 12 ay içinde -tabii sadece "geçici" olarak! - sözüm ona "teröre karşı yürütülen" savaşta yer alacak. Böylece Alman emperyalistleri kısa ve uzun vadeli birçok hedefe yönelmiş olmaktadır:

Birincisi: Almanya açısından "savaş sonrası dönem" in artık sona erdiği yüksek sesle ilan edilerek, "egemen" bir devlet olan Almanya'nın da sonunda gerek Afganistan'da gerekse -daha sonra- dünyanın herhangi bir yerindeki askeri gelişmelere "eşit haklara sahip olarak" müdahale edebileceği vurgulanmaktadır.

İkincisi: Aslında Alman tekelci sermayesinin emperyalist çıkarlarının uzun vadede sadece "çek defteri"yle karşılanamayacağı ve bu çıkarların gerçekleştirilip güvenceye alınması için askeri yöntemler gerektiği açıktır. Federal Ordu'nun görevi, bir büyük güç olarak Alman emperyalizminin dünya çapındaki kendine ait haydutça çıkarlarını kollamak ve gerçekleştirmektir. Buna uygun şekilde donatılıp örgütlenmesine devam ediliyor. Üçüncü nokta ise ülke halkının doğrudan askeri müdahalelere, ordunun "ciddi

bir durum" için eğitilip hazırlanmasına ve silaha başvurmasına giderek alışmasıyla ilgilidir. Alman emperyalizminin hem emperyalist rakiplere hem de halkların özgürlük mücadelelerine karşı tüm dünyada bağımsızca yürütüleceği yerel savaşlara hazırlık yapılmaktadır. Uzun vadeli olarak da, diğer emperyalist güçler karşısında dünyanın yemden paylaşılması için her tarafta girişilecek savaşlara hazırlanmak söz konusudur.

6. Alman emperyalizminin çifte taktiği: ittifak ve rekabet

Bugün için Alman emperyalizminin temsilcileri daha çok ittifak politikasını, silah arkadaşlığını ve başta ABD olmak üzere diğer emperyalist güçlerle işbirliğini öne çıkarmaktadır. Ama asıl önemlisi kendi çıkarlarıdır ve bu temelde işin daha şimdiden keskinleşmeye başlamış bulunan rekabet boyutu giderek belirginlik kazanacaktır. Belli ki planlanma aşamasında olan muhtemel bir Irak savaşı bunun bir örneğidir.

7. Alman emperyalizminin çifte taktiği:

"Barışçı" diplomasi ve açık savaş politikası Alman emperyalizmi bir yandan sözüm ona "barışçı" görünerek Batı Asya'da, özellikle de Rusya karşısında gizli veya açık şekilde sürdürdüğü diplomasiyi yoğunlaştırmakta, bölgedeki tüm ülkelerle (hem hükümetler hem de muhalif güçlerle) iyi ilişkiler kurup geliştirmeye ve çeşitli gerici rejimlerin bağımlılığını mali politikalar ve özetlikle silah ihracı yoluyla artırmaya çalışmaktadır. Amacı etki ve gücünü genişletmek için her türlü olanağı açık tutmaktır. Bu amaca uygun bir çaba da, Nazi faşizmi döneminden kalma "eski" ilişkileri güncellemektir; örneğin yeniden gündeme gelmiş bulunan Afgan Kralı Zahir Şah, Nazi Almanyası'nın eski dostlarından.

Diğer yandan, Alman emperyalizmi kendi ordusunu büyük bir hırsla silahlandırmakta, dünyanın her yanında askeri varlığını gösterebilmek ve "müdahale" edebilmek için en güçlü ve modern ordulardan birini hazır bulundurmaktadır.

Adeta yeni bir yarışın çıkış çizgisinde beklemekte olan Alman emperyalistleri açısından bu çifte taktiğin anlamı, her türlü duruma karşı silahlanmış ve hazır olmaktır. Hem Federal Ordu'nun müdahaleleriyle hem de bu işe ayrılmış sermaye sayesinde emperyalist bir büyük güç olarak etkilerini artırmak peşindeler. Alman emperyalizminin güç ve etki alanını genişletme girişimi sadece sömürdüğü ve ezdiği halklara karşı değil, aynı zamanda dünya egemenliği için çatışma halinde bulunduğu diğer emperyalist büyük güçlere karşı da sürmektedir.

8 Alman emperyalizminin burjuva partileri arasında kurnazca düzenlenmiş işbölümü

Burjuva politikacılar arasında emperyalist savaş politikasına karşı mücadele ederken güven duyulabilecek, destek aranabilecek tek bir kişi bile yoktur. Hepsi de şu veya bu şekilde Alman emperyalizminin çıkarlarına hizmet etmektedir. Zaten Alman emperyalizminin savaşı tırmandırma

taktiklerinden biri de, CDU/CSU'dan, SPD'ye ve Yeşiller'den PDS'e kadar tüm burjuva partileri arasında kurnazca düzenlenmiş olan rol dağılımıdır. Bunların arasındaki farklar kesinlikle herhangi bir "ilericilik" anlamı taşımaz. Söylenenlerin ardına bakınca, aslında bütün meselenin Alman emperyalizmi için en "doğru", yani en etkili politikayı belirleme kavgasından ibaret olduğu görülmektedir.

9. İçeriyönelik askerileştirme ve faşistleştirme

Dışa doğru giderek artmış olan saldırganlık ülke içine yönelik askerileştirme ve faşistleştirme sürecinin de yeni bir aşamasına tekabül etmektedir. Alman emperyalizminin politikacıları şu sıralarda "anti terör paketleri" denilen düzenlemelerle meşguldür; yani demokratik hakları giderek ortadan kaldırmak, demokratik ve devrimci grup ve yapıları daha çok baskı altına almak ve suçlu duruma düşürmek için uğraşıyorlar. Bu girişimin gerici ve karşı-devrimci çekirdeğini oluşturan plan, Federal Ordu'nun -Anayasa değişikliği yaparak veya yapmadan -"düzenli" olarak içe dönük faaliyette bulunmasıdır. Zaten "olağanüstü hal yasaları" denilen düzenlemeler de çoktandır "kriz durumu"na ilişkin olarak, örneğin işçilerin grev eylemlerini askeri şiddetle bastırmak için düşünülmüştür. Bütün bunlar ağırlaştırılan baskı önlemleri ve -son zamanlarda özellikle Arap ülkelerinden gelmiş insanlara karşı yoğunlaşan-alabildiğine şiddetlendirilmiş ırkçı ve şovenist kışkırtmalarla el ele yürümektedir. Tumturaklı askeri gevezelikler, savaş kışkırtıcılığına yarayan kalıplaşmış yargılar ve Goebbels'in atölyesinden çıkma propaganda yöntemleri ustaca kullanılmaktadır.

10. Alman burjuvazisi kendi yasalarını nasıl ihlal ediyor

Alman emperyalizminin ideolog ve politikacıları kendi Anayasaları tarafından getirilmiş düzenlemeleri de apaçık bir şekilde ihlal etmektedir. 1949'da Hitler'e karşı koalisyonun baskısıyla ve Nazi faşizmine karşı mücadele etmiş halklarla bir uzlaşma olarak getirilen bu düzenlemeler saldırı savaşını kesinlikle yasaklamıştı. Aynı şekilde, uluslararası hukukun getirdiği yükümlülükler de şu sıralarda anlamsız sayılıp ortadan kaldırılıyor.

Eğer Alman emperyalistleri bugün her zamankinden daha fazla küstahlaşmışlarsa ve kendi yasalarının ayrıntılarına bile aldırış etmiyorlarsa, bu bir yandan dünya halklarına yönelik bir tehdittir ve dünya egemenliğine yönelik saldırgan hedeflerini var güçleriyle gerçekleştirmeye çalıştıklarının göstergesidir. Diğer yandan da, bu, Alman emperyalistlerinin savaşına karşı koyan kitlesel anti-militarist hareketinin, kendilerini ne gibi polisiye baskı metodlarının beklediğinin de bir göstergesidir.

11. Batı ve Orta Asya'daki gerçek ilerici ve devrimci güçlerle dayanışma! Taliban ve benzeri gerici güçlerle dayanışmaya hayır!

11. Taliban rejimi: emperyalist sistemin öz yaratığı

Afganistan'daki Taliban yönetimi emperyalist sistemin yarattığı gerici bir güçtür. Başta ABD olmak üzere, Almanya da dahil tüm emperyalist büyük güçler, sosyal emperyalist rakipleri Sovyetler Birliği'ne karşı Afganistan'daki çeşitli gerici güçleri yıllarca desteklemiştir. Sovyetler Birliği 1979'dan 1989'a kadar Afganistan'da doğrudan askeri işgal sürdürerek ABD ve diğer emperyalist güçlere karşı bu etki alanını elinde tutmaya çalıştı. Buna karşılık Taliban, Bin Laden ve aynı derecede gerici bir güç olan "Kuzey İttifakı" ise milyarlarca Dolar harcanarak doğrudan doğruya CIA ve diğer gizli servisler tarafından desteklenip en modern silahlarla donatıldı.

Dikkate değer bir husus da, Afganistan'daki gerçekten ilerici olan, özellikle de bilimsel komünizme yönelmiş güçlerin hem sosyal emperyalist iktidar sahipleri, hem de ücret karşılığı Batılı emperyalistlere hizmet eden gerici çeteler tarafından kovalanmış ve öldürülmüş olmalarıdır.

12. Emperyalizm yanlısı bekçi köpeklerinin emperyalist efendileri açısından oynadığı rol

Hem Orta ve Batı Asya'da hem de bazı Afrika ülkelerinde çoğu zaman Irak, İran, Suriye ya da Suudi Arabistan'daki gibi gerici ve emperyalizme bağımlı rejimlerle sıkı bağlar içinde bulunan, milliyetçilik ya da dindarlık kisvesine bürünmüş gerici hareketlerin kışkırtılıp güçlendirilmesi hep şu iki amaca hizmet etmiştir ve etmektedir:

Birincisi, emperyalist güçler bağımlı ülkelerdeki çeşitli gerici grup ve hareketleri alabildiğine destekleyip besleyerek emperyalistler arası çatışmada yer alan rakiplerine karşı kendi çıkarlarını dayatıp gerçekleştirmeyi amaçlamıştır. Afganistan'daki gelişmeler bunun açık bir örneğidir.

İkincisi, ilerici ya da devrimci güç ve hareketlerin etkisini kırıp parçalamak amaçlanmıştır ve amaçlanmaktadır. Dünyanın birçok yerinde genellikle büyük bir kitlesel etkiye sahip olan bu tür gerici hareketlerin, özgürlük hareketlerince benimsenmiş gerçek demokratik eğilimleri ezip yok edebiliyor ya da yok etmiş olması ciddi bir sorun oluşturmaktadır.

13. Emperyalizmi destekleyen gerici hareketlerin etkisi neden artmıştır?

Çoğu zaman büyük bir kitlesel etkiye ve kitle desteğine sahip olan bu tür gerici örgüt ve hareketlerin alabildiğine büyüyüp güçlenmiş olması, önemli bir ölçüde komünist hareketin son derece gerilemiş ve zayıflamış bulunmasıyla da bağlantılıdır. Özellikle SBKP'nin 1956'daki revizyonist 20. Parti Kongresi'nin arandan eski komünist partilerinin revizyonistlerce sulandırılıp dağıtılması, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki gerici ve feodal odaklara karşı koyacak gücün kırılmasına yol açtı. Bu durumda söz konusu gerici güçlerin böylesine geniş bir çapta ön plana çıkması ya da çıkabilmiş olması sadece bir zaman meselesiydi.

Gerek Orta ve Güney Amerika'daki, gerekse Afrika ve Asya'daki ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişimi de bu durumdan son derece olumsuz bir şekilde etkilenmiştir. Komünist partilerinin açık hedefler gösteren önderliği olmayınca, bu gibi hareketler de ya doğrudan doğruya dağılıp yok oldu ya da reformist bir tavra kayarak sadece görünüşü kurtarmak üzere biraz değiştirilen mevcut sömürü ve bağımlılık ilişkilerini yerleştirme sürecinde yerlerini aldılar. Emperyalist büyük güçler arasındaki etki alanlarının yeniden paylaşılmasına yönelik çatışma sertleştiğiçe, emperyalistler de rakiplerine karşı koyan özgürlük hareketlerini daha çok "destekleyerek" kendi yayılmacı amaçlarına alet etmektedir.

14. Emperyalizmin "sol-sağ" demagojisi

Emperyalist reaksiyon tarafından geliştirilip kullanılmakta olan "sol = sağ" anlayışı da bu bağlamda çok önemli bir rol oynamaktadır. "Teröre karşı savaş" adı altında reaksiyoner bir kışkırtma sürdürülürken, Al Kaida, Hamas, vb. örgütler hakkında "radikal" ya da "şiddete başvuran" gibi her türlü anlama çekilebilecek bulanık ifadeler kullanılmasının çok belli amaçları vardır. Bu örgütlerin politik niteliği bilerek belirsiz bırakılmaktadır. Böylece, bu örgütlere karşı yürütülen propaganda sürecinde, okları gerekirse gelecekte ortaya çıkabilecek ya da bazı ortamlarda gerçekten varolan devrimci örgütlere yöneltmek mümkün olacaktır.

15. Gerçek anti-emperyalist ve komünist politikanın temel ölçütü: proleter enternasyonalizmi

11 Eylül'de New York ve Washington'da düzenlenen saldırıların her türlü gerçek sol, anti-emperyalist ve özellikle komünist politik gelenekle tam bir karşıtlık içinde bulunduğu açıktır. Bu gelenekte sadece temel ölçüt olan proleter enternasyonalizmine ve temel ilkeler olan "Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!" ve "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birlesin!" şiarlarına uygun olarak düzenlenmiş silahlı eylemler yer alır ve amaç adım adım ilerleyerek uzun vadede tüm devrimci güçleri ortak düşman olan dünya emperyalizmine karşı gerçek bir birlik halinde bütünleştirmektir. 11 Eylül saldırılarının ise böyle bir çabaya da anlayışla en ufak bir ilişkisi bile yoktur. Tersine, her şey bu olayların emperyalist dünya gericiliğinin bir iç çatışmasıyla bağlantılı olduğunu, sömürülen ve ezilen halk kitlelerinin gerçek çıkarlarıyla ise hiç ilgisi bulunmadığını gösteriyor.

ABD ve diğer emperyalist güçlerin Orta ve Batı Asya'da sürdürdüğü saldırganlık ve askeri operasyonlar, çeşitli ülkelerde halk kitlelerinin haklı bir anti-emperyalist hareket geliştirmesine yol açacaktır: çeşitli gerici güçlere ve gerici rejimlere karşı koyan bağımsız bir hareket. Ne var ki, olanaklarla gerçek durumu birbirine karıştırmamak gerekir. ABD'ye karşı direniş şimdilik tam da bu gerici hareket ve rejimlerin önderliği altında biçimleniyor.

16. Emperyalizmin saldırısına uğramış bir ülkenin yönetimi olarak Taliban rejimi desteklenmeli mi?

Afganistan'a ya da örneğin -yakın bir gelecekte- Irak'a karşı girişilen askeri saldırganlığın kesin olarak mahkûm edilmesi ile saldırıya uğramış devlet ve rejimlere güya gerekli olan bir destek verilmesini birbirine karıştırmak ağır ve temel bir hata olacaktır. Protestonun ağırlık merkezini Afganistan'daki barbarca kitle kıyımına ve emperyalist bombardımana karşı yöneltmek gerektiği tamamen doğrudur: Kitle katliamı uygulayan cani emperyalist güçlerin dünya çapında bir "ittifakı" söz konusudur ne de olsa. Öte yandan, Taliban yönetimi de kendi ülkesinde kitle katliamı uygulayan bir rejimdir. Öfkemizi öncelikle büyük güçlere yöneltmenin ve burada, yani Almanya'da öncelikle Alman emperyalizminin çevirdiği dolapları topa tutmanın ise bir cinayet rejimi olan Taliban'a yakınlık duymakla hiç mi hiç ilgisi yoktur.

Tutulabilecek tek yol şudur: bölgedeki halkları kendi gerici rejimlerinden kendi güçleriyle kurtulmaları ve büyük güçlerin müdahalesini önlemeleri için desteklemek. Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığına ölüm!

Bu konu hakkında, yukarıda aktarılanla aynı zamana rast gelecek şekilde daha kapsamlı bir başka bildiri yayımlanmış ve ek olarak şu hususlara yer verilmiştir:

III. Bir numaralı ideolojik-politik sorun: Almanya'nın güya Amerika'ya tabi oluşu.

IV. İki numaralı ideolojik-politik sorun: "Silah kullanmadan barış sağlamak" mümkün mü?

V. Görevler ve perspektifler: Alman Ordusu'na karşı işyerlerinde, sokaklarda ve kırsallarda mücadele edelim!

ABD emperyalizminin 1945'ten bu yana işlediği dünya çapındaki suçların en çarpıcı örnekleri .

Alman emperyalizminin adım adım ilerleyen sinsice taktiği ve 1945 sonrasında askeri müdahalelerini ve karıştığı savaşları giderek artırmasına ilişkin olgular .

Emperyalist ittifaklar "iki savaş arasında verilen molalardır".

Emperyalist büyük güçlerin Orta Asya ülkelerindeki etki alanları, hammadde ve önemli nakliyat yolları için giriştiği, giderek keskinleşen rekabet .

Alman emperyalizmi "günün şartları"nı içe yönelik baskı ve denetimi artırmak için nasıl kullanıyor .

Haçlı Seferi" çağrıları ve "Hristiyan Batı" çığırkanlıkları milyonlarca insanın ölümüne yol açmış kanlı bir kitle kıyımı geleneğine aittir.

Afganistan Komünist Partisi/ML'nin kurulması için mücadele edip Rus sosyal emperyalizminin uşakları ya da Batılı emperyalistlerin hizmetindeki Mücahidin tarafından öldürülmüş yoldaşlardan birinin yaşamından...

Kral Zahir Şah örneğinde Alman emperyalizminin Afganistan'daki yerli gericilikle olan "eski" bağlantıları

Rakip emperyalist güçlerin egemenlik ve etki alanlarındaki gerici güçleri kullanması .

Alman emperyalizmi ve Naziler'in eskiden beri

bilinen bir yöntemi .

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'ten bugün ne öğrenebiliriz?

Aralık 2001'de yirmi sayfalık bildiri yayımlandı:

22 Haziran 1941 - 8 Mayıs 1945:

**Alman Nazi faşizminin Sovyetler Birliği'ndeki proletarya diktatörlüğüne karşı savaşı
Tam 1418 gün!**

"Sosyalist Sovyetler Birliği tam 1418 gün savaşmak zorunda kalmış ama sonunda, 8 Mayıs 1945'te Alman Nazi ordusuna ve bütün Nazi cinayet makinesine karşı zafere ulaşmıştı. O zamanlar başta sosyalist Sovyetler Birliği ordusu olmak üzere, Hitler karşıtı koalisyonun silahlı kuvvetleri tarafından yenilgiye uğratılan Alman emperyalizmi ise bu arada İkinci Dünya Savaşı'nın sonuçlarını tersyüz etmiştir: Yenik düşen Alman emperyalizmi hiçbir zaman Potsdam Anlaşması'nın koşullarını kabul etmemiş, izleyen onyıllar içinde yeniden bir emperyalist güç oluşturarak kendine özgü saldırganlığıyla giderek daha tehditkâr hale gelmiştir. Şimdi de, revizyonist Kruşçov ve Brejnev'in iktidara gelmesiyle sosyalist ve enternasyonalist bir ülke olmaktan çıkıp revizyonist ve sosyal emperyalist bir ülkeye dönüşmüş olan ve daha sonra da kendi parçalarına ayrılan Sovyetler Birliği'nin çeşitli bölgelerine öncelikle ekonomik yoldan nüfuz etmeye çalışıyor Alman emperyalizmi. Ama bir yandan da, diğer emperyalistlerin rekabeti karşısında kendi etkisini askeri yoldan güvenceye almak için bazı eski Sovyet cumhuriyetlerine birliklerini yerleştirmekten, buralardaki polis güçlerini 'desteklemek' ve 'eğitim verme' bahanesiyle çürümekte olan kapitalist devlet aygıtları üzerindeki etkisini artırmaktan geri kalmıyor. Alman emperyalizmi tüm dünyaya egemen olmak için uzun vadeli bir plan yapmıştı (o zamanlar sosyalist bir ülke olan Sovyetler Birliği'ne yöneltilen saldırı sırasında ve saldırı öncesi dönemde bu durum kendini belli etmiştir). Bilindiği gibi, "yıldırım savaşı stratejisi" Sovyetler Birliği'nde başarısız oldu ve Alman emperyalizminin bütün bu planları bir süre için suya düştü: Berlin'in Kızıl Ordu tarafından işgaliyle son bulan bir geri çekilme yaşandı.

1945'i izleyen yıllar boyunca çok yönlü askeri ve diplomatik deneyimlerinden yararlanan Alman emperyalizmi bu yenilginin öcünü alma niyetinden hiç vazgeçmedi ve bu amaçla özellikle eskiden Sovyetler Birliği'ne dahil olan bölgeleri ele geçirmeye girişti. Yeniden çıkmış olduğu dünya egemenliği yolunda öncelikle ABD emperyalizminin rekabetine karşı önemli bir adım olacaktı bu.

1941'de bütün o zorluklara, kaçınılmaz geri çekilmelere ve yenilgilere rağmen Stalin'in önderlik ettiği Sovyetler Birliği'ndeki proletarya diktatörlüğüne karşı Naziler tarafından bir 'yıldırım zaferi' kazanılamamış olması tarihi öneme sahip bir olgudur. Stalin'e karşı yürütülen anti-komünist tahrikin temel olarak tarihi bir kaynağı vardır ve bu da öncelikle -kısaca ve mecazi olarak söylesek- Stalin'in 'Hitler'in boynunu koparmış' olmasıyla ilgilidir. Dünya emperyalist sistemi ve özellikle de Alman emperyalizmine karşı bugünkü kavgamızı verirken, başta Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği olmak üzere, savaşa katılmış tüm ülkelerdeki anti-nazi savaşçıların yolunu izliyoruz. Sosyalist

Alman polisleri 3. 11. 2001'de Berlin'de düzenlenen ve 1945'ten bu yana en büyük Nazi yürüyüşü olan gösteriyi koruyor!

Sovyetler Birliği'nin bu mücadelede politik, ideolojik, askeri ve ekonomik alanlarda elde ettiği muazzam deneyimi tüm kapsamıyla değerlendiren savunmak hem bir görevdir, hem de Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığını yıkmak için yeni koşullar altında, ama aynı zamanda emperyalizm ve proleter devrimi çağının esas olarak aynı kalmış temelleri üzerinde verdiğimiz mücadelenin bir tetikleyicisi olacaktır."

I. Emperyalist Nazi Almanyası'nın o zamanlar sosyalist olan Sovyetler Birliği'ne saldırması

Nazi faşistleri daha 18. 12. 1940 tarihli Barbarossa Belgesi'nde Nazi Almanyası'nın imha savaşının hedef ve temellerini belirlemişti bile:

"Sovyet devletinin yok edilmesi, ülkesinin işgali, hammadde ve besin kaynaklarının ele geçirilmesi, milyonlarca Sovyet yurttaşının öldürülmesi, hayatta kalanların köleleştirilmesi."

"Genel Doğu Planı"na göre 25 yıl içinde 31 milyon Sovyet yurttaşının sürülmesi ya da öldürülmesi gerekiyordu.

"Böyle bir fetih ve imha savaşının başarılı olmasını sağlayacak temel... sadece Nazi asker ve subaylarının Prusya militarizmine özgü körü körüne itaatkârlığından ibaret değildi,... her şeyden önce Alman emperyalizminin uç noktalara vardığı üstün insan olma iddiası, şovenizm ideolojisi, ırkçılık, Çingene düşmanlığı, anti-semitizm ve anti-komünizmi de kapsıyordu."

21 Haziran 1941 akşamı Nazi Almanyası sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı tam teçhizatlı ve eğitimli 190 tümen, yaklaşık 4. 300 tank, 50. 000 top ve 4. 000 uçakla saldırıya geçti. Kızıl Ordu'nun yürüttüğü aktif savunma ise, geri çekilmeyle birlikte sürdürülen direnişten oluşmaktaydı.

"Nazi Almanyası'nın tersine Sovyetler Birliği için savaş çok zor ve karmaşık koşullar altında başlamıştı. Sayıları 4, 2 milyon kadar olan Kızıl Ordu görevlilerinin önce seferber edilmesi gerekiyordu."

Dolayısıyla temel görev

"... saldırıları püskürtmek ve güçleri toparlayabilmek için zaman kazanmaktı."

Kızıl Ordu ve Sovyet halkı Nazi Almanyası'na karşı amansız bir direniş gösterdi.

"Nazi birliklerinin savaş başladığında günde 30 km. yi bulan ilerleyişi giderek yavaşlamış, Ağustos sonunda günde 6 km. ye kadar gerilemişti."

Ama bu arada Kızıl Ordu da Nazi Ordusu'nun çok üstünde ağır kayıplara uğramıştı.

"Pravda'nın 6 Ekim 1941 tarihli nüshasında, 22 Haziran'dan beri 1. 128. 000 Kızıl Ordu mensubunun öldürüldüğü, ayrıca 8-9 bin topun ve 7. 000 kadar

tankın yitirilmiş olduğu belirtiliyordu. "

Nazi haydutlarına karşı savaşta temel politik-ideolojik ve askeri yönelimi belirleyen metinlerden biri de SBKP Merkez Komitesi ve Halk Komiserleri Meclisi'nin 29 Haziran 1941 tarihli yönergesiydi. Metinde şu ifadeye yer verilmişti:

"... faşist Almanya tarafından bize zorla dayatılmış bu savaşın Sovyet devleti için bir ölüm kalım meselesi, Sovyetler Birliği'ndeki halkların özgür mü yoksa köle olarak mı yaşayacağı meselesi olduğu..." (Redaksiyon kolektifinin yayımladığı Sovyetler Birliği'nde Büyük Anavatan Savaşı'nın Tarihi adlı eserden, cilt 2, Berlin 1962, s. 60)

Nazi Ordusu'nun imhası için hazırlanan plan, bütün iktisadın savaşa uyarlanmasıyla ve kırsal alanın desteğiyle cephenin güvenceye alınmasını da içeriyordu. Planın merkezini ise düzenli bir geri çekilme oluşturmaktaydı. Ayrıca, işgal altındaki bölgelerde Naziler için katlanılamaz koşullar yaratmak amacıyla yaygın bir partizan savaşı başlatıldı.

Sovyetler Birliği'nin zafere ulaşabilmesi için gerekli önkoşullardan biri de şuydu:

"Kapitalist bir devletin üniformasını taşıyan işçi ve köylülerin Sovyetler Birliği'ne karşı savaşmak zorunda kalınca hemen silah bırakacakları şeklindeki zarar verici kavrayış terk edilmelidir!"

Alman işçi sınıfı söz konusu olduğunda özellikle geçerliydi bu tespit.

Düşmanın ne kadar gaddar ve amansız olduğu bilincini güçlendirmek üzere,

"... Kızıl Ordu bünyesindeki propaganda çalışmasının artırılması kararlaştırıldı. Saldırıyı izleyen ilk yarım yıl içinde Parti'nin öncü kadrosundan 8. 000 kişi, 60. 000 parti mensubu ve 40. 000 Kosomol [Gençlik Örgütü] üyesi cepheye gönderildi."

II. "Yıldırım savaşı stratejisi"nin başarısızlığa uğraması: "Faşist Alman işgalcilerin imhası Moskova önlerinde başlamalıdır!" (Haziran 1941 - Kasım 1942)

Dokuzyüz gün süren abluka: "Leningrad'ın düşmesi Moskova'nın düşüşünün ilk perdesi olacaktır!"

Naziler'in Leningrad'ı ele geçirmesi Ağustos 1941'de Leningradlılar'ın Kızıl Ordu'yla birlikte gerçekleştirdiği kahramanca direniş sayesinde engellendi. Bunun üzerine Naziler Eylül'den itibaren kenti ablukaya aldı. Leningrad yok edilmeli, halkı açlıktan kırılmalıydı. Ama 900 gün sonra Kızıl Ordu kuşatmayı tamamen sona erdirecekti.

Moskova savaşları: "Faşist Alman işgalcilerin imhası Moskova önlerinde başlamalıdır!" (Ekim 1941-Ocak 1942)

"Moskova'yı ele geçirmek ya da elde tutmak için girilen çatışmalar savaşın ilk evresinin en merkezi olaylarıydı... Nazi faşistlerinin gözünde Moskova Bolşevizmin ta kendisi demektir. Bütün Sovyet devleti ve cephedeki faaliyetler Moskova'dan yönetiliyordu. "

Naziler Moskova'yı 20 Ekim 1941'den itibaren

kuşatma altına aldı ama ele geçiremediler. Stalin "yıldırım savaşı stratejisi"nin Sovyetler Birliği'nde başarısızlığa uğradığını ilan etti.

Alman emperyalizminin hesabı tutmamıştı:

"... daha ilk ciddi darbenin indiril ilmesiyle birlikte ve Kızıl Ordu'nun ilk başarısızlıkları yaşamasından sonra işçilerle köylüler arasında çatışmalar olacağı, SSCB halkları arasında anlaşmazlıkların baş göstereceği, ayaklanmalar çıkacağı ve ülkenin bölünüp parçalanacağı sanılıyordu... Ama Almanlar bu noktada da tümüyle yanılmıştı. Kızıl Ordu'nun başarısızlıkları işçilerle köylülerin ittifakını ve SSCB halkları arasındaki dostluğu zayıflatmamış, tersine daha da sağlamlaştırmıştı. " (Stalin, 24. Yıldönüm..., Toplu Eserler, cilt 14, 6. 11. 1941, s. 247)

Kızıl Ordu'nun yaşadığı güçlüklerin bir nedeni de Batı Avrupa'da ikinci bir cephenin olmayışı, dolayısıyla Naziler'in güçlerini bölmek zorunda kalmamasıydı.

6. 12. 1941'de Kızıl Ordu karşı saldırıya geçti ve Nazi birliklerinin Moskova çevresinde oluşturduğu kısılcı yardı. 40 gün boyunca aralıksız sürdürülen saldırıların ardından Naziler kuşatmadan vazgeçmek zorunda kaldı ve düzensiz bir şekilde geri çekilmeye başladılar.

"Durum yönetmeliklerin gereklerini yerine getirmeye uygun olduğu sürece Almanlar operasyonlarını tam bir kesinlikle ve tam zamanında gerçekleştirebilmektedir. Bu onların güçlü yanındır. Ama durum karmaşılaşp yönetmelikteki şu veya bu paragrafa 'artık tekabül etmez' olduğu ve yönetmeliklerde belirtilmemiş bağımsız kararlar almak gerektiği anda çaresiz kalırlar. " (Stalin, Başkomutan'ın 23. 2. 1943 Tarihli Buyruğu, Toplu Eserler, cilt 14, s. 306)

"Nazi Ordusu'nun yenilmez olduğu efsanesi artık son bulmuştu."

Bildiride Sovyet gücünün zaferinin zaten kaçınılmaz olduğu şeklindeki revizyonist propagandaya karşı da tavır alınmaktadır:

"Sovyetler Birliği'nin zaferini nesnel 'yasalar'la açıklayan, yani nesnel bir zorunluluk olduğunu söyleyen ve böylece 'çetin bir sınavdan geçildiği' geçeceğini yadsıyan revizyonist tez Alman Nazi faşizminin ve müttefiklerinin alaşağı edilmesindeki öznel etkeni, özellikle de SBKP(B)'nin olağanüstü öncü kadrosu olarak Stalin'in katkısını küçük göstermeyi, zaferin nasıl kazanıldığı meselesini bu zaferi mümkün kılan devrimci önderlikten kopartmayı amaçlamaktadır: Zafer Stalin'in önderlik ettiği devrimci SBKP(B)'nin öncülüğü sayesinde kazanılmıştır. "

III. Nazi Ordusu'nun imhası başlıyor: "Artık geri çekilmeye son vermenin zamanı gelmiştir. Bir adım bile geri atmayacağız!"

Sovyet kuvvetleri açısından savaşın en çetin yılı 1942'ydi. Çünkü o yıl Naziler harekete geçirebildikleri bütün güçlerini Sovyet cephesine sürmüştü. Batıda ikinci bir cephenin bulunmayışı bunu mümkün kılıyordu. Hedefleri de Moskova'yı doğudan

çevirmekti. 1942 yazında Stalingrad çevresindeki çatışmalar başladı.

Bunun üzerine şu buyruk çıkarıldı:

"Artık geri çekilmeye son vermenin zamanı gelmiştir. Bir adım bile geri atmayacağız! Temel parolamız bu olmalıdır!"

Nazi faşistleri Stalingrad'a girmeyi başarinca, 143 gün süren amansız bir ev ve sokak savaşı başladı.

19 Kasım 1942'de Kızıl Ordu karşı saldırıya girişti ve sonunda, 2. 2. 1944'te Nazi orduları imha edildi. Stalingrad savaşları bütün Dünya Savaşı açısından anti-nazi güçler lehine bir dönüm noktasıydı.

1943 yazında Kızıl Ordu Naziler'i Kursk Yamacı savaşlarında yenilgiye uğrattı.

"Stalingrad'daki savaş faşist Alman Ordusu'nun çökmekte olduğunu haber vermişti, Kursk savaşı ise tam bir felaket oldu. " (Stalin, Ekim Devrimi'nin 26. Yıldönümü, 6. 11. 1943, Toplu Eserler, cilt 14, s. 324)

Diğer bir olgu da şuydu:

"Alman işgali altındaki Sovyet topraklarını partizan savaşının alevleri sarmıştır!"

Savaşan Kızıl Ordu güçlü bir partizan hareketi tarafından destekleniyordu. İşgal altındaki Sovyet topraklarında yaklaşık 1, 1 milyon silahlı partizan faaliyet halindeydi. Bununla birlikte, Sovyet partizanları işgal edilmiş bulunan başka ülkelerde de savaşmaktaydı. Örneğin Fransa'da sayıları 5. 000 kadardı.

Bildiride karşı saldırı kararının tam doğru zamanda verilmesi gerektiği ve bunun başarıldığı da belirtilmiştir.

"Bu, zaferle sonuçlanacağı baştan belli olan bir karar değildi... Doğu cephesindeki genel durum, hem Nazi birliklerinin hem de Sovyet güçlerinin sayı, donatım ve koşulları da dahil olmak üzere bütün etkenler titizlikle analiz edilmişti."

"Bu koşullarda karşı saldırıya geçme cesareti, böyle kararlı ve tutarlı bir tavır, komünist kadronun temel bir özelliğidir ve ancak benzer önemde sonuçlara yol açmış kararlarla, örneğin 1917 Ekim Devrimi sırasında silahlı ayaklanma gününün belirlenmesiyle karşılaştırılabilir. "

IV. Kızıl Ordu'nun Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa halklarını Nazi katillerden kurtarmak için partizanlarla birlikte indirdiği "on darbe" (1944)

"1944'te Kızıl Ordu art arda vurduğu çökertici on darbeyle Nazi birliklerini Sovyetler Birliği'nden ve Doğu Avrupa'nın işgal edilmiş bölgelerinden çıkarttı. Bu başarıda çeşitli Avrupa ülkelerinden gelen partizanların da önemli bir rolü olmuştu."

Leningrad önlerindeki Nazi Ordusu'nun imhasıyla başlayan süreç Kırım, Kareli, Beyaz Rusya, Litvanya, Polonya'nın büyük bir ismi, Ukrayna ve Moldavya Sovyet Cumhuriyeti'nin kurtarılmasıyla, Romanya'daki anti-faşist ayaklanmadan da destek görerek Bükreş'in alınmasıyla, Estonya ve Letonya'nın kurtarılmasıyla ve

Yugoslavya ile Çekoslovakya'nın kurtuluşu sırasında yapılan yardımlarla devam etmiş, sonunda Norveç'in ve Kutup Bölgesi'nin kurtarılmasına kadar varmıştır.

Kızıl Ordu'nun Doğu Avrupa'da ilerleyişi ve proleter enternasyonalizminin özellikleri:

"Bolşevizmin yayılması"ndan söz ederek yürütülen anti-komünist propaganda karşı Stalin daha Kasım 1941'de şu açıklamayı yapmıştı:

"Bizim savaş yoluyla varmak istediğimiz hedeflerimiz yoktur; ister Avrupa'da, ister İran dahil Asya'da olsun, yabancı ülkeleri fethetmek, yabancı halkları kendimize bağlamak gibi hedeflerimiz olamaz... Bizim savaş yoluyla varmak istediğimiz hedeflerimiz yoktur; bizden yardım bekleyen Slavlar'a ve Avrupa'nın diğer ezilen halklarına kendi istencimizi, kendi rejimimizi dayatmak gibi hedeflerimiz olamaz. Bizim hedefimiz bu halklara Hitler zorbalığından kurtulmak için verdikleri mücadelede yardımcı olmak ve kendi topraklarında tümüyle özgür olarak kendi istedikleri gibi yaşamaları için gerekli düzenlemeleri yapmayı kendilerine bırakmaktır... " (Stalin, Ekim Devrimi'nin 24. Yıldönümü..., 6. 11. 1941, Toplu Eserler, cilt 14, s. 257)

Kızıl Ordu'nun Nazi uydusu ya da vassal## durumundaki faşizm yanlısı devletlerin ülkelerinde (örneğin Romanya, Macaristan, Bulgaristan, Avusturya) ilerlerken yerine getirmesi gereken görevler oldukça karmaşıktı.

"Sovyet kuvvetlerinin bu ülkelerdeki halklara karşı tavrını belirleyen ölçüt faşizm yanlısı sınıfların egemenliğine son verilmesi ve anti-nazi silahlı mücadelede fiilen yer alınmasıydı."

V. Berlin'deki savaşlar sırasında Nazi faşizminin iktidar merkezlerinin yıkılması: "Kudurmuş köpek ölürken bile tehlikelidir!"

Almanya'ya doğru ilerlemekte olan Kızıl Ordu Auschwitz-Birkenau imha kampındaki tutsakları da kurtarmıştı.

"Kızıl Ordu görevlileri 4 yıl boyunca dünya tarihinin en kanlı ve en acımasız savaşında Nazi katillerine karşı mücadele etmiş, Naziler'in yakıp yıktığı bölgelere ayak basmış ve Nazi cellatlarının ne kadar gaddar ve vahşice hareket ettiğine tanık olmuşlardı. Ama bu son karşılaştıkları dehşet görüntüsü o zamana kadar gördüklerinin hepsini aşıyordu..."

Böylesine korkunç olaylar nefretin yanı sıra haliyle intikam duyguları da uyandırıyor. Öç alma eğilimlerine karşı Stalin daha 1942'de nasıl bir anlayışla hareket edilmesi gerektiğini belirtmişti:

"Kızıl Ordu ülkemizi boyunduruk altına almak istedikleri ya da -birliklerimiz tarafından kuşatıldıkları halde- silah bırakıp teslim olmaya yanaşmadıkları için, faşist Alman işgalcileri elbette imha etmek zorundadır. Ama Kızıl Ordu bunları Alman oldukları için değil, ülkemizi ele geçirmek istedikleri için imha edecektir." (Stalin, Svunnta Halk Komiserliği'nin 23 Şubat 1943 Tarihli Buyruğu, Toplu Eserler, cilt 14, s. 267)

Ayrıca, Almanya'daki emekçi kitleler arasında hâlâ bir anti-nazi ayaklanma başlamamış olması da ciddi bir sorun oluşturmaktaydı.

"Nazi faşizmini parçalamak için artık Alman topraklarında savaşılmaya başlamış olan Kızıl Ordu kesinlikle kendisine düşman bir ülkeye girmiş bulunmaktadır."

Çünkü şimdi Kızıl Ordu'nun karşılaştığı, "... halkın çok büyük kısmı Nazi yanlısıydı; şovenist, ırkçı, Yahudi düşmanı ve anti-komünist kışkırtmaların etkisi altında bulunduğu, daikavukça bir tabiiyet anlayışıyla davrandığı ve ayrıca -bunlardan daha az önemli olmamak üzere- Nazi faşistlerinin işlediği suçlarda kendi payının da bulunması nedeniyle hesap vermesi gerekeceğinden korktuğu için, kendi kurtuluşuna karşı çıkıyordu."

Kızıl Ordu, "...hem Nazi güçleri, SS, 'Volkssturm' ile Wehrwölfe' [II. Dünya Savaşı'nın sonuna doğru oluşturulmuş savunma kuvvetleri] ve Hitlerjugend, hem de Nazi faşizminin tahriklerine uyan halk kitleleri tarafından şiddetle sürdürülen bir dirençle karşılaşmış Berlin 'i mahalle mahalle, ev ev, hatta kat kat" ele geçirdikten sonra, 1 Mayıs 1945'te Kızıl Bayrak'ı Reichstag'a çekmeyi başardı. 8 Mayıs 1945'te de Nazi Almanyası teslim oldu.

VI. Değerlendirme

Nazi faşizminin sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı yürüttüğü yağma ve imha savaşının bilançosu:

"İkinci Dünya Savaşı'nda yaklaşık 27.650.000 Sovyet insanı, yani her yedi Sovyet yurttaşından biri öldürüldü. ...

Maddi zarar... 2 trilyon 569 milyar Ruble 'ye ... varıyordu..." "Elbette yaşamım yitiren milyonlarca Sovyet insanı arasında Nazi faşistleri tarafından katledilen en iyi yoldaşlar da bulunmaktaydı."

Stalin'in önderlik ettiği proleter diktatörlüğünün zafere ulaşmasında rol oynayan etkenler:

"Belirleyici etken Sovyetler Birliği'nde proleter diktatörlüğünün varolmasıydı; proleterya diktatörlüğünde işçiler, Komünist Parti'nin önderliğinde emekçi kitlelerle ve eskiden aynı şekilde sömürülen köylülerle birlik halinde sosyalizmi başarıyla inşa etmekteydi ve çeşitli uluslar eşit haklara sahip olarak kardeşçe bir arada yaşıyordu. Belirleyici etken, Sovyetler Birliği'ndeki emekçilerin bu kazanılmış başarıları bir ölüm kalını savaşı vererek koruma ve Nazi işgali altındaki ülkeleri özgürleştirme iradesine sahip olmasıydı."

Sosyalist Sovyetler Birliği'nin Nazi faşizmini yok etme savaşında kazandığı deneyimleri Kruşçev-Brejnev revizyonistlerine karşı savunalım!

Nazi faşistlerine karşı savaş bir dizi uzlaşmayla birlikte sürdürülmüştü.

"Hitler 'e karşı koalisyonunda yer alan büyük

emperyalist güçlerle varılan uzlaşmalar o zamanki koşullar altında haklı, hatta zorunluydu. Ancak bu uzlaşmalar Kruşçov-Brejnev revizyonistleri tarafından farklı tarihsel koşullara aktarılmış, kapitalistçe renk değiştirmenin çıkış noktası yapılmıştır ve bu noktada bir zorluk da yatmaktadır."

Devamla bildiride şunlar vurgulanmaktadır:

"Nazi faşizmine karşı mücadele sırasında yaşanan müthiş gerilimler, kayıplar, güçlülük ve zayıflıkların tarihsel olarak kavranması Kruşçov ve Brejnev 'in kendi revizyonist ihanetlerini gizlemekte gösterdikleri demagogik 'başarılar' yönelik bakışımızı daha da keskinleştirip netleştiriyor."

Bildiride ayrıca aşağıdaki ek kutular da yer almıştır:

İkinci Dünya Savaşı'ndaki olayların eksik bir dökümü.

Nazi Ordusu askerlerinin not kâğıtlarından.

Nazi faşizminin 1941 tarihli "Komiser Buyruğu"ndan.

Naziler'in Sovyetler Birliği'nde işlediği suçların çarpıcı örnekleri: "Saldırgan olmadıkları halde vurduğum ya da astığım Sovyet yurttaşlarının toplam sayısını belirtemeyeceğim; çünkü bu olaylar çok fazlaydı ve ben ancak küçük bir bölümünü hatırlayabiliyorum..."

Sovyetler Birliği'ndeki Nazi Toplama Kampları.

Sovyetler Birliği'nde Yahudi nüfusun sistematik olarak katledilmesi. Sovyetler Birliği'nde Çingeneler'in [Roma] sistematik olarak yok edilmesi: "...

Yahudiler'e ilişkin belirlemelere göre muamele görmeleri..."

Savaş tutsağı Kızıl Ordu mensuplarının planlı bir şekilde öldürülmesi.

Sovyetler Birliği'nde partizanların yerel halktan gördüğü desteğin çarpıcı örnekleri.

Nazizme karşı savaşta Kızıl Ordu ve partizanlar.

1944 Varşova ayaklanmasının ikili niteliği.

İlişki Adresi

Buchladen Georgi Dimitroff, Speyerer Str. 23, D-60327 Frankfurt/M.

*Fax: +49 (0)69/73 09 20

*E-Mail:

buchladen@gegendiestroemung.org

<http://www.gegendiestroemung.org>

(Bütün ülkelerin gizli servislerini dikkate alalım!)

Açık olduğumuz saatler:

Cuma 16.30-19.30, Cumartesi 10.00-13.00

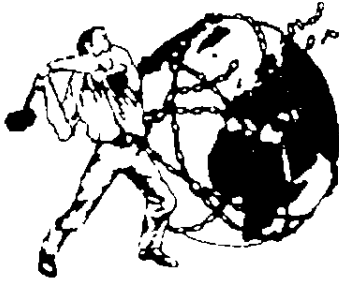
Vertrieb für Internationale Literatur

Brunhildstr.5, D-10829 Berlin

Açılış saatleri: Cumartesi 11.00-14.00

Drucker, Herausgeber und verantwortlicher Redakteur:

A. Odenthal, Vertrieb f. internat. Literatur, Brunhildstr. 5, 10829 Berlin

Tüm ülkelerdeki devrimci ve marksist leninist güçlerin
bilgilendirilmesi için:

Bülten

01/02

„Gegen die Strömung“ - Almanya Devrimci Komünist Partisinin İnşası için
Yayın Organı'nın yayınlarından alıntılar ve özetler: Ocak - Mart 2002

☆ Üç ayda bir, Türkçe, Fransızca, İngilizce, İspanyolca, İtalyanca, Felemenkçe ve Rusca olarak çıkmaktadır ☆

Ocak 2002'de "Gegen die Strömung" aşağıdaki bildiriye yayımladı:

Ezilen ve sömürülenlerin Arjantin'de süren mücadeleleri dünyanın ilerici güçlerine gösteriyor ki:

Bu günkü durum, kalıcı değildir!

Arjantin'deki ezilen ve sömürülenlerin mücadeleleri Aralık ortalarında yeniden şiddetini artırarak alevlenmeye başladı. Başlangıçta hayat şartlarının gittikçe kötüleşmesine karşı yürütülen militanca ekonomik mücadeleler, gösteriler ve öncelikle Buenos Aires varoşlarında kitlesel ihtiyaç maddeleri temin eylemleri bütün ülkeye yayıldı ve büyük gösterilere, grevlere ve militan sokak çatışmalarına, ciddi bir ayaklanmaya dönüştü. Çalışan geniş kitlelerin gittikçe artan sefaleti karşısında kendiliğinden başlayan çatışmalar, gittikçe yalnızca devam eden fakirleşmeye, ve belirli bir hükümete karşı değil, gerici Arjantin devletinin emperyalist hükümlerine karşı da, emperyalist finans kapital ve Arjantin'in egemen sınıflarına karşı da yöneldi.

Arjantin'deki sömüren sınıfların, çalışan ve sömürülen kitlenin memnuniyetsizliğini terörle, parlamento içi manevralarla, yada kendi temsilcilerinin antiemperyalistçe imiş gibi gözüken boş laflarıyla uzun dönemde ortadan kaldırmaları mümkün olmayacaktır. Arjantin'deki çatışmalar gösteriyor ki: Bu günkü durum, kalıcı değildir! Emperyalist sistem içinde ezilen ve sömürülenler için bir çözüm yoktur!"

Bildiri önce çatışmaların seyrini detaylı bir biçimde anlatıyor. "Arjantin hakkında temel veriler ve olgular" başlığıyla, Arjantin ekonomisi ve tarihi hakkındaki temel bilgileri ihtiva eden özel bir bölümün yanında, Alman emperyalizminin Arjantin'deki tarihi ve güncel rolüne

ayrıntılı bir biçimde değiniyor. Başlangıç olarak:

"Emperyalist finans kapitale karşı olan güncel çatışmalar, öncelikle şu anda egemen olan Amerikan emperyalizmine yöneldi ise de, zamanla Arjantin'deki devrimci güçler Alman emperyalizmini de hedefleri içine alacaklardır. Tarihin de gösterdiği gibi Alman emperyalizmi Arjantin'in sömürülen işçilerinin amansız düşmanıdır."

Almanya'daki Nazi faşist diktatörlüğü döneminde Arjantin Almanya'ya üç açıdan imkan sundu: Öncelikle uzun süreli Almanlık propagandası çalışmaları ile ajite edilmiş ve kendilerini Alman emperyalizminin Arjantin'deki politik ve ideolojik genişlemesinin güvenilir çekirdek gücü olarak kanıtlamış "Yurtdışı Almanları" varlığı. İkinci olarak Alman emperyalizminin sinai guruplarının polis ve askeri mekanizma üstündeki etkileri ve görece güçlü iktisadi pozisyonları. Nihayetinde bir diğer bağlantı noktası da Nazi-Almanya'sı'nın sözde anti-emperyalist politikası olduğu propagandasıydı.

Bildiri "Alman ordusundaki eski silah arkadaşlarına teşekkür borcu" (Perön 1952) başlıklı özel bölümünde Arjantin'e sığınmış 30.000 Nazi-Ajani ve savaş suçlusundan bir kaç "seçkin" şahsiyetin adını saymakta. Bildiride bir kutucuk içersinde Arjantin'deki Mercedes-Benz örneğine değinilerek "solcu işçi temsilcilerini öldürdüler, bir zorba güvenlik şefi olarak atandı, bundan sonra fabrikada kimse bu duruma karşı çıkamadı" diye Alman sinai guruplarının

rollerinin yalnızca kan emicilik ve sömürücülük değil, aynı zamanda işkence işbirlikçisi ve Arjantin'deki çalışanların zalimleri olduğu açıklanıyor.

Bildiri şöyle devam ediyor:

"Son haftalardaki çatışmalar sırasında Arjantin'in sömürülen çalışanları Buenos Aires gibi bir şehirde - zaman zaman 45.000 polis ve askerle karşı karşıya kalarak - militanca gösteri yapmanın, greve gitmenin ve devrimci şiddet uygulamanın mümkün olduğunu yaşayarak gördüler... Bunların hepsi paha biçilmez tecrübelerdir. Fakat buna rağmen Plaza del Mayo anneleri bir röportajda çok temel bir eksikliğe işaret ediyorlar: 'Ciddi bir politik bilinç eksikliği hissediliyor. Bir başkan başlarından atabilecek güçte olduklarını gördükleri için, sokaklara dökülmeleri gerektiği konusunda, insanların bilincinde çok küçük bir başlangıç noktası var...' Arjantin'in

devrimci güçleri açısından belli olan bu bilinç yalnızca devrimci ve bilimsel komünizmle, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretileri ile hareket eden bir Komünist Partisi ile oluşturulabilir. Bir parti ki, ekonomik ve demokratik gündelik mücadeleye müdahale eden, onun önder gücü olan ve bunu gittikçe dünya emperyalist sistemine karşı, sefaletin ve işsizliğin en temel nedeni olan kapitalist sisteme karşı yönelten ve bu arada güncel ve geçmiş mücadelelerin önemli başarı ve tecrübelerinin propagandasını yapan, fakat bunun yanında kitle hareketinin yetersizliklerini ve zayıf noktalarını eleştiren ve bunlarla mücadele eden, savaştan kitlelere reformculuk milliyetçilik sol görünüşlü Peronculuk yada revizyonizm ile yanaşmaya çalışan sahte dostları ortaya çıkartan..."

Bildiri ilave olarak "Arjantin'deki çalışan ve sömürülenlerin mücadelesi ile dayanışma!" afişini de içeriyor.

Şubat 2002'de yayımlanan Bildiri şu başlığı taşımaktaydı:

NPD ve Anayasayı Koruma Örgütü: Devlet aygıtının merkezindeki Naziler!

"Dün de, bugün de Alman Emperyalizminin Devlet Aygıtı ile Naziler arasında sayısız ilişki olduğu, Naziler'in mali destek gördükleri, Nazilere karşı mücadele eden her militan tarafından yıllardan beri bilinir. NPD'nin kapatılması davaları ile ilgili olarak bugünlerde ortaya çıkan olaylar üst kademe yöneticilerinin ilginç dokunulmazlıkları ile bir kere daha göze battı. Alman Emperyalizminin çeşitli bölümleri arasındaki iç çelişkilerle gün ışığına çıkan olgular yalnızca sokaktaki Nazi-çeteleri ile devlet aygıtı içindeki Naziler'in bağlantıları sorusunu değil, asıl olarak Nazi hareketi ile Alman Emperyalizminin Devleti arasındaki bağlantı sorusunu ortaya koymaktadır."

Bir tarafta çetelerinin sokaklarda sığınmacılardan, evsizlerden ve solculardan yüzün üzerinde kişiyi öldüren, yüzlerce kundaklama, binlerce ağır yaralamalarla sonuçlanan vahşice saldırılar düzenleyen ile bir tarafta "Naziler"; öbür tarafta "yabancılar yasasıyla", ve kaçakları polis

ve BGS eliyle güya "yasa dışı" kötü muamele ile suça iten, zorbaca sınır dışı etme amacıyla hapis eden ve canice sınır dışı eden terörüyle "devlet" varken. Bu durum değerlendirildiğinde, "gayri resmi" Nazi-terörüne karşı verilen mücadeleyi ihmal etmeden, ağırlığın Alman Emperyalizminin çeşitli bölümleri eliyle yöneltilen "resmi" teröre verilmesi doğru bir tavidir:

"...muhtemelen ihmal edilmiş olan, devlet aygıtının hangi kapsamda, çeşitli düzeyleri ile, Nazi-ağına bağlanmış olduğu, Naziler'in devletin bu bölümlerinde burjuva parlamento partilerinin korku emareleri göstermeye başlayan ve Nazilerle açık yada kapalı uzlaşma arayışı içine giren önderlerine karşı etkinlik kazanmış olduklarıdır."

Avusturya'daki kabul görmüş koalisyonun etkisiyle, Avusturya'da FPÖ ve Haider yada İtalya'da Berlusconi'nin partisi gibi Normal gerici partiler ile az yada çok açık Nazi-partileri arasında yapılan koalisyonlar ve

NPD gibi Alman Emperyalizminin Nazi-faşist kısımları vasıtası ile halkın belirli bölümlerini kendisine bağlamak ve ideolojik ve politik olarak bütün toplumsal hayatın faşistleştirilmesi için baskı kurmak Alman Emperyalizminin temel çıkarlarına uygun düşmektedir.”

Nazi-hareketinin Alman Emperyalizminin Devlet Aygıtının içersine yerleşmesinin 70’li, 80’li yıllarda sona ermediği ve bu durumun eski Nazi’lerin varlığına biyolojik olarak bağlı olmadığı, bilakis özellikle devlet aygıtının merkezindeki ve orta ve diğer düzeylerdeki kuşak değişiminin eski Nazi’lerin kontrolünde organize edildiği ve gerçekleştirildiği komünistlerin kanıtlaması gereken önemli bir görevdir. Bildiride devamı:

“Devlet terörü diğer ülkelerden insanlara ve demokratik ve devrimci güçlere karşı, çeşitli

organlarıyla birlikte bütün devlet aygıtı tarafından yürütülür: Yabancılar daireleri çalışanlarından, sınır dışı etmekte kullanılan tutukevlerinin gardiyanları, ırkçı baskın ve sınır dışı etme operasyonları yürüten polis memurları, Yabancılar Merkezi Toplama Kampı işletmecileri ve çalışanları, hakimler ve savcılar ...ve gizli servis çalışanlarına kadar... Bu şartlar altında Nazi’lere karşı mücadelenin, daha da doğrudan Alman Emperyalizminin Devlet Aygıtının tamamının imhası ile bağlantılı olduğu anlaşılabilir... Nazi’lere karşı kapsamlı savaş, Alman Emperyalizmi’nin bütün devlet aygıtının imhası ve proletaryanın devrilmiş emperyalistler, onların aletleri, Nazi’ler ve diğer gericiler üstündeki diktatörlüğünün inşası için yürütülen savaşın içinde değerlendirilmeli ve ona tabi kılınmalıdır.”

Mart 2002’de “Gegen die Strömung” şu bildiriye yayınladı:

Eski Yugoslavya, Afganistan, Özbekistan, Kuveyt, Somali...

Alman Emperyalizmi Dünya hakimiyeti için üçüncü hamlesinde!’

“Federal ordunun Afganistan’da savaşa girmesinden sonra çatışmaların tırmanışının yeni bir safhasına ulaşıldı...Aynı anda, son aylarda Amerikan Emperyalizmine karşı rekabetin, Irak’a karşı yürütülecek planlama aşamasındaki bir savaşla ilgili olarak, gittikçe sertleştiği anları belirtmeye başladı. Alman Emperyalizminin politikacıları, medyası, ‘askeri uzmanları’ tarafından güya Federal ordunun yetersiz donatılmış, güçsüz ve savaşma kabiliyeti olmadığı doğrultusunda bir kampanya başlatıldı. Bu işin altında ne var?”

Güncel mevcut durum tespiti: Federal ordunun üslerinin ve çatışmalara katılmasının birdenbire artması ve Amerikan Emperyalizmine karşı açıkça ifade edilmiş bir şekilde rekabet etme

Alman Emperyalizmi şu anki durumdan daha fazla silahlanmak ve askeri üslerini genişletmek için büyük bir hızla yararlanmaktadır: Bir Alman

Filosu ve bazı Alman birlikleri Cibuti ve Somali önlerindedir, Alman deniz uçakları Kenya’da üslenmişler, Alman özel birlikleri Kuveyt’e yollanmışlar ve Özbekistan’da bir Alman askeri üssü oluşturulmuştur. Toplam olarak kabaca 10.000 kadar Alman Askeri yurt dışı görevindedir. Alman Emperyalizminin muazzam bir hızla bütün toplumsal alanlarda desteklenerek militarize olması Alman solunun önemli bölümünü gafil avladı. Bunlar Alman Emperyalizminin artan askeri faaliyetleri ve Dünya çapındaki esaslı emperyalist hedefleri arasındaki bağlantıyı göremediler ve kendisine Alman Emperyalizminin hiçbir zaman ciddi olarak askeri açıdan mukabele edemeyeceği “süper güç” diye bahsedilen Amerikan Emperyalizmi tezine takılarak, Alman Emperyalizminin gücünü ve tehlikesini küçümsediler.

Orta vadede mevcut durum tespiti: “Gerekli olduğu her yerde barışa zorlayacak ve barışı garanti edecek, müdahale gücüne sahip”(Admiral

a.D. Weisser) Alman Emperyalizminin Dünya hakimiyeti doğrultusunda bir Federal Ordu için güçlü bir biçimde finanse edilmiş silahlanma programı.

Alman militarizminin karanlık işlerinin güncel envanteri ancak önümüzdeki 10 ila 20 yıllık perspektifi içerisinde anlaşılabilir. Söz konusu olan orta vadede önümüzdeki beş ila on yıl içerisinde Federal Orduyu muazzam bir silahlanma programıyla diğer emperyalist güçlerle aynı güce, bütün Dünyada sadece yerel savaşlarda yer almayacak, büyük çaplı savaşlarda yapabilecek duruma getirmektir.

Alman Emperyalizminin uzun dönemli savaş hedefleri: Üçüncü hamlede Dünya hakimiyeti - "Dışarıya karşı söz konusu olan, iki kere başarısız olduğumuz bir işi tamamlamakır."(Eski dışişleri bakanı Kinkel)

Bildiri özel bir bölümde Alman Emperyalizminin özel saldırganlığına ve başlıbaşına bir savaş kaynağı olmasına değiniyor. Buna bağlı olarak, Amerikan Emperyalizminin şu anki özellikle Alman Emperyalizmi önündeki üstünlüğünü reddetmeksizin, uzun dönemde emperyalistler arasındaki çelişkilerin artacağı ve bunun onları bir savaşa sürükleyeceği gerçeğinin, gözden uzak tutulamayacağı açıklanıyor. Buna ek olarak:

- "Alman Emperyalizminin savaş gücü, yalnızca ekonomik gücünden ötürü büyük oranda artırılabilme kabiliyetine sahip değil, bu güç aynı zamanda bütün ülkeyi iyi çalışan bir savaş fabrikasına dönüştüre bilmesinden de kaynaklanıyor. Almanya'daki militarizmin kendine özgülüğü gerici Prusyalilik'a kadar gidiyor...

- Şu günkü Alman Emperyalizmini Nazi-faşizmi dönemindeki Alman Emperyalizmiyle aynı şey saymaksızın, o günkü askeri tecrübelerinin bugün içinde büyük itibari söz konusu. Gizlice silahlanmasına rağmen Alman Emperyalizminin Weimar Cumhuriyetinin son dönemlerindeki askeri gücü ABD, Fransa ve İngiltere ile karşılaştırıldığında çok zayıftı.... Belirleyici olan Almanya'nın 'yıldırım savaşı stratejisi' ile Avrupa'nın büyük bölümünü

hükümranlığı altına alması ve onun askeri potansiyeline, silah üretimine, hammadde-lerine birkaç yıl içerisinde sahip olmasıydı...

- *Dünya egemenliği mücadelesinde Alman Emperyalistlerinin üçüncü hamlelerinin başarı ihtimalini diğer emperyalist güçlere karşı, bir zamanki Sovyetler Birliği'nin parçalarını olağan üstü potansiyelleri nedeniyle (özellikle savaşta vazgeçilemeyecek hammaddeler) kendi iktidar ve hükümranlılık alanına katabilmeleri belirleyecektir..*

Alman Emperyalizmine, Alman Militarizmine ve Alman revanşizmine ait, ölüm makinesi Alman ordusunun yok edilmesi için savaş!

"...Yıllar boyunca emperyalist Federal Ordunun bütün operasyonlarının sistematik olarak teşhir edilmesi gerçekten komünist bir partinin önderliğinde Alman Emperyalizmini, Militarizmini ve Revanşizmini sorgulayan gündelik mücadelenin esas hareket noktasıdır. Söz konusu olan kapitalizmi mutlak olarak ortadan kaldırmak, sosyalizmin ve komünizmin inşasını sürdürebilmek için devrimci iç savaş yoluyla burjuvaziyi devirmek proletarya diktatörlüğünü ve sosyalist demokrasiyi gerçekleştirmektir..."

İlişki Adresi:

Buchladen Georgi Dimitroff

Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt / M.

***Fax: 0049-69/73 09 20**

***E-mail: buchladen@gegendiestroemung.org**

(Ülkelerin gizli servisleri arasındaki işbirliğini küçümsemeyelim)

Açılış saatleri:

Cuma 16.30-19.30

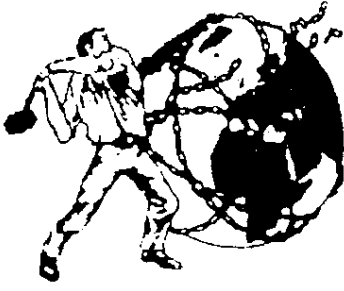
Cumartesi 10.00-13.00

Vertrieb für Internationale Literatur

Brunhildstr. 5, 10829 Berlin

Çalışma saatleri:

Cumartesi 11.00-14.00

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten

2/02

"Gegen die Strömung" - Almanya'da devrimci Komünist Partisinin inşası için yayın organına ait yayınlarından alıntı ve özetler: Nisan-Haziran 2002

Yılda dört kez İngilizce, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

"Gegen die Strömung"un 1 Mayıs'ta yayımlanan Nisan bildirisinin başlığı şöyleydi:

Dünyanın emperyalist efendileri her şeyi KONTROL EDEMİYOR!

Dünyanın sömürülen ve ezilen halklarının haklı mücadeleleri durdurulamaz!

"Burjuva basına bakılacak olursa, her şey emperyalist iktidar sahiplerinin denetimi altında ve her türlü direniş sonuçsuz kalmaya mahkûm. Bu yalanı inandırıcı gösterebilmek için emperyalizme karşı verilen tüm gerçek mücadeleleri ulus-lararası düzeyde örtbas etmeye çalışıyor, Güney Kore'deki, Nepal'daki vb. önemli mücadele ve hareket leri sayfa kenarlarına iteliyor, niteliğini çarpıtıyor ya da başka yollar deniyorlar. Irkçılığa karşı protesto eylemleri, antinazi mücadeleler ve özellikle Alman işyerlerindeki protesto eylemleri çoğu kez suskunlukla geçiş-tiriliyor."

Bildiride daha sonra önemli iki mücadele hareketi örnek olarak sunulmaktadır:

Keskin bir mücadele veren Güney Koreli işçilerden öğrenelim ve onların kavgasını tanıtalım ve destekleyelim!

Yıllardan beri gerçekten mücadeleciler ve kısmen de militan bir nitelikte sürmekte olan Koreli işçilerin özellikle öne çıkan dört eylemi kısaca tanıtılıyor: Gerici devlet aygıtının coplu polis saldırıları, tutuklamalar ve koğuşurma uyguladığı büyük baskılara rağmen Koreli işçiler, bir Yıllardan beri gerçekten mücadeleciler ve kısmen de militan bir nitelikte sürmekte olan Koreli işçilerin özellikle öne çıkan dört eylemi kısaca tanıtılıyor: Gerici devlet aygıtının, polisin vahşi coplama eylemi, tutuklama ve koğuş-turma gibi kapsamlı baskılarına rağmen, Koreli işçiler kısmen öğrencilerin ve köylülerin de desteğiyle, grevler yapmakta ve fabrikaları işgal etmektedir.

Nepal'da feodal tutuculuğa ve emperyalist köleleştirmeye karşı yürütülen silahlı özgürlük hareketini destekleyelim!

Nepal'da 1996'dan beri silahlı bir özgürlük savaşı sürüyor.

"Silahlı mücadelenin temeli, büyük bölümü son derece yoksul, topraksız ya da sözü edilemeyecek kadar küçük toprak sahibi köylü kitlelerinin yaşadığı ... geniş, ulaşılmaz ve dağlık kırsal alanlardır. ... Burjuva medyası bile arada sırada Nepal'daki 75 ilin üçte birinden fazlasının büyük ölçüde devrimci güçlerin silahlı kontrolü altında bulunduğunu itiraf etmektedir."

Bu savaşın önemli özelliklerinden biri de, kadınların silahlı mücadeleye de büyük oranda katılması ve silahlı mücadelenin sadece kırlarda değil kentlerde de sömürülen kitlelerin geniş çaplı eylemleriyle bağlantılı olmasıdır.

Nepal devleti silahlı mücadeleye kanlı bir terörle cevap veriyor. Bir yandan da Alman emperyalistleri gerici iktidarı öncelikle silah sevkıyatı ve silah sanayinde kullanılan makinelerle destekliyor.

"Alman emperyalizminin Nepal'daki devrimci özgürlük mücadelesini bastırmak için giriştiği bu gibi oyunları açığa çıkarıp bunlara karşı mücadele etmek, Alman-'yadaki işçilerin ve tüm ilerici güçlerin görevidir. Böyle bir caniliğe göz yuman, daha ötesi destek verenler, suça ortak olur. Diğer yandan, tüm antiemperyalist eğilimli güçlerin görevi, Nepal'daki devrimci özgürlük mücadelesine moral vermek, politik ve maddi düzeyde olabildiğince destek sağlamaktır. Bunun içerdiği ve gerektirdiği bir faaliyet de, Nepal'da komünizmin kırmızı bayrağı altında hareket eden

güçlere ait belgeleri incelemek, onlarla dayanışmacı bir tartışma içinde olmaktır."

Ya Almanya'da durum nasıl?

"Alman emperyalizminin sayısız gerici girişimine, özellikle savaş politikasına karşı sadece çok az veya geçici protes-tolar olmuş, bazen de hiç tepki gelmemiştir. Bu "Alman normalliği" karşısında, kendini demokrat ve devrimci olarak gören güçler de dahil olmak üzere, korkutucu bir "alışma etkisi" hüküm sürmektedir"

Aşağıda Almanya'da yürütülen canice sınır dışı etme politikasına karşı geç-tiğimiz yıl boyunca özellikle bundan etkilenen sığınmacıların da bizzat örgütleyip gerçekleştirdiği birkaç mücadele ve eylem hakkında bilgi verilecektir.

Nazi ilerleyişine karşı gerçekleştirilen mücadele gösterilerinin sürekliliği ve güçlülüğü de özel bir önem taşımaktadır.

Tüm gündelik mücadelelerin Alman emperyalizmine karşı tek bir savaş halinde birleştirilmesi ve proleter devriminin perspektifi

Alman emperyalizmi giderek ilerlemekte, büyük güç olma iddiası ve şovenizmi giderek azgınlaşmaktadır ve son aylarda ABD emperyalizmine karşı sertleşen bir rekabet havasına girmiştir.

Bildiride daha sonra Almanya'daki gündelik politikayla ilgili yerine getirilmesi gereken büyük görevler sıralanmaktadır. Bunlardan bazıları şunlardır:

Mayıs ve Haziranda yayımlanan Bildirileri, büyük politik önem taşımaları nedeniyle ve kısaltmalardan doğabilecek anlam kaymalarını önlemek amacıyla, bütün olarak aktarıyoruz.

Almanya'da yaşayan Yahudilere karşı giderek kuvvetlenen düşmanlığa karşı savaşalım!

"O işte yine yayılıyor, güçleniyor, yaygınlaşıyor, hatta görünüşte gerek-çelendirmeler yapıyor, kâh ulusal kâh uluslararası bir kılığa bürünüyor. Üstelik ünlü ve 'saygın' kişilerce yürütülüyor. PDS'ten Möllemann'a, Schröder'den Walser ve Mahler'e kadar, sözüm ona birbiriyle çelişen politik güçler tarafından propagandası yapılıyor. Çeşitli yüzleri vardır onun, arka planda depolarını dolduran çoğu kez şaşırtıcı budalalıklar ve sınırsız barbarlıklar neredeyse tükenmek bilmez - pogromlar, sürgünler, idamlar, imha kampları: Auschwitz-Birkenau, Treblinka, Sobibor, Chelmno, Majdanek-

● "Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığının giderek artan uluslararası ekonomik, politik ve askerî büyük güç faaliyetlerine karşı mücadele"

● "Özellikle 'kendi emperyalizmimiz', yani Alman emperyalizmi tarafından sömürülen ve ezilen halkların eylemli ve etkili şekilde desteklenmesi"

Ancak, gündelik politikaya ilişkin görevlerle yetinmek olmaz. Asıl mesele proleter devrimini bu toplumsal düzeni yıkmaya hazırlamak, demokratik mücadeleleri bu mücadeleye bağlamak ve tabi kılmak, sosyalist devrim ve devrimci iç savaş sürecinde burjuva devlet aygıtını parçalamak ve proletarya diktatörlüğünü kurmaktır.

Sonuç olarak şu saptama yapılmıştır:

"Bugün tayin edici olan, devrimci bir Komünist Parti'nin inşası için verilen mücadeledir...."

Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!

Günümüzün büyük mücadelelerinde, örneğin Güney Kore'de görülen çok önemli bir zayıflığa da işaret etmek gerekir.

"Beş kıtada, tüm ülkelerde sürdürülen çeşitli sınıf savaşları arasında gerçek bir uluslararası bağlantı bulunmamaktadır. Bunun nedeni de -kısaca söylersek- güçlü bir dünya komünist hareketinin olmayışındır."

"Giderek gelişen devrimci kitle savaşlarını başarıyla başlatabilmek için tayin edici kaldıraç olan gerçek komünist partilerinin ... bilimsel komünizm temelinde inşa edilmesi tüm ülkelerin komünistlerine düşmektedir."

Bildiride geçen yıl boyunca diğer ülkelerde verilen savaşların da bir dökümü yer almaktadır.

Lublin... Antisemitizmden, Yahudilere karşı düşmanlık ve nefretten söz ediyoruz. Son olarak, pek de yeni sayılmayacak bir dalganın üstünde ilerliyor antisemitizm: Güya "siyonizm"dir mesele, İsrail ordusu ile Filistin Özerk Bölgesi'nin silahlı güçleri arasındaki savaştır. Oysa asıl gerçek sinagogların yakılması, saldırıya uğramasıdır, "Yahudilere ölüm" yazılı pankartlardır, fiilen PDS'in yayın organı olan FDP'li Möllemann'ın "Neues Deutschland"ında, Haider'in FPÖ'sünün kazandığı seçim zaferinin "demokratların özgürleşmesi" olarak kutlanmasıdır. Ve her tarafta bir fısıltıdır

gidiyor: "Bunda bir gerçek payı var". Antisemitizmin deposundaki böyle "eleştirilmeye değmeyecek kadar seviyesiz" iddiaları ele alıp çürütmeye değer mi? Aslında ıslah olmaz bir antisemite akıl yoluyla hitap etmek kimsenin başaracağı bir iş değildir, başka yollara başvurmak gerekir. Ama diğer yandan, bu akıma karşı Almanya'daki demokrat ve devrimci güçler arasında görülen ve desteklenip güçlendirilmesi gereken bir eğilim de var. Bu nedenle, "Yahudi düşmanlığı Yahudilerin kabahatidir" tezini eleştiri konusu yapmamız gerekiyor. Çünkü artan Yahudi düşmanlığı Alman emperyalizminin elindeki hem içe hem de dışarıya yöneltilmiş, giderek daha tehlikeli hale gelen bir silahtır.

Demagojik bir düşünce kalıbı olan "Yahudi düşmanlığı Yahudilerin kabahatidir" tezi bütünüyle Yahudi düşmanlığı tarihinin derinlerine kök salmıştır. Yahudi düşmanları her zaman böyle sözde "argümanlar" öne süregeldi: Hristiyanlığın kutsal kitabında görülen dinsel antisemitizm, isa'nın çarmıha gerilmesine Yahudilerin yol açtığı teranesini pogromların ve Haçlı seferlerinin bahanesi yapmıştı. Ekonomik antisemitizm cinayetlerini haklı göstermek için "yoksulların" haksız ticaret ve tefecilik yoluyla "Yahudiler tarafından" sömürüldüğünü, zengin Yahudilerin fazla zengin, yoksul Yahudilerin de fazla yoksul olduğunu ileri sürüyordu. Bu gibi temaları Nazilerin ırkçı antisemitizmi de kullanmaktan geri kalmadı, ama en çok yapmaya çalıştığı, Yahudileri "düşük seviyeli ve yaşamaya hakkı olmayan bir ırk" gibi göstermekti: "Çingene" diye aşağılanan Sinti ve Roma halkları gibi bu ırk da alabildiğine kötüydü, ıslah edilemezdi - muhatap almaya ya da eğitmeye imkân olmayan ve yok edilmeleri gereken mikroplar gibi. Antisemitlerin gözünde Yahudilerin sırf varolmasıdır sorun, var olmasalardı Yahudi düşmanlığına da gerek kalmayacaktı.

Yahudileri yok etme programının Naziler tarafında büyük ölçüde gerçekleştirildiğini de biliyoruz. - Ama Yahudileri toplama kamplarına göndermelerine, General Ronmmel'in komuta ettiği Nazi ordusunun Filistin'i fethetme girişimine rağmen, tam olarak başaramadılar bunu. Hitler'e karşı koalisyonun çekirdeğini oluşturan Kızıl Ordu Auschwitz'i ve Avrupa'yı Nazi katillerin egemenliğinden kurtardı, Yahudi askerlerin ve partizanların da yer aldığı Hitler'e karşı koalisyon Nazi Almanya'sını yenmeyi başardı.

Nazi faşizmi sadece askerî yoldan yenilgiye uğratılmıştı; Almanya'daki Nazilerin büyük kısmı gömleklerini ve parti amblemlerini değiştiriverdiler.

Almanya 1945'te Potsdam Antlaşması'nın öngördüğü şekilde işgal edildi. "Güçlü olan haklıdır" bir Nazi sloganıydı ve Hitler'e kaşı

koalisyonun daha güçlü olduğu da bir gerçektir. Bu durum güçlü olana yanaşma eğilimiyle birleşince, bir süre için Hitler'den yüzeysel bir uzaklaşma oldu. Ya Nazilerin işlediği suçlar? Yahudilere uygulanan genosit, bunu inkâr edemeyen ya da hafifseyemeyenler tarafından büyük bir utanç kaynağı olarak algılandı. Acı veren neydi peki?

Öldürülen Yahudi aileler mi? Belki bazı istisnai durumlarda öyle, ama asıl sıkıntı, "Almanya'nın onuru"nun zedelenmiş olmasıydı!!

Nazi propagandasında paralel olarak gelişen üçlü bir sesin içinde, Alman milliyetçiliği temel tonu oluşturunuyordu. "Uyan Almanya!" sloganı birçok bakımdan "Geber Yahudi!" ya da "Bolşevizme ölüm!" sloganlarının temelinde yatmaktaydı.

Bu üçlü sesin bir tonu bir süre susmuş gibi görünse de, alttan alta titreşmeye devam etmekteydi aslında: 1945'ten sonra da hiç ara vermeden "Almanya'nın", yani çok zayıf düşmüş bulunan Alman emperyalizminin yeniden yükseltilmesi için çalışıldı. Stalin'in liderliğinde zafere ulaşan sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı "Bolşevizme ölüm!" sesleri iyice yükseltildi, "Geber Yahudi!" ise susmuş gibiydi. Yeniden mevki ve onur edinen eski Naziler görünüşü kurtarmak için özellikle uluslararası ortamlarda neredeyse istisnasızca yanlarında "Yahudi dostlar"-bulunduruyor, bunlara güya "saygı" gösteriyor ve Pazar günleri nutuk atıp her şeyin ne kadar kötü olduğunu, ama bundan sonra daha iyi olacağını söylüyorlardı.

Alman emperyalizmi giderek güçlendi; bürokratizm ve revizyonizm yüzünden devrimci içeriğini çoktan yitirmiş ve artık kendisi de emperyalistçe hareket etmeye başlamış olan Sovyetler Birliği ise diğer emperyalist güçlerin baskısı altında iyice çözülüp dağıldı. Ve ilk iş olarak da, yine bürokratizm ve revizyonizmin kemirip bir sosyalist devlet karikatürüne çevirdiği Doğu Almanya'yı Alman emperyalizmine sattı. Artık Alman askerleri dünyanın hemen her kıtasında, hem hasım hem de "dost" olan ABD emperyalizmiyle aynı safta savaşıyor. Almanya uyandı yeniden. Bolşevizmi uzaktan hatırlatan ve biraz devrim kokan ne varsa saldırıya uğruyor. Alman tarihiyle kesinkes "başa çıkıldı" sonunda.

Alman altyapısı harekete geçmiş durumda, üstyapı da iyi kötü ona ayak uyduruyor. Tarihin revizyonuna, Hitler'e karşı koalisyonun Nazi faşizmini nasıl alt ettiğinin yeniden anlatılmasına da çoktan başlandı. Aslında tarihin değiştirilerek yeniden yazılması 1945'ten sonra hemen başlamıştı. Bu arada birkaç skandal da yaşandı ve büyük ölçüde kamuoyuna yansdı. Bazen birinin işe "çomak soktuğu" oluyor, Nazi ideolojisiindeki üçüncü ton devreye sokuluyordu. "Yahudi işi

bozar!" - bu, antisemitizmin Auschwitz'ten sonra, Auschwitz yüzünden benimsediği parolaydı!!

Alaycı bir dille "Almanlar Auschvvitz yüzünden Yahudileri hiç bağışlamayak" diye ifade edilir bu durum. Polemik diliyle söylersek: Hayatta kalabilmiş Yahudilerin sırf varolmak yoluyla Nazi Almanyas'nın uyguladığı bu kitle kıyımını hatırlatması söz konusudur. "Geber Yahudi"nin bugünkü şekli işte böyledir!

"Yahudi işi bozar!" - 1985'te Yahudi göstericiler Batı Alman emperyalizminin en yüksek temsilcileri tarafından Bitburg'da SS canilerinin mezarlarına da çelenk konmasını protesto ettiğinde çıkan ses buydu.

"Yahudi işi bozar!" - Alman tarihçilerin üst tabakası 1989'da "tarihçiler tartışması" denilen ortamda Nolte aracılığıyla Avrupa Yahudilerinin kitle halinde yok edilmesinin bolşevizme karşı "uygun" cevabı oluşturduğunu "açıkladığında" çıkan ses buydu.

ABD emperyalizmiyle hem ittifak hem de rekabet eden Alman emperyalizmi Avrupa ve dünyada eski gücünü ve debdebesini yeniden kurmaya çalışırken, "Yahudi işi bozar!"

Sokaklarda Nazi saldırganları ve canı Nazi çeteleri tarafından temsil edilen antisemitizmin Alman emperyalizminin üst kademelerinde de -bazen roller paylaşılarak bazen de tamamen aynı ses tonuyla- mevcut ve aktiftir, aynı zamanda da, engelleri ortadan kaldırmak gerektiğinde, ceket kolundan çekip çıkarılan bir kozdur.

Schröder, Walser ve Möllemann Almanya'da gece gündüz antisemitik saldırıların düzenlendiği son günlerde, bu sonu gelmez hikâyenin şimdiki güncel bölümünü yazdılar.

Eylemci bir antisemit olan Walser "barış ödülü sahibi" olarak daha yıllar önce "Uyan Almanya"sını ve güya "Auschvvitz'in aba altından gösterilen sopa" olduğunu Alman emperyalizminin üst tabakasına sunup coşkulu alkışlar aşmıştı. Alman askerlerinin sonunda yine "normal" bir şekilde ve "barış uğruna" "Yahudileri vurmaya gitmesi için artık sonunda Arap-İsrail çatışmasına askeri müdahalede bulunulmasını öneren Schröder, 8 Mayıs 2002'de "Uyan Almanya" programı hakkında lafazanlık etmek üzere antisemitizmin edebi şefi Walser'le görüştü.

Bu görüşme Walser'in kısa süre sonra atacağı nefret dolu nutuk için de politik bir destek oldu. Walser'in kitabı "Yahudi eleştirmenin ölümü" üzerineydi, çok istediği bir şeydi bu ama bir türlü olmuyordu; çünkü Yahudiler sert, sağlam ve kalıcıdır, sırf var oluşlarıyla Almanya'yı şikâyet ederler - bunu demeye getiriyordu Walser.

Aynı dönemde Alman emperyalizminin diğer bir kolu da Möllemann'ın öncülüğünde bir kampanya başlattı: Almanya'da da Le Pen'in ve Haider'inki gibi bir ekip oluşturma kampanyası. Bu yeni ekibin programında dünyanın çeşitli gerici rejimleriyle ABD emperyalizmine karşı artan bir muhalefet için ittifak yapmak ve keskinleştirilmiş bir antisemitizm yer alacaktı.

Alman emperyalizminin önde gelen temsilcileri tarafından girilen bu manevrada da "Yahudi işi bozuyor", hatta antisemitizmin temel sloganını, "kabahatin Yahudi'de olduğu", Yahudiler olmasa Auschvvitz'in de olmamış olacağı iddiasını ve ağızlarını açacak olurlarsa şamarı yiyecekleri tehditlerini protesto ediyor.

Gerçi Möllemann'ın güçlenen antisemitizmi Michel Friedman'ın ve Sharon'un (bugünkü İsrail politikasının) şahsında toplaması ve bu şekilde -haklı bulduğu- artan Yahudi düşmanlığını meşrulaştırması hemen hemen ikincil bir konudur, ama biz yine de şu retorik soruyla bu yaklaşımı çürütelim:

İsrail bugün tutucu değil ilerici bir devlet olsaydı ve tutarlı bir şekilde Alman emperyalizmine saldırıp onunla mücadele etseydi, o zaman Almanya'daki antisemitizm daha mı az olacaktı?

Kuşkusuz -hafif bir deyişle- tutarlı bir demokrat olmayan CDU üyesi Michel Friedman Almanya Yahudileri Merkez Şûrası üyesi olarak daha tutarlı, daha acımasız olsaydı ve daha daha daha daha konuşsaydı - o zaman Almanya'daki antisemitizm daha mı az olacaktı?

Almanları dünyanın efendisi sayan ideolojinin ayrılmaz parçası antisemitizm Almanya'da tırmanmaktadır, toplumun kendini "solcu" gören kesimlerine bile yayılmış, Alman emperyalizminin yükselişinde yerini almıştır.

Tüm gerçek demokrat ve devrimci güçler antisemitizmin Alman milliyetçiliği ve antikomünizmiyle birlikte emperyalist Alman reaksiyonunun en keskin silahlarından biri olduğunu bilmeli, onu can düşmanı olarak kavramalı, ölmüş ve yaşayan Yahudilerle dayanışma içinde onun bütün görünüşleriyle tutarlı bir şekilde savaşmalıdır.

GEGEN DIE STROEMUNG, 30.5.2002

Bildiride aynı zamanda, Temmuz 1996'da 'Rot Front' No 2 de yayımlanan GEGEN DIE STRÖMUNG'un 2. Parti Konferansı'na ait "Alman emperyalizmine, intikamcılığa ve militarizme ölüm!", başlıklı 3 numaralı karardan bölümlerde yer almaktadır.

Antisemitizme karşı savaşalım!

"Antisemitizm Yahudilere karşı düşmanlığın yaygınlaştırmasının adıdır ... Başka ülkelerde de, işçilerin bilincini bulanıklaştırmak, çalışanların dikkatini gerçek düşmandan -sermayeden- uzaklaştırmak için kapitalistlerin Yahudilere karşı düşmanlığı kışkırttığını sık sık görüyoruz... Yahudilere karşı düşmanlık ve başka uluslara karşı nefret tohumlarını atmak, rezillik ve alçaklıktır" (Lenin, "Yahudilere Karşı Pogrom Kışkırtması Üzerine", 1919, Toplu Eserleri, cilt 29, alm., s. 239/240)

Antisemitizm Nazi diktatörlüğü sırasında sanayisel ve devlet eliyle baştan sonra organize edilip uygulanan ve bebeğinden yaşlısına 6 milyon Yahudi'nin öldürülmesiyle sonuçlanan soykırımına katkıda bulunmuş bir ideolojidir.

Almanya'da antisemitizm yüzlerce yıllık bir geleneğe sahiptir, olumsuz bir miras halinde Alman halkının tarihine kök salmıştır ve işçi hareketlerinin saflarına kadar ulaşabilmektedir. İlk kez Nazi faşistlerinin bulduğu bir şey değildir kesinlikle. Daha baştan itibaren Batı Almanya'da da mevcuttu ve bugün hâlâ çeşitli biçim ve dozlarda Almanya'daki varlığını sürdürmektedir. SS'in Bitburg'da onurlandırmasından sonra hiç çekinmeden tekrar kamuoyunun önüne çıkmaya başladı. Aşırı sağ ve "sol liberal" çevrelerce yeniden bir arada görünmeye uygun bir tavır oldu antisemitizm ve giderek güçlendi.

1945'ten sonra Auschwitz'in anısının henüz "taze" oluşu nedeniyle hiç değilse bazı bakımlardan onyıllar boyunca devam eden çekingenlik ve "Yahudilerin eleştirilmesi"ne ilişkin güya geçerli olan "tabu", 40-50 yıl sonra silkelenecek atılıyor artık. O hep sanki böyle bir şey varmış gibi gösterilen "Yahudi davranışı"yla ilgili önyargıların önü açılmış durumda. En çok da Auschwitz'ten sağ kurtulmuş olanlar, bir bakıma Alman emperyalistlerinin işlediği suçlara karşı canlı birer şikâyet olarak, iftiraya ve saldırıya uğruyor. Hatta alçakça bir suçlama dile getiriliyor: Auschwitz'ten ancak "en kanlı", "en acımasız" olanların sağ çıkmayı başarabileceği söyleniyor. Antisemitizmin ve Yahudileri hedef gösterme tavrının Auschwitz'ten sonra **Auschwitz nedeniyle** aldığı özel bir biçim bu!

Antisemitizm şovenizmin ve ırkçılığın en aşırı biçimlerinden biridir, Almanya'daki Yahudileri doğrudan tehdit etmektedir ve yeni pogromlara yol açabilecek kadar tehlikelidir. Son yıllarda alabildiğine güçlenmişin Yahudi mezarlıklarının saldırıya uğraması ve tahrip edilmesi gündelik olaylardan biridir artık. Nazi faşistlerinin antisemitik terörü, anma ve ziyaret ortamları olarak düzenlenmiş Sachsenhausen ve Buchenwald'daki

eski toplama kamplarını ateşe verme girişimlerinden Lübeck sinagogunda yangın çıkarılmasına, hatta Nazilerin Yahudi asıllı saydığı Karl-Hans Rohn'un canice öldürülmesine kadar varmaktadır. Bütün bunlar Alman devletinin temsilcileri tarafından antisemitik propagandanın kesinleştirilmesi, Auschwitz ve diğer imha etme kamplarındaki sanayisel olarak gerçekleştirilen soykırımının inkâr edilmesi sayesinde mümkün olmuş ve şiddetlenmiştir.

İşte bu yüzden, Almanya'da devrimci bir Komünist Partisi her türlü biçimiyle antisemitizme karşı sertleşmiş bir mücadele sürdürmeli, Almanya'daki Yahudi toplumunu dışlanmaya, baskı ve saldırılara karşı mücadelesinin desteklemeli, onunla dayanışma içinde olmalı ve onların mücadele tarihlerini propaganda etmelidir.

Çünkü Stalin'in dediği gibi, "Komünistler tutarlı enternasyonalistler olarak anti-semitizmin uzlaşmaz ve yeminli düşmanıdır." (Bkz.: Stalin, "Antisemitizm Üzerine", 1931, Eserler, cilt 13, s. 26, alm.)

Bunun önemli bir gereği olarak, işçi hareketi bünyesinde sözde solcu, gerçekte ise antisemitik olan açıklamalara kesinlikle yer verilmemelidir. Antisemitizmin güya "antikapitalist unsurlar" içerdiği yalanı bunun bir örneğidir. Bu derin gerici anlayışa karşı Engels de mücadele etmişti:

"Antisemitizm (...) bu yüzden, sosyalist bir kılıf altında sadece gerici amaçlara hizmet eder."

(Engels, „Antisemitizm Üzerine", 1890, Marx/Engels Toplu Eserleri, cilt 22, s. 50)

Marx ve Engelsin geleneği sürdürülerek, sömürü düzenlerinin son derece gerici bir yanını oluşturan antisemitizme karşı acımasız ve toplu bir savaş açılmalıdır.

Bu kavga çerçevesinde bilimsel komünizm geleneği, Marx ve Engels'in mücadeleleri tanıtılmalı, ama özellikle Lenin'in, Stalin'in ve Komünist Enternasyonalin büyük önem taşıyan mücadeleleri duyurulmalı, bir yandan da işçi sınıfının tarihi, Marx ve Engels zamanında Yahudi halkını antisemitik saldırılara karşı koruyuşu ve KPD'li yoldaşların çoğu kez toplama kampları cehenneminde antisemitizmin doğrudan hedefi olanları korumak ve savunmak için gösterdiği çabalar anlatılmalıdır. Ama aynı zamanda komünist hareketin ve işçi hareketinin, özellikle de başta önderleri ve kadroları olmak üzere KPD'nin hem kuram ve propaganda alanlarında hem de doğrudan pratik alandaki ihmal ve hataları fark edilmeli ve açıklanmalıdır; çünkü ancak bu şekilde o zamanki mücadelelerden bugün için yararlı şeyler öğrenilebilir.

Temmuz 2002 ş u bildiri yayınlandı:

**Büyük emperyalist güçler kendi yayılma amaçları uğruna halkları birbirine karşı kışkırtıyor:
İsrail'in ve Filistin Özerk Bölgesi'nin emekçi kitleleri emperyalizme ve
ş ovenizme karşı ortak savaşta tarihlerinin yeni bir sayfasını açacaktır!**

Ortadoğu'daki güncel olaylar, gerici İsrail ordusunun Filistin Özerk Bölgesi'ndeki uygulamaları ve gerici Hamas'ın ve diğer örgütlerin giderek sadece İsrail'in sivil halkına yönelttiği bombalı saldırılar karşısında dünyanın tüm devrimci güçleri kısa vadeli çözümlere yönelik her türlü umuda karşı çıkacaktır. Tüm bu güçler ve biz, İsrail'in uyguladığı polis devleti terörüne karşı koyup bu yüzden "vatan haini" ve "Filistin destekçisi" diye damgalanan, zulüm altındaki Filistinli kitleleri destekleyen, onların ırkçılığa varan dışlanışına ve "kendi" gerici yönetimlerine karşı mücadele eden az sayıdaki İsrailli demokrat ve devrimci güçlerle dayanışma içindeyiz.

Tüm bu güçler ve biz, FKÖ ile Hamas arasındaki fiili koalisyona taviz vermeyen, "büyük güçlerin müdahalesi" şeklindeki gerici çözüme karşı koyan ve kendi hakları için olan mücadeleyi Arap gericiliğine, antisemitizmin her türlü görünüşüne ve bütün İsraillilerin ve "Yahudilerin topluca karalanmasına karşı mücadeleyle birleştiren ve bu yüzden "İsrail'le işbirliği" ş üphesi altında yaşayan, ve buyüzden katledilme ve infaz edlime tehtidi altında yaşayan görece çok sınırlı sayıdaki Filistinli demokrat ve devrimci güçlerle dayanışma içindeyiz.

Tüm dünyadaki bilimsel komünizme yönelmiş devrimci güçler ş unu bilmektedir: İsrail halk kitleleri ile Filistin Özerk Bölgesi halk kitleleri arasında hüküm süren lânetli düşmanlık düğümünü, sadece ve sadece bugün ancak tohum halinde bulunan Yahudi-Filistinli dayanışması kesip atabilecektir. Bu da ancak, aynı anda hem -sözümüne "barışgücü" olarak konumunu sağlamlaştırmak için düşmanlığı körükleyen-emperyalist güçlerle mücadele ederek, hem de her halkın "kendi" gericiliğine karşı köklü bir çözüm getirerek ve sosyalist Sovyetler Birliği'nin daha 1947'de desteklemiş olduğu iki ayrı devlet fikri temel alınarak mümkün olabilir. İsrail ile Filistin Özerk Bölgeleri arasındaki savaş üzerine tartışmamızın ilk sonuçları olan aşağıdaki tezleri tartışmaya açmak istiyoruz:

Tezler:

1. Son yirmi yılda emperyalist güçler artan bir şekilde mevcut çatışmalardan yararlanma yoluna gitti. Halkları birbirine karşı kışkırttılar, iki tarafın da gerici olduğu savaşlarda (örneğin İran-Irak savaşı) her iki tarafı da desteklediler, bu tür

savaşları körükleyip uzattılar, Eski Yugoslavya savaşında olduğu gibi geniş alan bombardımanları yaptılar ve Kosova'daki gibi ulusal olduğunu iddia eden hareketleri kara ordusu ve yem olarak kullandılar. Aynı taktiği Hindistan ile Pakistan arasındaki Kaşmir çatışmasının körüklenmesinde ve tabii İsrail ile Filistin Özerk Bölgeleri arasındaki savaşta da görmekteyiz.

Özellikle dikkat çeken bir durum, FKÖ önderliğinin ABD emperyalizminden ve Avrupa'nın emperyalist güçlerinden sızlanarak yardım dilenmesi, İsrail'i yönetmekte olan ABD emperyalizmi yanlısı gericilerin ise görünüşte veya belki de gerçekten ABD emperyalizmine giderek mesafe almasıdır.

2. Ancak, tarihsel arka plana bakmadan sadece güncel bir değerlendirme yapmak, İsrail ile Filistin Özerk Bölgeleri arasındaki savaşın aldığı durumu politik açıdan kavramak için yeterli değildir. İsrail ordusunun Filistin Özerk Bölgeleri'nde sivil Filistin halkına ve silahlı Filistin güçlerine karşı askerî uygulamalarını kınamakla yetinmek ve aynı şekilde, özellikle Hamas tarafından en başta ya da sadece İsrail sivil halkına yöneltilen ve kesinlikle "çaresizlik eylemleri" değil, gerici bir ideolojik-politik çizginin ifadesi olan saldırıları kınamakla yetinmek, fazlasıyla yüzeysel kalacaktır.

3. Tarihsel arka plan bakımından tayin edici olan düğüm noktası, 1947'de birlikte devlet kurma girişimini başarısız saymak zorunlu hale geldikten sonra o zamanki sosyalist Sovyetler Birliği'nin öncülük ettiği iki ayrı devlet oluşturma planıdır. Bu önerilerin en önemli temeli, özellikle ve öncelikle Nazi Almanyası'na karşı verilen özgürlük savaşında edinilmiş deneyimler ve hem Yahudi hem de Filistin halkının tarihine ilişkin genel ve ilkesel düşüncelerdi.

4. Nazi faşistleri İngiliz emperyalizmine karşı yürüttükleri emperyalist savaş sırasında dünyanın her yanında sömürgeci baskı altında yaşayan ülkelerdeki İngiliz karşıtı hareketler üzerinde etkili olan yoz yöneticileri satın almış ve hem politik hem de askerî alanda kuvvetle desteklemişti. Örneğin İngiltere ve İrlanda'da durum böyleydi ama bu uygulamanın en çok sözkonusu olduğu yerler Arap ülkeleriydi. İşbirliği yapanların başında da Kudüs Müftüsü'nün öncülük ettiği Filistin geliyordu. Böylece sömürgesi Filistin'de yahudi ve Filistinli kitleleri birbirine karşı kışkırtan İngiliz

emperyalizmine karşı verilen sözümona "antiemperyalist" özgürlük mücadelesi, Nazi Almanyası

tarafından desteklenen ve kısmen de yönlendirilen nazi yanlısı bir savaşa dönüştü. Canice ve imha edici boyutlarda yürütülen "dünya Yahudiliğine karşı savaş" bu çatışmada tayin edici bir etkiye sahipti. Bu temel eğilim, bugün hâlâ "Filistinli yurtsever" olarak yüceltilen Kudüs Müftüsü tarafından temsil ediliyordu. Kudüs Müftüsü Bosnalı müslümanlardan oluşan SS kıtalarının kurulmasında Nazilere yardım etti ve "hizmetlerinin" karşılığında kendisine Nazi Almanyası'na "iltica" hakkı tanındı. Buna karşılık, takip altında ezilen Yahudi halkı doğrudan ya da dolaylı bir şekilde Hitler karşıtı koalisyonunda yer alan devletler ve halklar tarafından verilen tarihi özgürlük mücadelesine katıldı.

5. Gerici Arap ülkeleri iki ayrı devletin kurulmasını öngören planı kabul etmeyerek 1948'de İsrail'e karşı savaşa girişti. İsrail'in yönetici tabakası Hitler karşıtı koalisyonun dağılmasıyla birlikte ABD emperyalizmine bağlı bir güç haline geldi; ABD'nin yardımıyla hem İngiliz emperyalizmi karşısında ABD emperyalizminin gücünü artırmak hem de daha 1948'de iki devlet kurulması planını hiçe sayıp topraklarını genişletmek için durumdan yararlanmaya çalıştı. Sadece savaş sırasında değil savaştan önce ve sonra da özellikle gerici İsrail örgütleri tarafından Filistin köylerinde gerçek katliamlar yapıldı. Bir yandan da gerici Arap devletleri Filistin halkına kaçma çağrıları yapıyordu; güya İsrail birkaç hafta içinde askerî yıkıma uğratılacak, Filistinliler de hızla ülkelerine geri dönebilecekti. O zamandan beri yüzbinlerce insanın kaçışması büyük bir problem halini aldı. Filistinli mülteciler, çocukları ve torunlarıyla bugün hâlâ mülteci kamplarında yaşıyor.

6. İsrail giderek ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki askerî bakımdan alabildiğine donatılmış bir üssü haline gelmiş, onun dünya çapında işlediği suçları (Pinochet, Nikaragua'da Contralar) ideolojik ve pratik düzeyde hep desteklemiştir. Bu arada ABD emperyalizminin diğer Arap ülkeleri üzerinde sahip olduğu muazzam etkiden vazgeçmesi bile gerekmemiştir. Diğer yandan, gerici Arap devletleri de diğer emperyalist güçler, özellikle sosyalempereyalist Sovyetler Birliği tarafından desteklenip silahlandırılmış ve büyük güçler arasındaki rekabette birer araç olarak kullanılmıştır.

7. FKÖ'nün bir ulusal kurtuluş hareketi olarak -İsrail'deki demokratik, devrimci ve komünist güçlerin de desteğiyle- dünyanın diğer devrimci-demokratik örgütleriyle omuz omuza kurulması,

daha baştan itibaren bazı temel noktalarda ağır hatalar içermektedir:

- 1947'de o zamanlar Stalin'in önderliğindeki sosyalist Sovyetler Birliği tarafından önerilen ve iki ayrı devletin kurulup İsrail'in bağımsız devlet olarak varolmasını öngören planın ilkesel düzeyde reddedilmesi.

- Arap ülkelerindeki gerici rejimlere ve "tek Arap ulusu" tezine uyulması.

- Önceki evrede İngiliz karşıtı Filistin hareketleri üzerindeki gerici, Nazi yanlısı etkilerin doğru değerlendirilememesi.

- İsrail'deki Yahudi halkın barındırdığı ulusal unsurun inkârı ve sözümona salt bir "din meselesi"ne indirgenmesi.

- Sovyetler Birliği'nin Brejnev döneminde artık revizyonist, kapitalist ve emperyalist bir güç olduğunun ve bunun da FKÖ'yü daha 1970'lerde Sovyet yanlısı revizyonist güçlerin dümen suyuna soktuğunun doğru değerlendirilememesi.

8. Diğer nedenlerin yanı sıra bu yanlış değerlendirmelerin de etkisiyle, 1970'te Filistin hakiki o zamana kadarki en büyük katliamı yaşadı. ABD emperyalizminin yönetiminde Ürdün devleti tarafından gerçekleştirilen ve "Kara Eylül" diye anılan bu katliamda 20.000'den fazla Filistinli öldürüldü - Ortadoğu'da bir Şili provası yapılmıştı!

ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist güçlerin FKÖ üzerindeki etkisi sistematik olarak artırıldı, örgüt halkları birbirine düşürmenin ve tüm bağımsız devrimci-demokratik güçleri yok etmenin bir aracı yapılmaya çalışıldı. Bu amaç artık neredeyse, hatta belki de tamamen gerçekleşmiştir. FKÖ yönetimi emperyalist güçlerin ve Arap gericiliğinin paralarıyla yaşamaktadır ve kesinlikle bağımsız bir güç değildir. Devrimci, hele komünist ideallerden söz el düzeyde bile en ufak bir iz kalmamıştır.

9. Üstelik son yıllarda FKÖ yönetiminin emperyalizm tarafından finanse edilmesi nedeniyle, gerici Hamas hareketi Filistin halkının "daha radikal" bir gücü olarak görünmesini ve etkisinin artmasını sağlamıştır. Hamas'ın bir yandan FKÖ ile resmi veya gayri resmi anlaşma ve sözleşmeler yapması, bir yandan da gerici Arap devletlerine olan bağımlılığı son derece olumsuz bir duruma yol açmıştır; artık Filistin'deki tüm demokratik-devrimci eğilimler kelimenin tam anlamıyla hayatta kalma mücadelesi vermek zorundadır. İsrail ve Arap reaksiyonunun büyük acılar çektiirdiği Filistinli halk kitleleri bugün fiilen demokratik-devrimci bir önderlikten yoksundur.

10. Alman emperyalizmi de bu ortamda kendi kirli oyunlarını sürdürmekte, bir tür ikili strateji yürütmektedir. Bir yandan "İsrail'le olan özel tarihi ilişki" bahanesiyle ABD emperyalizmine yarayan

bütün saldırganlık ve yayılmacılık hareketlerini desteklemiş, bir yandan da geleneksel bir tarzda hep gerici Arap devletlerinin yanında yer almıştır. Ne de olsa onbinlerce Nazi görevlisi 1945 sonrasında Suriye, Mısır, Irak vb. ülkelere sığınmış, askerî konular, gizli servis ve işkence uzmanları olarak tutulup kabul görmüş, ithalat ve ihracat işlerine aracılık ederek önemli bir rol oynamışlardır. Yapılmak istenen hiçbir zaman ve kesinlikle haklı bir davanın desteklenmesi değil, dünya politikası ve ekonomi bakımında büyük önem taşıyan bu bölgede Alman emperyalizminin etkisinin artırılmasıydı.

11. 1945'ten sonra Batı Almanya'da SPD, FDP ve CDU bünyesinde "yeni yuvalarına" kavuşan Naziler sözümona "İsrail yanlısı" görünerek yaptıklarını unutturdu. Baştan itibaren açıkça antisemitizm yapan, İsrail yönetimini İsrail'in bütünüyle ve daha da önemlisi, İsrail'i tüm Yahudilerle bir tutan ve Nazilerin geleneksel siyaseti olarak gerici Arap güçleriyle işbirliğini sürdüren gerici çevrelerle içli dışlı oldular.

Bunun yanı sıra Almanya'daki Nazi hareketi de çok uzun zamandır, ama giderek hızlanan bir şekilde, kendini "İslamist" olarak niteleyen örgütlerle askerî eğitim ve lojistik amaçlı temaslar sürdürmektedir. Böylece tüm dünyadaki Nazilerin ve Nazi yanlısı silahlı güçlerin (Hamas'tan Bosnalı faşistlere ve Ustaşa kuvvetlerine kadar) oluşturduğu, kendine Nazi Almanyası'nı örnek alan bir "Kutsal İttifak" kurulmuştur. Alman Nazilerin giderek ağırlık kazandığı bu "Kutsal İttifak" özellikle Yahudi kıyımını inkâr edenler tarafından dünya çapında düzenlenen konferanslarda boy göstermekte, Alman Nazilerin artan bir sıklıkla öncülük ettiği bu konferanslar Nazi yanlısı Arap güçlerinin ve tüm dünyadan gelme diğer Nazi yanlısı grupların katılımıyla gerçekleşmektedir.

Görünen o ki, başta Almanya olmak üzere Avrupa'da yükselen muazzam antisemitizm dalgası Alman emperyalizminin bazı kuruluşları ile Nazi örgütleri, Filistin örgütleri ve kısmen de kendini "solcu" olarak niteleyen bazı güçler arasında bir birlik oluşumuna yol açmıştır. Durum böyle olunca, bölgesel ya da daha geniş çaplı antinazi gruplara varıncaya kadar, muazzam bir akıl karışıklığı yaşanmakta, Filistin ve İsrail'in bayraktarlığı yapan grupların yıkıcı etkileri alabildiğine yaygınlaşmaktadır. Bu etkilere karşı her düzeyde mücadele etmeliyiz.

12. Proleter enternasyonalizminin gerektirdiği bugünkü görevlerimiz çok yönlüdür:

- Gerçekten emperyalizme ve iç gericiliğe karşı bir çizgide mücadele veren İsrail ve Filistin'deki tüm kuvvetlerin işbirliğini güçlendirmek ve desteklemek.

- Bunun bir gereği olarak, büyük emperyalist güçlerin ve iç gericiliğin halkları birbirine karşı kışkırtmak, İsrail ve Arap milliyetçiliğini azdırmak amacıyla giriştiği oyunlar açığa çıkarılmalıdır. Emperyalist güçlerin hem barışçıl yeni sömürgecilik yöntemleriyle hem de savaş yoluyla sürdürdüğü, Ortadoğu'daki etkilerini artırma ve üslerini sağlamlaştırıp geliştirmeye yönelik manevraları ifşa etmek gerekiyor.

- Bu teşhir faaliyetinde bizim için ağırlık noktasını Alman emperyalizminin oyunları oluşturmaktadır. Alman emperyalizmine hizmet eden politikacılar kısmen ayrı ayrı, kısmen de ağız ve işbirliği halinde, ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist güçlerle birlikte çalışarak, ama daha da çok bu güçlerle emperyalist bir rekabet sürdürerek, Ortadoğu'daki etkilerini artırmaya çalışmaktadır.

- Aynı zamanda ve bir bakıma öncelikli olarak Almanya'da yapılması gereken, buradaki antisemitik ve antiislami, Alman milliyetçisi ve Nazi yanlısı gelişmelere karşı büyük bir ideolojik ve politik savaş vermektir. İsrail ile Filistin arasındaki çatışmalar, Alman emperyalizminin çeşitli unsurları tarafından yürütülen bu ırkçı ideoloji ve politikanın nedeni değil vesilesidir.

İlişki Adresi

Buchladen Georgi Dimitroff
Speyerer Str. 23,
D-60327 Frankfurt/M.

*Fax: +49 (0)69/73 09 20

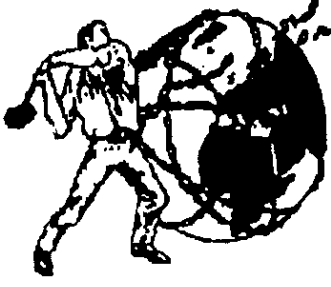
*E-Mail:

buchladen@gegendiestroemung.org
<http://www.gegendiestroemung.org>

(Bütün ülkelerin gizli servislerini dikkate alalım!)

Açık olduğumuz saatler:
Cuma 16.30-19.30
Cumartesi 10.00-13.00

Vertrieb für Internationale Literatur
Brunhildstr.5,
D-10829 Berlin
Açılış saatleri: Cumartesi 11.00-14.00

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten

3/02

"Gegen die Strömung" - Almanya'da devrimci Komünist Partisinin inşası için yayın organına ait yayınlarından alıntı ve özetler: Temmuz-Eylül 2002

Yılda dört kez İngilizce, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

"Gegen die Strömung Strömung"un Temmuz broşürü şu başlığı taşıyordu:

Sendikal harekete bağımlı grev hareketinin ikilemi:

Haziran 2002'deki inşaat işçileri grevi

"17.6.2002 ile 26.6.2002 arasında tüm Almanya'ya yayılmış yaklaşık 2800 inşaatçı çalışmakta olan 32.000 dolayında inşaat işçisi 1945 'ten beri ilk kez, daha iyi çalışma koşulları ve ücret artışı amacıyla grev yaptı. Pek çok işçi için onyıllardan beri ilk mücadele deneyimi olarak bu grev büyük bir önem taşımakla birlikte, aynı zamanda DGB yönetimi ve DGB bürokrasisinin kontrolü altındaki mücadelelerin ikilemini de ortaya koymaktadır.

Birincisi, yetersiz taleplerle (tarifeli ücretle çalışan tüm işçiler için yüzde 4,5) başlatılan grev, taleplerin henüz yarısı "elde edilmiş" durumdayken boğulup durduruldu ve üstelik bu sanki büyük bir başarıymış gibi gösterildi. Böylece, en mücadeleciler meslektaşlarımızın bile moral bozukluğu ve teslimiyetçiliğe sürüklenmesi için gereken yapılmış oldu.

İkincisi, özellikle bu grev, sendika yönetiminin devletçi-şovenist politikaları yüzünden işçi kitlelerinin Alman emperyalizmine olan gerici bağlarının nasıl güçlenip sağlamlaştığını da göstermiştir. Çünkü bunlar tüm işçiler için "eşit işe eşit ücret" fikrini ancak yüzeysel olarak kabul etmektedir. Aslında şovenist politikaları tam da bu ülkede gayriresmi olarak yaşayıp çalışan ve en çok sömürülen, en çok haksızlığa uğrayan işçilere karşı yürütülmektedir. "

Broşürde önce grev süreci anlatılmakta ve grev kırıcı olarak çalıştırılmaya razı olmayan diğer ülke işçilerinin dayanışması vurgulanmaktadır.

Kendi sınıf gücümüze güvenelim, mücadeleyi kendimiz sürdürelim!

IG-BAU yönetiminin cılız pazarlık sonucunu "büyük başarı" diye satarak grevi durdurmasından sonra, bu grevden çıkarılacak bir başka ders de işte budur.

IG-BAU yönetiminin şovenist politikası işçiler arasındaki rekabeti işte böyle körüklüyor!

Herkes için % 4,5 ücret artışı talebi inşaat sektörü işçileri arasındaki bölünmeyi iyice artırmaktadır.

"Eşit işe eşit ücret" talebine gerçekten geçerlilik kazandırmak için Doğu Almanya 'da yaklaşık yüzde 8 'lik bir ücret artışı istemek gerekirdi."

İnşaatlarda insanlıkdışı boyutlara varan uzun işgünleri boyunca karın tokluğuna çalıştırılan sayısız "kaçak" işçi için ise IG-BAU yönetimi hiçbir talepte bulunmamıştır.

" 'Kaçak işçiler'i sözcüğün tam anlamıyla her türlü yola başvurarak durdurulması gereken rakipler olarak görmektedir."

IG-BAU yönetimi inşaatlarda muhbirlik yapılmasından ve "kaçakların" geldikleri ülkelere geri gönderilmesinden yanadır.

"Göç etme hakkını ve başka ülkelerdeki işçilerin Almanya'ya serbestçe gelmesini sınırlamaya yönelik her talep, alabildiğine gerici bir tavidir. Bütün ülkelerin işçilerinin 'kendi' ülke sınırlarını aşan bir tarzda birleşmesi mutlaka gereklidir ve nereden gelirlerse gelsinler, tüm işçilerin aynı haklara sahip olması için mücadele edilmedikçe, bu birleşme imkânsızdır. Engellenmeden göç edebilme hakkı da buna dahildir. "

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi! IG-BAU'nun başka ülkelere gelen meslektaşlarımıza karşı yürüttüğü gerici politikayla mücadele edelim!

IG-BAU saflarında yönetimin şovenist politikasına karşı tek tuk sesler duyulmaktadır. Örneğin Hamburglu bir kadın meslektaşımız şu çağrıda bulunmuştur:

"Dayanışma inşaatlara geri dönmelidir. Sloganımız 'Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!' olmalıdır. "En

mücadeleci meslektaşlarımız devrimci bir çizgi oluşturmak için birleşmelidir!"

Broşürün bu bölümünde devrimci bakış açısının kendine bağlı gündelik mücadelelerle birleştirilmesi gerektiği belirtilmektedir.

Ağustos 2002 tarihli bildiri:

"Bunun anlamı, önce sosyalist, daha sonra da komünist bir toplumun oluşturulması için kapitalist sömürü sisteminin tüm kökleriyle birlikte yokedilmesi ve devrimci demokrasinin yayılıp geliştirilmesi gerektiğidir."

Eski Yugoslavya'dan gelen Alman emperyalizmi tarafından uygulanan canice sınırdışı etme terörüne karşı mücadelesini destekleyelim!

"2002 Nisan ayı sonundan beri Sırbistan ve Karadağ'dan gelen 700 Çingene, Alman devleti tarafından sınırdışı edilme tehdidi karşısında ülkede sınırsız kalabilme hakkı için mücadele veriyor. Sırp ve Karadağlı mültecilerle ilgili "Alman-Yugoslav Geri Gönderme Anlaşması" denilen uygulamanın yeniden gündeme getirilmesi üzerine, başta eski Yugoslavya'nın bu bölgelerinden gelmiş bulunan Çingeneler olmak üzere binlerce mülteci, her an Alman emperyalizmi tarafından sınırdışı edilme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştır. Alman emperyalizminin sınırdışı etme makinesine karşı kararlı bir mücadele sürdüren eski Yugoslavyalı Çingeneler, bir yandan da devlet tarafından kesintisizce takip altında tutulma ve kovalanma olgusuyla ve hem Almanyalı hem de diğer Çingeneleri yüzyıllardır baskı altında tutmuş, Nazi faşizmi döneminde ise tüm Avrupa'da yaklaşık 500.000 Çingenenin ölümüne yol açan bir soykırımı devlet eliyle örgütleyip uygulamış olan Çingene düşmanlığıyla savaşılmaktadır.

Birçoğu son on yıl boyunca emperyalist güçler, en

Eylül 2002 tarihli broşür:

Alman emperyalizminin "Geri Gönderme Anlaşması"na dayandırdığı canice sınırdışı etme uygulaması

Sırbistan ve Karadağ'dan gelen onbinlerce Çingene (sadece Kuzey Ren Vestfalya'dakilerin sayısı 40.000'dir) daha 1996 yılında gerici Milosevic yönetimiyle yapılmış olan Geri Gönderme Anlaşması uyarınca sınırdışı edilmek isteniyor.

"Resmi üslup gereği sınırdışı etmek denmeyip sanki mültecilere bir hizmet sunuyormuşçasına 'yeniden entegrasyon' ya da 'geri dönüş' gibi güzel sözcükler kullanılsa da, seçilen sözcükler ve dil Alman emperyalizminin bugün de tıpkı Naziler gibi duyarsız bir idari dili tercih ettiğini açıkça göstermektedir. " Çingenelerin sınırdışı edilmeye karşı mücadelesini tüm gücümüzle destekleyelim! "... bu aynı zamanda şovenizm ve ırkçılık lanetine, iğrenç Çingene düşmanlığına karşı, hem sınırdışı edilmeye karşı savaş veren Çingenelerin hem de Alman devletinin sınırdışı etme terörü altında yaşayan herkesin yanında yer alıp uluslararası dayanışma içinde bulunmak ve bu mücadeleyi duyurup savunmak demektir".

başta da Alman emperyalizmi tarafından körüklenmiş ve tertiplenmiş olan gerici savaşlar ...ve bunları izleyen sürgünler yüzünden özellikle Kosova'dan Almanya'ya kaçıp sığınmıştır. "

Çingeneler kendilerini sefalet içinde bir yaşamdan pogromlara ve cinayetlere kadar çeşitli tehlikelerin beklediği Sırbistan, Karadağ ve Kosova'ya geri gönderilme sürecine karşı aylardan beri mücadele etmektedir. Alman polis teşkilatı ise buna terörle cevap vermektedir. Dzon Sichelmann'ın (Almanya'daki Çingenelerin Entegrasyon, Kabul Edilme ve Özgürleşme Merkezi sözcüsü) teşhir ettiği hususlardan biri de şudur:

"Yahudiler gibi Almanyalı ve diğer Çingeneler de Nazilerin canica uyguladığı ırkçılık politikasının kurbanı olmuştur. Ama ne yazık ki bizim lobimiz yok. Onun için hemen unutuluyor Çingeneler. Kimse Alman yönetimini tarihi sorumluluğunun gereğini yerine getirmeye zorlamıyor. Çingeneler geri gönderilirse, Federal hükümet onların baskı görmesine bir kez daha katılmış olacak. "

Böyle bir demokratik mücadele olmadan, "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!", "Bütün ülkelerin işçileri ve tüm ezilen halklar, birleşin!" gibi enternasyonalist sloganların çizdiği yolda sosyalizm ve komünizm uğruna verilecek gerçek bir devrimci mücadeleyi düşünmek bile mümkün değildir. Broşürde yer alan özel çerçevelerde şu konulara değinilmiştir:

Saarland'daki Sulzbach'ta Ahmed Sharlak'ın Naziler tarafından öldürülmesi (9.8.2002), Çingenelerin mücadelesine karşı burjuva basının ırkçı kışkırtmaları, Çingene düşmanlığıyla mücadele edelim! Rot Front sayı 2'den bir aktarma, Almanya'da Almanyalı ve Diğer Çingenelere Karşı Kesintisizce Sürdürülen Irkçı Gelenek!

Dimitrof'un Nazi faşizmine karşı mücadelesinden ders alalım!

"Almanya'daki antifaşist grupların çoğu bölgesel Nazi örgütlerine karşı mücadele üzerinde yoğunlaşmakta ve Almanya'da yaşanan güncel

antifaşist mücadele deneyimleriyle ilgilenmektedir. Nazi faşizmine karşı mücadelenin bilinen tarihsel deneyimleriyle ve devlet aygıtının giderekfaşistleştirilmesiyle biraz daha derinlemesine ilgilenen ve bugünkü mücadelelere büyük uluslararası antifaşist mücadeleleri değerlendirerek açıklık ve yeni bir güç kazandırmaya çalışanlar, Georgi Dimitrofun mücadelesini, faşizme, özellikle Alman Nazi faşizmine karşı mücadelesindeki deneyimleri ve çizdiği yolları görmezden gelemeyiz.

Georgi Dimitrof 1933'te sanık olarak çıkarıldığı Reichstag yangını davasında korkusuzca yaptığı ve Nazilerin işlediği suçların yargılanmasına dönüştürdüğü olağanüstü bir politik etki yaratan savunmasıyla uluslararası bir saygınlık ve ün kazanmıştır. Dimitrof Komünist Enternasyonal 'in başkam olarak

1935 'teki Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresi 'nde yaptığı, faşizme karşı mücadeleyi konu alan konuşmada birçok ülkedeki antifaşist mücadele deneyimlerini, başarı ve yenilgileri değerlendirdi ve faşizme karşı verilmesi gereken kitle mücadelesinin yönünü çizdi. VII. Kongre 'nin bu ana konuşmasını ve Dimitrof un aynı kongredeki diğer iki konuşmasını tarihsel ortamı da dikkate alarak ciddi bir şekilde inceleyip o zamanki ve bugünkü koşullar arasındaki hem benzerlikleri hem de farkları ortaya çıkaran ve değerlendiren biri, VII. Kongre 'den bugünkü antifaşist mücadeleye ilişkin pek çok şey öğrenebilir.

Dimitrof tarafından belirlenmiş olan yol ve kurallar her şeyden önce Nazi faşistlerine ve devletin faşistleştirilmesine karşı mücadeleyi doğru bir tavırla daha kapsamlı olan kapitalizm ya da emperyalizme karşı mücadeleye, sosyalist devrim mücadelesine bağlamak ve tabi kılmak için önemli bir yardım sağlamaktadır. Dimitrofun 1933 'te Leipzig'de gerçekleşen 'Reichstag Yangını Davası 'ndaki devrimci tavrı Nazi faşistlerine ağır bir darbe indirmişti. "

27.2.1933'te Reichstag'ı atşe vermekle suçlanan Georgi Dimitrof ve diğer Bulgar ve Alman komünistler Nazi faşistleri tarafından tutuklanmıştı. Nazi faşistleri yangından Alman Komünist Partisi'ni ve Komünist Enternasyonal'i sorumlu tutuyordu. Aslında Reichstag kundaklaması Nazilerin bir provokasyonuydu ve

"... devrimci proleter hareketine karşı onu tümüyle ezmeyi amaçlayan büyük çaplı bir terör uygulamasının bahanesi ve başlatıcısıydı. " Bu dava sırasında Dimitrof, hapiste aylar boyunca gördüğü eziyetlere rağmen, bir davalı olmaktan çıkıp Nazi suçlarının korku salan bir davacısı olmayı başarmıştır. Kamuoyunun uluslararası boyutta desteği ve harekete geçirilmesi sayesinde, Dimitrof sonunda ister istemez beraat ettirildi ve daha aylarca hapiste kaldıktan sonra 27.2.1934'te Sovyetler Birliği'ne gitmesine izin verildi.

Dimitrof un Komünist Enternasyonal VII.

Kongresi'ndeki konuşmaları - tüm dünyadaki antifaşist mücadelenin temel çizgileri Broşürün bundan sonraki bölümünde Dimitrof un 1935'te Moskova'da gerçekleştirilen VII. Dünya Kongresi'nde yaptığı konuşma ele alınmaktadır. O sırada bir dizi devlet, faşistler tarafından yönetilmekteydi. Almanya 2 yıldan beri faşist yönetim altındaydı ve diğer ülkelerde de faşist diktatörlüklerin kurulma tehlikesi giderek artmaktaydı."

Nazi faşizmi - İşçi sınıfının can düşmanı Dimitrof, hangi biçim altında olursa olsun faşizminin özünün nasıl olduğunu belirtip vurgulamıştır:

"Faşizm sermayenin emekçi kitlelere karşı en azgın saldırısıdır. Faşizm şovenizmin ve yağmacı savaşın en sınır tanımaz biçimidir. Faşizm azıllı gericilik ve karşı devrimdir.

Faşizm işçi sınıfının ve tüm emekçilerin en büyük düşmanıdır." (s. 8) (Siyah ve italik olarak vurgulanan tüm alıntılar, başka bir açıklamaya yer verilmediği sürece, Dimitrof un 7.

Dünya Kongresi'ndeki konuşmasına aittir. Sayfa numaralarının dayandığı kaynak: "Gegen den Nazifaschismus" ["Nazi Faşizmine Karşı"], Verlag Olga Benario und Herbert Baum, Offenbach.)

Özel olarak Almanya'daki Nazi faşizmi hakkında Dimitrof şunları söylüyor:

"Faşizmin en gerici uygulaması ise Alma tarzı olanıdır... Alman faşizmi uluslararası karşı devrimin vurucu kütası, emperyalist savaşın baş kışkırtıcısı, Sovyetler Birliği'ne karşı Haçlı seferinin başlatıcısı olarak rol oynamaktadır..." (s.5)

Nazi faşizmi - burjuvazinin açık terör uygulayan diktatörlüğü

Dimitrof bu tezini, Nazi faşizminin arkasında finanskapitalin sadece en saldırgan kısmının bulunduğunu ileri süren revizyonist teze karşı yanlış anlamaya yer bırakmayacak şekilde vurgulamıştır: " ... faşizm bizzat finanskapitalin iktidarındır." (s.5)

Bildiri metni şöyle devam ediyor:

"Yani egemen sınıfın aracı olarak devletin sınıf niteliğinde hiçbir değişiklik söz konusu değildir, değişen sadece devlet biçimidir:

Faşizmin iktidara gelişi bir burjuva hükûneti yerine bir başkasının geçmesinden ibaret değil, burjuvazinin sınıf egemenliğini oluşturan bir devlet biçiminin (burjuva demokrasisinin) ortadan kaldırılıp onun yerine bir başka devlet biçiminin, açık terör uygulayan diktatörlüğün geçirilmesidir."

Faşizme karşı silahlı mücadele Konuşmasının devamında Dimitrof faşizme karşı mücadelenin legalist çerçeveye sınırlı kalamayacağını ortaya koyar. 1934'te Avusturya'da ve Asturias'ta (İspanya) verilen mücadeleleri tanıtip, silaha başvurmamak gerektiğini düşünen revizyonistlere karşı savunur. Bu mücadeleler gerçi yenilgiyle son bulmuştu, ama aynı zamanda antifaşist hareketi cesaretlendirdi ve güçlendirdi.

"Lenin 'in dediği gibi, halk boşuna geçmez içsavaş okulundan. Çok zor bir okuldur bu, programına karşı devrimin kazandığı zaferler, çileden çıkmış gericilerin azgınlığı, eski iktidarın başkaldıranlara karşı yönelttiği vahşice intikam eylemleri de dahildir. Ama halkların bu acılarla dolu okulu geçmesinden, ancak iligine kadar gerici olanlar ve ne dediğini bilmez bunaklar yakınabilir. Ezilen sınıflara içsavaşı yaşamayı ve devrimi zafere ulaştırmayı öğretir bu okul. Modern köle kitleleri arasında yıldırılmış, körelmiş ve cahil köleler tarafından her zaman yaşatılıp büyütülen, köleliğin utancını farketmiş bulunan köleleri ise en büyük tarihi kahramanlıklara yönelten bir nefretin birikip yığılmasını sağlar." (Lenin, "Dünya Politikasının Barut Fıçısı", 1908, Eserler, cilt 8, s. 177) "Faşizmin kitleler üzerindeki ideolojik etkisinin temel aracı olan" şovenizme karşı Broşür bu noktada Nazi faşizminin demagogilerine tepki göstermenin ve faşist ideolojiyle mücadelenin sorunlarını küçümsememenin önemli olduğunu vurgulamaktadır. Nazi faşizmi kitlelerin ulusal ya da şovenist önyargılarını kendi amaçları için ustalıkla kullanır. Şovenizme ve ulusal nihilizme karşı iki cepheli bir savaş vermek zorunludur.

"Ezilen ve bağımlı bir ulusun komünistleri aynı zamanda uluslarını yabancı boyunduruğundan kurtarmak için mücadele ettiklerini kitle hareketine pratikte göstermedikçe, bu ulusun saflarında görülen şovenizme başarıyla karşı çıkamazlar. Diğer yandan, diğerlerini ezen bir ulusun komünistleri de, 'kendi' burjuvazilerinin baskıcı politikasına karşı ve onun köleleştirdiği ulusun kendi kaderini belirleme hakkını kazanması için kararlı bir mücadele yürütmedikçe, kendi uluslarının emekçi kitlelerinin enternasyonalist bir ruhla eğitimi için gerekeni yapmamış olurlar. Bunu yap-madıkça, ezilen ulusun milliyetçi önyargıları aşmasına yardım edemezler." (s. 62)

Proleter birlik cephesi ve halk cephesinin faşizme karşı uyguladığı taktik, bir strateji değişikliğine yol açmamalıdır Kommintern'in VII. Dünya Kongresi komünist partilerine bir antifaşist birlik cephesi oluşturma ve antifaşist kitle mücadelesini başlatma görevi vermişti.

Bu taktik çizginin mantıksal sonuçları üzerinde duran VII. Dünya Kongresi faşist tahakküme karşı savaş zafere ulaştığında, belli koşullara bağlı olarak, proletarya diktatörlüğünden farklı bir yönetimi, antifaşist birlik ve halk cephesi yönetimini de mümkün sayıyordu. "Revizyonist yaklaşımlara karşı broşürde açık bir saptama yapılmıştır:

"Eylem birliği ve birlik cephesi fikri taktik bir yönelimdi; stratejik hedef olan 'devrimci yoldan iktidar olma' ve proletarya diktatörlüğü 'ne yaklaşmak için gerekli bir taktik adım anlamına geliyordu, kesinlikle bir strateji değişikliği demek

değildi. "

İşçi sınıfını reformizm ve revizyonizme karşı mücadelede birleştiren devrimci bir parti Terörün bir yandan da sosyal demokratlara karşı uygulanmaya başlaması, sosyal demokrasinin devrimci unsurlarıyla komünist partileri arasında bir yakınlaşma sağlamıştı. Dimitrof sosyal demokrat ve komünist partilerin birleşmesi için yerine getirilmesi gereken beş ölçüt saptadı. Merkezi bir ölçüt şuydu: "Buradaki temel nokta, birleşmenin koşulu olarak burjuvaziye devrimci yoldan alaşağı etmenin ve proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini kabul etmektir."

Antifaşist mücadelede başarının tayin edici önkoşulu: Komünist partisinin kurulması ve sağlamlaştırılması

Konuşmasının sonuna doğru Dimitrof, neyin yeterli olmayacağını da belirtmişti: "... komünist partilerinin varlığını deyim yerindeyse öylece verili, garantili bir etken sayarak sadece dışarıya yönelik politikanın uygulanmasına konsantre olmak. Buna karşı Dimitrof'un vurguladığı, komünist partilerinin ancak 'kendi saflarını her bakımdan güçlendirerek' en geniş emekçi kitleleri faşizme karşı mücadeleye yönltebileceği ve asıl büyük saldırıyı başlatabileceğiydi." Dimitrof konuşmasını bitirirken, bunun parti yapısının temel unsurları (kuram, kadro, örgütlenme) açısından ne anlama geldiğini de açıklamıştır.

Bunun dışında broşür şu çerçeveyi de içermektedir: 4.11.1933 tarihli duruşmanın steno notlarından: Göring'in ifadesi Georgi Mihailoviç Dimitrof un Yaşamı (18.6.1882 - 2.7.1949); SBKP (B) Merkez Komitesi Politbürosu'nun Pravda'da (3.7.1949 tarihli 184. sayı) yayımlanan anma yazısı

İlişki Adresi

Buchladen Georgi Dimitroff, Speyerer Str. 23, D-60327 Frankfurt/M.

*Fax: +49 (0)69/73 09 20

*E-Mail:

buchladen@gegendiestroemung.org

<http://www.gegendiestroemung.org>

(Bütün ülkelerin gizli servislerini dikkate alalım!)

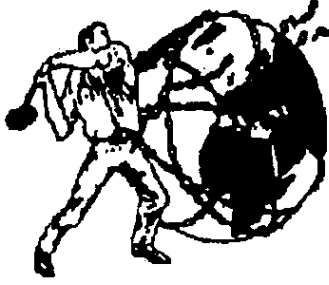
Açık olduğumuz saatler:

Cuma 16.30-19.30, Cumartesi 10.00-13.00

Vertrieb für Internationale Literatur

Brunhildstr.5, D-10829 Berlin

Açılış saatleri: Cumartesi 11.00-14.00

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 4/02

"Gegen die Strömung" - Almanya'da devrimci Komünist Partisinin inşası için yayın organına ait yayınlarından alıntı ve özetler: Kasım 2002 - Ocak 2003

Yılda dört kez İngilizce, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

"Gegen die Strömung"un Kasım Bildirisi şu başlığı taşıyordu:

Baskınlar, kötü muamele, suikast ve cinayetler: Nazi Terörü!

"Son aylarda Nazi terörü tehdidi altında yaşayan insanların durumu daha da zorlaştı. Naziler en az üç cinayet işledi, sayısız saldırı ve baskınlar düzenledi. Diğer yandan, bu Nazi terörünü "fazla önemli saymama" tavrından doğan tehlike de giderek büyüdü. Bunun nedeni sadece Nazi terörüne karşı her türlü direnişi daha baştan boğmayı amaçlayan burjuva medyasının yanlış bilgi vermesi ve manipülasyonlarından ibaret değildir. Alman emperyalizminin Nazi karşıtı faaliyetlerde bulunanlara yönelttiği baskılarla ve polisin Naziler'i koruma altına almış olmasıyla da sınırlı kalmamaktadır. Biraz da bizim kendimizle ilişkili bir sorun var ortada: Her günkü Nazi terörüne ve her günkü Nazi propagandasına alışmaktan, Naziler'e karşı ayrı ayrı verilen mücadelelerin yeterince bağlantı içinde olmamasından ve savaşa yeterince hazır bulunmamaktan oluşan zehir yavaş yavaş birikip üzerimizdeki etkisini artırıyor."

• Marinus Schoberl'in Naziler tarafından öldürülmesi

Aralık 2002/Ocak 2003 tarihli bildiri:

Bilimsel komünizm metinlerini inceleyelim! Komünizm üzerine ikna edici argümanlar

"Komünizme 150 yıldır çamur atılıyor! Bu yetmezmiş gibi, komünizm Karl Marx'ın fikirlerinin karikatürü olan bir polis devleti tarafından, yani SSCB'nin, Doğu Almanya'nın ve diğer revizyonist devletlerin sözümleri ona komünistleri tarafından ağır bir itibar kaybına uğratıldı. Bu sözde komünistler en geç 1950'lerin ortalarında komünizm yolunu terk etmiş, "sosyalizm" maskesi altında Batılı kapitalist devletlerin kötü bir kopyasını oluşturmuş ve sonunda kapitalizmi açıktan açığa yeniden kurmaya girişmişlerdir.

Komünizmin gerçek hedefi nedir aslında? İnsan "doğası gereği kötü" olduğu için asla ulaşamayacak boş bir ütopya, güzel ama gerçekçilikten tümüyle

Bildiride Marinus Schoberl'in Brandenburg'daki Potzlow'da bölge halkının tanıdığı ve zaten işledikleri Nazi suçları nedeniyle hüküm giymiş Naziler tarafından öldürülme olayı ayrıntılı şekilde aktarılmıştır. Politikacıların ve medyanın Potzlow'da "gelişmiş bir sağ hareket olmadığı"nı söyleyerek uyguladığı sorunu örtbas etme taktiği de eleştirilip teşhir edilmektedir.

Bildiri bu durumda görevin ne olduğunu belirterek sona eriyor:

"Şu açıktır: Giderek sertleşmiş bulunan Nazi terörüne karşı daha çok ve daha iyi bir bilinçlendirme faaliyeti yürütmeli, daha çok ve daha iyi savaşmalıyız. Naziler ve nazizme karşı demokrasi kavgasında, ancak militanca bir savunmayla, Naziler ve Nazi ideolojisi karşısında saldırıya yönelik bir mücadeleyle başarıya ulaşabiliriz."

Bildiride ayrıca "*Nazi terörünün son haftalardaki en çarpıcı örnekleri*" başlıklı bir kutuda ve "*Naziler tarafından öldürüldü*" ibaresini taşıyan bir ilana yer verilmiştir.

uzak bir ideal midir komünizm? Yoksa Nazi faşistlerinin propagandasında söylendiği gibi "sadece kendi çıkarı peşinde koşan Yahudi-Bolşevik komplocuların büyük bir yalanı" mı? Komünizme atılan çamurlar ve uğratıldığı çarpıtmalar giderek artıyor. Ama bunda şaşılacak bir şey yok: Bugünkü emperyalist biçimiyle korkunç ve ölümcül kapitalizm gerçeği emperyalizmin yok edilmesi, kâra dayanan sistemin ortadan kaldırılması, üretim araçlarının toplumsallaştırması vb. için, yani komünizm için haykırıyor adeta: Ardı arkası kesilmeyen yağma savaşları, sömürü ve yoksulluğun alabildiğine artması ve bunun sonucu olarak her yıl -"bu dünyanın lânetlileri"ne göre, akli düzenlemeler yapılacak olsa

pekâlâ beslenmesi mümkün olan- 30 milyondan fazla insanın açlıktan ölmesi, giderek artan apaçık olanaklarla göze batan bir çelişki oluşturuyor. Muazzam teknik ilerlemeler, muazzam bir zenginlik yığılması, yalnızca emperyalizmin makul bulduğu yılda 800 milyar dolarlık silahlanma harcamaları gibi olgular dikkate alınırsa, belli ki bu olanaklar tüm dünyada geniş kitlelerin temel sorunlarını çözebilecek nitelik ve boyutlara sahiptir. Bu dünyanın efendileri durmadan cinayet işliyor, çalıp çırpıyor, yağmalıyor, saçıp savuruyor, çarçur ediyor ve hep daha çok... yalan söylüyorlar: "Daha iyi bir sistem yok, ... herkes buna razı olmak zorunda."

Bu durumda, net bir bakış edinmek daha da önem kazanıyor: Bütün bu kapitalist sisteme karşı neden ve hangi amaçla mücadele vermek ve onu alaşağı etmek gerektiğine; ve komünizmin hedefinin ne olduğu, komünizmin neden ve kimin için makul ve gerçekçi olduğuna açıklık getirmeliyiz!"

Bildirinin kendi önüne koyduğu hedef şudur:

"Bilimsel komünizmi araştırarak komünizm mücadelesini, komünist partiyi kurma mücadelesini teşvik etmek ve desteklemek..."

Komünist toplumun niteliklerine kısa bir bakış

Stalin 1927'de komünist toplumun şimdiye kadarki en keskin ve özlü taslağını sunmuştur:

"Komünist toplumun genel niteliğini Marx, Engels ve Lenin eserlerinde vermişlerdi. Komünist toplumun anatomisini kısaca çizmek gerekirse, onun şöyle bir toplum olduğunu söyleyebiliriz:

Üretim araçlarının özel mülkiyeti olmayacak, sadece toplumsal, kolektif mülkiyeti olacaktır; sınıflar ve devlet kalmayacak, çalışanların serbestçe oluşturduğu birlikler aracılığıyla kendi iktisadını yöneten sanayi işçileri ve tarım olacaktır; bir plana göre düzenlenen ekonomi, hem sanayi hem de tarımda tekniğin en yüksek aşamasına dayandırılacaktır; kent ve kır, sanayi ve tarım arasında bir karşıtlık bulunmayacaktır; ürünler eski Fransız komünistlerinin ilkesine göre dağıtılacaktır: 'Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre'; sanat ve bilim her bakımdan gelişebilecekleri elverişli koşullara sahip olacaktır; bir lokma ekmek peşinde koşmaktan ve "büyüklerle" yavaşma zorunluluğundan kurtulmuş olan insanların kişiliği gerçekten özgür olabilecektir, vb." (Stalin, "Birinci Amerikan İşçi Heyetiyle Görüşme", 1927, Leninizm Defteri 4'ten alıntılanmıştır, Moskova 1935, s. 111-112, ayrıca bkz. Toplu Eserler cilt 10, s. 116-117)

Bildirinin bu bölümünde ayrıca üretim araçlarının toplumsal mülkiyette bulunmasına ilişkin argümanlar belirtilmiş, neden "Komünizmin derin temelini ... mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi" olduğu ele alınmıştır. Marx daha 1871'de kaleme aldığı "Fransa'da İç Savaş" başlıklı yazıda bunu açıklamıştı:

"Komün her türlü uygarlığın temeli olan mülkiyeti ortadan kaldırmak istiyor, diye bağırıp çağırıyorlar!

Elbette sayın baylar, komün çoğunluğun emeğini az sayıda insanın zenginliğine dönüştüren sınıf mülkiyetini kaldırmak istemiştir. Bugün her şeyden önce emeğin köleleştirilmesine ve sömürülmesine yarayan üretim araçlarını, yani toprağı ve sermayeyi özgürce ve birlikte yürütülen çalışmanın basit bir aracına dönüştürerek bireysel mülkiyeti bir gerçek haline getirmek istiyordu. Ama bu komünizmdir, şu 'imkânsız' denilen komünizm." (Marx, "Fransa'da İç Savaş", 1871, Toplu Eserler cilt 17, s.342)

"Bir komünist toplumun olmazsa olmaz özelliği, üretimin teknik açıdan zaten ancak kolektif olarak gerçekleştirilebiliyor olduğu düşünülürse, artık üretim araçlarının da kapitalistlerce sömürü için kullanılmasına, 'özel mülkiyet'te kalmasına izin verilmemesi sidir. Bir bütün olarak büyük sanai üretim, kapitalizmde zaten onyıllardan beri 'toplumsallaşmış' bulunmaktadır. ..

Şimdi mesele, çoktandır toplumsal olarak gerçekleşen üretimin denetimi ve planlanmasını da toplumsal hale getirmektir. Ancak bu sayede hem sömürü ortadan kaldırılabilir hem de üretim ... üreticilerin çıkarına uygun şekilde artırılarak ### yaşam için gerekli araçlar daha kolay elde edilebilir ve daha iyi dağıtılıp paylaşılabılır. "

Komünizm: sınıfsız ve devletsiz bir toplum

Komünizmin diğer bir ayırt edici özelliği de "sınıfsız bir toplum" olmasıdır. İlk olarak sömürücü sınıf ortadan kaldırılacaktır. Ne var ki "Çalışan kitleler, örneğin işçilerle köylüler arasındaki sınıfsal farkları ortadan kaldırmak - işte bu daha zor ve daha uzun zaman alacak bir iştir. ... Üretim tekniğindeki muazzam ilerleme sanayi ile tarım arasındaki belli başlı farkların giderek silinmesini mümkün kılmaktadır. İnsanların çalışma biçimi zamanla daha çok birbirine benzemektedir. Üretim araçları üzerindeki her türlü mülkiyetin kaldırılması da komünizmin bu üst aşamasında tüm insanların ilkesel olarak eşitliğine temel oluşturur. Böylece insanlar esas itibarıyla eşit ve özgür olarak kendi üretimlerini ve bütün yaşamlarını hep birlikte kendi ellerine alınca, sonunda bir baskı makinesi olan devlet de parça parça yitip gidecektir."

Engels bu hususu şöyle açıklamıştır:

"Üretimi üreticilerin özgür ve eşit birliği temelinde yeniden örgütleyen toplum, o zaman bütün devlet aygıtını da ait olduğu yere gönderecektir: eski eserler müzesine, iplik çıkırığının ve tunç baltanın yanına." (Engels, "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni", 1884, Toplu Eserler cilt 21, s. 168)

Dünya çapında bakıldığında bunun yaratacağı sonuç ise şöyledir:

"Ulusal baskı uygulamaları ortadan kalkınca devletler arasındaki sınırlar da anlamını kaybederek silinecek, ulusal farklılıklar aşılabacak, tüm ülkeler ve uluslar dünya komünizminde eriyip kaynaşacaktır."

Komünist toplumun ihtiyaçlarına göre planlanmış, bilimsel tarzda örgütlenmiş, teknik düzeyi çok yüksek

bir iktisat "Yağma savaşlarına kadar varan acımasız rekabet yöntemi, emekçiler arasında rekabet savaşı çıkartarak uygulanan "böl ve yönet" yöntemi, sosyalist devrimle yok edilmiştir. Komünist toplum birlikte çalışan, sorunları planlı ve bilimsel bir şekilde ele alıp çözen insanlar sayesinde gelişir. "

Bildiri metni bunun nasıl mümkün olacağını göstererek devam etmektedir. Merkezi nokta, üretimin hedefinin artık en yüksek kârı elde etmek olmamasıdır. Engels bu konuda şöyle diyor:

"Darwin iktisatçılara göre en yüksek tarihsel başarı olan serbest rekabetin ve varolma kavgasının hayvanlar dünyasındaki normal durum olduğunu ispat ederken ... insanlar hakkında nasıl acı bir hiciv kaleme aldığının farkında değildi. Üretim sayesinde geri kalan hayvanlar dünyasını belli bir anlamda aşabilmiş olan insanların bunu toplumsal bakımdan da başarması, ancak toplumsal üretim bilinçli bir şekilde örgütlenip üretim ve dağıtım planlı bir şekilde gerçekleştirildiğinde mümkün olacaktır. Tarihsel gelişim böyle bir örgütlenmeyi her gün biraz daha zorunlu ama aynı zamanda her gün biraz daha mümkün kılmaktadır." (Engels, "Doğanın Diyalektiği", Toplu Eserler cilt 20, s. 324)

Bunun dışında, üretici olmayan bir dizi harcama da (sigortalar, reklamlar, vb.) artık söz konusu olmayacak ve böylece kaynak oluşacak, teknolojideki gelişme de üretimi çok büyük ölçüde kolaylaştıracaktır. Marx'ın da saptadığı gibi,

"aslında çalışma süresini kısaltan makinelerin kapitalist tarzda kullanımı işgününü uzatmakta, işi kolaylaştırmaları gerekirken kapitalist tarzda kullanımları işin yoğunluğunu artırmakta, aslında insanın doğa güçlerine karşı bir zaferi oldukları halde kapitalist tarzda kullanımları insanı doğa güçlerine zincirlemekte, üreticinin zenginliğini arttırabileceklerken kapitalist tarzda kullanımları onu yoksulluğa sürüklemektedir vb." (Marx, Kapital, 1872, Toplu Eserler cilt 23, s. 465)

Ama bir yandan da yönetim işi giderek kolaylaşmaktadır:

"İnsanların yaptığı üretim yüksek düzeyde gelişmiş bir sanayi ve teknoloji temelinde ilerledikçe devletin yönetsel işlevlerinden birçoğu da giderek gereksizleşir ve ortadan silinir. Sınıfsız ve devletsiz komünist toplumun kurulabilmesi için önemli bir önkoşuldur bu. "

Lenin'in bu konuda söyledikleri ise şunlardır:

"Kapitalist kültür büyük ölçekli üretimi, fabrikaları, demiryollarını, posta ve telefonu yaratmıştır ve bu temel sayesinde eski 'devlet iktidarı'nın çoğu işlevi alabildiğine kolaylaşarak kayda geçme, not etme ve kontrol gibi çok basit işlemlere indirgenebilir hale gelmiştir; o kadar ki, okuyup yazmayı bilen herkes bu işlevleri yerine getirebilecek, dolayısıyla bunların olağan 'işçi ücreti' karşılığında ve en ufak bir ayrıcalık ya da 'âmir yetkisi' söz konusu olmaksızın üstlenilmesi mümkün (ve gerekli) olacaktır." (Lenin, "Devlet ve Devrim",

1917, Toplu Eserler cilt 25, s. 423)

Dünyanın her tarafında görülen kent ve kır karşıtlığı komünizmde ortadan kalkar

Bütün ülkelerde ve dünyanın her yerinde kent ile kır arasında bir uçurum, temelli bir karşıtlık bulunmaktadır. Bildiride bu husus da ele alınmıştır:

"Komünist toplum ... dünyanın tek tek bütün ülkelerinde tüm sınıf farklarını yok etme sürecinin bir parçası olarak bu uçurumu da planlı bir şekilde ortadan kaldıracak ve kent ile kır arasındaki karşıtlığın aşılmasını sağlayacaktır."

"Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" ilkesi neden komünist toplumun gerçekleştirilmesinde merkezi bir konuma sahiptir?

Öncelikle şu nokta açıkça belirtilmiştir: Sosyalist devrimin ardından "... toplum hâlâ eski yapıları, önyargıları ve alışkanlığın gücü nedeniyle insanların yerleşiklik kazanmış davranış tarzlarını beraberinde (sürüklüyor olacaktır). Adalet nasıl olur, sorusuna hâlâ ağırlıklı şu cevap verilecektir: 'Herkesin ortaya koyduğu üretime göre ücret alması! Daha çok ve daha nitelikli çalışan biri, ürünlerden de daha çok yararlanmalıdır!'" Metinde çalışan kitlelerin ücret ya da sosyal hizmet olarak çalıştıkları kadarının karşılığını alabiliyor olması muazzam bir ilerleme olarak değerlendirilmektedir. Ama bu evrede "... komünizmin asıl ilkesi olan 'Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre' anlayışı henüz gerçeklik kazanmamış, ... komünizmin asıl hedefine, en yüksek aşamasına ulaşılmamış (tır)."

Şu iki durum arasında muazzam bir fark vardır:

"Hayatımı sürdürebilmek için -deyim yerindeyse- zaruret nedeniyle mi, yoksa çalışmanın kendisi gerçek bir ihtiyaç haline geldiği için mi çalışıyorum? "

"Yukarıda belirtilen yüksek teknik düzey ve akli planlama sayesinde, ürünler insanların tüm makul ihtiyaçlarını fazlasıyla karşılayacak miktarda ve giderek daha kısa bir sürede üretilebilecektir. Aynı zamanda, insanlar arasındaki işbölümü ağına göre uzmanlaşma nedeniyle -ne kadar bıkırtıcı olursa olsun- hep aynı işi yapma zorunluluğu da giderek azalır. Daima daha çok şey öğrenebilme, yapabilme ve başka iş dallarını da deneyebilme olanakları durmadan büyüyerek çalışmayı hissedilir ölçüde kolaylaştırır ve sonunda öyle bir noktaya varılır ki, çalışma insanın kendi yaşamının anlamını oluşturarak merkezi bir öneme ve değere sahip olur. ... Herkes kendi yeteneklerine göre çalışır. Ve herkes kendi ihtiyaçlarına göre yaşar..."

Marx'ın ifadesiyle:

"Komünist toplumun yüksek aşamasında, kendini dayatarak bireyleri köleleştiren işbölümü ve onunla birlikte zihinsel ve bedensel çalışma arasındaki ayrım ortadan kalktıktan sonra; çalışma sadece yaşamın aracı olmaktan çıkıp başta gelen yaşamsal ihtiyaç haline geldikten sonra; her yönüyle gelişen bireylerin üretici gücü de büyüyüp birlikte edinilen zenginliğin bütün pınarları var güçleriyle fışkırdıktan sonra -

ancak o zaman, burjuva hukukunun dar ufku tümüyle aşılabilir ve toplum bayraklarına şunu yazabilir: Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre!" (Marx, "Gotha Proraminin Eleştirisi", 1975, Toplu Eserler cilt 19, s.21)

Komünizmde bilimlerin ve sanatın serpilip gelişmesi (kafa ve kol emeği karşıtlığının aşılması) Metnin bu bölümünde ilk olarak, emperyalizmde,

"... sanayi ve tarım alanlarında zor ve yıpratıcı işlerde çalışan ve sömürülen geniş emekçi kitleleri ile bilimsel, zihinsel ve sanatsal bir faaliyette bulunabilen insanlar arasında derin bir uçurum..." bulunduğu saptanmaktadır.

"Ayrıca, bilim emperyalizmde işçilere karşı bir silah olarak kullanılır. Meslek hekimleri, poliste görevli psikologlar ve maliye uzmanları hep dizginleri biraz daha çekmek için uğraşır..."

"Komünizmde ise her insan hem çalışır hem de aynı zamanda bir sanatçıdır. ... Gençlik döneminden başlayarak insan yaşamı ve doğayla ilgili tüm bilgi alanlarında olabildiğince geniş kapsamlı bir kavrayış edinilmesi, öğrenme, araştırma, bilimsel çalışmalarda bulunma arzusunun tutuşması ve bir daha hiç sönmemesi amaçlanır."

Ve son olarak:

"Bir yanda üretim, diğer yanda da bilim ve sanat arasında bulunan karşıtlık, bedensel ve zihinsel çalışma arasındaki karşıtlığın ortadan kalkmasıyla birlikte aşılmış olacaktır - üretim faaliyetinin yüksek bir düzeyinde gerçekleşen çalışmanın niteliğindeki bütünsel değişme, bu dönüşümün anahtarıdır."

Bildirinin bunu izleyen bölümünde din konusu ele alınmıştır. Bir yandan halkın ahyonu, bir yandan da egemen sınıfın elinde sömürü ve baskı için kullanılan bir iktidar aracı olan dinin rolü komünizmde son bulacaktır. Aynı şekilde, insanları birleştirmeyip tersine bölen bir sömürü ideolojisi olarak milliyetçilik de sonsuza dek gömülecektir.

Neden komünizmde tek tek kişilerin özgürce gelişebiliyor olması herkesin gelişmesi için önkoşuldur?

Yaygın bir anti-komünist önyargıya göre komünizm insanları hep aynı yapmak ister, aralarındaki farklara ve kişiliklerine önem vermez ve bir bakıma "yapma bebeklere benzeyen, klonlanmış ve kalıba dökülmüş, istenç sahibi olmayan insanlar" yaratır. Bildiri bu asılsız iddiaya karşı çıkmaktadır:

"Mesela tüm insanların 'aynı' olması değil, her türlü ayrımcılığa karşı eşit haklara, aynı değer ve saygınlığa ve kendi özgün ve farklı yanlarını koruyup güçlendirerek gelişebilmek için eşit olanaklara sahip olmaları gerektirir."

Bu nokta Komünist Partisi Manifestosu'nda da ele alınarak "tek tek kişilerin özgürce gelişebilmesinin herkesin gelişmesi için bir önkoşul olduğu" vurgulanmıştır. (Marx/Engels, Komünist Partisi

Manifestosu, 1948, Toplu Eserler cilt 4, s. 82)

Neden çatışma ve çelişkiler komünizmde de var olmaya devam edecek ama üretici bir şekilde çözümleri mümkün olacak ve gerçekleştirilecektir?

"Ne var ki, hem doğaya karşı olan mücadeleler hem de insanların kendi aralarındaki tartışma ve hesaplaşmalar, insanlığın insanlar varoldukça sürüp gidecek olan bu iki büyük kavgası, şimdi artık köklü bir değişiklikten geçmiş, bambaşka bir nitelik kazanmıştır. İnsanlar arasındaki 'çatışmalar' sınıf savaşları ve silahlı çatışmalar değil, farklı deneyimler, farklı bilgi düzeyleri ve farklı ilgi ve çıkarlardan kaynaklanan ve argümanlar aracılığıyla yürütülen çatışmalar olacaktır. Şu veya bu şekilde çözülen bu anlaşmazlıklar tek tek insanların varoluşunu tehdit etmez ya da tartışma konusu yapmaz. Doğayla olan 'çatışmalar' ise insanlığın uzun vadeli çıkarlarına uygun olarak doğanın uzun vadeli bir planlamayla makul ve bilinçli bir şekilde dönüştürülmesini amaçlar. Ama bu kadarı da, dünya tarihinde şimdiye kadar görülmuş 'çatışmalar' la kıyaslandığında, muazzam bir fark demektir."

Komünizme ancak zora başvuran ve burjuva devlet aygıtını yıkıp proletarya diktatörlüğünü kuran bir proleter devrimiyle varılabilir.

Bu nedenle bildiride "**Komünizm gerçekleştirilmesi güç bir şey**" başlıklı bir çerçeve yazıya da yer verilmiş, ayrıca Lenin'in 1917'de kaleme aldığı "**Devlet ve Devrim**" adlı eserinden "**Komünizmin Yüksek Aşaması Üzerine**" başlığını taşıyan bölüm alıntılanmıştır.

İlişki Adresi

Buchladen Georgi Dimitroff
Speyerer Str. 23,
D-60327 Frankfurt/M.

*Fax: +49 (0)69/73 09 20

*E-Mail:

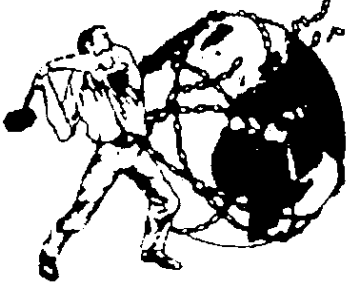
buchladen@gegendiestroemung.org

<http://www.gegendiestroemung.org>

(Bütün ülkelerin gizli servislerini dikkate alalım!)

Açık olduğumuz saatler:
Cuma 16.30-19.30
Cumartesi 10.00-13.00

Vertrieb für Internationale Literatur
Brunhildstr.5,
D-10829 Berlin
Açılış saatleri: Cumartesi 11.00-14.00

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten

1/03

"Gegen die Strömung" - Almanya'da devrimci Komünist Partisinin inşası için yayın organına ait yayınlarından alıntı ve özetler: Ocak-Mart 2003

Yılda dört kez İngilizce, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

20 Mart 2003'te GDS'in, Irak'a karşı başlatılan savaş hakkındaki yayımlanan açıklamasını burda olduğu gibi aktarıyoruz:

20 Mart 2003: ABD ve İngiliz uçakları Irak'ı bombaladı!

Yakın Doğu'daki ABD saldırganlığı ve Alman emperyalizminin taktikleri karşısında tavrımız.

ABD'nin Irak'a saldırısına karşı mücadele edelim!

Aylar boyunca 250.000'den fazla askeri harekete geçiren dünyanın en büyük emperyalist gücü ABD, İngiliz emperyalizmi ile birlikte 20 Mart 2003'te Irak'ı bombalamaya başladı. Dev bir cinayet makinesi olan askeri gücünü bu ülkenin işgali için seferber etti. ABD ve İngiliz emperyalizmi tarafından Irak'a karşı girişilen bu savaş politik, ekonomik ve stratejik çıkarları koruyup genişletmeyi hedefleyen gerici ve haksız bir savaştır. Diğer emperyalist güçlerin de bütün derdi kendi kâr ve çıkarlarından, bölgedeki güçlerinden başka bir şey değildir.

Irak'ın sömürülen emekçi kitlelerinin ve Irak'ta yaşayan halkların acısını korkunç boyutlara vardırarak bu savaş hiç tereddüte düşmeden emperyalist saldırganlık olarak teşhir edilmeli ve savaşa karşı mücadele verilmelidir. Protestoların ağırlık noktasını Irak'ı barbarca bombalayan emperyalizmin bu cinayetlerine yöneltmek, emperyalist sistemin yarattığı alabildiğine gerici bir rejim olan cani Saddam Hüseyin rejimine yakınlık duymak anlamına kesinlikle gelmez.

Gerçekten de bir eşiğe, giderek keskinleşen uluslararası durumda yeni bir aşamaya işaret eden bu savaş bütün dünyada dramatik etki ve sonuçlara yol açmaktadır. Emperyalist güçlerin arasında, özellikle de en büyük olanlarının arasında bu savaşla ilgili olarak ayrılıklar bulunması, bölgeye ve tüm dünyaya egemen olabilmek için aralarında sürüp giden mücadelenin ne kadar keskinleştiğinin göstergesidir.

Yaşanmakta olan, etki ve çıkar alanlarının yeniden paylaşımı için sürdürülen sert bir savaştır. Özellikle, emperyalist ekonomi açısından büyük önem taşıyan petrol gibi hammadde kaynakları askeri müdahale ve işgal yoluyla emperyalist rakiplere karşı olabildiğince geniş çaplı ve doğrudan bir şekilde kontrol edilmeye çalışılmaktadır.

Bu tırmanışın bir başka dramatik boyutu da, emperyalist güçlerin şu sıralarda kendi yasalarını, uluslararası hukuku, bizzat imzaladıkları saldırı savaşı yaşadığını vb. giderek çığnemekte, hatta yoksaymakta oluşudur. Emperyalist

sistemin en yüksek ilkesi olan kârı artırmak uğruna avdan pay kapmak için, rakiplerine karşı gerekirse kaba kuvvete başvurarak haydutça hedeflerini gerçekleştirmeye çalışırken yapıyorlar bunu. Kapitalist-emperyalist toplumun yağmacı savaşlarla, emperyalist haydutlar arasındaki askeri çatışmalarla, halklara karşı yürütülen saldırılarla ve dünyayı kan gölüne çeviren dünya savaşlarıyla nasıl kaçınılmaz bir bağlantı içinde olduğu giderek daha belirgin hale geliyor.

Baş düşmanımızın, yani Alman emperyalizminin, taktiklerini açığa çıkarıp mücadele edelim!

Bu savaşa karşı Alman emperyalizminin sahtekârca "hayır" demesi, kesinlikle "barışseverlik"le ilgili değildir. Alman emperyalistleri Irak'a karşı sürdürülen barbarca savaşa bizzat katılmaktadır. (Almanya'daki Amerikan birlikleri için limanlar, havaalanları, demiryolları ve hava sahasını kullanım hakkı, Federal Ordu'ya ait AWACS uçaklarının ve Kuveyt'teki zırhlı nükleer, biyolojik ve kimyasal silahları izleme araçlarının [ABC Spürpanzer] katkıları).

Nazi yayın organları -örneğin "Nationalzeitung"- için besbelli olan şey esas itibarıyla Alman emperyalizminin barış şakşakçıları için de geçerlidir. ABD'nin savaşına karşı çıkmaları, bu savaş "Alman çıkarlarına", yani Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığının kendi emperyalist büyük güç hedeflerine uymadığındandır.

Son on yıllarda Alman finanskapitali "ne pahasına olursa olsun Irak'ta ticaret yapma" düsturuyula hareket etmiş, başta ABD olmak üzere rakipleriyle mücadele ederek etkisini alabildiğine artırmıştır. Askeri alanda hiçbir şekilde rakip olamayacakları ABD'nin "kendi başına" askeri müdahalede bulunmasına karşı çıkan Alman emperyalistleri, böylece Irak'ta ABD yanlısı bir rejimin kurulup çıkarlarının bozulması ve şimdiye dek edinilmiş etkinin yitirilmesi tehlikesini önlemeye çalıştı, hâlâ da çalışıyorlar.

Ama tabii bu, çok yakında çark edilmeyeceği demek değildir. Diğer emperyalistlerin aralarında pay edeceği

ganimetten kırıntılar koparabilmek için Alman emperyalizmi de savaşa karışabilir. Büyük çaplı "yeniden inşa yardımı" ve Federal Ordu'ya bağlı birlikleri Irak'a yerleştirme planları şimdiden hazırdır. Keskinleşen rekabet ortamında ABD'ye karşı yeniden güçlenmenin ve Irak'a asker yerleştirmenin temeli atılmış olacaktır böylece. Alman emperyalizmi her bakımdan hazırlıklı ve silahlanmış olmaya, hem sermayenin hem de Federal Ordu'nun desteğiyle büyük bir emperyalist güç olarak etkisini kalıcı bir şekilde artırmaya çalışıyor.

Alman emperyalizmi "ABD'nin başına buyruk hareket etmesine" karşı koyarken, aslında politik bir mesaj vermeyi amaçlamıştır: ABD emperyalizmine karşı rekabeti sadece ekonomik alanda sertleştirmekle kalmayıp, dünya çapında egemen olma hedefine ulaşabilmek için politik alanda ve -uzun vadeli olarak- askeri alanda da sertleştireceği mesajı. Bunun için, ABD emperyalizmine karşı kendi çıkarına uygun emperyalist koalisyonları teşvik etmektedir. Alman emperyalizminin bir başka önemli amacı da dünya halklarına hoş görünmek ve ABD emperyalizmine karşı puan toplamaktır. Böylece bir yandan da "kendi" Alman halkını Alman emperyalizmine giderek daha sıkı bağlayacaktır.

Aynı zamanda Alman emperyalistleri, ABD'nin savaş politikasından kendi savaş propagandalarını, savaş politikalarını keskinleştirmek ve daha fazla silahlanmak için yararlanmaktadır. Alman savaş bakanı Federal Ordu'nun "Almanya'nın güvenliğini Hindukuş Dağları'nda da" savunacağını açıklayalı henüz çok olmadı. Alman Dışişleri Bakanı ise Irak'la ilgili son gelişmelerin doğrudan bir sonucu olarak silahlanmanın artırılmasını istedi. Bugün 10.000'den fazla Federal Ordu askeri dünyanın birçok ülkesine sevk edilmiş bulunuyor. 60.000 kadar asker de "yurtdışı görevler" için ayrılmış, Afganistan ve Özbekistan'dan Cibuti'ye, Somali ve Kenya'dan Bosna, Kosova ve Makedonya'ya kadar gönderilecekleri yerler belirlenmiştir. Alman emperyalizmi dünyanın en büyük silah ihracatçılarından biridir: "Alman silahı ve Alman parasıyla bütün dünyada cinayet işleniyor" - Türkiye'de, İndonezya'da, Nepal'de...

Alman emperyalizminin temsilcileri durumdan özellikle, "zor dönemlerde ulusça fedakârlık yapmak gerek" teranesiyle hem işçilere hem de sömürülen ve ezilen diğer tüm kitlelere karşı tam bir savaş açıp yürütmek üzere yararlanmaktadır. Mücadelelerle kazanılmış toplumsal haklar gaddarca parçalanıyor artık. Faşistleştirme ve zaten alabildiğine daralmış bulunan burjuva demokratik hakların hepten yokedilmesi, geniş bir cephe boyunca sürdürülüyor. Böyle olunca, burjuva politikacıların ve burjuva yayın organlarının "hayati tehlike" bahanesi altında işkenceden sözeder oluşu ve neonazi NPD'ye karşı girişilen hukuki işlemin durdurulması da elbette raslantı olamaz. Savaş bahane edilerek burjuvazinin kendi yasaları ve "standartları" daha da şiddetli saldırılara maruz bırakılıyor ve giderek bir kenara atılıyor. Örneğin, devletlerarası hukuka aykırı bir şekilde Yugoslavya'ya karşı açılan saldırı savaşında durum böyleydi, 1949'da Hitler'e karşı koalisyonun baskısıyla yasal olarak

kesinleştirilmiş olan saldırı savaşı yasağı açıkça ayaklar altına alınmıştı.

Bütün bunların ardında derin bir gerçek yatmaktadır: Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığının Irak'taki ABD saldırganlığı bağlamında bir "Alman yolu" tutturarak yaptığı atak, Hitler'e karşı koalisyonu oluşturan halkların ve devletlerin düzenli ordular ve partizan savaşlarıyla tattırdığı yenilginin intikamını almayı hedefleyen geniş çaplı girişimin bir adımıdır sadece.

Bu noktada Alman emperyalizminin ideolojik ve politik dümensuyuna kapılmamak bakımından, Karl Liebknecht'in formüle ettiği ilke büyük bir öneme ve güncelliğe sahiptir: "Asıl düşman kendi ülkendedir!" Bunun bir anlamı da, başka emperyalistlerin işlediği suçları haklı olarak teşhir ederken, her şeyden önce dünya halklarını sömüren ve ezen, kendi savaş makinesi ve hem ülke içinde hem de dışarda işlediği suçlarla bir emperyalist büyük güç olan buradaki Alman emperyalizmine saldırıp içyüzünü açığa çıkarmayı unutmamak gerektiğidir.

Berlin politikacılarına ve pasifist gevezeliğe güvenmeyelim - kışlalarda, işyerlerinde ve sokaklarda Federal Ordu'yla savaşıalım!

Emperyalist savaşa karşı mücadele ederken, Berlin'deki parti üyeleri arasında güvenilecek, destek alınacak hiç kimse yoktur. Hepsi de -şu veya bu şekilde- Alman emperyalizminin çıkarlarına hizmet etmektedir. Bugünlerde avazı çıktığı kadar "savaşa karşı" konuşup duran politikacıların asıl görevi Alman emperyalizmini "barışçı" gibi göstermek, öfke içindeki ilerici güçleri kapitalist-emperyalist sisteme bağlamak, özellikle ABD saldırganlığına duyulan öfkeden Alman emperyalizminin emperyalistler arası rekabette ABD'ye karşı yararlanmasını sağlamak ve gerektiğinde, "Alman çıkarları için" bir savaş sözkonusu olunca da en dizginsiz savaş çığırtkanları haline gelmektir.

Aynı şekilde pasifist şamata, şiddet kullanmama gevezeliği vb. de emperyalist savaşa karşı mücadelede bir işe yaramaz. Kendiliğinden oluşan protesto eylemlerini, askerî hizmetin bireysel olarak reddedilmesini ve firarları selamlıyoruz, ama aynı zamanda bunun ötesine geçecek daha etkili eylem biçimleri, militanca bir antimilitarist mücadele yürütülmesi ve özellikle işyerleri, sokaklar ve kışlalarda Federal Ordu'ya karşı mücadele edilmesi üzerine tartışmak gerektiğini savunuyoruz.

Proleter enternasyonalizmi hem Irak'taki ve bütün o bölgedeki halklara gerici rejimlerden kendi çabalarıyla kurtulmaları için destek vermeyi, hem de büyük güçlerin müdahale ve saldırılarını engellemeyi gerektirir. Bu bağlamda Almanya'da da öncelikle Alman emperyalizminin hile ve yalanlarını hedef almalıyız.

ALMAN EMPERYALİZMİ, İNTİKAMCILIĞI VE MİLİTARİZMİNE ÖLÜM! GEGEN DİE STRÖMUNG, 20 Mart 2003

30 Ocak 1933'te Hitler başbakan ilan edildi:

1929'dan Nazi faşizminin 1933'teki zaferine kadar KPD önderliğinde sürdürülen sınıf mücadelesi

"Sokaklarda Nazi terörü, polis koruması altında Nazi yürüyüşleri, devlet aygıtının adım adım faşistleştirilmesi, 'barış meleği' kılığına bürünmüş ve sözümona ABD emperyalizmi vb. ne 'kölelik' etmekten kurtulması gereken şovenist ve savaş kışkırtıcısı bir Alman emperyalizmi... Bugün yine alabildiğine güncelleşmiş bulunan bu sorunlarla KPD'U yoldaşlar da 1929'dan 1933'e kadar karşı karşıya kalmıştı. 1933'te finanskapitalin açık terör diktatörlüğü sonunda Nazi faşizmi biçimi altında kurulup devlet eliyle uygulanan Nazi terörü iyice sertleştiğinde, aylar boyunca polis devleti diktatörlüğü için gerekli önlemler geliştirilip gerçekleştirildikten sonra, burjuvazinin yağma savaşı, dünya egemenliği ve soykırım planlarını serbestçe uygulamaya koyabilmesi için öncelikle başta KPD olmak üzere Almanya'daki devrimci işçi hareketinin yok edilmesi gerekiyordu. Ocak 1933'te Hitler'in Naziler ve Alman Milliyetçileri'nden oluşan bir koalisyonun başbakanlığına getirilmesi, Şubat ayındaki Reichstag [Berlin'deki Alman parlamento binası] yangını ve son olarak Mayıs'ta sendikarın 'birleştirilmesi' Nazi faşizmi diktatörlüğünün tam olarak gerçekleştirilmesi yolunu işaretleyen kilometre taşlarıdır.

Bu gelişmelere karşı KPD herkesin duyup anlayabileceği kadar açık uyarılarda bulunmuştu: 'Hindenburg'u seçen Hitler'i seçmiş olur! Hitler'i seçen de savaşı seçmiş demektir!' Nazi Almanyası'nın emperyalist yayılmacılığı, Sovyetler Birliği'ne karşı girişilen emperyalist saldırı, Yahudi nüfusun, Sinti ve Roma'nın sürülüp sistematik olarak yok edilmesi gibi Nazi faşizmi tarafından işlenen suçları komünistlerin önderliğindeki bir kitle hareketinin önlemesi mümkün değildi. Nazi Almanyası'nın Hitler'e karşı koalisyonla dahil halklar ve ordular tarafından yenilgiye uğratılıp işgal edilmesi gerekiyordu bunun için."

Yeniden güçlenmekte olan Alman emperyalizminin programı

Bildiri şöyle devam ediyor:

"Alman emperyalizminin Birinci Dünya Savaşı'nı kaybetmesinden sonraki silahlı kitle çatışmaları ve ayaklanmalar döneminin ardından ... 1928'e kadar kapitalizmin görece istikrar kazandığı bir dönem yaşandı. Birinci Dünya Savaşı'nda yenilgiye uğrayıp bir süre için dibe vuran Alman emperyalizmi adım adım bu durumdan kurtulup yavaş yavaş yeniden silahlanmaya ve intikam savaşına hazırlanmaya koyuldu."

Alman emperyalizminin yeniden kuvvet kazanarak bir büyük güç haline gelmesinin **nedenleri** "... eşitsiz gelişme yasasının tek tek emperyalist ülkeler üzerindeki etkisiydi." Versailles Barış Antlaşması Alman emperyalizminin işine yaramış, Alman halkını "... intikamcılık ve şovenizm ideolojisiyle kışkırtmasını, bir yandan da bu antlaşmadaki haydutça mali koşulları emekçi kitlelerin sırtına yüklemesini ve dikkati kendi üstünden uzaklaştırıp savaşı kazanan güçlerin tazminat taleplerine çekmesini" sağlamıştı.

Bildiride bundan sonra Versailles Antlaşması'nın getirdiği mali yükümlülüklerin savuşturulmasına varan adımlar belirtilmektedir. Bunu izleyen bölümde

ise **askerileşme ve yeniden silahlanmanın aşamaları** ele alınmıştır.

"Alman emperyalizmi giderek dikbaşlılığını artırdı, sesini yükseltti. Ernst Thälmann ...şu saptamayı yapmıştı:

'Bir önceki Dünya Savaşı'ndan ondört yıl sonra dünyanın yeniden paylaşılması emperyalistler için bir kez daha savaş yoluyla çözmeye çalıştıkları canalcı mesele haline gelmiştir...'

Bildiride KPD'nin o dönemdeki büyüme ve güçlenmesi ele alınarak parti hakkında şöyle denilmektedir:

"... devrimci bir anlayış ve tavırla, proletarya diktatörlüğü ve komünizm mücadelesinde proletaryanın silahlı ayaklanmasını hazırlamaya yönelmiş ve işçi sınıfının çoğunluğunu komünizme kazanıp sınıf savaşında Alman emperyalizmini devirmek üzere yönlendirme hedefine adım adım yaklaşmıştı."

Ama aynı zamanda KPD, bildiride daha ayrıntılı olarak açıklandığı gibi, Alman emperyalizminin gücünü "... bazı bakımlardan doğru değerlendirmiş olsa da, genel olarak . fazla küçümsemişti."

Sosyal Demokrasi Faşistleştirme sürecini daha da hızlandırıyor

"Weimar döneminde komünist eğilimli her işçi şunu biliyordu: Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katilleri Sosyal Demokrasi'nin önderleriydi... Bu antikomünist cinayet kışkırtıcıları, Kasım Devrimi'nden Mayıs 1919'da Münih Cumhuriyeti'nin yıkılışına kadar geçen sürede yaklaşık 30.000 devrimci işçinin öldürülmesinden sorumluydu..."

Bu bağlamda bildiri, Sosyal Demokrasi'nin 1930'ların başlarına kadar devleti faşistleştirme ve yeniden silahlanma süreçlerini hızla nasıl ilerletmiş olduğunu ayrıntılı şekilde açıklamaktadır.

"Ne var ki 1929'dan başlayarak ekonomik krizin ve sınıf savaşlarının keskinleşmesi Sosyal Demokrasi'nin 'popülaritesini' kaybetmesine yol açtı." **Alman emperyalizminin politik bölümleri arasındaki dengeler değişmişti.** "1930'dan itibaren SPD giderek devlet aygıtından uzaklaştırıldı, adım adım güçsüzleştirildi... Alman emperyalizmi' at değiştirmişti, yoluna Alman Milliyetçileri ve Nazi faşistleri ile devam ediyordu... Eylül 1930'daki parlamento seçimlerinde Nazi Partisi 6,4 milyon oy aldı (oysa bu sayı 1918'de ancak 800.000 kadardı). Bir anda Almanya'nın ikinci büyük partisi oluvermişti Naziler."

Şimdi KPD'nin üç taktik ilkeyi dikkate alması gerekiyordu:

"Giderek açıklık kazanan bir taktik ilke, stratejik hedefe, yani işçilerin çoğunluğunu kazanma hedefine varma yolundaki ilerlemeler için belli bir görev üzerinde odaklanmaktır: Devlet aygıtının faşistleştirilmesi, sokaklarda Naziler tarafından uygulanan kitlesel terör, devlet işlerinin Nazilere bırakılması tehlikesi - bu ortam gündelik mücadelenin antifaşist eylemlerden oluşmasını, faşist harekete karşı kendim korumayı, Nazi tehlikesini bertaraf

edebilmek için militanca bir mücadeleyi gerektiriyordu."

"İkinci taktik ilke şuydu: İşçi sınıfının Sosyal Demokrasi'nin etkisi altında kalmış kesimlerine sadece kuramsal argümanlar aracılığıyla değil ancak bizzat edinilen deneyimlerle, ancak pratik mücadele içinde ulaşılabilir ve ancak bu şekilde işçi sınıfı çoğunluğunun doğrudan talepleri KPD önderliğinde birleştirilerek uzun vadeli hedef olan proleter devrimine doğru ilerlenebilirdi."

Üçüncü taktik ilke:

"... bir ülkenin kendine özgü yanlarını dikkate almak gerektiği ilkesi, doğru uygulanmalıdır: Almanya'da dünyanın başka hiçbir ülkesinde olmadığı kadar kök salmış bulunan vatandaşlık zihniyetiyle mücadele edilmeli, Alman ideolojisi ve özellikle revizyonist Sosyal Demokrasi yüzünden işçi çoğunluğunun kafasında yer etmiş olan 'yasalara bağlılık' alışkanlığı antinazi mücadelenin deneyim ve gerekliliklerine dayanarak giderilmeli ve Nazilere karşı gündelik mücadelede militanca ve silahlı kitlesel eylemlerin özgürleştirici rolü ortaya serilmelidir."

Faşistleştirilenin daha sonraki aşamaları

1930'dan itibaren Almanya hep "başkanlık kabineleri" demlen, parlamentoda çoğunluğa sahip bulunmayan hükümetlerce yönetildi. Öncelikle zorunlu düzenleme [Notverordnung] adı altında parlamento fesihlerine ve olağanüstü hal ilanı yoluna gidildi. Politik sistemin devamlılığının güvencesi olarak da Birinci Dünya Savaşı'nda savaş suçu işlemiş olan Başkan Hindenburg öne çıkarılmıştı. Bu durum 1932'ye, sonunda Nazilerin en güçlü parti haline gelmesine dek sürdü. 20 Temmuz 1932'de Papen'in gerçekleştirdiği Prusya Darbesi'yle en son SPD yönetimi de ortadan kalkmış oldu.

Nazi faşizmi diktatörlüğünün kurulup yerleşmesini sağlayan diğer adımlar

30 Ocak 1933'te Hitler şansölyeliğe getirildi.

"Burjuvazi işçi sınıfının ciddi bir direnişiyle karşılaşmadan devlet gücünü faşistlerin eline teslim edebilmişti."

Bildiri bu konuda şöyle devam ediyor:

"Şimdi mesele, kesintisiz bir eylemler zinciriyle Nazi faşizmi diktatörlüğünün sağlamlaşmasını engellemektir."

27 Şubat 1933'teki Reichstag yangını Nazi faşistleri için KPD'ye karşı devlet terörünü alabildiğine sertleştirilenin bahanesi oldu. Kitlesel tutuklamalar yapıldı. Birkaç yüz kişi öldürüldü. Tutuklananların çoğu hapisanelere sevk edilmek yerine SA karargâhlarında işkence edilip yeni kurulmuş bulunan toplama kamplarına gönderildi.

"Aslında Ernst Thälmann'ın da aktardığı gibi, gerçi Nazilere karşı silahlı eylemler gerçekleştiriliyor, iç savaş kıvılcımları çakıyordu, ama bunların milyonlarca ya da hiç değilse yüzbinlerce emekçi üzerinde ateşleyici bir etkisi olmamıştı."

9 Mart 1933'te KPD'nin 5 Mart seçimlerinde uygulanan teröre rağmen kazandığı 81 milletvekilliği

geçersiz ilan edildi ve KPD yasaklandı.

Bunu izleyen dönemde terör giderek Yahudi nüfusa yöneltildi. Daha sonra da sendikalar "birleştirildi". 2 Mayıs günü, 1 Mayıs'ın "ulusal çalışma bayramı" olarak ücretli tatil ilan edilmesinin ardından SA ve polis ADGBG ve AFA binalarını bastı, çok sayıda sendika önderi tutuklandı.

Bildirinin sonunda bir nokta açıkça vurgulanmıştır:

"KPD en ince ayrıntısına kadar 'her şeyi doğru' yapmış olsaydı bile, yine de mevcut zaman ve kuvvetler Nazi diktatörlüğünün silahlı bir savunma mücadelesi yoluyla engellenmesine yetmeyebilirdi. 1905 Rus Devrimi de bir komünist partisinin varolmasına ve Lenin'in önderliğinde doğru bir çizgi izlemesine rağmen yenilgiye uğramıştı. Çünkü güçler dengesinin uygun olup olmaması da başarıya ulaşmayı belirleyebilmektedir."

"KPD'nin mücadelesinden alacağımız çok önemli bir ders de kuşkusuz şudur: İşçilerin çoğunluğunu proleterya devrimi ve komünizm için kazanma mücadelesi öncelikli olmakla birlikte, Almanya gibi bir ülkede Nazi ideolojisi ve şovenizme karşı demokratik mücadele için de büyük çaba harcanmalı, kıskırtılmış küçük burjuva kitleleri kazanmak artık mümkün olmadığına bile, hiç değilse tarafsızlaştırmak hedef alınmalıdır."

Bu zorlu sorunların bilincinde olarak KPD'nin 1929'dan 1933'e kadarki çizgisini daha yakından analiz edecek, hatalarını bir özeleştiri halinde, bilimsel tarafsızlıkla ve doğru bir çerçevede ortaya koyacak ve bir yandan da 'bizim KPD'nin' yoldaşları, mücadelesi ve fedakârlığıyla dayanışma içinde olacağız."

Bildiride ayrıca "Ernst Thälmann'ın Nazilere karşı silahlı savunma mücadelesi meselesinde KPD'nin tavrına getirdiği iki gerekli düzeltme" ve "KPD'nin 'ulusal sorun' konusundaki yanlış tavrı: KPÖ'lü yoldaş Alfred Klahr'ın Avusturya bağlamındaki eleştirisi" başlıklı iki özel bölüm de yer almaktadır.

İlişki Adresi

Buchladen Georgi Dimitroff, Speyerer Str. 23, D-60327 Frankfurt/M.

*Fax: +49 (0)69/73 09 20

*E-Mail:

buchladen@gegendiestroemung.org

<http://www.gegendiestroemung.org>

(Bütün ülkelerin gizli servislerini dikkate alalım!)

Açık olduğumuz saatler:

Cuma 16.30-19.30, Cumartesi 10.00-13.00

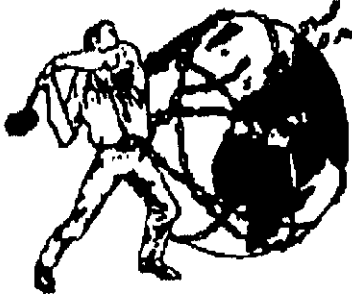
Vertrieb für Internationale Literatur

Brunhildstr.5, D-10829 Berlin

Açılış saatleri: Cumartesi 11.00-14.00

Drucker, Herausgeber und verantwortlicher Redakteur:

A. Odenthal, Vertrieb f. internat. Literatur, Brunhildstr. 5, 10829 Berlin

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 2/03

“Gegen die Strömung” - Almanya’da Devrimci Komünist Partisinin İnşası
İçin Yayınorgani’na ait yayınlardan parça ve özetler Nisan - Mayıs 2003

Yılda dört kez ingilizce, italyanca, hollandaca, rusça, ispanyolca ve *türkçe* olarak yayınlanmaktadır

Nisan’da yayımlanan bildiri:

5 Mart 1953:Yoldaş Stalin 50 yıl önce ölmüştü

Stalin’i Almanya’da savunalım!

“Stalin ‘i Almanya ‘da savunanlar -hafif bir deyişle söylersek- bir sorunla karşı karşıyadır. Daha doğrusu birçok sorunla! Stalin hakkında olumlu konuşan biri burjuva partilerinden revizyonistlere, Troçkist ve Anarşistler ‘e kadar tüm tepkici güçleri kapsayan devasa bir koalisyon bulur karşısında. Buna bir de kocaman bir kavrayış sizlik ve bilgisizlik dağı eklenir. Her şeyden önce, tartışma götürmeyen sapasağlam bir olgu var ortada: Sosyalist Sovyetler Birliği Stalin ‘in gösterdiği yolda ilerleyerek Nazi Almanyası ‘nın yenilgiye uğratılmasında başrolü oynamıştır. Sırf bu bile, Nazi faşizminden nefret eden tüm demokrat güçlerin şükran ve dayanışma duygularıyla harekete geçip neden Stalin ‘in böyle bir iftira yağmuruna tutulduğu konusunu ciddi olarak ele alması için yeterli nedendir. Açık ve yadsınamaz bir başka gerçek de, bilimsel sosyalizmin bir kuramcısı olan Stalin ‘in temel öneme sahip ve isteyen herkesin incelemesine açık eserler yazmış ve neredeyse 30 yıl boyunca hem sosyalist Sovyetler Birliği ‘nin hem de dünya komünist hareketinin doruğunda yer alıp bunları etkilemiş olmasıdır.”

Nazi Almanyası karşısında kazanılan zaferle ilgili olarak bildiride şunlar belirtilmektedir:

“Stalin görsel bir anlatımla söylersek, Hitler’in boynunu kırmıştı. ... Stali’i Almanya ‘da savunmak, aynı zamanda Potsdam Anlaşması’nı da demokratik bir belge olarak savunmak ve nasıl ihlal edimiş olduğunu teşhir etmek demektir. Stalin birkaç on yıl içinde Alman emperyalizminin yeniden güçleneceğini ve Alman militarizminin

başını yeniden kaldırıp dünyayı yeni emperyalist savaşlarla tehdit edeceğini açıkça görmüştü...”

Bildiri metninde Stalin’i savunmanın aynı zamanda onun eldeki tüm eserlerini araştırmak anlamına geleceği açıklanmaktadır. Stalin’in ölümünden sonra olanlar ve SBKP 20. Kongresi’ni izleyen gelişmeler hakkında şunlar belirtilmiştir:

“Stalin ‘in SBKP ‘deki ardılları, özellikle de Kruşçov ve Brejnev, Stalin ‘in tam tersi bir politikayla emperyalizm karşısında teslimiyetçi bir tavra girmiş ve sosyalist devletin kapitalist bir ülkeye, hatta başka ülkelere saldırıp onları sömüren ve ezen bir emperyalist güce dönüşmesine yol açmışlardır.”

“Büyük Rusya” şovenistlerinin günümüzde Stalin’den yararlanmaya kalkıyor olması karşısında ise şu nokta vurgulanmıştır:

“Tüm gerici sömürü ideoljileri gibi büyük Rusya şovenizminin ve antisemitizmin de düşmanı olan Stalin ‘in tavrı, kendisine böyle sahtekârca övgüler yağdıran gericilerin tam karşıtıydı. ”

Bildiri şu saptamalarla son bulmaktadır:

“Almanya’daki komünist güçler olarak bizler tam bir kararlılıkla, bilimsel komünizm üslubundan ayrılmadan ve bugünün görevlerini de dikkate alarak Stalin ‘i savunma mücadelesini sürdüreceğiz...”

**Büyük emperyalist güçler arasında giderek keskinleşen rekabet ve bir mihenk taşı:
Federal Almanya Ordusu'na karşı mücadele!**

Uluslararası durum üzerine

"ABD emperyalizminin Irak'a yönelttiği saldırı giderek keskinleşen uluslararası durumdaki derin bir yarığa ve yeni bir evreye işaret etmektedir. Ya işçilerin, sömürülen ve ezilen kitlelerin buna karşı tepkisi? Uluslararası çapta, milyonların katıldığı protesto gösterileri olmuştur elbette. Ama halktan destek görmediği besbelli olan Irak'taki gerici Baas rejimi karşısında hızla elde edilen askeri zaferin ardından, bu protestolar da çabucak durulmuştur. Dahası da var: Protesto hareketine öncülük eden güçlerin aslında ABD emperyalizmine karşı Alman emperyalizminin çıkarlarını temsil ettiği, son haftalar boyunca Almanya 'da göze batmış bir olgudur. Bunlar -PDS'in de yaptığı gibi- sırtışıkça ve hayali ifadelerle güya 'şiddetin kendisine karşı' çıkmakta, Schröder ve Fischer'i Almanya 'ya özgü bir yol' izlesinler diye desteklemektedir. Peki bu durumda, 'bütün dizginler' emperyalizmin ve gericiğin elinde midir gerçekten? Uluslararası düzeye verilen mücadelelere, örneğin Boliviya 'da, Arjantin 'de, Yunanistan 'da, Nepal 'de ya da Peru 'da ve mesela Haziran 2002'deki inşaat işçileri grevinde görüldüğü gibi Almanya'da militanca yürütülen kavgalara işaret etmek kuşkusuz doğru ve gereklidir. Ama yine de: Dünyanın bugünkü durumunda, emperyalistlerin 'kendi' işçileri ya da boyunduruk altına aldıkları halklar tarafından sürdürülen mücadele nedeniyle tehdit ve baskı altında bulunduğu söylenemez. Şimdilik ön planda görülen, emperyalist haydutların aralarındaki çelişkiler nedeniyle ve ganimetten aslan payını kapmak için giderek daha çok kavgaya tutuştuğu, ama sonra 'kol kırılır, yen içinde kalır' misali tekrar işbirliği yaptığıdır. Yugoslavya, Afganistan ve şimdi de Irak savaşından sonra somut olarak nasıl gelişmelerin ortaya çıkacağını tahmin etmek neredeyse imkânsızdır. Tüm dünyadaki bu belirsizlik birçoklarını derin bir güvensizliğe sürüklemiştir. Bu durumda, kötümserliğin felç edici zehrine karşı emperyalizmin gelişme yasalarına dayanan bir değerlendirmeye, emperyalistler arasındaki aktüel çelişkilerin ne anlama geldiğini incelemek gerekli olacaktır. Amacımız her şeyden önce, sözkonusu çelişkilerin neden uzun vadede emperyalist sistemi kendi içinden zayıflatmakla kalmayıp giderek bütün dünyada tek tek her ülkedeki işçileri ve ezilen halkları bu lanetli sömürü sisteminin devrim yoluyla yıkılması

gerektiği gerçeğini keşfetmeye yöneltecek dinamit çubuklarını da üstüste yığacağını çözümlenektir.

Savaş tehlikesi büyüyor

Bildiride Irak Savaşı'nın bir sonucu olarak iki emperyalist grubun oluştuğu, bunlardan birinin ABD önderliğinde bulunduğu, diğerinde ise Almanya, Fransa ve Rusya'nın yer aldığı ortaya konmaktadır.

Dünyanın yeniden paylaşımı için yürütülen mücadele

"Çeşitli emperyalist güçler son onyıllarda kesinlikle eşit değil, çok farklı şekillerde gelişmiştir. Hem genel olarak gelişme hızları hem de politik, iktisadi ve askeri alanlardaki gelişme tarzları birbirinden farklıdır. Japonya ve Almanya 'ya bakıldığında, bu açıkça görülmektedir. Her iki ülke de İkinci Dünya Savaşı 'nın sonunda yerle bir olmuştu... Yeniden doğrulup giderek -öncelikle ekonomik alanda- birer büyük güç oluşturdular ve uluslar ar ar ası düzeyde ABD ile rekabet edebilecek hale geldiler."

Daha sonra, militarist ve savaş yanlısı eğilimlerdeki tırmanışın giderek açığa vurduğu bir gerçek vurgulanmaktadır:

"... etki alanlarını yeniden paylaşmanın savaşlar olmadan, barışçıl bir yoldan gerçekleşmeyeceği. Hangi etki alanının hangi emperyaliste "ayrılmış" olduğu... emperyalizm dünyasında bu son kertede askeri güce bağlı olarak ve emperyalist savaş yoluyla, şiddete dayanan bir boy ölçüşmeyle belirlenmektedir. Bu her şeyden önce emperyalist büyük güçlerin dünya egemenliği için yürüttüğü bir mücadeledir ve yerel ya da daha geniş çaplı emperyalist savaşlarla, hatta emperyalistlerin dünyayı yeniden kan gölüne çevirmesiyle kendini göstermektedir."

Bugünün büyük güçler arasında kuvvetki dengesi nedir?

Bildiride bunun ardından bazı emperyalist güçlerin ne kadar kuvvetli olduğuna ilişkin kısaca tahmin yürütülerek ABD'nin eskiden olduğu gibi şimdi de açık farkla en büyük askeri ve ekonomik emperyalist güç merkezi olduğu saptanmaktadır. ABD İngiliz emperyalizmiyle birlikte özellikle Afganistan

işgalinden itibaren saldırıya geçmiş bulunmaktadır. Rusya ise, diğer büyük güçlere kıyasla sınırlı bir ekonomik potansiyele sahip olduğu halde, dünyanın çeşitli merkezi bölgelerinde etki alanları elde etmeye çalışmaktadır. Alman emperyalizmine gelince:

"... baş düşmanımız olduğu için dikkatimizi özellikle üzerinde toplamamız gereken bu emperyalist odak, son yıllarda alabildiğine güçlenmiştir. ... Almanya tüm dünyada politik bakımdan da gittikçe daha meydan okuyucu olmakta ve bunu artık açıkça ABD 'ye karşı da sürdürmektedir. ... Askeri alanda da hızla ilerlemektedir Alman emperyalizmi. Her şeyden önce, 1999'da Yugoslavya'ya karşı yürütülen emperyalist saldırı savaşında, Alman emperyalizmi taleplerini silah zoruyla kabul ettirebilecek durumda olduğunu tüm dünyaya göstermiştir."

Emperyalizmin çelişkileri bundan sonra nerede patlak verecek?

Bu bölümde temel olarak yukarıdaki sorunun yanıtlanamayacağı ortaya konmuştur.

"Emperyalist güçler arasındaki rekabet alanı esas itibarıyla dünyanın her köşesine yayılmıştır."

Daha sonra, emperyalist büyük güçler arasındaki çelişkilerin özellikle keskinleştiği bölgeler üzerinde durulubudurumolgularadayaraksergilenmektedir. Sözkonusu bölgelerden başlıcaları İran Körfezi, İran, eski Sovyetler Birliği'ne dahil bazı ülkeler (örneğin Özbekistan, Tacikistan, Kazakistan, Kırgızistan, Gürcistan ve Azerbaycan), Çin, Hindistan, Pakistan, Doğu ve Güneydoğu Avrupa'dır.

Emperyalist büyük güçler birbirine girmeden önce başvurulmuş bir yol vardır: Temsili savaşlar

"Alman emperyalizmi ile ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist güçler arasında büyük çaplı bir emperyalist savaş ya da hatta bir dünya savaşı gündemde olmadığı gibi, önümüzdeki yıllarda da böyle bir gelişme muhtemel değildir. Mevcut koşullar altında, emperyalist büyük güçler arasındaki askeri çekişme başka bir yoldan gerçekleşiyor:

Her emperyalist güç meydanı sadece diğer emperyalist büyük güçlere bırakmamak için başka ülkelere olabildiğince çok askeri birlik sevk etmek peşindedir...

Özellikle Alman emperyalizminin askeri ilerleyişi açısından geçerlidir bu. ... 10.000 'den fazla

Federal Almanya Ordusu askeri 14 değişik ülkede cepheye sürülmüş bulunmaktadır. Rotasyon da hesaba katıldığında, görevlendirilmiş ya da görev yapması planlanmış asker sayısının şimdiden 60.000 'i aşmış olduğu görülür.

Günümüzde emperyalist güçler arasındaki fiili askeri çatışmalar öncelikle deyim yerindeyse 'temsili savaşlar' halinde gerçekleşmektedir: Emperyalistler henüz kendi ordularıyla doğrudan birbirine karşı savaşmıyor, bunun yerine her biri kendilerine bağlı gerici güçleri destekliyor; zaten karşı taraftaki güçler de başka emperyalistlere bağlı ve onların hizmetinde."

ABD ile Almanya arasında doğrudan bir savaş düşünülebilir mi?

ABD'nin büyük askeri üstünlüğü nedeniyle bundan sonra ABD ile Almanya arasında bir savaşın mümkün olmadığı şeklindeki yaygın kanıya karşı bildiride şu nokta vurgulanmıştır:

"Alman emperyalizminin uzun vadeli hedefi, kaybedilen iki Dünya Savaşı 'nın ardından üçüncü bir hamleyle dünya çapındaki emperyalist hedeflerine zorla ulaşmaktır. Bunun için bütün güçlerini toplayarak diğer emperyalistlerle uzun vadede kaçınılmaz olan askeri çatışmaya hazırlanırlar."

Bu konuda şu açıklamalar getirilmiştir:

"Alman emperyalizminin vurucu askeri gücünü çok büyük ölçüde artırabilecek olmasının bir nedeni de, tüm ülkeyi iyi işleyen bir tür savaş fabrikasına dönüştürebilecek durumda olmasıdır. Almanya'da militarizmin özellikle öne çıkmış olması, her şeyden önce körü körüne itaat ve kulluk etme ruhunun egemen olduğu reaksiyoner Prusyalılık'la ve askeri bir nitelik taşıyan Almanlar'a özgü düzen anlayışı'yla bağlantılıdır. Nazi döneminde bu tipik Alman militarizmi dünyanın daha önce görmediği ölçüde barbarca geliştirilmişti. 'Prusya erdemleri' Alman nüfusunun büyük bir bölümünde derinlemesine kök salmıştır ve bu da Alman emperyalizminin elindeki önemli kozlardan biridir; çünkü aslında gerçek bir kopuş olmamıştır."

Alman emperyalizmi öncü olma iddiasını özellikle Avrupada askeri açıdan da gerçekleştirme yolundadır.

"Günümüzde de Alman emperyalizmi, ekonominin yanısıra askeri potansiyelini de - gelecekteki bir savaşta yararlanmak üzere- kendi ülke sınırlarının çok ötesine taşımakla meşguldür."

Mihenk taşı: Federal Almanya Ordusu'na karşı mücadele!

Irak Savaşı'yla ilişkili olarak Almanya'nın egemen güçleri, savaş karşıtı hareketin kendilerine karşı değil, kendileriyle birlikte yürütülmüş olmasından memnuniyet duymuştu. Buna Lenin'in Birinci Dünya Savaşı'na ilişkin tavrından hareketle karşı çıkılmalıdır: "Bu savaşla mücadele etmenin tek yolu, devrimci güçlerin 'hiçbir emperyalist burjuvaziyle işbirliği yapmamak gerektiği'ni unutmaması, her iki tarafın da 'tercih edilemeyecek kadar kötü' olduğunun bilincine varması, her ülkede emperyalist burjuvazinin yenilgiye uğramasını istemesi, Liebknecht'in şiarına uyarak hareket etmesidir: 'Asıl başdüşman kendi ülkemizdedir'."

Bu nedenle, Federal Ordu'nun rolünü kavramak ve zor kullanarak parçalanması gerektiği bilincini edinmek, önemli bir görevdir.

"Bu emperyalist ordunun yıllardan, hatta onyıllardan beri yürüttüğü tüm operasyonları ifşa etmek, Federal Ordu tarafından işlenmiş şu veya bu suça karşı gündelik mücadelelerin sonunda gerçek bir Komünist Partisi'nin önderliğinde Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığını bütün bir sistem olarak sorgulayan mücadelelere dönüşmesi bakımından tayin edici önemdedir."

Bildirinin sonunda şu görüş vurgulanmıştır:

"Emperyalist dünya ne kadar şişsinirse şişsin, üstün ve güzel olduğunu ne kadar iddia ederse etsin, balçıktan temeller üzerinde yükselen devasa bir kütleden ibarettir aslında. Emperyalizm çürümekte olan bir sistemdir. Onun mezar kazıcısı olan tüm ülkelerin proleterleri tekrar tekrar yenik düşse de, hiçbir zaman nihai olarak yenilgiye uğramayacaktır. Tüm ülkelerin işçileri sömürü ve baskıların giderek artması ve emperyalizmin

sürdürdüğü birbirinden korkunç yağma savaşları nedeniyle, tekrar tekrar kendi başdüşmanına karşı dikilerek güçlü mücadelelere girecek, diğer sömürülen ve ezilen kitleleri de bu mücadeleye çekecek ve tüm emperyalist sistemi sorgulayıp yıkacaktır..."

Ama mutlaka gerekli olan bir şey vardır:

"... sorunlara bilimsel komünizm temelinde açık ve anlaşılır yanıtlar getirip bunları savunmak, emperyalizm ve gericiğe karşı gelişmekte olan kitle mücadelelerini başarıyla yönlendirebilmek için gerçek komünist partilerin inşasını tayin edici görev bilmek."

Gegen die Strömung'a ait bazı belge ve bildiriler zaman zaman tüm olarak türkçede yayınlanmaktadır. Aşağıdaki adreslerin birinde bu yayınlar temin edilebilir.

GEGEN DIE STRÖMUNG

Almanya Devrimci Komünist Partisi'nin İçerisi İçin Yayın Organı
Miyake/2001

1956 SBKP 20. Parti Kongresi:

Sovyetler Birliğinde kapitalizmin restorasyonuna ve emperyalist karşı-devrime gidişin tayin edici ideolojik dönüm noktası

1. 1956 SBKP 20. Parti Kongresi, Komünizmin fikirlerine top yakın bir ihvanet anlamına gelmektedir!

İlişki ve sipariş adresleri

Frankfurt:
Buchladen Georgi Dimitroff
Speyerer Str. 23
D-60327 Frankfurt /M
Fax: +4969 730920

Açılık olduğumuz saatler:
Cuma 16:30 - 19:30
Cumartesi 10:00- 13:00

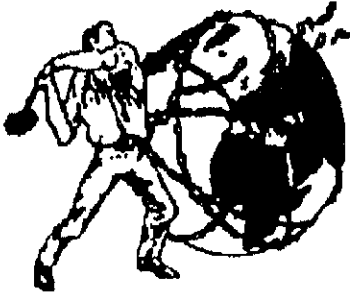
buchladen@gegendiestroemung.org
http://www.gegendiestroemung.org

Berlin:
Vertrieb für Internationale Literatur
Brunhild Str. 5
D-10892 Berlin

Açılış Saateleri:
Cumartesi 11:00 - 14:00

(Dünyadaki gizli servisleri dikkate alalım!)

Drucker, Herausgeber und verantwortlicher Redakteur:
A. Odenthal, Vertrieb f. Internat. Literatur, Brunnhildstr. 5, 10829 Berlin

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 3/03

“Gegen die Strömung” - Almanya’da Devrimci Komünist Partisinin İnşası İçin Yayınorgani’na ait yayınlardan parça ve özetler Haziran -Eylül 2003

Yılda dört kez ingilizce, italyanca, hollandaca, rusça, ispanyolca ve *türkçe* olarak yayınlanmaktadır

Haziran-Temmuz bildirisinin konusu:

Alman emperyalizmi polis organı, Zwickel’lerle ve “Bild” gibi yayın organlarının desteğiyle işçi hareketine karşı faşistleştirme sürecini hızlandırıyor:

IG-Metall yönetiminin kendi tüzüklerini ihlal etti: Genel oylamaya gitmeden grevin yarıdakesilmesi!

“1.6.2003 ’ten 28.6.2003 ’e kadar tam dört hafta boyunca Saksonya, Brandenburg ve Berlin (Doğu) toplu sözleşme bölgelerindeki metal ve elektronik sanayii işçileri haftada 35 saatlik çalışma süresi ve mevcut ücret anlaşmalarının devam ettirilmesi için greve gitmişti. Demir çelik sanayii işçilerinin aynı döneme rastlayan grevi de bir hafta sürdü. Almanya’da eşit işe eşit ücreti amaçlayan bu haklı mücadelenin zamanı çoktan gelmiş bulunuyordu. Yeni eyaletler olarak anılan bölgelerde aynı işi yapan emekçilerin yüzde 8,6 oranında daha düşük ücret almasına artık son verilmeliydi. Çünkü bu işçiler 38 saat çalışıkları halde, 35 saat çalışan Batı ’daki meslektaşlarıyla aynı ücreti almaktaydı. Grevci işçiler baştan itibaren hem kapitalist kuruluşların hem de Berlinli politikacılar ve burjuva medyasının kışkırtma kampanyalarıyla karşı karşıya kaldılar. ‘Almanlar neredeyse 400 saat eksik çalışıyor’, ‘bölge ölümüne sürüklenmekte’, ‘IG-Metall ’in ardındaki kan izleri’ türünden kışkırtıcı çığırkanlıklarla grev cephesi parçalanmaya çalışıldı. 28.6.03 günü sonuçsuz kalmış bir pazarlık görüşmesinin ardından IG-Metall başkanı Zwickel basın karşısına çıkıp grevdeki işçileri tam bir şaşkınlığa uğratarak ve zaten çok kısıtlı olan sendika içi demokratik kuralları ayaklar altına alarak (IG-Metall tüzüğüne göre bir grevin yarıda kesilmesi ancak genel oylamayla mümkündür) sendikanın teslim olduğunu açıkladı: Grev başarısız olmuş ve sona erdirilmişti. Burjuva medyasının yeni bir nitelik kazanmış kışkırtma kampanyası, işi ücret mücadelesinin derhal kesilmesini istemeye kadar varıran burjuva politikacılarının yoğun müdahaleleri, Batı Almanya otomotiv sanayiinde

işçi temsilciliklerini ele geçirmiş derebeylerinin işbirliği ve Zwickel’in IG-Metall yönetimince sonradan onaylanacak antidemokratik bir tavırla grevi sona erdirmesi, Almanya’da işçi hareketine karşı giderek güçlenen faşistleştirme sürecinin göstergeleridir. ”

Haklı bir talep olan haftada 35 saatlik çalışma süresi için grevin başlaması

Grev, haftada 35 saatlik çalışma süresinin sonunda Doğu Almanya’da da uygulanmasını sağlamak için başlatılmıştı. Oysa kapitalist kuruluşlar ücret görüşmelerinden tekrar haftada 40 saate dönülmesini bekliyordu, metal ve elektronik sanayiinde kesinlikle uzlaşma niyetinde değillerdi.

Grev tüm yıldırma girişimlerine rağmen devam ediyor!

Berlin politikacılarının ve burjuva medyasının sürdürdüğü yoğun kışkırtma kampanyasına rağmen, 19.6.2003 tarihinde hâlâ tam 15 işyerinde toplam 11.300 işçi grevdeydi.

“Grev kınıcıların Federal Mogul’da da hiçbir şansı yoktu. Bütün yollar kesilmişti. Bu işyerinin yöneticisi Thomas Werner 20.6.03 ’te şaşkınlık içinde şunları anlatıyordu: ‘Çalışmak isteyenleri bir otobüsle işe götürmeyi denedik. 100 metre yolu geçmek tam bir saat sürdü’. ” Batı Almanyalı işçilerin meslektaşlarıyla dayanışma eylemleri

Batı Almanya’dan gelen destek son derece zayıftı ama yine de bazı pratik dayanışma örnekleri görüldü.

"Daimler Chrysler, Porsche, Thyssen Krupp, VW, BMW, ZF-Saarbrücken ve daha birçok işyerinden işçiler günlerce grev gözcülüğü yaptı. ... Salzgitter'deki VW işçileri grev kırıcı olarak çalışmayı reddetti."

Grev diğer otomobil fabrikalarında da etkisini hissettirirken, grevcilere karşı kışkırtmalar şiddetini artırıyor

23.6.2003'te grev uzak erimli etkisini göstermeye başladı. Şanzıman üreticisi ZF teslimat yapamadığı için Regensburg ve Münih'teki BMW fabrikaları ile Wolfsburg'daki VW tesislerinin herbirinde 10.000 kadar işçi çalıştırılmaz olmuştur. Şanzıman dişlileri üreten ZF firması sevkiyat yapamaz haldeydi. İşte tam bu sırada IG-Metall ve çeşitli işyerlerindeki işçi temsilciliği ağaları grevcileri arkadan vurdu. Otomotiv sanayii genel işçi temsilciliğinin yöneticileri olan Daimler Chrysler'den Klemm, VW'den Volkert ve Opel'den Franz grev kırıcıların safında yer aldı.

Bu durumda IG-Metall yönetimi de yine sonuçsuz kalmış bir pazarlık görüşmesinin ardından, 27.6.2003'te grevi genel oylamaya gitmeksizin kaldırdı!

IG-Metall yönetiminin tavrına ilişkin olarak bildiride şöyle denilmiştir: "Sendika aygıtına güvenen terk edilmiş demektir!"

Söz konusu grevin akıbeti bunun doğruluğunu bir kez daha göstermiştir.

"Yeni olan, bir sendika başkanının basının karşısına çıkıp grevin bittiğini açıklamasıdır. Zaten çok sınırlı olan sendika içi kuralları ve IG-Metall tüzüğünü bir kenara bırakarak... Grev, bu işe başını koymuş işçileri korumaya gerek bile duymadan sona erdirildi."

Ağustos-Eylül Bildirisi'nde şu konu ele alınmıştır:

Bilimsel komünizm ve proleter devrimi için verilen mücadelede dinin aptallaştırıcı etkilerine ve kışkırtmalarına karşı

Din: Özellikle Hristiyan-Alman ideolojisiyle mücadele edelim!

"Komünistler ateisttir. 'Yüce bir varlığa' inanmazlar. Enternasyonal Marşı 'nda dendiği gibi, 'ne Tanrı, ne imparator, ne de vekil 'den medet umarlar. Komünizm mücadelesi aynı zamanda 'insan için en yüce varlığın yine insan olduğu' sınıfsız bir toplum için mücadeledir. Bununla birlikte, ciddi bir bilimsel tavır, doğa ve toplumda karşılaşılan tüm soruları açıklığa

Bildiride daha sonra "Alman emperyalizmi politikacılarının silahları: Kışkırtma, aşağılama ve sonunda grev hakkının kaldırılması talebi" başlığı altında Alman emperyalistlerinin son on yıllar boyunca pek görülmemiş bir tarzda grevcilere karşı açıkça cephe almış olduğunu ortaya koymaktadır. "Burjuva medyası grevin ilk gününden itibaren grevcilere nefret ve hakaret yağdırdı" altbaşlığını izleyen satırlarda ise medyanın bu grevde oynadığı rol açıklanarak şu sonuca varılmaktadır:

"Bütün bunlar, işçi hareketine karşı yürütülen faşistleştirme sürecinin nasıl güçlendiğini ortaya koymaktadır. Alman emperyalistlerinin arzusu, ülkede bir 'mezar sessizliği' yaratmaktır. Bu mezar sessizliğinden yararlanarak intikamcılık planlarını biraz daha gerçekleştirmek, Federal Ordu 'yu yurtdışı görevlere gönderip etkialanlarını genişletme ve diğer emperyalistlerle doğrudan rekabet etme planlarını yürürlüğe koymak, kendi ülkelerindeki işçilerin yanısıra Alman emperyalizmine bağımlı ve Federal Ordu 'nun işgali altındaki halkları da rahatça sömürmek peşindeler "

"Legalizmle mücadele edelim!" ve "Günlük mücadeleyi DGB 'siz ve DGB 'ye karşı sürdürelim!" başlıkları altında şu temel noktalar vurgulanıp aydınlatılmıştır: Başarılı bir grev mücadelesi ancak legalite çerçevesi kırılarak ve işçilerin kendi gücüne güvenmesiyle verilebilir. Sonuç itibarıyla asıl mesele,

"kapitalist sömürü sisteminin işçiler ve müttefikleri tarafından komünist partisinin önderliğinde, tüm kökleri kazınarak yıkılması, proletarya diktatörlüğünün kurulması, sosyalist bir toplumun ve sonra da sınıfların, sömürü ve baskının bulunmadığı komünist bir toplumun yaratılmasıdır."

kavuşturmak için sadece gerekli temel bakış açısını sağlamaya yeter.

Bunun ötesinde, çeşitli dinlerin ortaya çıkışı ve çeşitli toplumsal formasyonlardaki işlevlerinin yanısıra, dinsel kurumların oynadığı rol ve hem sınıf savaşlarında hem de sömürü ve baskıya karşı her türlü mücadeledeki önemi

araştırılmalıdır. Demokratik halk devrimi ve sosyalist devrimin öncesinde ve sonrasında dinsel kurumlar ve özellikle çalışan kitlenin henüz din etkisi altında bulunan kesimleri karşısında komünist partilerin politika ve taktiği, bazı temel düşünceler içermektedir. Bu düşünceler Almanya'nın bugünkü koşullarında ve sosyalist devrim için yapılan hazırlıklar sırasında çıkış noktası oluşturmaktadır. Konuyla ilgili düşüncelerimiz ve analizlerimizin ilk sonuçlarını, bugünkü Almanya'da dine karşı mücadele çizgimizi belirleyen on tez halinde sunuyoruz:

I Dinin rolü

1. Din, insanlığın henüz erken bir gelişme aşamasında bulunduğu dönemlerde, o zamanlar açıklanması mümkün olmayan şeylere gizemli açıklamalar getiren ve bir yandan da dini halkın afyonu, ezilenlerin yoksulluk ve acılara biraz daha katlanabilmesini sağlayan bir inleyiş olarak kullanan insanların kendi ürününü halinde ortaya çıkırtı.

2. Toplumun sınıflara bölünmesi ve sömüren sınıfların oluşmasından sonra da, her egemen sınıf dini hem halk için afyon hem de baskılara razı olup dayanmanın ideolojisi olarak kullandı. Ama egemen sınıfların için din sadece halkı cennet ve tanrısallık fikriyle avutmanın değil, ezilenleri birbirine karşı kışkırtmanın ve bölmenin de bir aracıydı aynı zamanda. Dinden yararlanarak gerçekleştirilen bu kışkırtmalar burjuva-demokratik aydınlanma hareketine karşı uygulanmıştı; 150 yıldan beri de bilimsel komünizme karşı uygulanıyor. Böylece din, eskiden olduğu gibi bugün de karşıdevrimci bir etki yaratmaktadır.

II. Dinin aptallaştırmacı etkisine karşı mücadelenin gerekleri ve sınırları

3. Komünist güçlerin sürdürdüğü, her türlü eleştirel düşüncenin önkoşulunu oluşturan dine karşı mücadelede, doğadaki ve toplumdaki gelişmelerin nedenlerini bilimsel açıklamalarla tanıtmaya çabası ibaret değildir ve bununla yetinemez. Sadece kandırmacaya değil cehalete de dayanan dinin maddi kaynağı sömürü ilişkileridir. Devrimden önce sömürü ve baskıya karşı verilen mücadelede din tam olarak 'alt edilemez'. Devrimin zafere ulaşmasından sonra, özellikle de sosyalizm ve komünizmin inşası için mücadele edilirken, tüm dünyada sömürü ilişkileri ortadan kaldırılarak dinsel ideolojinin zemini kurutulacaktır. Din karşıtı argümantasyonlar ancak o zaman geniş kapsamlı başarılar elde edip yayılabilir.

4. Bu açıdan, Lenin'in tavsiyesini iyice anlayıp uygulayarak ezilen emekçi kitleler arasında din karşıtı bir aydınlanma sağlanmalı, bunun öncelikle kitlelerin kışkırtılmasını ve bölünmesini önleyecek uygun biçimleri bulunmalıdır. Böyle bir çalışmayı güncel politik mücadelenin gerekleriyle uyumlu ve ona tabi kılmak gerekir. Bir yandan da dinin ikili işlevi, hem 'halkın afyonu' hem de 'halk için afyon' oluşu gözönünde tutulmalıdır. Bilimsel komünizmden hareket eden komünist güçler tüm dünyada dine ve gizemciliğe karşı çıkar, ama salt idari önlemler almanın yetersiz olacağının da farkındadırlar. Alışkanlıkların ne kadar direngen olduğunu çok iyi bilirler.

5. Sınıflı toplumda genel bir hümanist ahlak olamayacağını, sadece sınıf ahlakının çeşitlenmelerinin bulunabileceğini bilen komünist güçler tüm mücadelelerde komünist ahlakın temellerini vurgular. Bu, sömürülen ve ezilenlerin ahlakı, 'dünyanın lanetlenmişlerinin' emperyalizm ve gericiliğe karşı komünizm ve proleter enternasyonalizminin zaferi uğruna gerçekleştirdiği mücadele ve dayanışmanın ahlakıdır.

III. Almanya'da din aracılığıyla sürdürülen aptallaştırma ve kışkırtmalara karşı mücadele her şeyden önce şovenist Hristiyan ideolojisine karşı mücadeledir

6. Dine karşı bilimsel ve politik mücadelede bugünkü Almanya'nın komünist güçleri -aynı zamanda aydınlanma tarihinde görülen ve diğer tüm ülkelerin işçi hareketleri ince yürütülen dine karşı mücadeleyi de değerlendirerek- programatik temel ilkeleri kendi ülkelerindeki güncel duruma göre uygulamalıdır. Alman emperyalizminin hem dünyadaki hem de Almanya'daki baskı ve bölme politikasını maskeleyerek için başvurduğu ve mücadele

cephelerinde akıl karıştırmaya yarayan provokatif ideolojik ve politik yöntemlerle savaşmak, başta gelen görevdir.

7. Başta Almanya olmak üzere, tarih boyunca egemen sınıf ulusal baskı ve Almanya'daki çeşitli azınlıkları ezme politikasını Yahudi ve Müslümanlar'a karşı 'Hristiyan Batı' ideolojisi ardına gizlemeyi başarmıştır. Bunun için de pogrom benzeri kitle hareketleri ve soykırıma varan pogromlar düzenlemekten geri durmadığı gibi, bu Hristiyanlık kılıfına bürünmüş Alman şovenizmine karşı haklı savunma savaşları verenlerin arasına dindar ve gerici güçler karıştırarak mücadelenin yönünü yitirmesini ve parçalanmasını da sağlayabilmiştir.

8. Bugün Alman emperyalizminin gittikçe şiddetlenen bir şekilde yürüttüğü antidemokratik reaksiyonla mücadelede komünist güçler tamamlanmadan kalmış, daha doğrusu Almanya 'da neredeyse hiç başlanmamış olan dine ve din kuruluşlarına karşı burjuva-demokratik aydınlanma mücadelesini ve burjuva-demokratik mücadeleyi de üstlenmiş bulunmaktadır.

9. Bu mücadelenin olmazsa olmaz gerekleri şunlardır:

- Devlet ile kilisenin her bakımdan ve yaşamın her alanında birbirinden tamamen ayrılması

- Dinsel azınlıklara devlet ya da toplum tarafından uygulanan her türlü baskıyla mücadele

- Şu veya bu dinsel kılığa bürünmüş reaksiyoner politik akımların açığa çıkarılması; Almanya 'da çalışmanın ağırlık noktası kuşkusuz Hristiyan-Batı ideolojisi ve politikasına yönelmeli, ama bu maskeli baloda yer alan diğer gerici-dinsel biçimler de unutulmamalıdır.

10. Özellikle Almanya 'da mücadele edilmesi gereken bir şey de, görünüşte sözümona 'din karşıtı' olan gelenek ve ideolojidir. Nietzsche 'den Nazi ideologlarına kadar uzanan bu gelenek, dini hümanist ahlakla bir tutar ve dinle mücadele ederken amacı, güçlünün güçsüzü yuttuğu doğayı örnek alan mistik bir vahşi hayvan ideolojisiyle ve 'yeniden dinsizliğe dönmüş' bir doğa gizemciliğinden yola çıkarak aslında hümanist ahlakın her türlü biçim ve unsuruna karşı mücadele etmektir.

Buraya tam olarak aktardığımız tezler bildirinin daha sonraki bölümlerinde ayrıntılı olarak açıklanmaktadır.

Bildiride yer alan kutularda şu konulara ayrılmıştır: Hristiyanlık'taki Yahudi düşmanlığının kaynakları • İlk Hristiyanlık ve Hristiyanlık'ın sosyal ilkeleri denilen şey hakkında Marx ve Engels'in görüşleri • Sovyet yönetiminin kilise ve devletin ayrılmasına ilişkin 23.1.1918 tarihli kararnamesi • Lenin: "Sosyalizm ve Din" • Haçlı Seferleri adı verilen olgu: Hristiyanlar'm yaptığı eşkiyalık, yağmalar ve kitle kıyımları • 1523 Alman Köylü Savaşları sırasında dinin rolü • Hegel, Kant ve Fichte'de antisemitizm • Din ve Almanya'da devlete ilişkin derinlere kök salmış boş inanç • Lenin'e göre komünist ahlakın nitelikleri.

Dost örgütümüz "Spartakus"a ait aşağıdaki önemli sayıyı adreslerden temin edebilirsiniz: B5, 44 sayfa, 2 euro

Batman a.Buchladen proletkultuza burjuvaz!
Batman a.Buchladen proletkultuza burjuvaz!

**DİNSEL KOMÜNİZMİN
NACAĞI ALTINDA**

Türkiye'de Marksist-Leninist Partinin İnşasına Katkıları

**Türkiye'de Yahudi halkına
karşı güçlenen düşmanlığa
ve anti-semit kışkırtmaya
karşı mücadele!**

Eylül-Ekim 2002

Sayı 5

İlişki ve siparis adresleri

Frankfurt:
Buchladen Georgi Dimitroff
Speyerer Str. 23
D-60327 Frankfurt /M
Fax: +4969 730920

Açılık olduğumuz saatler:
Cuma 16:30 - 19:30
Cumartesi 10:00 - 13:00

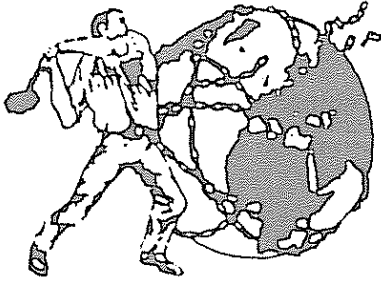
buchladen@gegendiestroemung.org
<http://www.gegendiestroemung.org>

Berlin:
Vertrieb für Internationale Literatur
Brunhild Str. 5
D-10892 Berlin

Açılış Saateleri:
Cumartesi 11:00 - 14:00

(Dünyadaki gizli servisleri dikkate alalım!)

Drucker, Herausgeber und verantwortlicher Redakteur:
A. Odenthal, Vertrieb f. Internat. Literatur, Brunnhildstr. 5, 10829 Berlin

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 4/03

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncılarına ait yayınlarından parça ve özetler: Ekim-Aralık 2004

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

Ekim bildirisinin konusu:

Bolivyalı emekçi ve sömürülen kitlelerin mücadelesiyle dayanışma!

“Bolivyalı emekçi ve sömürülen kitleler bu yıl içinde bir kez daha ve öncekinden de büyük bir şiddetle savaştı, militan ve kısmen de silahlı bir şekilde harekete geçti. Tüm ülkede emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin ve ülke kaynaklarını emperyalist efendilerinin çıkarlarına peşkeş çeken yerli egemen sınıfların sömürü ve baskısına karşı ayaklandılar. Polis ve askere karşı dört hafta süren, 70 kişinin öldürüldüğü sokak savaşlarından sonra, devlet başkanını devirmeyi başardılar. Tabii şimdi ‘huzur ve düzen’in geri gelmesi isteniyor. Ne var ki, başta maden işçileri olmak üzere Boliviya’nın sömürülen kitleleri on yıllardan beri militanca ve kısmen silahlı bir mücadele geleneğine sahiptir. Ne terör ve baskıyla ne de reformist uyutmacalar veya milliyetçi lafazanlıklarla mücadele yolundan saptırılmayacaklarını geçmişte de kanıtlamışlardır. Maden ocaklarındaki kalay işçileri, kentlerdeki fabrika işçileri, kırsal alan emekçileri, ovaların ve And bölgesinin yoksul köylüleri, üniversite öğrencileri, yoksullaşmış emekliler ve yoksul mahallelerinin hiçbir gelir kaynağı bulunmayan sakinleri hem emperyalizmin sömürü ve baskısına karşı antiemperyalist savaşta birleşmiştir, hem de Aymara ve Quechua halkları olarak ulusal baskı ve ayrımcılığa karşı mücadeleyi sürdürmektedir.”

Bundan sonra bildiride güncel mücadeleler kısaca tanıtılarak dört noktaya açıklık getirilmektedir:

“Tüm dünyadaki devrimci güçlerin mücadelesi ne göstermiştir?

Ayaklanmacıların planına göre ... La Paz tam bir kuşatma altına alınarak dış dünyadan yalıtılmalıydı. Orduya karşı ustaca uyguladıkları bir yıpratma taktiği sayesinde bu hedefe ulaşmayı başardılar. ... Böyle güçlü ve etkili olabilmenin temelinde emek-

çi ve sömürülen kitlelerin geniş bir birlik oluşturması yatıyordu. ...

Büyük bir kahramanlıkla ... Bolivyalı emekçi ve sömürülen kitleler dünyanın devrimci güçlerine basit bir olguyu açıkça göstermiş bulunmaktadır: Mücadele etmeyen, zaten yenilmiş demektir. Dolayısıyla, başlangıçta yenilgi ve kayıplara uğramayı göze alarak da olsa, mücadele etmek şarttır. ...

‘Yani bir kez yenilgiye uğradıysak, yeniden başlamak dışında yapacağımız bir şey yoktur.’ (Engels, “Almanya’da Devrim ve Karşıdevrim”, 1851, Marx-Engels Toplu Eserleri 8, s.5.)

Geçmişteki mücadeleler sayesinde çalışan ve sömürülen kitleler, bu alabildiğine keskinleşmiş ortamda ‘sadece kaba kuvvete’ başvurarak ve böylece ‘sokağın baskısı’ndan yararlanarak hükümet koltuklarına sıçramak isteyen önderlerin oportünizmini açıkça kavrayabilmiştir. ...”

Bildiri, Boliviya’daki mücadeleden tüm ülkelerin komünist eğilimli güçleri için çıkan iki temel derse değinerek son bulmaktadır:

“İktidar meselesinin hakkını verebilmek için, bütün devlet aygıtı silahlı mücadeleyle parçalanmalı ve yerine işçilerin diğer emekçiler ve sömürülen kitlelerle işbirliği halinde önderlik ettiği halkın demokratik diktatörlüğünün yeni, devrimci organları geçirilmelidir; bu yeni yönetim biçimi her şeyden önce eski reaksiyoner güçleri bastırmak ve emperyalist müdahaleleri savuşturmakla görevlidir.”

“Boliviya’daki mücadeleler ayrıca, gerçekten devrimci, bilimsel komünizme ve Marx, Engels, Lenin ve Stalin’in öğretilerine göre yolunu çizen bir komünist partisinin gerekliliğini de en keskin hatlarıyla gözler önüne sermiştir. Sınıf mücadeleleri-

ne müdahale ederek adım adım önderliği üstlenen komünist partisi savaşta başarıları değerlendirir ve duyurup tanıtır; ama bir yandan da mücadele ve kitle hareketlerindeki eksiklik ve zayıflıkları eleştirir bunlarla savaşır, revizyonizmin çeşitlemelerine karşı mücadelede sahte dostları ve bunların burjuva reformculuğunu çalışan kitleler önünde teşhir eder.”

Bildiri şu konularda küçük çerçevede yazılara da yer vermiştir:

Kasım/Aralık bildirisi hem A3 boyutunda 14 sayfayı dolduran geniş ve ayrıntılı bir içerikle, hem de konunun 25 tez halinde ele alındığı, aşağıda aynen yer verdiğimiz kısaltılmış şekliyle yayımlanmıştır.

Birinci Dünya Savaşı - tüm tarafların haksız olduğu bir savaş.

**Ama o zaman olduğu gibi, bugün de şu geçerli:
Baş düşman kendi ülkededir!**

Alman emperyalizminin Birinci Dünya Savaşı'nda işlediği suçlar ve bugünkü durum 2 Ağustos 1914'te Alman emperyalistlerinin Belçika'ya girmesiyle Birinci Dünya Savaşı, yani tüm dünyanın kan gölüne çevrilisinin insanlık tarihindeki ilk örneği başlamış oldu. Gerçi Birinci Dünya Savaşı'nın tetiğini ilk çeken, özellikle saldırgan bir tutum içindeki Alman emperyalizmiydi. Ama şu da kesindir: Birinci Dünya Savaşı emperyalist büyük güçlerin tümünün birden neden olduğu bir olaydı, hangi taraftan bakılırsa bakılsın, dünyanın büyük emperyalist haydutlar arasında yeniden paylaşılmasını sağlayacak emperyalist bir yağma savaşıydı. Birinci Dünya Savaşı'nın çıkmasından bütün emperyalist ülkeler sorumludur. Bu savaşın nedenleri emperyalist dünya sisteminde kök salmıştır, çünkü emperyalizm savaş demektir! Her iki olgu da açıklanmalı ve iyice anlaşılmalıdır.

Ya bugün? Günümüzdeki uluslararası durum birçok bakımdan 1914 öncesine benzemektedir. Buna rağmen çok, pek çok kimse emperyalistlerin dünya çapında yeni bir boğazlaşmaya girişmesini - bazı korkular olsa da- gerçekçi bir ihtimal saymıyor. Zaten Birinci Dünya Savaşı deneyimleriyle ciddi biçimde ilgilenmek ve genel olarak emperyalizme, özel olarak da Alman emperyalizmine karşı sürdürülmekte olan mücadele için dersler çıkarmak, biraz da bu yüzden önemlidir.

- „Sermaye, baştan ayağa tüm gözeneklerinden damlayan kana ve pisliğe bulanmış olarak dünyaya gelmiştir.” (Karl Marx),
- Bolivya'da Alman emperyalizmi. Bir Alman Nazi katilinin Bolivya'da kanlı faaliyetini sürdürüşü: Klaus Barbie,
- Bolivya hakkında temel bilgiler.

Çünkü Birinci Dünya Savaşı'nın nasıl ve neden yaşandığını kavramakla, bugünkü uluslararası durum da daha iyi anlaşılıp analiz edilebilir ve bu da dünya çapında emperyalizme, özellikle de yaklaşan emperyalist savaşlara karşı mücadelenin temellerinden biridir. Ayrıca: Asıl düşmanımız olan Alman emperyalizmini alt edebilmek, ancak onu tanıyıp özelliklerini kavramakla mümkün olacaktır. Özellikle Alman emperyalizmi tarafından işlenen tüm suçları tanıyıp teşhir etmek, Almanya'da proleter-enternasyonalist bir eğitimin olmazsa olmazı bir koşuldur.

Birinci Dünya Savaşı karşısında en başta Bolşeviklerin mücadelesinden, ama aynı zamanda Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in önderlik ettiği komünist „Spartakus” grubunun öncülüğünde Almanya'da verilen mücadelelerden olabildiğince dersler çıkarmak, Alman ordusu'na karşı bugünkü mücadele açısından da merkezi öneme sahiptir.

Aşağıdaki tezler, en önemli deneyimleri ve dersleri toparlama yönünde bir girişimdir.

O zaman olduğu gibi bugün de şu geçerlidir:

Emperyalist savaşların olmadığı barışçıl bir emperyalizm'in varolması neden imkânsızdır?

1. Emperyalist savaşların olamadığı sözüm ona „barışçıl emperyalizm” yalanı, Birinci Dünya Savaşı döneminde çok yaygındı ve emperyalistler tarafın-

dan bugün de yayılmaktadır. Emperyalizmin gelişimindeki düzenlilikler hakkında Lenin'in yapmış olduğu analiz, bu yalanla savaşmanın temel çıkış noktasını oluşturur. Lenin emperyalizmin kapitalizmin en yüksek aşaması olduğunu kanıtlamıştı. Emperyalizmin Ayırt edici üç temel özelliği mevcuttur: Emperyalizm tekeli kapitalizmdir. Lenin tekeli kapitalizmin beş ekonomik göstergesini ortaya koymuştu: tekellerin oluşması; banka ve sanayi sermayelerinin finanskapital halinde birleşip kaynaşması; sermaye ihracının özel bir önem kazanması; dünyayı aralarında bölüşen uluslararası tekeli birliklerin ortaya çıkması; dünya topraklarının bölüşülmesinin ilk kez şimdilik tamamlanmış olması. Emperyalizm asalak kapitalizmdir. Bu her şeyden önce, ezilen ulusların bir avuç emperyalist güç tarafından sömürüldüğü anlamına gelir. Bu asalaklık emperyalist metropollerde hem giderek artan rüşvet ve yolsuzluklarda, hem de öncelikle ezilen ulusların işçilerinin sömürülmesiyle elde edilen ek kârlar sayesinde satın alınan bir işçi aristokrasisinin varlığını sürdürmesinde kendini gösterir. Emperyalizm ölmekte olan kapitalizmdir. Bu emperyalizmin kendi kendine ortadan kalkacağı değil, dünya çapında devrim için olgunlaşmış olduğu demektir.

2. Tekeli kapitalizmin beş ekonomik göstergesinden hareket eden Lenin, emperyalist ülkelerin eşitsiz gelişmesi yasasını ortaya koydu. Eşitsiz gelişme kaçınılmaz olarak emperyalist savaşlara yol açmaktadır. Lenin bu temelden hareketle Birinci Dünya Savaşı'na neden olan alabildiğine eşitsiz gelişmenin çok somut bir tahlilini yapmıştır. Bu yasanın temelinde yatan olgu, emperyalist ülkelerin „içsel“, özellikle de ekonomik gücü ile etki alanlarının dağılımı arasında giderek artan bir çelişki bulunmasıdır. Emperyalist haydutlar arasında böylece ortaya çıkan karşıtlıklar, bunların azami kâr peşinde koşmaları ve dünyanın zaten „bölüşülmüş“ olması sayesinde barışçıl çözümlere değil, tersine sonunda ancak savaşa yol açacaktır. Dolayısıyla emperyalistler arasındaki barışçıl birleşmeler de savaşlar arasındaki soluklanma molalarından ibarettir.

3. Emperyalist güçler arasında eşitsiz gelişmenin yasal düzenlilik göstermesinin bir sonucu olarak, İkinci Dünya Savaşı'ndaki yenilginin ardından yerle bir olmuş bulunan Alman emperyalizmi çoktandır yeniden bir emperyalist güç haline gelmiş, kendi bağımsız ordusunu kurup geliştirmiştir. Üstelik eski Demokratik Almanya'yı yutarak gücüne güç katmıştır. Son onyıllar boyunca Batı Alman emperyalistleri, ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist büyük güçler karşısında öncelikle ekonomik ve politik, daha sonra da askeri ağırlığını adım adım artırmış bulunmaktadır. Bu ekonomik, politik ve

askeri güçlenmeyle birlikte etki alanları için sürdürülen mücadele, özellikle ABD emperyalizmi karşısında giderek şiddetlenmektedir. 2003 'teki Irak Savaşı bağlamında yaşanan gelişmeler bunun bir örneğidir.

O zaman olduğu gibi bugün de:

Yerel savaşlarla yeni bir dünya savaşı hazırlanıyor!

4. Emperyalist büyük güçler tarafından Birinci Dünya Savaşı'na yönelik hazırlıklar ve güdülen hedefler ile bugün yeni bir dünya savaşı için yapılan hazırlıkların analizinde şu noktalardan hareket edilmelidir: Emperyalist büyük güçler zaten paylaşılmış durumdaki dünyayı yeniden bölüşmek ve dünya egemenliği oluşturmak üzere her ülkeyi ele geçirmeye çalışmaktadır. Amaçları da ilkin kendi ganimetini olabildiğince artırmak; ikincisi hammaddeleri ve hammadde kaynaklarını mümkün olduğunca kontrol etmek ki bu uzun sürecek bir dünya savaşını kazanabilmek için çok önemlidir; ve üçüncüsü doğruca emperyalist rakipleri zayıflatıp giderek güçlerini tamamen kırmaktır.

5. Dünyayı yeniden paylaşmak amacıyla dünya savaşlarının hazırlanıp başlatılması sürecinde yerel savaşların hazırlanıp başlatılması çok önemli bir rol oynamıştı ve oynamaktadır. Birinci Dünya Savaşı öncesinde yaşanan 1908 „Bosna Krizi“, 1911 „Fas Krizi“ ya da 1912/13 „Balkan Savaşları“nda olduğu gibi (ki bunların hepsinde Alman emperyalizmi merkezi bir role sahipti), yerel savaşlar veya sınırlı emperyalist askeri girişimler, emperyalistler arasında dünya çapındaki güç dengelerini „kendi“ yararına değiştirerek gelmekte olan dünya savaşıma

olabildiğince güçlü girmeye yarıyordu. Yerel savaşların bugün de geçerli olan bir başka işlevi ise, emperyalist bir gücün hem kendi silah sistemlerini ve ordusunu hem de müttefiklerinin savaş gücünü denemesiydi. Aynı zamanda bu savaşlar emperyalist büyük güçlerin „kendi“ halklarını „havaya sokarak“ gelmekte olan savaşa hazırlanmasına, emperyalist rakiplerine karşı şovenist kışkırtmayı şiddetlendirmelerine ve „kendi“ halklarının savaşa ne denli eğilimli olduğunu sınamaya yarıyordu ve halen de yaramaktadır. 1914'teki „Sırbistan-Avusturya Çatışması“ denilen olayda görüldüğü gibi, bazen de yerel savaşlar doğruca bir dünya savaşının başlatılmasına hizmet etmiştir.

6. Alman emperyalizmi Birinci Dünya Savaşı'nda öncelikle üç temel amaç gütmüştü. Birincisi, başta İngiltere ve Fransa'ya ama bir yandan da Rusya'ya karşı Avrupa'da egemenlik sağlamak peşindeydi. Bu açıdan hedefi, Fransa ve Rusya'nın büyük bölümlerini ve daha küçük diğer emperya-

list Avrupa ülkelerini (Belçika gibi) doğrudan ya da dolaylı olarak Alman emperyalizminin etki alanına dahil etmekte. İkincisi, Orta Afrika'da toprak bütünlüğüne sahip bir sömürge imparatorluğu kurmayı, Yakın Doğu'ya hâkim olmayı tüm dünyada askeri üsler elde etmeyi amaçlıyordu. Üçüncü hedef ise özellikle İngiltere karşısında dünya pazarına egemen olmaktı. Alman emperyalizminin gözünde bu üç amacın her biri dünya egemenliğini gerçekleştirme yolunda önemli bir adım demektir.

7. Alman emperyalizmi Birinci Dünya Savaşı'nda hedeflerini gerçekleştirebilmek için tüm politik, ekonomik ve askeri güçlerini harekete geçirmişti. Yerel savaşlar çıkartıp sürdürmenin yanı sıra Alman emperyalizminin o zamanki savaş hazırlıkları arasında göze batan faaliyetleri şunlardı:

Birincisi, Alman şovenizmini öne çıkaran devasa bir kışkırtma kampanyasıyla „kendi“ halkını kızıştırıp emperyalist savaşa katılmaya hazır hale getirmek. İkinci olarak, SPD en geç Ağustos 1914'te savaş kredilerine onay vermekle, artık kesinlikle karşıdevrim saflarına geçmişti. Hezeyan halindeki Alman şovenizmi karşısında teslim bayrağını çeken Alman sosyal demokrasisi „vatan savunması“ adı altında Alman milliyetçiliği ve şovenizminden oluşan zehri işçi hareketine bulaştırma işlevini üstlendi. Üçüncüsü, Alman emperyalizmi geniş kapsamlı ve uzun vadeli planlarla, başta İngiltere ve Fransa olmak üzere emperyalist rakiplerinin etki alanlarında sömürgeciliğe karşı kitle hareketlerini destekleme, örgütlenme ve Alman yanlısı olarak yönlendirme girişimlerinde bulunmaktaydı. Böylece rakiplerini zayıflatıp kendi durumunu güçlendirmek ya da bazı etki alanlarını kendi eline geçirmek peşindeydi.

8. Bugün de yerel savaşlar emperyalist büyük güçlerin savaş hazırlıklarında önemli bir rol oynamakta ve bir dünya savaşı tehlikesini artırmaktadır. 1980'den 1988'e kadar süren ve yaklaşık bir milyon insan hayatına malolan İran-İrak savaşında her iki tarafı da kışkırtanlar arasında Alman emperyalistleri de bulunuyordu. Yugoslavya'da 1991 'den itibaren yaşanan reaksiyoner savaşların başlamasına da öncülük etmişlerdi. 1999'da Federal Alman ordusu Yugoslavya'ya karşı ilk emperyalist saldırı savaşını gerçekleştirdi. 2001'den beri de Alman emperyalizmi „Hindukuş'ta Alman çıkarlarını korumak“ üzere Afganistan'da savaşıyor.

2003'teki Irak Savaşı ise özellikle Alman ve ABD emperyalizmi arasındaki çelişkilerin ne kadar keskinleştiğini göstermiştir.

Günümüz koşullarında emperyalist büyük güçlerin askeri çatışmaları henüz dünya çapında bir savaş olarak değil, başka bir şekilde tezahür ediyor: Her emperyalist büyük güç başka ülkelere olabildiğince çok askeri birlik yerleştirerek meydanı diğer emperyalist güçlere bırakmamaya çalışıyor. Emperyalist güçler arasındaki askeri savaş, bugün fiilen özellikle „temsilci savaşlar“ denilen bir biçimde gerçekleşmektedir. Emperyalistler kendilerine bağımlı gerici güçleri desteklemekte ve bunlar da diğer emperyalistlere bağımlı ve onlara hizmet eden güçlere karşı savaşılmaktadır.

9. ABD'nin bugünkü askeri üstünlüğü nedeniyle Almanya ve ABD arasında doğrudan bir

emperyalist savaşın çıkamayacağı ya da emperyalist büyük güçler arasında bir dünya savaşının olamayacağı düşüncesine karşı, Alman emperyalizminin uzun vadeli savaş hedefinin üçüncü bir girişimle dünya hakimiyetini ele geçirmek olduğu vurgulanmalıdır.

İlan:

Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda her Bilimsel komünizme ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

dir. Alman emperyalizmi orta ve uzun vadeli olarak tüm güçlerini bu hedefe yöneltmiştir: Muazzam bir silahlanma programı sürdürülmektedir (önümüzdeki beş veya on yıl içinde 110 milyar Euro). Bağımsız bir silah sanayiinin gelişimi olabildiğince desteklenmektedir. Bu arada Federal Ordu'nun uzun süredir atom silahları kullanabilecek durumda olduğunu ve Alman emperyalizminin hem Birinci hem de İkinci Dünya Savaşı'nda bütün ülkeyi kısa sürede iyi işleyen bir savaş fabrikasına dönüştürme yeteneğini kanıtladığını da unutmamak gerekir. Alman emperyalizmi AB'nin en büyük gücü olarak, „Doğu genişlemesi“ denilen süreçten yararlanıp Doğu Avrupa'da kendine bir „Alman arka bahçesi“ yaratmak peşindedir. Böylece AB içinde öncelikle Fransa ve İngiltere'ye, dünya çapında da öncelikle ABD'ye karşı gücünü artırmaya çalışmaktadır. Ülke sınırlarının çok ötesinde sadece ekonomik değil, askeri potansiyellere de el atabilmek ve bunlardan gelecekteki bir savaşta yararlanabilmek için büyük bir çaba içindedir (örneğin son yıllarda Avrupa ordularının kesişme noktalarındaki görevlere giderek artan bir şekilde Alman subaylar yerleştirilmiştir). Alman emperyalizminin dünya egemenliği müca-

delesindeki üçüncü girişiminin başarı şansı büyük ölçüde öncelikle eski Sovyetler Birliği'nin, yani Kafkas devletleri de dahil olmak üzere Rusya, Ukrayna, Beyaz Rusya, Letonya ve Litvanya'nın büyük bölümlerini azçok doğrudan kendi güç ve egemenlik alanına katmayı başarıp bu ülkelerin başta hammadde olmak üzere muazzam potansiyelinden yararlanıp yararlanamayacağına ve dünyanın diğer gerici devletleriyle görece istikrarlı ittifaklar kurup kuramayacağına bağlıdır.

10. Küçümsenmemesi gereken bir husus da, Alman emperyalizminin ihtiyaca göre şovenist ve militarist kışkırtmaları başlatıp yükseltme yeteneğidir. Hem Birinci Dünya Savaşı öncesinde ve savaş sırasındaki şovenist ve militarist propagandaya hem de Nazi faşizmi döneminde yürütülen şovenist ve militarist kışkırtma geleneğine dayanır bu yetenek. Almanya'da militarizmin özellikle gelişmiş ve güçlenmiş olması, doktriner ve körü körüne itaat ve boyun eğme eğilimi ve militarist zihniyetle beslenmiş bulunan „Alman düzen anlayışı“ Alman halkının büyük bir bölümünde derinlemesine kök salmıştır ve dolayısıyla Alman emperyalizminin küçümsenemeyecek bir kozudur.

11. Dışarıya yönelik ateşli savaş hazırlıkları o zaman olduğu gibi bugün de içeriye yönelik artan bir militarizm ve faşistleştirmeye tekabül etmektedir. Olağanüstü hal ilanı, savaş mahkemeleri ve sıkı sansür uygulaması Birinci Dünya Savaşı sırasında işçilerin savaş ekonomisini sürdürmek amacıyla daha fazla sömürülmelerini sağlamak ve daha önemlisi, antimilitarist ve devrimci mücadelenin gelişmesini önlemek üzere alınmış önlemlerdendi. Bugünkü faşistleştirme sürecinin temel noktalarından biri ise, Federal Ordu'nun „olağanüstü hal yasaları“ adı altında ülke içindeki „kriz durumlarına“ müdahale edebilmesinin, örneğin işçilerin grev eylemlerini askeri güçle bastırmak için kullanılabilmesinin planlanmakta oluşudur.

12. Şu mutlaka bilinmelidir: Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığı için Afganistan'daki saldırgan savaşta askeri ilerlemeler kaydetmek ve Federal Ordu birliklerini giderek daha çok ülkeye yerleştirmek, hem Doğu'dan hem de Batı'dan 1945'te Hitler karşıtı koalisyonla dahil halklar ve devletler karşısında uğranılan yenilginin öcünü alma yolunda atılan adımlardır.

O zaman olduğu gibi bugün de:

Emperyalist savaş çıkartkanları emekçi kitleleri nasıll kışkırtıp savaşa hazırlıyor

13. Emperyalist savaşlar sadece ekonomik ve askeri güç sayesinde kazanılamaz. Zafer veya

yenilgi büyük ölçüde burjuvazinin „kendi“ halkını savaş emelleri için kazanabilmek üzere „kalpleri ve beyinleri“ şovenizm ve militarizmle ne kadar zehirleyebildiğine bağlıdır. Bu nedenle emperyalistlerin, özellikle de Alman emperyalistlerinin planı, hem emperyalist pasifimi hem de emekçilerin emperyalist savaş hazırlıklarını ve emperyalist savaşları haklı gösteren yalanlarla kışkırtılmasını içeren bir bireşimden yararlanmaktır. Sözkonusu kışkırtmalar tüm emperyalist partilerin ve karşıdevrim kampına geçmiş bulunan sosyal & demokrasinin yardımcı olduğu şovenist kampanyalarla gerçekleştiriliyordu. Amaç, 1914-1918 arasında dünya çapında yaşanan katliamda diğer emperyalist yağmacıları alt etmektir.

14. Lenin'in bu haklı gösterme yalanlarına karşı verdiği mücadele, bugünkü mücadelemizin de yolunu çizmektedir. Esas itibarıyla, Birinci Dünya Savaşı ve öncesinde söylenen yalanlar başka bir biçim altında da olsa, hâlâ sürdürülmektedir. Alman emperyalistlerinin yalanlarının temeli aynı kalmıştır. Gerek Birinci Dünya Savaşı'nda Alman emperyalistlerinin sürdürdüğü „vatanı savunma“ propagandası, gerekse bugünkü antiamerikanizm, emekçi kitleleri emperyalist yağma savaşıma kışkırtmaya yaramıştı ve yarıyor. Özellikle Alman emperyalistleri „kendi uzmanlık alanlarının gerçek ustaları“ durumundadır:

Birinci Dünya Savaşı sırasında Çarlık Rusyası sözümona tüm dünyada mücadele edilmesi gereken başlıca „temel kötülük“tü; şimdi de ABD bu şekilde tanıtılıyor. O zaman olduğu gibi bugün de böyle bir yalanın amacı, halkı „kendi“ emperyalizmine karşı mücadeleden saptırmaktır.

Emperyalist rakiplerin işlediği suçları -Birinci Dünya Savaşı sırasında Çar rejiminin zulmünü ya da örneğin bugün Alman burjuva medyası aracılığıyla ABD'nin Irak'ta işlediği suçları- „ifşa etmek“, hep „kendi“ emperyalizminin suçlarını gizlemeye, dikkati başka yöne çekmeye yaramaktadır. Birinci Dünya Savaşı sırasındaki bununla bağlantılı bir yalan da, „ilhaklara karşı savaş“ çağrısıydı. Bugün de örneğin Alman emperyalistlerinin güya „demokratik bir Irak“ oluşturmak üzere yaptığı „müdahaleler“, „insan hakları“ için mücadele gibi sunulmaktadır. Bu yalanların da amacı hem o zaman hem de günümüzde emperyalistlerin kendi yağma savaşlarının (örneğin Alman emperyalistlerinin Afganistan'da sürdürdüğü savaş) hedeflerini gizlemek ve emperyalist rakiplerin etki alanlarında yaşayan kitleleri kışkırtmaktır. O zaman olduğu gibi bugün de:

Savaşların genel niteliğinin çarpıtılarak sunulmasına ve Alman emperyalistlerin özellikle saldırgan tavrının inkâr edilmesin karşı iki cepheli savaş

15. „Kendi” burjuvazilerinin Birinci Dünya Savaşı’nda „haklı” bir savaş yürüttüğünü ileri süren oportünist „vatan savunucular”na karşı Lenin, temel çıkış noktası olarak savaşların genel niteliğini ortaya koydu: Savaş yapan tüm güçlerin ve dünyanın ekonomik yaşamına ait temel verilerin bütününden hareketle, savaşa katılan tüm ülkelerdeki nesnel sınıf durumunu analiz ederek ve her savaşın tarihsel özgüllüklerini, yani o savaşın öncesindeki tarihi gelişmeleri, savaşın oluşmasını ve başlamasını çözümleyerek yaptı bunu. Çünkü bir savaşın genel niteliği açıkça kavranmadıkça, bütün olarak o savaşa karşı mı çıkmak, yoksa destek mi vermek gerektiği de belirlenemez. Komünist güçlerin savaştaki taraflardan herhangi birini destekleyip desteklemeyeceğine ya da taraflardan birine karşı savaşa girip girilmeyeceğine karar verilemez.

16. Birinci Dünya Savaşı hangi taraftan bakılırsa bakılsın, emperyalist büyük güçler arasında dünyayı yeniden paylaştırmayı amaçlayan gerici ve emperyalist bir savaştı. Bütün ülkelerin emperyalistleri de bu savaşın suçlularıydı. Ama Birinci Dünya Savaşı başka amaçlara da hizmet ediyordu: bütün ülkelerin işçileirni milliyetçi budalalığa sürüklemek, komünist güçleri yok ederek proletaryanın devrimci hareketini ve sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerini zayıflatmak. Birinci Dünya Savaşı o zamana kadar görülmemiş derecede kanlı ve büyük emperyalist bir katliamdı. Tam 10 milyon asker öldürüldü, 20 milyon yaralandı, 3,5 milyon sakat kaldı.

17. Her ülkedeki komünistler bir savaşın genel karakteri hakkında açıklık elde etme uğraşını „kendi” emperyalizmlerine ait özgüllüklerin çözümlemesiyle birleştirmek zorundadır. Bu gereklidir, çünkü „kendi” emperyalizminin o savaştaki rolünü ve ne kadar tehlikeli olabileceğini derinlemesine kavramak, onunla mümkün en yoğun ve güçlü şekilde savaşabilmenin temelini oluşturur.

18. Alman tarihinde tipik olarak muzaffer devrimlerin yerine kanlı karşıdevrimlerin yaşanmış olması, sanayi burjuvazisinin feodal beylerle içiçe geçip kaynaşması, özellikle Prusyalı junkerler kastının oluşturduğu „junkerk-burjuva emperyalizmi”, Almanyada kapitalist

gelişmenin gecikmesi nedeniyle dünyanın sömürgeci güçler arasında paylaşılmasına çok geç katılmış olunması - Alman emperyalizminin bütün bu kendine özgü yanları Birinci Dünya Savaşı öncesin-

de onu özellikle saldırgan kılmış, özellikle saldırgan ve açgözlü bir haydut haline getirmişti.

19. Birinci Dünya Savaşı’nı Alman emperyalizmi başlatmış ve savaş sırasında en kanlı suçları işlemiştir: sivil halkın kitleler halinde öldürülmesi, rehine ya da tutsakların acımadan vurulması, çocuklara bile kötü muamele ve işkence edilmesi, büyük kentlerin bombalanması, askeri hastane ve yolcu gemilerine karşı sürdürülen denizaltı savaşı, yüzbinlerce insanın kitlel olarak sürülmesi ve zorla çalıştırılması, savaş esirlerinin kitle halinde kötü muameleye tabi tutulması ve öldürülmesi. İşlenen bu suçlarda özellikle şunlar göze batmaktadır:

- emperyalist rakiplerin askerlerine karşı bir savaşta ilk kez zehirli gaz kullanılması (Alman zehirli gazıyla 70.000’den fazla asker ölmüş, 1 milyondan fazla asker yaralanmıştı)
- 1,5 milyondan fazla Ermeni’nin Türk egemen sınıfları tarafından soykırıma uğratılmasına doğrudan iştirak
- Afrika’daki Alman sömürgelerinde, yani bugünkü Tanzanya, Togo, Kamerun ve Namibya’da yürütülen savaşlar.

Sadece Tanzanya’daki emperyalist katliamlar sırasında Alman sömürge ordusundaki yaklaşık 120.000 Afrikalı „hamal” ve asker öldürülmüş, yaklaşık 300.000 Afrikalı da savaşın yol açtığı açlık ve hastalık gibi nedenlerle hayatını kaybetmiştir.

20. Alman emperyalistlerle diğer emperyalistler arasında çıkacak yeni bir savaş (sınırlı yerel bir savaş veya yeni bir dünya savaşı), bu savaşı başlatan Alman emperyalizmi olsun ya da olmasın, her iki taraf açısından da haksız ve dünyayı yeniden paylaşmayı hedefleyen emperyalist bir savaş olacaktır. Bu bağlamda, muhtemelen bir yandan da devrimci kalkışma halindeki halklara karşı yürütülecek yerel savaşlar da çok önemli bir rol oynayacaktır.

21. Günümüzde Alman emperyalizminin kendine özgü saldırganlık derecesini değerlendirirken, onun şu anki gücünden hareket etmek isabetli olmaz. İkinci Dünya Savaşı sonrasında (Batı) Alman emperyalizmi, yeni ortaya çıkmış bir emperyalizm değildir; tersine, Birinci Dünya Savaşı’nı başlatan Alman emperyalizmiyle, İkinci Dünya Savaşı’nda tarihin en büyük suçlarını işlemiş, Avrupalı Yahudiler’e, Sinti ve Roma’ya yönelik soykırımları bir sanayi halinde örgütlemiş olan Alman emperyalizmiyle temelde özdeştir. Politik ve askeri yenilgilerin altından oldukça kısa sürede kalkabildiğimiz şimdiye kadar iki kez ispat etmiş bulunan temelde aynı Alman

emperyalizmidir bu. En haydutça eylemleri gerçekleştiren -biraz da emekçi ve sömürülen kitlelerin büyük kısmının Almanya'daki egemen sınıflarla bağlarını hiçbir zaman radikal bir şekilde koparmamış olması nedeniyle- geniş halk kesimlerinin desteğini alabilmiş bir emperyalizmdir. Bu durum militarizmi ve intikamcılığı oluşturmuş, Alman militarizmi ve intikamcılığı biçimlendirmiştir. Bugün Alman emperyalizmi yeni bir atılım için hazırdır. Eskiden olduğu gibi, yine özellikle saldırgan bir emperyalist büyük güçtür.

O zaman olduğu gibi bugün de: Asıl düşman kendi ülkededir!

22. Lenin ve Bolşevikler'in Birinci Dünya Savaşı'na karşı temel çizgisi bugün de Alman emperyalizminin savaş hazırlıklarına ve savaşlarına karşı mücadelemize yol göstermektedir. Sözkonusu çizgiyi somut olarak açıklamalı ve günümüz koşullarına uyarlamalıyız:

O zaman olduğu gibi bugün de geçerli olan şudur: „Asıl düşman kendi ülkededir!“ - çünkü „kendi“ emperyalizmin burjuva devletin iplerini eline geçirmiştir. Sadece ya da başlıca emperyalist rakiplerin savaş kışkırtmalarına karşı mücadele edip „kendi“ emperyalizmine karşı mücadeleye öncelik vermemek, yalnızca „kendi“ emperyalizminin işine yarayacaktır. Tüm savaş hazırlık ve kışkırtmalarını, tüm yutturmacaları, haklı gösterme girişimlerini ve demagogileri, özellikle de şovenizmin tüm biçimlerini ifşa etmek ve bunlara karşı bütün gücümüzle mücadele vermek gerekiyor.

Emperyalist savaşla mücadele eden dünyanın tüm demokratik ve devrimci güçlerini, en başta da "kendi" emperyalizmimize bağımlı ülkelerdeki devrimci ve demokratik mücadeleleri desteklemeliyiz. Bütün ülkelerin işçileri arasında proleter-enternasyonal kardeşlik ve dayanışma için mücadele etmeliyiz.

Emperyalist savaşta başka bir emperyalist burjuvaziye kapılanmadan „kendi“ burjuvazimizin yenilgisi için uğraşmamız şarttır.

Burjuva legalite tuzağına asla düşülmemelidir: Yapılması gereken, tüm legal mücadele imkânlarını olabildiğince kullanmayı ihmal etmeksizin, illegal mücadeleye zamanında ve titizlikle hazırlanmaktır. Emperyalist savaş bir içsavaşa dönüştürerek „kendi“ burjuvazimizin devrilmesi, „kendi“ ülkemizde proletarya diktatörlüğünün kurulması için mücadele etmek gerekir. Çünkü emperyalist savaşların önlenmesi için, kaçınılmaz olarak savaşlara yol açan emperyalizmin yok edilmesi şarttır. Bütün bunlar da, oportünizmle mücadele etmeden

başarılamaz: hem uluslararası oportünizmle, hem de "kendi" oportünizmimizle. Çünkü Birinci Dünya Savaşı'nın da açıkça gösterdiği gibi, oportünist güçler özellikle emperyalist savaşlarda „kendi“ emperyalist burjuvazilerine doğrudan doğruya yamaklık eder ve tam da işçileri savaşa kışkırtarak „kendi“ emperyalizmlerine karşı mücadeleden alıkoyma işlevini üstlenirler.

Tüm bu görevlerin altından başarıyla kalkıp zafere ulaşabilmek, ancak doğru çizgiden hareket ederek gerçekten devrimci bir politika yürüten, legal ve illegal mücadeleyi birleştiren, öncelikle işyerlerinde olmak üzere gerçekten bilinçli bir disiplin ve demokratik merkezîyetçilik temelinde kurulacak gerçekten devrimci bir komünist partisinin öncülüğünde mümkündür.

23. Alman emperyalizminin günümüzdeki emperyalist savaşlarına karşı mücadele ederken, Federal Ordu'nun Alman emperyalizmine hizmet eden bir araçtan ne daha fazla ne de daha az bir şey olmadığını bilmek gerekir. Hem içerde hem de dışarda bu kapitalist toplum düzeninin temel ilkesi olan kâr etme, daha doğrusu azami kâr elde etme ve dünyayı güç oranlarına göre bölüşme ilkesini korumaya yarıyor bu ordu. Alman emperyalist devlet aygıtının temel bir unsuru olarak Federal Ordu, emperyalist saldırganlığın ve karşıdevrimin aracıdır.

Hem Nazi döneminin ordusu [Wehrmacht] ile Federal Ordu [Bundeswehr] arasında kesintisizce sürüp giden geleneği açığa çıkarmak için verilen demokratik mücadele, hem de Prusya militarizminin tarih çarpıtmalarını, Afrika ve Asya'daki sömürge savaşlarında Alman ordularının ezilen halklara karşı sürdürdüğü cinayet politikası ve Birinci Dünya Savaşı sırasındaki suçlarını saklama girişimlerini ifşa etme mücadelesi ve Alman emperyalizminin dünya çapında yaptığı silah ihracatına karşı, aynı zamanda bu emperyalizmin yıllardan, hatta onyıllardan beri yürüttüğü tüm operasyonları sistematik olarak sergileyen mücadele, önemli dayanak noktalarıdır: Böylece Federal Ordu'nun işlediği tek tek suçlara karşı gündelik mücadeleler, sonunda devrimci bir komünist partisinin önderliğinde Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığı bütün bir sistem olarak sorgulayan bir mücadeleye dönüştürülebilecektir.

24. Almanya'daki komünist güçler mücadeleyi sadece dışardan değil, Federal Ordu içinde de sürdürmelidir. Çünkü birincisi, bu sayede askeri operasyonlara ilişkin bilgilere ulaşılacaktır, ki bu -özellikle Federal Ordu devrimci kurtuluş hareketlerine karşı

kullanıldığında- çok önemlidir. İkinci olarak mücadele, düşmanın personel ve teknik bakımdan çok üstün olduğunu bilerek ve tüm devlet aygıtının ne kadar sağlam olduğunu ordunun durumuna ve sağlamlık derecesine bağlı bulunduğu bilinciyle verilmelidir. Bu bağlamda, seçkin birliklerin ve subay kadrosunun çekirdeğini tarafsız hale getirmenin ya da hatta „ikna edip“ kazanmanın mümkün olduğu şeklindeki çok tehlikeli yanılsamayla da mücadele etmek gereklidir.

Çünkü emperyalizm ve militarizme karşı tüm ülkelerde, özellikle de emperyalizmin merkezi ülkelerinde verilen mücadelenin tarihi şunu göstermiştir: Gerekli çalışmalar ne kadar başarıyla yapılırsa yapılsın, emperyalist ve gerici bir ordunun içindeki antimilitarist ve devrimci güçler gerçekten etkili bir mücadele için hiçbir zaman yeterli değildir. Burjuva ordusunu alt etme işi, büyük ölçüde proletaryanın içsavaş ordusu tarafından yerine getirilmek zorundadır. Dolayısıyla, ülkedeki işçi sınıfının çoğunluğunu sosyalist devrim için harekete geçirme perspektifini işçi sınıfı bünyesindeki sosyalist çoğunluğun askeri gücünü oluşturma girişimiyle birleştirmek ve Alman emperyalizmine karşı hazırlanıp yürütülecek içsavaş için kurulacak bir proletarya ordusunun tohumlarını atmak üzere, emperyalist ordunun içinde ve dışında eğitilmiş askeri kadrolar yetiştirmeye yönelmek gerekir.

25. Bugün Alman emperyalizmine ve onun Federal Ordu'suna karşı mücadelelerin çok yetersiz oluşu durumun ciddiyetini ve sistematik antimilitarist mücadele için ne kadar çok çaba harcamak gerektiğini gözler önüne sermektedir. Tüm gerekli mücadeleleri toparlayıp açık seçik bir perspektifle birleştirebilecek merkezi bir güç oluşturmak üzere devrimci komünist partisinin kurulması için ne kadar çok çaba harcamak gerektiğini de göstermektedir aynı zamanda.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in dediği gibi:

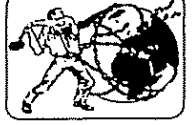
Almanya'da militarizmin tüm boyutlarına karşı mücadele, bu ülkede komünist partisini inşa sürecinde, Alman emperyalizmi ve intikamcılığının savaş hazırlıklarına karşı mücadelede, proletarya ve müttefiklerinin Alman emperyalizmini ve onun ordusunu parçalamak, sosyalist demokrasiyi, proletarya diktatörlüğünü, sosyalizmi ve daha sonra da komünizmi kurmak üzere girişeceği silahlı mü-

cadeleyi, ayaklanmayı hazırlama mücadelesinde öncelikli bir görevdir.

Bu bildirinin daha geniş kapsamlı basımı yukarıda sunulan tezlerle ilişkin açıklamalar ve ele alınan konularla ilgili veri ve bilgiler içermektedir.

PROLETARIER ALLER LÄNDER, VEREINIGT EUCH!
PROLETARIER ALLER LÄNDER UND UNTERDRÜCKTE VÖLKER, VEREINIGT EUCH!

GEGEN DIE STRÖMUNG

Organ für den Aufbau der Revolutionären Kommunistischen Partei Deutschlands
Almanya'da Devrimci Komünist bir komünist partisinin inşası için yayın organı

Gegen die Strömung'un Türkçe olarak yayınladığı siyasi açıklama ve belgelerin bir listesi

Ağustos 2005

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servizlerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 1/04

“Gegen die Strömung” - Almanya’da Devrimci Komünist Partisinin İnşası İçin Yayınorgani’na ait yayınlardan parça ve özetler Ocak - Mart 2004

Yılda dört kez ingilizce, italyanca, hollandaca, rusça, ıspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayınlanmaktadır

Ocak/Şubat bildirisinin konusu şuydu:

Caniane Alman üstün insan ideolojisine karşı savaşalım:

Almanya’da koyu ten rengine sahip insanlara yönelik Nazi terörüne ve ayrımcılığa karşı

“Alman üstün insan ideolojisi çeşitli boyutlara sahiptir. Almanya’da yaşayan bazı gruplar belli bir keyfilikle soyutlanıp teşhir ediliyor, hedef yapıpı üzerlerine saldırılıyor.

Bazen çingene karşıtlığının, yani Sinti ve Roma ‘ya duyulan düşmanlığın ağırlık kazandığı olur (örneğin 1992’de Rostock’ta). Sonra yeniden antisemitik kalıplar, yani Yahudi düşmanlığı öne çıkıverir (örneğin Walser’in 1998 ‘deki konuşması; 2002’deki Möllemann tartışmaları; 1995’te Lübeck’te, 2000’de Düsseldorf’ta girilen antisemitik saldırılar). Ardından da belki Arap ülkelerinden insanlara karşı her zaman hizmete hazır ‘Hristiyan-Batı’ kartı oynanacak (bugünkü ‘başörtüsü tartışması’nda olduğu gibi), belki koyu cilt rengine sahip insanlara karşı klasik şovenist sömürge ırkçılığı güdülecek (örneğin 1991 ‘de Hoyerswerda ‘da veya 1996 ‘da Lübeck’te) belki de sığınmacılara (1992 ‘de Mannheim-Schönau ‘da) ya da ‘her türlü yabancıya’ (1992 ‘de Mölln ‘de) karşı saldırıya geçilecektir. Birkaç yıl önce CSU’nun Stoiber’i ‘ırkların karma karışık olduğu toplum’a karşı çıkmayı parola haline getirmişti (göründüğü kadıyla kariyeri bundan dolayı hiç zarara uğramış değildir). Bugün ise Almanya’daki Naziler sokak ortasında işledikleri cinayetlerle ve kundakçılık eylemleriyle, koyu tenli insanları özellikle hedef seçtiklerini çoktandır belli etmiş bulunuyor.”

Almanya’da derinlere kök salmış ilkel bir “gündelik ırkçılık” ile koyu tenli insanlara karşı devletin uyguladığı ayrımcılık ve Nazi terörü yanyana yürümektedir.

“İrkçi argümanları tek tek ele alıp çürütmeye kalkışmak bile, mantıksal argümanlar sayesinde

kafalardaki ırkçı-milliyetçi Alman ‘üstün insan’ anlayışında herhangi bir değişiklik yapılabileceği varsayımına kapılıp tuzağa düşmek olur. Şunu baştan söyleyelim: İrkçılığa karşı mücadelede bir an olsun mantıksal ve akli argümanlardan vazgeçmemiz söz konusu değildir. Ama asıl önemli olan, argümantatif bir hesaplasmaya hazır ve açık olunmasını sağlamak gerektiğidir. Ve bu açıdan da, **hem ırkçılara ve hem de sömürücülere karşı ortak mücadelenin** mümkün olduğu her yerde bu mücadeleye girişmek, **tayin edici çıkış noktasıdır.**“

Daha sonra şu açıklamaya yer verilmiştir:

“Böyle bir mücadele sürecinde gerek dünya çapında gerekse kendi yaşadığımız ülkede insanların cilt rengine göre ayrımcılığa tabi tutulmasının nasıl bölücü bir işlevi olduğunu göstermek ve bununla mücadele etmek mümkündür. Böyle bir mücadelede güven kazanılıp argümantasyonun yolu açılabilir.”

Bu gibi mücadele eylemlerinin ötesinde şuna da dikkat etmek gerekir ki

“... ırkçı ideoloji, özellikle de Alman üstün insan ideolojisi daha derinlere giden bir başka işleve daha sahiptir: sömürülen ve ezilen kitlelerin **‘kendilerini sömüren ve ezenlere bağlanması.’**“

**Almanya’da koyu cilt rengine sahip
insanlara karşı ayrımcılığın ve Nazi
terörünün aşamaları**

Bildirinin bu bölümünde Alman ırkçı-milliyetçiliğinin

tarihsel gelişimi sömürgeci şovenizmle bağlantısı içinde ortaya konmaktadır.

"Ancak, Alman emperyalizmi... 'kendi' sömürgelerinde kandökücü bir sömürü ve baskı rejimi sürdürüyor, işi Herero ve Nama halklarına karşı uygulanan soykırımlara kadar vardıyordu. Alman üstün insan ideolojisine göre kara derili insanlar değersiz, ilkel, uygarlaştırılması gereken varlıklardı. Hatta Afrikalı insanların zoolojik parklarda, örneğin Hamburg'daki Hagenbeck hayvanat bahçesinde sergilendiği bile olmuştu."

Birinci Dünya Savaşı sırasında

"Alman emperyalistleri... diğer bir sömürgeci güç olan 'zencileşmiş Fransa'ya karşı Alman üstün insan ideolosini..." harekete geçirmişti.

Fransız ordusunda sömürgelerden gelen 170.000 Afrikalı savaşıyordu. ABD ordusundaki Afrika kökenli Amerikalıların sayısı da 50.000 kadardı. 1919 ile 1945 arasında Almanya'da yaşayan koyu renkli insanların sayısı fazla değildi ve özellikle '1935 Nürnberg Irk Yasaları'nın çıkarılmasından sonra durumları çok zorlaşmıştı. Zorunlu kısırlaştırılmaya tabi tutuldu bu insanlar.

"1937'den 1942'ye kadarki dönemde zorla kısırlaştırılanların sayısı en az 400'dü. Bugüne kadar hiçbirine tazminat ödenmiş değildir."

İkinci Dünya Savaşı sırasında SS'lere Nazi jargonuyla şu emir verilmişti:

"Zenci esir, yakalandığı anda vurulur." Ve Nazi faşizmi çöktükten sonra da "... Alman emperyalizmi Alman üstün insan ideolojisini yeniden harekete geçirerek Potsdam Anlaşması'na ve müttefiklerin işgal kuvvetlerine karşı yönlendirdi; özellikle Alman kadınlarla ilişki kuran siyahi Anmerikan askerleri ve toplum tarafından aşağılanıp dışlanan 'işgalci çocukları' ustaca kullanılan konulardı."

Nazi Terörü

"Alman üstün insan ideolojisini en açık biçimde sahiplenenler, Naziler'dir. Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin 1990'da Alman emperyalizmi tarafından yutulması ve Alman emperyalizminin kışkırttığı Alman şovenizmi sarhoşluğuyla birlikte, koyu tenli insanlara yönelik Nazi terörü de hızlandı."

Bildirinin bu bölümünde koyu tenli insanlara karşı girişilen saldırılar, cinayetler ve pogromlar teşhir edilmektedir. Örneğin, Vietnamlı ve Mozambikli

işçilerin saldırıya uğradığı Hoyerswerda olayı (1991), 1945'ten bu yana Almanya'da görülen ilk ırkçı-milliyetçi pogromdur:

"Batı Almanya ve eski Demokratik Almanya'nın Nazi grupları tarafından örgütlenmiş bulunan ve Nazi örgütlerine dahil olmayan çok sayıda kent sakininin de alkış tuttuğu Naziler, polis engellemesiyle karşılaşmadan terörlerini yayabilmiştir."

Burjuva yaygın organlarının ırkçı-milliyetçi kışkırtmaları ve devletin uyguladığı ayrımcılık

"Mesele sadece polis, burjuva politikacılar ve medyanın Naziler'i destekleyip koruyor olmasıyla sınırlı kalmamaktadır. Alman üstün insan ideolojisi de kesinlikle sadece Nazi katillerine ait değildir. Burjuva medyası tarafından da sığınmacılara karşı sürdürülen ırkçı-milliyetçi kışkırtmalar halinde milyonlarca kez çoğaltılarak az veya çok örtük bir şekilde yayılmaktadır. Bir bakıma bu ideoloji, Alman şovenizmi kampanyalarını yürüten politikacıları ve temsilcileri aracılığıyla bazen Sinti ve Roma'ya, bazen Araplar'a, bazen Afrikalı sığınmacılara vb. saldıran Alman emperyalizminin iç politikasının temel bir özelliğidir."

İzleyen kısımda koyu tenli insanlara karşı yürütülen devlet terörü anlatılmakta ve kanıtlar gösterilmektedir:

"Polis şiddeti, saldırganlıklar ve kötü muamele sonucu hayatını kaybetmiş koyu tenli insanların sayısı fazladır."

Öldürülmüş ya da ölümüne sebebiyet verilmiş bazı kişiler şunlardır: Kamerunlu John Amadi, Angolalı Bayan Bongo, Sudanlı Aamir Ömer Mohamed Ahmed Ageeb, vb.

Alman üstün insan ideolojisine karşı mücadelede görev ve perspektifler

"Keskinleşen Nazi terörüne ve Alman 'üstün insanları'nın ırkçı milliyetçiliğine karşı hem aydınlatma çabalarını artırmalı ve geliştirmeli, hem de daha çok ve daha iyi savaşmalıyız."

Nazi terörünün giderek artması ve Nazi hareketinin güçlenmesi karşısında kitlelerin kendini savunması ön plana çıkmaktadır. Eylem halindeki Naziler'le tartışma, ikna etmeye çalışma diye bir şey mümkün değildir. Böyle bir durumda yapılması gereken, bu cinayet çetelerine karşı hiç acımadan, etkili ve kararlı

bir şekilde harekete geçmektir! Naziler'in ortaya çıktığı ve örgütlendiği her yerde, özellikle Nazi tehdidi ve baskısı altındaki kişilerle, koyu ciltli insanlar, sığınmacılar, 'yabancı' diye aşağılananlar, eşcinseller ve özürhüklerle birlikte, bu kendini savunma çabasını var gücümüzle örgütlemeliyiz."

Bildirinin sonunda şu yoruma yer verilmiştir:

"Şu açıkça kavranmalıdır: Alman üstün insan ideolojisi ve ırkçı-milliyetçi kışkırtmalar, hangi kılığa bürünmüş olursa olsun, tüm gerçek demokratik güçler tarafından can düşmanı olarak görülmeli ve bunlarla tam bir tutarlılık

içinde, devlet terörüne maruz kalan herkesle dayanışma halinde ve antikomünizmin yanısıra gerici Alman emperyalizminin en keskin silahlarından birini oluşturdukları bilinerek savaşılmalıdır. Bu mücadele olmadan, işçiler kendilerini Alman emperyalizmine bağlayan zincirleri parçalayamaz."

Bildiri ayrıca şu konularla ilgili kısa bilgiler içermektedir: *Frankfurt'ta antifaşist "Cafe Exzess"te yapılan arama *Alman emperyalizminin Afrika'da işlediği sömürgecilik suçları *Irkçı üstün insan ideolojisinin Almanya'ya özgü gelişimi *Naziler tarafından öldürülmüş koyu tenli komünistleri *Son üç yılda koyu tenli insanları hedef alan Nazi terörünün uç noktaları *Cilt rengi nedeniyle Alman üstün insanlar tarafından öldürülenler!

Mart 2004 tarihli bildirinin konusu şuydu:

Kapitalizmde sözümona reform yapılacağı aldatmacasına karşı:

Sömürü ve yoksullaşmanın şiddetlendirilmesine karşı devrimci bir perspektifle savaşalım

"Bir yandan uluslararası ortamda Alman emperyalizmi dünyanın ezilen halklarının daha çoksömürülmesine destek olurken ve uluslararası alanda Federal Ordu'nun müdahaleleri adım adım genişletilirken, bir yandan Almanya içinde devlet terörü, sığınmacıların sınırdışı edilmesi ve tutuklanması gündemden inmezken ve Nazi saldırıları aralıksız sürüp giderken, bir yandan da emekçiler sosyal durumlarını hedef alan ve giderek şiddetlenen saldırılara maruz kalmakta, çalışma temposu ve yoğunluğunun alabildiğine artırılması, iş saatlerinin uzatılması, reel ücretlerin düşürülmesi vb. yoluyla işyerlerinde daha çok ezilmektedir. Alman emperyalistleri her alanda ilerleme halindedir. Artan bir cüretkârlıkla, nereye kadar gidebileceklerini sınıyorlar. Salam dilimleri taktığı, ehven-i şer demagojileri ve diğer manevralarla, şimdilik geniş cephele -öncelikle işyerlerinden kaynaklanan- kayda değer bir direnişle karşılaşmadan, yollarında yürüyebiliyorlar. Teslim olmamak ve her türlü denge oyunlarına karşı etkili bir püskürtme savaşı örgütleyebilmek için, bu kandırma manevralarını deşifre edip bozmak gerekmektedir. Mevcut sömürü ilişkileri çerçevesinde sözümona bir 'yeniden düzenleme'nin mümkün olduğu gibisinden safsatalara, reformist yanıltmacalara ve Alman milliyetçisi kışkırtmalara karşı öncelikle yapılacak olan şudur: sadece ve sadece kâr peşinde koşan kapitalist sistemi bütün olarak teoride ve pratikte sorgulamak. Gündelik mücadelenin tüm zorluklarına ve tüm karşı

darbelere rağmen hiç kimsenin ve hiçbir şeyin bizi asıl canalcı görevden saptırmasına izin vermemek, bu mücadelede hayati önem taşır: Tayin edici görev, Alman emperyalizminin lânetli sömürü sisteminin yıkılıp parçalanmasını tüm gücümüzle hazırlamak ve gerçekleştirmektir. "

Geniş emekçi kitlelerin yaşam koşullarının kötüleşmesinde yeni bir aşama

Bu bölümde, çalışanların sağlık, emeklilik, işten çıkarılma ve işsizlik parasıyla ilişkili bazı önemli ve ağır kötüleşmeler örneklere dayanarak sergilenmektedir.

Sermayenin ilerleyişini sürdürmek için başvurduğu üç merkezi manevra

Egemen güçler büyük bir akıl karıştırma ve şaşırtma taktikleri deposundan yararlanmaktadır. Bunlardan üçü özellikle önemlidir:

" - Alman emperyalistlerinin eskiden olduğu gibi bugün de alabildiğine kurnazca geliştirilmiş bir oyunu, çalışanların yaşam koşullarına karşı geniş cephele saldırılar gerçekleştirmek için sözümona 'sol' bir sosyaldemokratik yönetimin demagojik imkânlarından yararlanmaktadır...

- Buna bir de ehven-i şer propagandası eşlik etmektedir...

- Sunulan kapkara dehşet senaryoları ile

salam dilimleri taktiğinin karışımı da ayrıca önemli bir işleve sahiptir. “

Sömürüyü artırma ve emperyalist yayılma programı

“Çalışan kitlenin özellikle taşıması gereken bir yük de, silahlanma ve savaş hazırlığı masraflarıdır. Federal Ordu ‘ya harcanmak üzere -önümüzdeki beş veya on yıl içinde 110 milyarı bulacak olan- devasa bir silahlanma programı dayatılmaktadır. “ Aşağıda belirtilen olgunun nedenlerinden biri de işte budur: “Böylece Alman emperyalistleri, AB dahilindeki en büyük güç olarak, AB hükümet başkanlarının 2000 yılında Lizbon ‘da almış olduğu -ve açıkça ilan edilmiş bulunan bir hedefi, 2010’a kadar ABD’nin yerine AB ‘yi 1 numaralı ekonomik güç haline getirme hedefini gerçekleştirmeyi amaçlayan- ücretleri ve sosyal hizmet ve yardımları büyük ölçüde ortadan kaldırma kararına öncülük etmişti. “

Ancak sermayeye ve onun devletine karşı uzlaşmaz mücadele etkili olabilir!

“Durum giderek kötüleşiyor ve tutarlı mücadeleye, grevlere, işyeri işgallerine, yani baskı yapmaya ve sermayeye gerçek darbeler indirmeye başlanmadıkça, daha da kötüleşecektir....

Böyle bir mücadele ancak sınıf uzlaşmacılığı politikasına, reformizme, devlete olan inanca ve işçilerin Alman milliyetçiliği ve şovenizmi aracılığıyla bölünmesine karşı çıkarak tutarlı olabilir. Bu mücadele bütün olarak sermayeye ve onun partileri ve devletine karşı yürütülmelidir.”

Kötülüğü kökünden yakalayalım - kapitalizmin devrimci yoldan çökertilmesi için çalışalım!

“... mevcut ilişkiler çerçevesinde aşağıdan gereğince baskı yapılması halinde bu devletin ‘başka bir politika’ izlemesinin sağlanabileceğini söyleyen -örneğin ATTAC gibi- çeşitli oportünist güçlerin ...” reformist yanıltmalarına karşı “Marx ve Engels ‘ten beri bilimsel olarak tesbit edilmiş ve tüm dünyada tekrar tekrar kendini belli etmiş bir gerçek” vurgulanmalıdır:

“Kapitalizm varoldukça işsizlik işyerlerinin kapanması, bedelini çalışanların ödediği düzenlemeler, ücret kısıntıları, sömürü ve baskı da olacaktır. “

Bu nedenle, kapitalist sistemin kendisiyle savaşılmalıdır.

“Dolayısıyla, üretim araçlarının özel mülkiyeti bir avuç sömürücünün elinde bulunmamalıdır. Yapılması gereken, tekelleşmiş sermayeye diktatörlük yoluyla el konulması, ..., üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinin gerçekleştirilmesidir. Ama bunun önkoşulu da, sermayenin iktidar aracı olan köhne devlet binasının çatıdan temele kadar yıkılıp parçalanmasıdır.

Sermaye güçlerine karşı mücadele veren işçi hareketi, eski sömürü devletinin enkazı üzerinde bambaşka, yepyeni bir devlet kuracaktır. Bu devlet, sahte burjuva demokrasisinin yerine, ondan tamamen farklı olan geniş emekçi kitlelerin sosyalist demokrasisini geçirerek sömürücü ve gericilerin üzerinde bir diktatörlük kuracak, proletaryanın devrimci diktatörlüğünü gerçekleştirecektir. “

Bildiride ayrıca şu konuya yer verilmiştir: “*Sendikal hakları savunmak DGB yönetimini ve onun yönetim aygıtını desteklemek değildir!*”

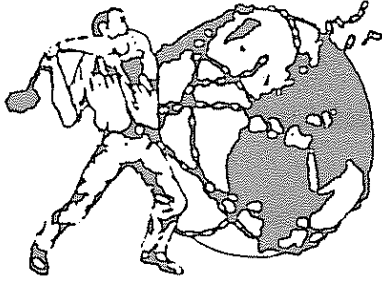
İlişki ve siparis adresleri

Frankfurt:
Buchladen Georgi Dimitroff
Speyerer Str. 23
D-60327 Frankfurt /M
Fax: +4969 730920
Açılık olduğumuz saatler:
Cuma 16:30 - 19:30
Cumartesi 10:00- 13:00

buchladen@gegendiestroemung.org
<http://www.gegendiestroemung.org>

Berlin Bürosu:
Vertrieb für Internationale Literatur
Brunhild Str. 5
D-10892 Berlin
Açılış Saatleri:
Cumartesi 11:00 - 14:00

(Dünyadaki gizli servisleri dikkate alalım!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 2/04

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncısına ait yayınlarından parça ve özetler: Nisan - Haziran 2004

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

Nisan bildirisinin konusu: „AB - Doğu genişlemesi“

Alman emperyalizminin ilerleyişine karşı mücadele edelim!

Alman şovenizmiyle mücadele edelim!

„Bu yıl 1 Mayıs'ta sekiz doğu ve güneydoğu Avrupa ülkesi (Estonya, Letonya, Litvanya, Polonya, Çek Cumhuriyeti, Slovakya, Macaristan) ile Malta ve Kıbrıs Avrupa Birliği'ne katılıyor. Böylece AB'de on ülke daha yer almış olacak. Avrupa'nın egemen güçlerinin AB genişleme tarihini 1 Mayıs olarak belirlemesi, yani işçi sınıfının uluslararası mücadele gününe denk getirmesi hem Almanya'da hem de diğer AB ülkelerindeki emekçi kitlelere ve işçilere yöneltilmiş bir kışkırtmadır. AB ülkelerinde 20 milyon kişi işsiz durumdayken, yoksulluk giderek artıp yayılmaktayken ve emekçi kitlelerin çalışma ve yaşam koşulları alabildiğine kötüleşmekteyken, 'Birleşik Avrupa' adındaki emperyalist projenin Avrupalı egemen güçler tarafından emekçi kitlelerin temel sosyal çıkarlarına karşı ve yine onların sırtından yürütüldüğü apaçık ortadadır.

Son aylarda Alman emperyalizminin parti, temsilci ve propagandacıları yayın kuruluşlarından bir hayli yararlanarak, AB Doğu Genişlemesi ve Avrupa Anayasası tartışmaları bağlamında 'Birleşik Avrupa' projesini Alman şovenizminin de yardımıyla biraz daha ilerletmeyi başarmışlardır. Amaçları, Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığının egemenlik planlarını gözlerden gizlemek, hatta belki az veya çok açık bir şekilde haklı göstermektir. İki dünya savaşında da hedeflerine ulaşamayan Alman emperya-

lizmi, şimdi yeniden bu eski hedefleri gerçekleştirmek peşindedir: Avrupa'ya egemen olmak ve bunu dünya egemenliği planlarının tayin edici adımı yapmak.“

Bildiride önce Alman emperyalizminin „dünya egemenliğini hazırlama ve ilerletme için üçüncü girişi“ çoktan başlatmış bulunduğu ortaya konmaktadır. Ne var ki, sömürünün şiddetlenmesi yüzünden Almanya'da da büyük grevler ve kitle mücadeleleri başlayacaktır. Alman emperyalizmi buna karşı hazırlıklarını yapmıştır: „Askeri örgüt ve polis, öncelikle 'terörizmle mücadele' kisvesi altında, daha da büyütülüp güçlendirilmektedir. 'İç karışıkları' bastırmak için Federal Ordu'nun da kullanılması, giderek daha açık bir şekilde tartışılmaktadır. Bir yandan da, gayet iyi koordine edilmiş bir propaganda aygıtı devreye sokulmuş, etkilerini 'sol' çevrelere kadar yaymıştır. Bu propaganda çalışmalarının amacı, bugün varolan ya da gelecekte ortaya çıkacak kitle hareketlerini manipüle edip yanlış hedeflere yönleltmek, Alman emperyalizmi ve Alman şovenizminin dümen suyuna çekmektir.“

Alman Şovenizminin çeşitlemeleri

Bildiri Alman emperyalizminin sürdürdüğü propaganda için halkın farklı kesimlerine hitap eden farklı kuruluşlardan yararlandığını vurgulamaktadır.

„Ama bundan, ‘Alman ulusalcıları’ ve ‘Alman Avrupacıları’ diye ‘iki fraksiyonun’ var olduğu sonucu çıkarılmamalıdır.“

Bundan sonra iki kısa bölüm halinde Alman şovenizminin iki farklı yüzü sergilenmiştir:

Alman şovenizmi (I) “Önce Almanya...”

„Alman milliyetçiliğinin demagojik propagandası Almanya’daki toplumsal durumda her türlü kötüye gidişi AB’ye yükler ... ‘Alman halkının birliği’ ve ‘Alman halkı’ ile diğer halklar arasında bir karşıtlık olduğu mitosu vaaz edilir, böylece Nazi geleneği çizgisinde kötüye gidişin asıl nedeni, yani burjuva diktatörlüğü ve kapitalizmin egemenliği gizlenerek çıkış yolunun emperyalist saldırganlıktan geçtiği propagandası yapılır.“

Alman şovenizmi (II) “En iyi Avrupalı biziz” „

AB yanlılarının demagojik sermayesi ise ‘Bizler Avrupalıyız’ sloganı altında doğu genişlemesini ‘zorunlu’ olarak sunmayı içermektedir. Böylece yapılmak istenen, Amerikan karşıtlığı hareketi geçirerek hem ABD hem de Japonya’nın rekabetine karşı koyabilmektir. Alman emperyalizminin intikamcı egemenlik emelleri ‘Avrupa ülkesi’, ‘sı-

nırların artık önem taşımadığı’ bir ‘bölgelerden oluşmuş Avrupa’ gibi Avrupa’nın bütününe ilişkin görünen ifadelerin ardına gizlenmektedir.“

Yaşasın proleter enternasyonalizmi! Bütün ülkelerin işçileri birleşin!

Bu bölümde vurgulanan temel nokta şudur:

„Alman işçileri hiçbir konuda Alman emperyalizminin arabasına koşulmaya razı olmamalıdır. Alman emperyalizminin Avrupa planları nedeniyle durumlarının kötüleşmesine her defasında karşı koymalı, her yağma girişimine, askeri müdahalelere ve gelecekteki emperyalist savaşlara karşı var güçleriyle mücadele etmelidirler.

Yapılması gereken, Alman emperyalizminin en tehlikeli silahlarından olan Alman şovenizmine karşı acımasız bir savaş açmaktır!

Yapılması gereken, bütün ülkelerin işçileriyle omuz omuza her alanda sınıf savaşını ilerletmek, geliştirmektir!“

Bildiride ayrıca „Doğu Avrupa’da emekçi kitlelerin Alman emperyalizmi tarafından gittikçe şiddetlenen sömürüsüne karşı mücadele edelim!“ başlıklı kısa bir yazı yer almaktadır.

Mayıs bildirisinin konusu:

Alman emperyalizminin Emperyalist rakibi ABD karşısında ikiyüzlü tavrı:

İşkence şampiyonu Almanya!

„Almanya’da politikacılar ve medya Irak’ta özellikle ABD ordusu mensuplarınca kötü muamele uygulanan tutsakların fotoğrafları karşısında ‘pek etkilenmiş’, hatta ‘öfkelenmiş’ gibi konuşuyorlar. Bu aslında ikili bir demagojik manevradır. Bir yandan amaç, dikkatleri şimdiye kadar defalarca belgelenmiş bir olgudan, hem Alman hapishanelerinde, karakollarda, kontrol ve aramalarda, hem de Federal Ordu tarafından insanlara geniş ölçüde ve tekrar tekrar kötü muamele uygulandığı olgusundan uzaklaştırmaktır. Özellikle sınırdışı edilmek üzere hapishanelerde, karakollarda tutulan sığınmacılar gerek bu bekleme sırasında gerekse sınırdışı edilirken çok

ağır ölçüde kötü muameleyle uğramakta, hatta bazen yaşamını yitirmektedir.

Ama daha da vahimi, Alman emperyalizminin politikacı ve ideologları giderek daha açık bir şekilde ‘gerekli durumlarda’ işkence yapılmasını, yani insanlara sistematik ve amaçlı olarak acı çektirerek zorla ifade imzalatılmadım savunmakla meşguldür. Bu tavır, Frankfurt Emniyet Müdürlüğü’nde uygulanan ve ürkütücü çapta geniş destek bulan resmi ve doğrudan işkence tehdidi ve somut hazırlıklardan, Federal Ordu yüksek okulundaki bir profesörün ‘teröre karşı mücadelede işkenceye başvurulmasını’ açıkça savunmasına kadar uzanmaktadır. İşkence uy-

gulamalarının fayda ve amaçları üzerine böyle açıkça 'düşünüyor' olması, Almanya'da ilerleyen faşistleştirme sürecinin bir başka boyutudur."

Bildirinin ilk bölümünde, Alman emperyalizminin bir işkence uzmanı haline gelişinin tarihi özetlenmiştir:

Nazi Alanya'sında Gestapo - dünya çapında karşı devrimin simgesi

Ardından, „Gizli Devlet Polisi“ üzerine bir vurguya yer verilmiştir:

„Alman Nazi Gestaposu ... işkence ve cinayet, ihbar ve jurnal sistemiyle tüm dünyada çok gelişmiş işkence tekniğini temsil ediyordu.“

1945 sonrasında Nazi kadrolarının yardımıyla devletin baskı organlarının inşası

Bildiride hem BKA [Bundeskriminalamt - Federal Polis] hem de federal Ordu'nun neredeyse tamamen Nazi kadrolarınca kurulduğu gösterilmiştir. Aynı şekilde, BND [Bundesnachrichtendienst - Federal İstihbarat Servisi], MAD (Askeri Gizliservis) ve VS'nin (Anayasa koruma örgütü) kurulmasında da Naziler başrol oynamıştı.

Alman Gestapo'sunun işkence uzmanları uluslararası ragbet görüyor

Bildiri, Nazi dönemindeki Alman işkence uzmanlarının uluslararası düzeyde etkin olduğunu, örneğin Klaus Barbie'nin Bolivya'daki faaliyetlerini vb. ortaya koymaktadır. Bu durumun aradan „bir kuşak geçtikten sonra“ da devam ettiği vurgulanmıştır. Bilimsel işkence araştırmaları. 1970'lerde işkencenin bilimsel bir tarzda mükemmelleştirilmesine hızla devam edilmişti. Bildiri bu olguyu kanıtlarıyla sergilemektedir.

2004'te Almanya'nın durumu

„Alman emperyalizmi işkenceyi yasal ve meşru hale getirmek için ideoloji alanında çeşitli girişimlerde bulunmakta, 'istisnalardan' ve 'olağanüstü hallerden' söz etmektedir.“ Bölümün devamında bu ifade olgularla desteklenmiştir. Daha sonraki dört bölümde ise Almanya'da şimdiden işkence ve kötü muamelenin uygulanmakta olduğu kanıtlanmaktadır.

- **Almanya'nın durumu I: Federal Ordu'da görünüşte işkence ve görünüşte idamlarla yürütülen eğitim**
- **Almanya'nın durumu II: Alman karakolları ve hapishanelerinde kötü muamele**
- **Almanya'nın durumu III: Alman sınırışı etme hapishanelerinde kitlesel ve sistematik olarak uygulanan kötü muamele ve işkence**
- **Almanya'nın durumu IV: Sığınmacının geldiği ülkede işkence yapılması "sınırdışı etmeye engel değil"**

İşkence - baskının ve karşı devrimin deposundaki bir silah

Bildiride şunlar vurgulanmaktadır:

„karşı devrimci baskının silah deposunda bulunan işkence temel olarak, keskinleşen sınıf ve özgürlük mücadelelerinin durumuna göre devreye sokulan üç işleve sahiptir:

Devrimci ve antiemperyalist mücadelelerin keskinleşmesi durumunda kitlesel işkence uygulamalarıyla yıldırma...

Zor kullanarak bilgi alma...

Kadroların direncini kırma ve kamuoyu önünde mücadeleden vazgeçtiklerini açıklamaya zorlama..."

Buna bağlı olarak, Iraklı tutsaklara uygulanan işkencelerin ABD emperyalizmi tarafından işlenmiş bir suç olduğu ortaya konmuştur.

„... dünyanın tüm demokratik ve devrimci güçleri bunları teşhir edip mücadele etmelidir.“ Alman emperyalizminin bu uygulamaları önemsiz ve zararsız gösterme çabalarına karşı şunlar vurgulanmaktadır:

İlan:

Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

„Alman emperyalizmi dünya halklarını uluslararası ölçüde sömürüp baskı altına alan ve bir hamlede dünya egemenliğini ele geçirmek üzere uzun vadeli olarak bir sıçrayışa hazırlanan, özellikle saldırgan bir emperyalist büyük güçtür... Bu nedenle, bir yandan askeri saldırganlığını dışarıya yöneltirken, bir yandan da içerde devlet aygıtını faşistleştirmeye devam etmekte, zaten çok kısıtlı olan demokratik hakları ortadan kaldırmakta, demokratik ve devrimci grup ve yapıları - bunlar henüz kuruluş aşamasında ve yaygın kitle desteğinden yoksun bulundukları halde- giderek daha fazla baskı altına almakta ve kriminalize etmektedir. İşkencenin yasallaştırılması da bu yöndeki diğer bir adımdır.“ Bildiride ayrıca şu konularda yazılar yer almaktadır:

Sınıf düşmanının işkencelerine direnmiş komünistler - bir örnek: Naziler tarafından katledilen KPD'li yoldaş Lilo Hermann;

„... İnsanların neden bu hapishanede intihar etmeyi düşündüğünü şimdi anlıyorum.“ Alice Mutoni'nin Eisenhüttenstadt'taki sınırdışı etme hapishanesinde kaleme aldığı rapor;

Bu adam neden bahsettiğini iyi biliyor: „... sonunda artık susmayıp konuşacaktı, hem de çok kısa bir sürede...“ (Frankfurt Emniyet Amiri Yardımcısı Daschner'in orijinal ses kaydı);

Alman emperyalizminin temsilcilerinden Daschner'in sözlerine yorumlar; „İki hayduttun dövüşmesi“ nasıl „gerçeğin doğmasına ebelik eder“ (Marx)

Bildiride ayrıca şu konular yer verilmiştir: Alman emperyalizminin temsilcileri neden yıllardan beri BM'in İşkence Karşısı Uzlaşma Ek Protokolü'nü imzalamaya yanaşmıyor? Devrimciler için davranış kuralları

3. Parti Kongresi hazırlıklarının bir parçası olarak -ve ROT FRONT 2'de yazdıklarımızla karşılaştırılmak üzere- Haziran Ayı Bildirisi'ni okurlarımıza tam metniyle sunarak tartışmaya açıyor, eleştiri ve desteklerini bekliyoruz

Alman intikamcılığına karşı mücadeleden vazgeçilemez!

Alman intikamcılığı nedir?

Alman emperyalizmiyle gerçekten mücadele etmek isteyenler onu iyi tanımalıdır. Alman intikamcılığının ne demek olduğunu ve Alman emperyalizmiyle bağlantısını kavrayabilmek, bizce hem bugünkü hem de uzun vadeli mücadelenin bir ön koşuludur. Çoktandır yeniden güçlenmiş ve özellikle saldırgan bir emperyalist büyük güç olan Alman emperyalizmi, kaybedilen iki dünya savaşı, Potsdam Anlaşması'nın geçersizleşmesi ve Doğu Avrupa, eski Sovyetler Birliği, Avusturya ve Alman emperyalizminin işgaline uğrayıp halkının partizan savaşıyla karşılık verdiği tüm ülkelere yönelik yayılmacı hırsları nedeniyle, dört bir tarafa yönelttiği yayılma çabaları için intikam propagandasından yararlanmaktadır. İntikam ideolojisi ve politikasının özellikle İkinci Dünya Savaşı'nda Alman emperyalizminin Nazi faşizmini yenilgiye uğratmış olan diğer emperyalist büyük güçlere karşı giderek sertleşmesi,

bundan on - on beş yıl öncesine kıyasla daha da belirgin bir olgu halindedir. İntikam ideolojisi bugün öncelikle ABD emperyalizmine karşı dünya çapında artarak sürdürülen mücadele için kullanılmaktadır.

Şu da var ki, intikam ideolojisi kesinlikle güya „geçmişe takılı kalmışların“ ya da egemen sınıf içindeki bir „sağcı kesimin“ işinden ibaret eğildir. Sadece Almanya'nın „Doğu'ya atılımı“ ya da sözüm ona „başlangıçtan beri Alman“ olan bölgeleri yeniden ele geçirme hevesi anlamına da gelmez. İntikamcı ideoloji Alman emperyalizminin özellikleri de dikkate alınarak ve Birinci Dünya Savaşı sonrasındaki tarihi gelişme bağlamında anlaşılmalıdır. baş düşmanımız olan Alman emperyalizmine karşı geniş kapsamlı bir mücadele için, bu olguyu güncel ve tarihi boyutlarıyla kavrayıp doğru bir şekilde değerlendirerek ona karşı

kesin ve isabetli komünist tavrı geliştirmek mutlaka gereklidir.

Birinci Dünya Savaşı'nın kaybedilmesi ve Versailles Antlaşması'ndan sonra Alman

intikamcılığı En az 100 yıldan beri aktif bir emperyalist büyük güç halinde var olan Alman emperyalizmi, Birinci Dünya Savaşı'ndaki yenilgiden bu yana intikam ideolojisini kullanmaktadır. Birinci Dünya Savaşı'ndaki yenilginin ardından öç alma propagandası, özellikle Versailles Antlaşması gündeme getirilerek ilk aşamada pek değişmeyen ve kendi içine kapalı gerici bir ideoloji halinde geliştirilmiştir: Alman intikamcılığının ideolojisi olarak. Fransızca „revancher“ (öç almak) sözcüğünden gelen intikam anlamındaki Revanche sloganı aslında 1871'deki Alman-Fransız Savaşı'nı kaybeden Fransız burjuvazisinin sloganı olmuştur. Daha sonra da Alman emperyalizminin fikir hırsızlarıncı benimsenip gerçek ekonomik temele dayanarak kitleleri öç almaya, hatta bir intikam savaşıma kışkırtmak amacıyla kullanıldı. Bu kışkırtmaların hedefi „Versailles dayatması“nı defetmek, savaş tazminatı ödememek ve Almanya'nın yeniden kendi ordusunu sınırsızca silahlandırabilmesiydi. Yitirilen sömürgeler, batıda özellikle Fransa'ya kaptırılan bölgeler (Alsace-Lorraine), doğuda ise daha önce ele geçirilip (1918'deki Brest-Litovsk Antlaşması'yla) yenilgiden sonra kaybedilen Sovyet ve Polonya toprakları yeniden fethedilmeliydi. Böylece, Avusturya ve Polonya ile Çekoslovakya'nın bazı kısımları da (Südetler bölgesi) dahil olmak üzere -güya- „aslen Alman olan tüm alanların birliği“ aynı devlet altında sağlanmış olacaktı. Ama her şeyden önce, intikam ateşinin körüklenmesi İngiltere, Fransa ve ABD karşısında uğranılan yenilginin „utancını“ Alman milliyetçiliğine dayanarak ortadan silmeye yarıyordu. O dönemde intikam ideolojisi ve Alman intikamcılığı, Alman emperyalizminin tüm ekonomisine yayılmış gerçek ve maddi temellere sahipti. Birinci Dünya Savaşı'ndan yenen çıkan bu genç ve çok saldırgan emperyalist haydut, eski bölgeleri ve yeni toprakları fethederek dünya egemenliği hedefine doğru ilerlemek için yaptığı hazırlıklar ve uygulamalar sırasında, bir yandan da geniş kitleleri planlı ve sistematik şekilde harekete geçirmek ya da en azından tarafsızlaştırmak zorunda olduğunu biliyordu.

Yoksa milyonlarca askerin katılacağı ve „yurt cephesinde“ de büyük bir üretkenlik gerektiren bu modern savaşta beklenmeyen, rahatsız edici, hatta devrimci gelişmelerle karşılaşabilirdi.

Almanya'nın tüm gerici güçlerini intikam temelinde birleştiren ittifak giderek güçlendi, sonunda Nazi faşizminin partisi NSDAP'nin önderliğinde başarıdan başarıya koşmaya başladı: Reichswehr'in [Alman Ordusu] yeniden kurulması, Mart 1938'de Avusturya'nın, aynı yılın sonbaharında da Çekoslovakya'nın bazı bölgelerinin yutulup Almanya'ya katılması, 1939'da Polonya'ya, 1940'ta Fransa'ya ve başka Avrupa ülkelerine saldırı ve işgal, 1941 'de ise Sovyetler Birliği'nde geniş alanların işgal edilmesi...

Intikam düşüncesinin bu kadar cazip olabilmesi, öncelikle Versailles Antlaşması'na ilişkin bir olgunun istismar edilmesinden kaynaklanıyordu: Bu antlaşma bazı doğru maddeler içermesinin (özellikle, Alman emperyalizminin Polonya ve Çekoslovakya'nın devlet egemenliğini kabule zorlanması ve Avusturya ulusunu yutmasının yasaklanması) yanı sıra, aynı zamanda zafer kazanmış olan emperyalist güçlerin yenik Alman emperyalizmine karşı gerçekten de haydutça bir dayatmasıydı. Böylece Alman emperyalizmi, Versailles Barış Antlaşması sayesinde hein Alman halkının büyük kısmını intikamcılık ve şovenizm ideolojileriyle zehirleyebilmek için olağanüstü demagojik imkânlarla kavuşmuş oluyor, hem de bu antlaşmanın getirdiği haydutça koşulların bedelini işçi sınıfının sırtına yüklemeye çalışıyor ve başarılı da oluyordu.

Intikam düşüncesi Almanya'yı yeniden inşaya yönelik, savunmacı bir kılığa bürünmüştü ve güya emperyalist zihniyetin „haksızlıklarına“ karşı çıkıyordu. Bu da, geniş kitleleri yeniden güçlenmekte olan Alman emperyalizminin bayrağı altında toplamayı kolaylaştıran bir özellikti.

Ancak, belli intikam hedeflerine varıldıktan sonra, Alman emperyalizminin sergilediği zihniyet de giderek artan bir hızla dünya egemenliğini elde etmeye ve sözüm ona tarihin getirmiş olduğu „dünya çapındaki Alman misyonunu“ gerçekleştirmeye yönelik saldırgan bir propaganda halini aldı. (Bu amaçla tarihsel olgular da çarpıtılarak „Alman ulusunun Kutsal Roma İmparatorluğu“, „Üçüncü Reich“ın oynayacağı rolü hazırlayan „Birinci Reich“ olarak gösterildi.)

İkinci Dünya Savaşı'ndaki yenilgiden -Potsdam Anlaşmasından- sonra Alman intikamcılığı

Bütün bir paket olarak Nazi ideolojisinin ayrılmaz parçasını ve dünya egemenliği çabalarının önemli bir maskesini oluşturan Alman intikamcılığı, İkinci Dünya Savaşı'nın kaybedilmesinden sonra Alman emperyalizminin tam teçhizatlı propaganda aygıtı ve kitle iletişim organları sayesinde müthiş bir canlanma yaşadı.

Bununla birlikte, Alman emperyalizminin yenilgisinden sonra, intikam düşüncesi ideolojisinin geliştirilmesi bakımından ortaya önemli bir değişiklik çıkmıştı: söz konusu yenilgi sadece rakip emperyalist büyük güçler karşısında alınmış değildi; her şeyden önce, sosyalist Sovyetler Birliği ve Alman emperyalizmi tarafından ezilen halkların ittifakı ile savaşta uğranılmış bir yenilgiydi.

Birinci Dünya Savaşı sonrasında temel olarak farklı bir şekilde, „Hitler karşıtı koalisyon“a dahil güçler (Almanya'nın emperyalist rakipleri olan ABD, İngiltere ve Fransa da bunların arasındaydı) bu kez yenik Almanya için her dürüst ve demokrat insanın uygun bulacağı, haklı gerekçelere dayandırılmış bir program getirmişti: Potsdam Anlaşması programı. Potsdam Anlaşması Almanya'nın devlet olarak birliğini öngörüyordu. Bu husus temel alınarak Nazizm'den arındırma, askersizleştirme, demokratikleştirme ve savaş zararlarının giderilmesi programı karara bağlandı. Naziler tarafından durmadan kışkırtılan Alman „azınlıkların“ yaşadığı geçmişte gasp edilmiş bölgelerde, Potsdam Anlaşması'nın kararları uyarınca düzenli şekilde nüfus mübadelesi yapıldı. Tarihi yayılcılık ve Alman emperyalizminin 1939'da Polonya'ya saldırısı dikkate alınarak, Almanya'nın doğu sınırı yeniden belirlendi. Böylece, Alman emperyalizminin devlet olarak sahip olduğu alan önemli ölçüde küçülmüş oluyordu.

Alman emperyalizmi kendi Nazi ideolojisinin bazı yönlerini geri plana çekerek, ideolojik çabalarını defalarca yoğunlaşmış bir şekilde ve keskin intikam çılgınlıklarıyla, öncelikle yenilgisinin baş nedeni olan „Bolşevizm“e karşı yöneltti. Batı Almanya halkı Nazi ideolojisinin bazı unsurlarıyla süreklilik oluşturacak şekilde, keskinleşmiş bir antikomünizm anlayışının etkisi altı-

na alındı. Alman intikam ideolojisi, fiili toprak kayıpları olgusundan hareketle sözüm ona „yeni doğu sınırının haksızlığı“, „sürgün“ yaftası vurulan mübadeleler, çok lafı edilen „Alman birliği“ ve savaş tazminatları üzerinde yoğunlaştı. Daha baştan güya „Almanya'ya karşı haksızlık“ sayılan Potsdam Anlaşması'yla mücadele edildi. Çeşitli boyutlara sahip olan ideolojik intikam propagandası, antibolşevizm üzerinde yoğunlaştırılarak, kısmen eski „düşmanlarla“, yani ABD, İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle birlikte sürdürüldü; ama bu yapılırken, intikam çılgınlıkları arasında, Alman emperyalizminin kendi özel konumu da unutulmadı.

İkinci Dünya Savaşı'ndaki yenilgi sonrasında, Alman emperyalizminin Batı Almanya'daki ekonomik gücü kırılmış değildi. Yeniden emperyalist bir büyük güç haline gelebilmenin maddi temeliydi bu durum. 1955'ten itibaren Federal Ordu'nun kurulmasına başlandı. Doğu Almanya'yı ele geçirmek amacıyla bu ülkenin ekonomik kaynaklarını emip kurutma politikası sistematik şekilde sürdürüldü. Doğu Almanya'nın polis devleti yapılarıyla donatılmış kötü bir kapitalizm karikatürü halinde yozlaşmış sözde sosyalist düzeni bu süreci daha da kolaylaştırdı. Böylece, uzun vadeli intikam programı başarıdan başarıya koşarak ilerliyordu.

Alman emperyalizminin başını kaldırmaması için meşru ve merkezi bir araç olan Potsdam Anlaşması'nın maddeleri Batı Almanya tarafından adım adım delinip parçalandı. 1990'da Doğu Almanya'nın yutulma süreci çerçevesinde varılan „İki Artı Dört Antlaşması“ ise, Almanya ile savaşı kazanmış güçler arasında Potsdam Anlaşması'yla ortaya konmuş olan Alman barış antlaşmasını reddetmenin son adımını oluşturdu.

Ama en önemlisi, psikolojik ve ideolojik bakımdan tayin edici bir adımın atılmış olmasıydı: Sosyalist devrime çoktan ihanet etmiş bulunan sosyal emperyalist Sovyetler Birliği -bir yandan iç zorluklara da sürüklenerek- Alman emperyalizminin sürüp giden saldırıları karşısında büyük ölçüde teslim olmuştu. Bu da Alman emperyalizmine -kendini Rusya karşısında „zafer“ kazanmış göstererek- „Alman birliği“ bayrağını göndere çekebilmesi için büyük bir güç sağlıyordu. Alman emperyalizmi eski Sovyetler Birliği'ni

küçük düşürmüştü bu şekilde. Ama yine de, bugünkü Rusya'nın hâlâ hatırı sayılır bir askeri güç olduğu unutulmamalıdır.

Alman emperyalizminin tarihinde hep olduğu gibi, emperyalist-intikamcı programın bazı noktalarının gerçekleşmiş olması, onun daha sakin, doygun veya zararsız hale geleceği demek değildir.

Tam tersine, her başarılı adım Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığının daha da güçlenmesi anlamına gelir ve eskiden olduğu gibi bugün de yeni hedef ve alanlar üzerinde yoğunlaşmasına yarar:

Alman emperyalizmi eski ve iyi bakımlı bir silahı olan Alman milliyetçiliği ve şovenizmine sıkı sıkıya sarılarak son yıllarda ve aylarda intikamcı propagandasını her bakımdan geliştirmiştir. Bundan sonra da, henüz gerçekleştirmediği „eski sınırlar“a ulaşma ve ötesine geçme hedeflerine doğru yorulmak bilmeden ve var gücüyle ilerlemeyi sürdürecektir! Ama İkinci Dünya Savaşı'ndaki yenilgiden sonra intikamcı propaganda ve politika bugün en çok, dünya egemenliği için çarpışan emperyalist büyük güçler arasındaki asıl büyük rakibi üzerinde yoğunlaşmıştır: ABD emperyalizmi.

En başta Almanya'yı bombalayıp işgal etmiş olan ABD emperyalizmi olmak üzere, Alman emperyalizminin 1945'te yaşadığı „yenilgi utançının“ intikamını alma programı, bugün İngiliz ve Fransız emperyalizminin yanısıra özellikle ABD emperyalizmini karşısına almaktadır.

Geniş kitleleri Alman emperyalizminin dünya egemenliği hedefine yöneltme aracı olarak intikam ideolojisi

SED ve DKP'li (ve günümüzde de PDS'li) modern revizyonistlerin 40 yıldan uzun bir süre boyunca „intikamcılık“ konusunda yürüttüğü gerici ve zarar verici propaganda hâlâ etkilerini göstermekte ve sürdürülmektedir. Olgularla apaçık çelişen iddialardır bunlar: Güya Alman intikamcılığı sadece CDU'ya özgüdür, güya Alman sermayesi iki ayrı kısımdan oluşur ve güya asıl saldırgan olan CDU'nun temsil ettiği sermayedir vb.

1950'ler ve 60'lardaki intikam propagandasının Batı Almanya'ya göç ettirilmiş 7 ilâ 10 milyon kişilik bir kitleyi temel alarak özellikle „Doğu Bölgeleri“ denilen alanları gündeme ge-

tirmiş olmasını bahane eden DKP ve SED, aslında çok daha kapsamlı olan, kesinlikle sadece Doğu'yla sınırlı kalmayan ve tabii Avusturya'yı ve dünyanın başka bölgelerini de programına almayı ihmal etmeyen Alman intikamcı ideolojisinin gerçek niteliğini gözlerden gizlemişti.

Ama revizyonist ve oportünist güçlerin bu bakırmından en önemli faaliyeti, Amerika karşıtlığını dünya egemenliği için üçüncü girişimini sürdüren Alman emperyalizminin intikam çılgınlıkları arasında merkezi bir yere oturtmak, hatta bu girişimi doğrudan veya dolaylı bir şekilde kısmen desteklemek olmuştur ve halen de olmaktadır.

Alman intikamcılığı geniş kitleleri yeni yayılmacı çabalara ve savaşlara kışkırtan bir ideoloji olarak tüm yönleri ve boyutlarıyla derinlemesine kavranmadıkça, Alman emperyalizmi ve militarizmine karşı mücadele eksik kalacak demektir. Alman intikamcılığının programı ve propagandası Almanya'da geniş kitlelere yönelmekte, onları Alman emperyalizminin hedefleri peşinde toplamaya çalışmaktadır.

İdeolojik düzeyde Alman intikamcılığı „Alman ideolojisi“nin ve Alman emperyalizminin asli ve ayrılmaz bir parçasıdır; Alman emperyalizmiyle gereğince mücadele edebilmek ve onu yenilgiye uğratabilmek için, antisemitizm ve çingene düşmanlığıyla birlikte, ırkçılık ve anti-komünizmle birlikte ve Alman milliyetçiliğinin büründüğü tüm kılıklarla birlikte Alman intikamcılık ideolojisi de öncelikle Alman işçi sınıfının çoğunluğunun kafalarından silinip yok edilmelidir.

Şüphesiz, Alman milliyetçiliği ideolojik bakımdan Alman intikamcılığının en önemli güç kaynağıdır ve birçok açıdan etkili olabilmesinin temelini oluşturur. Çünkü intikamcı savaş programı tümüyle sözüm ona „biz Almanlar'a yapılmış haksızlığa“ dayanan bir „biz duygusu“nu işlemektedir. Dolayısıyla Alman milliyetçiliğini Alman intikamcılığıyla bir tutmak yanlış olacaktır. Alman intikamcılığı sadece bir ideoloji midir?

Intikamcılık programı aynı zamanda Alman emperyalizmi politikasının bir parçasıdır, diplomasi ve politik manevralarla (örneğin 1970'lerde yapılan Doğu Antlaşmaları) sürdürülmektedir.

Ama Alman emperyalizmi programını tamamıyla intikamcılık boyutuna indirgemek de yanlış olacaktır. İdeoloji ve politika olarak intikamcılık, diğer emperyalist büyük güçler karşısında dünya egemenliğini elde etmeye yönelik Alman emperyalizmi programını kesinlikle tümüyle kapsıyor değildir.

Alman intikamcılığı Alman militarizmini temel alır ve onun sayesinde gerçekleştirilir, yani gerçek militarizm programına, savaş hazırlıklarına ve gerçek askeri müdahalelere (Yugoslavya, Afganistan) dayanmaktadır. Alman militarizminin temelinde ise Alman emperyalizminin özellikleri yatmaktadır: 1900 civarında, Emperyalizm döneminin başlarında „çok geç kalmış“ ya da bölüşülen etki alanlarından „çok az pay kapabilmiş“, yitirdiği iki dünya savaşının ardından tekrar kendi savaş örgütünü kurmuş, özellikle saldırgan bir emperyalist haydutun özellikleri.

Alman intikamcılık ideolojisi Alman emperyalizminin bir bileşeni olarak anlaşıldığında bile, daha derine inip Alman militarizmi ve asıl güç kaynağı olan Alman emperyalizmi ele alınmadıkça, bu kavrayış yüzeysel kalacaktır. Sonuç itibarıyla Alman intikamcılığı ve Alman militarizmi kapitalist sömürü düzenini sürdürmenin ve dünya egemenliği peşindeki Alman tekelci sermayesinin emperyalist azami kâr amacını garanti altına almanın veya gerçekleştirmenin araçları olarak ortaya çıkıp gelişmiştir ve gelişmeye de devam etmektedir. Alman intikamcılık programı ancak bu temelde tüm kapsamıyla ve fiilen gerçekleştirilmesinde görülen tüm biçimleri ve dönüşümleriyle kavranabilir: Alman emperyalistlerinin ne ölçüde açıkça intikamcılık kışkırtmalarını uygun bulduğu ve ne ölçüde önceleri üstü örtük -toplumsal ve insani yardım kılığındaki - intikam politikalarını tercih ederek açık intikamcılık girişimi için elverişli anı kolladığı ayırdedilmelidir. Bu açıdan, Alman emperyalizmi tarafından tehdit edilen ya da saldırıya uğramış halkların direnişi ve Almanya içindeki durum büyük önem taşımaktadır. Bir başka önemli olgu da, Alman emperyalizminin bir takım „skandallar“dan dem vurarak ve hizmetindeki kitle iletişim araçlarının yardımıyla „Yeter artık!“ havası yaratarak yeni bir intikamcı ham-

lede bulunduğu, bir orada bir burada iki adımleri, belki bazen de bir adım geri atıyor olduğudur.

Alman intikamcılığına karşı gerekli mücadele ve Alman emperyalizmini yok etme mücadelesi

Alman intikamcılığına karşı ideolojik ve politik mücadele gerçi Alman intikamcılığının asıl sahibi ve sürdürücüsü olan Alman emperyalizminden ayrı tutulamaz. Diğer ülkelerde Alman intikamcılığının tehdidi ve boyunduruğu altında bulunan emekçi kitlelerin demokratik hakları için gerekli mücadelenin bir parçasıdır. Almanya'da işçi sınıfı ve sömürülen emekçilerin bilincine yönelik bir mücadeledir. Savaş hazırlığına ve savaş kışkırtıcılığına karşı mücadelenin vazgeçilmez parçasıdır.

Ama yine de, Alman emperyalizmine karşı mücadelenin yalnızca bir parçasından ibarettir. Kapitalizme karşı sosyalist devrim mücadelesi olarak daha derine inen Alman emperyalizmine karşı mücadele, hâlâ -somut haydutluklara, özellikle Alman intikamcılığının ideoloji ve politikasına karşı mücadeleyi bir an bile ihmal etmeden- temel, asli ve daha üst düzeydeki görevi oluşturmaktadır.

Almanya'da işçilerin çoğunluğunu diğer emekçi kitlelerle ittifak halinde sosyalist devrim mücadelesine, Alman emperyalizminin devlet aygıtını güç kullanarak yıkma sürecinin hazırlık ve uygulamasına, kapitalizmin devrilmesi mücadelesine, sosyalist demokrasiye, proletarya diktatörlüğünün sosyalist devletini kurma çabasına ve komünizme kazanmak, inşa edilecek olan Komünist Partisi'nin de temel ideolojik ve politik görevidir. Bu bağlamda sloganımız:

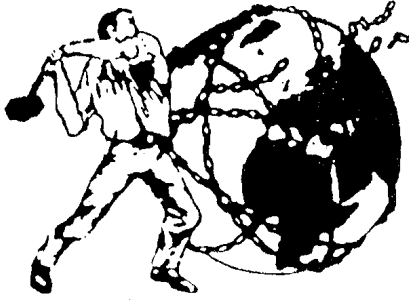
Alman emperyalizmine, militarizmine ve intikamcılığına ölüm!

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servizlerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 4/04

“Gegen die Strömung” - Almanya’da Devrimci Komünist Partisinin İnşası İçin Yayınorgani’na ait yayınlardan parça ve özetler Ekim -Aralık 2004

Yılda dört kez ingilizce, italyanca, hollandaca, rusça, ispanyolca ve *türkçe* olarak yayınlanmaktadır

Ekim bildirisinin konusu şuydu:

Opel’deki grev ve grev kırıcılığı üzerine:

İkili Ders

“Bochum’daki Opel fabrikası işçileri,kitle halinde işten çıkarılma tehlikesi karşısında 14.10.2004’ten 21.10.2004’e kadar grev yaptı. Bu grev sendika yönetiminin desteğiyle değil tersine ona rağmen başlatılmış ve uygulanmıştır. IG-Metall yönetimi ve Opel işçi temsilcileri, daha en başından itibaren işçilerin bağımsızca yürüttüğü grev eylemlerine karşı çıkmışlardı. Schartaulu politikacılarla birlikte Clement’ten Schröder’e uzanan zincire katılarak fabrikanın grev yüzünden tümüyle kapanacağı korkusunu yaymaya çalıştılar. Opel işçileri ise bunun yanı sıra kapitalistlerin tazminat isteme ve süresiz işten çıkartma tehditleriyle yürüttüğü yıldırma çabalarına da direnmeyi başardı. İşçi temsilciliği komisyonlarında işçi aristokrasisi tarafından girilen tüm bölme çabalarına rağmen grev yedi gün boyunca başarıyla sürdürüldü ve ancak 21.10. günü, işçi aristokrasisinin kapitalistlerle işbirliği halinde yaptığı müdahale ve demokratik olmayan bir oylama sonucunda kırılabilirdi. Apaçık birbirinin karşısına dikilmiş iki gerçeği görüyoruz burada: Bir yandan grev, bağımsızca mücadele veren işçilerin büyük gücünü ortaya koymuştur. Diğer yandan, kapitalistlerin hizmetindeki sendika yönetiminin ve bu yönetimin denetlediği aygıtların muazzam bir gevşetici, yatıştırıcı güce sahip olduğu da açıkça görülmüştür.”

Opel’in Avrupa’da toplam 12.000 işçi çıkaracağı ve bunun 3.500’ünün Bochum’dan olacağı duyulduktan sonra, Bochum’da yaklaşık 3.000 işçi Alman çalışma yasasına göre legal olmayam bir grev başlatmıştı.

Sendika ağaları, politikacılar ve işçi aristokrasisi greve karşı

“Daha ilk günden itibaren grevcilerin karşısına sendika yöneticileri, politikacılar ve işçi temsilciliği bürokratlarından oluşan yekpare bir cephe çıkmıştı. Bunların hepsi de aynı fikirdeydi: Ne olursa olsun, fa-

brikada çalışma devam etmeliydi.”

Grevci arkadaşlarımız ile dayanışma

“Dayanışma ... çok güçlü... Öncelikle yakın çevrenin desteği var... okul öğrencileri sınıf halinde ziyarete geliyorlar... Ama başka işyerlerinden ve branşlardan meslektaşlar da... Avrupa çapında kutlanan dayanışma gününde General Motors’tan 50.000 işçi protesto gösterileri yapıyor...”

Grevin kırılması

İşyeri güvenlik personelinin gözetimi altında yapılan ve işçilerin konuşma hakkına sahip olmadığı işçi toplantısında bir de oylama yapılmıştır:

“Oy pusulası berbat bir hileden ibaret. Üzerinde şu soru yazılı: ‘İşçi temsilciliği işyeri yönetimiyle görüşmeleri sürdürsün ve tekrar işbaşı yapılınsın mı?’... bir yandan görüşmeler yapılırken bir yandan da grev sürdürülsün diye bir seçenek yok.”

Bu durumda 6463 kişiden sadece 1759’u grev yönünde oy kullanmıştır.

Opel’de istihdamı sürdürme mücadelesi bitmiş değildir!

“Bochum’daki Opel fabrikası işçileri başka işyerlerindeki meslektaşlarına sendika yönetimi olmadan da grev yapmanın mümkün ve gerekli olduğunu göstermiştir. ... Ama bir başka gerçek de şudur: Sendikanın tepesindekiler ve Opel işçi temsilciliklerinde yer alan işçi aristokrasisi, bir kez daha işçilerin mücadelesini boğmayı başarmıştır. ...

Bütün bunlar, işi ortalığı yatıştırmak olanların tohumunu ektiği teslimiyet tehlikesine karşı mücadele ederek uzun soluklu bir bağımsız sınıf savaşı

için gerekli örgütlenmeyi geliştirecek ilerici güçleri ne büyük görevlerin beklediğini gösteriyor. “

Sendika yönetimi olmadan ve sendika yönetimine karşı mücadele edelim!

Bildiride ayrıca şu yazılar yer almaktadır: Hartz

İV'e karşı Nazi gösterileri * 3.10. günü Leipzig'de militan antifaşizm eylemleri: Asıl verilmesi gereken cevap * Kapitalizmi savunmak için ortaya atılan Alman şovenizmi palavraları

Kasım/Aralık 2004 bildirisinin konusu:

Bir Nazi İdeolojisi: “Yaşamaya layık olmayan yaşam”:

Ayrımcılıktan kitle katliamına

“Naziler’in, ‘yaşamaya layık olmayan’ yaşam olarak damgaladıkları insanlara karşı işlediği suçlar daha 1 Ocak 1933’ten itibaren başlamıştır. 14. 7.1933’te ırkçı ‘kısırlaştırma yasası’ çıkarıldı ve Naziler Ocak 1934’ten itibaren, başta özürlü insanlar olmak üzere kanlı ve kitlesel bir şekilde zorla kısırlaştırma uygulamalarına girişti. ‘Yaşamaya layık olmayan’ diye damgalanmış herkese karşı kitle katliamları ise Ekim 1939’da, Nazilerin Polonya’ya saldırmasından hemen sonra başladı ve güya zorla kısırlaştırmalar sırasında edinilen ‘deneyim’ ve ‘verilere’ dayandırıldı. Özürlü bebekler hastanelerde öldürüldü, özürlü yetişkinler de kitleler halinde SS tarafından vuruldu. Naziler’in uyguladığı kitle kıyımında yeni bir aşama da, Almanya ve Avusturya’da bu iş için özel olarak hazırlanmış imha merkezlerinde zehirli gaz kullanılmasıydı. Ocak 1940’tan Mayıs 1945’e kadar devam eden bu cinayetlere hastanelerde ve akıl hastanelerinde insanların aç bırakma, ilaç, elektroşoklar, vb. yollarla öldürülmesi eşlik ediyordu. Nazi Almanyası’nda Naziler’in kurbanı olmuş insanların sayısı 200.000 ile 270.000 arasındadır.

‘Yaşamaya layık olmayan yaşam’ şeklindeki Nazi ideolojisinin kaynakları hem Alman tarihinde, hem de -Platon’dan Luther’e ve Weimar Cumhuriyeti’ne kadar tüm Avrupa tarihinde görülmektedir. Bu bağlantılar kavranmadıkça, yani Naziler’in mevcut gerici fikirleri alıp uç noktalara vardığı ve Alman emperyalizminin devlet aygıtı sayesinde ‘pratiğe’ dönüştürdüğü anlaşılmadıkça, 1945’ten sonra Batı Almanya’da ya da Almanya’da kesintisiz sürmüş olan geleneğin çapını kavramak da çok güç veya imkânsızdır: ‘sanki hiçbir şey olmamış gibi’ havası! Nazi katilleri Batı Almanya’da beraat ettirilmiş ya da hiç yargılanmamış, hatta yeni ‘kariyerlere’ başlamıştır. Hayatta kalmış Nazizm kurbanları ise yeniden dışlanmış ve Batı Alman veya Alman emperyalizminin devleti biraz olsun duruma uygun, ciddiye alınır bir tazminat ödemeye bugüne dek yanaşmamıştır!

Kitle halinde zorla kısırlaştırmalar ve Naziler’in kitle katliamı

Bildirinin ilk büyük bölümünde Naziler tarafından işlenen kitlesel neonazi cinayetlerinin gelişimi ve aşamaları kısaca ele alınmaktadır.

- **1933 sonrasında devlet zoruyla uygulanan kısırlaştırmalar, aynı zamanda Nazi kitle katliamının bir provasıydı**

Bu başlık altında Naziler’in üç önemli yasası açıklanmıştır. Bunlardan “Kalıtsal Hastalıklı Çocukları Önleme Yasası” ve Naziler’in kurduğu “Kalıtsal Sağlık Mahkemeleri” özellikle merkezi bir role sahipti.

“Yarım veya iki milyon kadar insanın kısırlaştırılması planlanmıştı, hatta Nazi ideologu Fritz Lenz 12 milyon kişiden söz ediyordu.”

Alman hekimler zorla kısırlaştırmaların yardımcısı ve uygulayıcısıydı

“1933’ten 1945’e kadar Nazi Almanyası’nda, işgal edilen bölgelerde ve Avusturya, ‘Sudetenland’, Danzig ve ‘Memel bölgesi’nde [Doğu Prusya’nın bugün Litvanya’da bulunan küçük bir parçası] toplam 375.000 kadar ya da 400.000’in üzerinde insan kısırlaştırılmıştı...”

Bu uygulama sırasında ya da bunun sonucunda 5.000-6.000 kadar kadın ve 600 erkek öldü.

- **Naziler’in kitle katliamı Ekim 1939’da başlamıştır**

Bu başlık altında Naziler’in “yaşamaya layık olmayan” dedikleri insanları öldürüşünün aşamaları anlatılmaktadır:

Ekim 1939’dan itibaren bebekler, küçük çocuklar ve gençlere uygulanan kitle katliamı

"1962'de Frankfurt'ta görülen 'Neonazi Davası'nda bu şekilde öldürülenlerin sayısı en az 5.000 olarak tahmin edilmişti. Bazı başka tahminler ise 8.000'e kadar varmaktadır."

Ekim 1939'dan itibaren Naziler tarafından ateşli silahlarla uygulanan kitle katliamları

"Daha Ekim 1939'da 'Eimann' adlı SS birliği en az 3.500 özürlü ve hasta insanı öldürmüştü..."

Ocak 1940'tan itibaren cinayet merkezlerinde zehirli gaz kullanarak uygulanan kitle katliamları

"Naziler'in kusursuz işleyen kitle imha makinesi Ocak 1940'tan Ağustos 1941'e kadar özellikle Almanya ve Avusturya'da en az 80.000 veya 90.000'den fazla hasta ve özürlü insanı yok etmişti. Öldürülenlerin tahminen 4-5 bin kadarı Yahudi'ydi. Tahminlere göre Polonya ve SSCB'de 1945'e kadar öldürülen zihinsel özürlülerin sayısı da 10.000 - 20.000 arasındaydı ve aralarında birçok Yahudi, Sinti ve Roma bulunuyordu."

Mart 1941 - Mart 1943 arası uygulanan "özel muamele 14f13" - toplama kamplarındaki tutukluların zehirli gazla öldürülmesi

"Nazi örgütü 'T4' (ağır derecede hasta ve özürlü insanları imha etme planlarını hazırlayıp uygulanmasını sağlayan Nazi örgütlenmesi) ve SS ile işbirliği yapılarak, Mart 1941'den itibaren Dachau, Sachsenhausen, Buchenwald, Flossenbürg, Mauthausen, Neuengamme, Ravensbrück, Wewelsburg, Auschwitz ve Grofi-Rosen toplama kamplarındaki tutuklular arasından ağır derecede özürlü ve hastalar ile Yahudiler seçilip katliam merkezlerindeki gaz hücrelerine gönderildi ve gazlanarak öldürüldü. 1941'den sonra aynı uygulama diğer toplama kamplarına da yaygınlaştırıldı."

Haziran 1941'den Mayıs 1945'e kadar kitle katliamlarının aç bırakma, ilaç verme, hava enjeksiyonu ve elektroşok yollarıyla yaygınlaştırılıp artırılması

"Önemli savaş suçlarının çıkarıldığı Nürnberg Mahkemesi'nin Ekim 1946'daki karar metninde yer alan tahmine göre, Nazi Almanyası'nda ve Nazi işgalindeki ülkelerde Nazi 'neonazi' yöntemiyle katledilmiş toplam kurban sayısı 270.000'in üzerindedir. Bugünkü tahminler de 200.000'den çok insanın öldürüldüğü yönündedir."

1933'e kadar ayrımcılık ve baskılar

İkinci bölümde Nazi 'neonazi' cinayetlerini hazırlayıcı olgulara işaret edilmekte ve şu konular ele alınmaktadır:

• "Yaşamaya layık olmayan yaşam" şeklindeki Nazi ideolojisinin öncüleri ve dayanakları

"Yaşamaya layık olmayan yaşam' şeklindeki Nazi ideolojisi ve Nazi ırkçılığı dayanak noktalarını ve ideolojik öncülerin hem Almanya hem de Avrupa tarihinde bulmuştur. Naziler zaten varolan fikirleri geliştirip sistemleştirmiş, uç noktalara vardırmışlardır. Gerçekten 'yeni' bir şey bulmaları gerekmiyordu."

Bu olgu, diğer örneklerin yanısıra Platon, Luther ve Nietzsche'den alıntılarla gösterilmiştir.

• Weimar Cumhuriyeti döneminde ayrımcılık

Sözkonusu dönemde yüzbinlerce özürlü, çoğu devlete ait olan yurtlarda, insan onuruna yakışmayacak koşullarda yaşıyordu. Bildiride bu durum ayrıntılı olarak anlatılmıştır. 1945 sonrası Batı Almanya: "... sanki hiçbir şey olmamış gibi!"

Bildirinin üçüncü bölümünde beş konu ele alınmaktadır:

• Nazi katillerinin büyük kısmının 1949'dan sonra Batı Alman mahkemelerince serbest bırakılması

"Ekim 1946 Nürnberg Hekimler Davası'nda ve özellikle Sovyet işgal bölgesinde, ama aynı zamanda Batı Almanya'da 1947'ye kadar görülen birkaç davada Nazi katillere karşı hakkaniyete uygun hükümler verilmişse de, 1949'da Federal Alman Cumhuriyeti kurulduktan sonra Batı Almanya'da tek bir Nazi katili bile cinayet suçundan hüküm giymiş değildir."

Bunun ardından, bildiri bazı seçilmiş örneklerle yer vermektedir.

• Batı Almanya veya Alman devleti tarafından neredeyse hiç tazminat ödenmemiştir

"1945 sonrasında Nazi kısırlaştırma yasası kaldırılmadı. ... Federal Alman mahkemeleri tarafından 'Kalıtsal Sağlık Mahkemeleri'nin Nazi hedeflerinden bağımsız olarak hukuka uygun çalıştığına hükmedildi. ..."

Tazminat talepleri reddedilirken Nazi tarzı bir gerekçe ileri sürülmüştü: Tazminatlar kabul edilecek olsa, 1 milyar Mark'tan fazla para ödemek gerekecek ve bunun da yaklaşık yüzde 60'ı ruh hastalarına, eb-lehlere ve ağır derecede alkolik kişilere gidecekti."

Alman "insan genetiği" ve "nüfus bilimi" dallarının Naziler tarafından kurulması

"Nazizmm'in uyguladığı 'neonazi' katliamına katılmış olan Nazi ırkçıları, Nazi 'antropologları' ve Nazi 'nüfus bilimcileri' daha 1952 gibi erken bir tarihte 'Alman Nüfus Bilimi Derneği'ni ve 'Alman Antropoloji Derneği'ni kurdular."

BildirininbunuizleyensatırlarındaBatıAlmanya'daki Nazi ırkçılarının kariyerleri anlatılmıştır. 1945 sonrasında özürllülere yönelik ayrımcı uygulamalarda nasıl Nazi belgelerine başvurulduğu ve bu dönemde hâlâ nasıl bir atmosferin egemen olduğu ortaya konmaktadır.

• **"Yaşamaya layık olmayan yaşam" propagandası, ayrımcılık ve canice bir "gündelik yaşam"**

"1970'lerde Alman 'insan genetikçileri', 'kalıtsal hastalığı olan' ve 'asosyal' kişilerin çocuk yapmasını önleme işini örgütlemeye koyuldu. Tüm Federal Almanya'dakurulmuşbulunan'insangenetiğidanişma merkezleri'nin amacı buydu." Bu bağlamda yapılan işlem ve uygulamalar ayrıntılı olarak betimlenmiştir.

Batı Almanya'da özürllülere hedef alan faaliyetler zaten hep görülmektedir. Bildiri bunun bazı örneklerine yer vermiştir.

• **Günümüzde özürllü, hasta ve yaşlı insanlar açısından "Almanya'nın hali"ne bazı örnekler:**

"Konuyla ilgili örgütlerin verilerine göre, 2001'de yaşlı yurtlarında yaşayan insanların sayısı 400.000'in üstündeydi. Bunların yüzde 85'i yetersiz besleniyor, yüzde 36'sı yeterince sıvı alamıyor, yüzde 25'i ise gerekli bakım yapılmadığı için vücudunda açık yaralarla yaşamak zorunda kalıyordu. Bu nedenlerle her yıl 10.000 insan hayatını kaybetmektedir. 1,6 hasta ve özürllü insan sosyal yardımdan geçinmek zorundadır. Bildiride şu sonuca varılmıştır:

"Ağır derecede özürllü ve hasta olanlara yönelik ırkçı ve Alman milliyetçisi ayrımcılık, Almanya'da kökü çok derinlere uzanan bir geleneğe sahiptir. Nazi faşizmi sırasında 'kalıtsal açıdan sağlıklı' olmadığı için 'yaşamaya layık' sayılmayanlara, özellikle ağır özürllü ve ağır hasta kişilere uygulanan ırkçı kitle katliamları bu geleneğin doruk noktasını oluşturur. Bugün ağır özürllü ve ağır hasta kişiler açısından 'Almanya'nın hali' olarak karşımıza çıkan olgular gündelik yaşamdaki ayrımcılıktan başlayıp devletin uyguladığı ayrımcılığa, Nazi terörüne ve kısmen insanlık dışı yaşam koşulları ve muamelelere uzanmakta, ağır hastaların ve özürllü bebeklerin hastanelerde öldürülmesine kadar varmaktadır. Günümüzde Almanya'daki komünist

güçler hem Nazi kurbanlarının olabildiğince tazminat alması için mücadeleyi, hem de Nazi terörüne ve canice bir ideoloji olan 'yaşamaya layık olmayan yaşam' anlayışı ile bundan kaynaklanan canice uygulamanın her türlü biçimine karşı mücadeleyi var gücüyle sürdürmelidir!"

Bildiri biri uzun, diğeri kısa olmak üzere iki değişik şekilde yayımlanmıştır. Uzun bildiride ayrıca şu yazılar yer almaktadır: "Yaşamaya layık olmayan yaşam" şeklindeki Nazi ideolojisi üzerine * Özürllü Yahudiler'e yönelik kitle katliamı * Ölümegönderilen hasta ve özürllülerin başkaldırısı: "Bunu kanla ödeyeceksiniz!" * Polonya ve SSCB'de hasta ve özürllülere yönelik kitle katliamları * Nazi kitle katliamlarına karşı protestoların boyut ve etkileri tartışması üzerine * Nazi "neonazi" cinayetleri kurbanlarının toplam sayısını araştırma meselesi üzerine

• **1946 Nürnberg Hekimler Davası ve Nazi katillerine karşı 1947'ye kadar açılmış davalar**

Nazi "yaşamaya layık olmayan yaşam" ideolojisinin ve Nazi terörünün tetikleyicisi olarak Nazi örgütleri * Stalin döneminde sosyalist Sovyetler Birliği'nin sağlık sistemi üzerine.

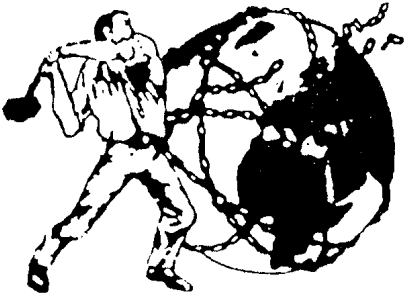
İlişki ve sipariş adresi

Buchladen Georgi Dimitroff
Speyerer Str. 23
D-60327 Frankfurt /M
Fax: +4969 730920

Açılık olduğumuz saatler:
Cuma 16:30 - 19:30
Cumartesi 10:00- 13:00

buchladen@gegendiestroemung.org
http://www.gegendiestroemung.org

(Dikkat, elektronik posta kullanırken dünya gizli servisleri küçümsemeyelim !)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 1/05

“Gegen die Strömung” - Almanya’da Devrimci Komünist Partisinin İnşası İçin Yayınorgani’na ait yayınlardan parça ve özetler - Ocak - Mart 2005

Yılda dört kez ingilizce, italyanca, hollandaca, rusça, ispanyolca ve türkçe olarak yayınlanmaktadır

Ocak bildirisinin konusu:

Modern revizyonizm temel tehlike olmaya devam etmektedir ve edecektir!

“Bugün akla gelebilecek neredeyse her şey çıkıyor karşımıza: FAU’nun bazı unsurları gibi kimi anarşist gruplar Stalin’i savunuyor (birdenbire ‘otonom’ komünistler beliriveriyor), ama proletarya diktatörlüğünü ve Komünist Partisi’ni reddedip sonra da Troçkist gruplarla ittifak kuruyorlar. MLPD gibi gruplar ise söylediklerinin komünist içeriğiyle tam ters orantılı şiddette, kulak tırmalayıcı bir gürültü çıkarıp sinir bozmakla kalmıyor, kabasaba ve milliyetçi bir üslupla (1949 öncesi Çin’de, mücadele yürüten yoksul emekçi kitleleri için kullanıldığı şeklinde kullanarak) ‘halk’ üzerine tezler ileri sürerek utanç verici bir şekilde ‘Alman halkı’nın en berbat alışkanlıklarının kuyruğuna takılıyor, karnavallarda görülen bir şaklabanlıkla ‘Hellav MLPD’ diye bağırımdan bile geri durmuyorlar. DKP ve ‘PDS Komünist Platformu’ gibi grupların yanısıra Doğu-KPD-‘Kızıl Bayrak’ grubu da birdenbire ‘revizyonizm’den bahsetmeye başlıyor ama sanki Kruşçov, Brejnev, Ulbricht ve Honecker’le hiç ilişkileri olmamış gibi kendi kendilerini kast etmiyorlar bu terimle.

Ve hepsi nasıl şu Alman devletine ve sınıf düşmanlarına karşı az çok ‘barışçıl yolu’ tutmuşsa, birbirlerine karşı da birdenbire pek ‘barışçıl’ oluvermiştir. ‘Yuvarlak masalar’da toplanmakta, ‘seçim ittifakları’ kuruvermekte ve ‘birlik’ yeminleri etmektedirler. Her şey böyle güzel bir barış havasına bürününce, aslında kendilerini ‘antirevizyonist’ sayan ‘Arbeiterbund’ veya KPD-‘Roter Morgen’ gibi daha birçok grup da şimdiye kadar revizyonizm hakkında söylenmiş şeyleri unutuyor, komünist bir program ve strateji olmaksızın ‘komünist birliği’ni kurmaya kalkışıyorlar.”

Bildirideki tezler aşağıda kısaltılmadan aktarılmıştır.

Modern revizyonizme karşı tezler

I. Modern revizyonizmin başlangıç evresi ve ilk biçimleri

• Marx ve Engels’ten beri komünist hareketin tarihi aynı zamanda oportünist akımlara karşı mücadelenin tarihidir.

Marx ve Engels zamanında Bakunin ve Proudhon’dan Lasalle ve Bernstein’a kadar anarşizm ve sağ oportünizme karşı mücadele edilmişti. Lenin ve Stalin döneminde ise ikinci Dünya Savaşı başlayıncaya dek Kautsky’den Troçki ve Bukharin’e kadar, kendine Marksist diyen döneçlerle mücadele edilmişti.

Modern revizyonizm olarak adlandırdığımız olgu bu akımlardan farklıdır, özellikle 1945 sonrasında bilimsel komünizmin temellerinde yapılan değişiklikleri kapsar.

• Kendine komünist diyen her güç veya kişi komünist değildir. Marx, Engels, Lenin ve Stalin’e dayandığını söyleyen güçler de muhtemelen bunu bir aldatmaca amacıyla yapmakta, bilimsel komünizmin temel noktalarında giriştikleri revizyonu saklamaya çalışmaktadır.

Bugünkü modern revizyonistlerin uzun bir geçmişi vardır. Temel düşünceleri II. Enternasyonal sırasında Bernstein ve Kautsky tarafından çarpıtılan Marx’a kadar uzanır bu tarih. Hitler Karşısı Koalisyon’un Nazi faşizmini altetmesinden sonra -özellikle Kautskycilik ve Troçkizm’in yeni bir çeşidi ve bir tür milliyetçilik olarak beliren Titoculuk’un güya Marx ve Lenin’den hareket ederek 1947/48’de ülkeyi Batılı emperyalist büyük güçlere peşkeş çekmenin yolunu hazırlamasıyla birlikte- modern revizyonizmin yeni çeşitlemeleri ortaya çıkmıştır. Titocu hareket, bir ülkede yönetimi ele almış bulunan bir Komünist Parti önderliğinin nitelik değiştirmesinin ilk örneğidir, işte bu noktadan itibaren modern revizyonizmin devlet iktidarından yararlanmaya başladığını görüyoruz.

• Tito revizyonizmi tarafından temsil edilen modern revizyonizm ideolojisi ve politikası 1945 sonrasında tüm döneçleri kendine çekmesinin yanısıra, yalpalayan unsurlar için de cazipti. Bu kararsız eğilimler emperyalizm ve proleter devrimi kuramının apaçık kurallarına rağmen, yeterince anlaşılamamış olan Hitler Karşısı Koalisyon döneminin etkisiyle 1945’ten sonra artık “sınıf mücadelesi”nin sona erdiği, emperyalist büyük güçlerle sosyalist Sovyetler Birliği’nin (ve halk demokrasilerinin) barış içinde bir arada yaşayarak insanlığı daha iyiye götürmek için “birlikte”

çalışacağı bir devrin başladığı gibisinden boş hayallere kapılmışlardı. Tito revizyonizminin uyguladığı politika (ülke içinde gerçek komünist güçler kanlı bir terörle baskı altına alınmıştı) "tarafsızlık", "ulusal bağımsızlık" gibi lafazanlıkların birer yalan olduğunu gösteriyordu, çünkü Titocu Yugoslav devleti hem ABD ve İngiliz emperyalistlerinin daha sonra da Alman emperyalizminin etki alanı haline gelmişti. Titocu atmosferin etkisi kendini başta Batı Avrupa olmak üzere diğer komünist partilerde de hissettiriyor, "özgün ulusal yol", "barışçıl yol" ve "dogmatizmle mücadele" gibi gevezelikler halinde boy gösteriyor, sözümona temel nitelikteki "yeni koşullar" bahanesinin ve Hitler Karşısı Koalisyon'un henüz bitmediği safsatasının ardına saklanıyordu. Burada çok kabaca değindiğimiz Kruşçov revizyonizminin bu erken tarihini tam olarak analiz etmek, günümüz komünist hareketinin özeştirel bir analiziyle revizyonist pozisyonların derinlerdeki tohum ve köklerini ortaya çıkarıp yok edebilmek bakımından son derece önemlidir. Böyle bir çalışmanın çıkış noktaları ise bir yandan SBKP (B) ve Kominform Bürosunun Tito revizyonizmine karşı tarihi mücadelesi, diğer yandan, ideolojik yön gösterici Stalin'in son iki teorik yazısı olan "**Marksizm ve Dilbilim Meseleleri**" ile "**SSCB'de Sosyalizmin Ekonomik Sorunları**" adlı metinlerdir.

- Almanya'da özellikle 1946'dan sonra SED bünyesinde ortaya çıkan "demokratik yoldan sosyalizm" teorisi ve proletarya diktatörlüğünün temel bir koşul olduğu hususunun kavranamamış oluşu modern revizyonizm teorisi ve pratiği için kapıları açmıştır. SED'nin (ve aynı zamanda Batı Almanya'daki KPD'nin) tam anlamıyla revizyonist bir parti haline gelmesi, 1956'daki SBKP XX. Kongresi'nin ardından Kruşçov revizyonizmine alabildiğine bağımlı olmasının yanısıra büyük ölçüde kendi tarihinden, kendi hatalarından ve temel anlayışlarının yanlışlığından da kaynaklanmaktadır.

II. Kruşçov revizyonizminden Brejnevci sosyal emperyalizme geçiş

1953'te Stalin'in ölümünden hemen sonra hem Tito'nun ideolojik yaklaşımlarının etkisi hem de ABD ve diğer emperyalist güçlerin baskısıyla SSCB ve SBKP'deki revizyonist eğilimlerin çoktandır mevzilenmiş bulunduğu ortaya çıktı. Bu güçler Stalin'i hedef alan "kişi putlaştırması"na karşı, "dogmatizm"e ve sözümona "halk kitlelerinin rolünü dikkate almama"ya karşı iyi hazırlanmış kampanyalar sahneledi, Tito revizyonizmini hızla yeniden canlandırdı, ilkesizlik ve demagojiye dayanan propaganda faaliyetleri sürdürdü. Böylece daha 1956'daki Parti Kongresi'nde Kruşçov iktidarını oluşturup sağlamlaştırmayı başardı ve "destalinizasyon", emperyalizmle işbirliği, "barışçıl yol" propagandası ve Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonundan oluşan revizyonist programını açıkça uygulayabildi.

Bu sürece -tıpkı Titoistler'in dünya komünist hareketin-

den kopuşunda olduğu gibi- bir entrika politikası, komünist güçlerin tutuklanması, dönemlere itibar iadesi, devlette yolsuzluklar ve rüşvet yoluyla devlet kaynaklarının dağıtılması ve böylece kapitalizmin restorasyonu vb. eşlik etti. Proletarya diktatörlüğünün iktidarı Kruşçov revizyonistleri tarafından bertaraf edildikten sonra, devletin uyguladığı "planlı ekonomi" artık Sovyet halkının, daha doğrusu emekçi çoğunluğun ihtiyaçlarına göre yönlendirilmişiyordu artık. Bunun yerine, başta dış ticaret, tarım ve sanayi olmak üzere, azami kâr ilkesini adım adım yerleştirme ve geliştirme yoluna gidildi.

- Ana hatlarıyla Stalin'in ölümünden sonra, ama özellikle 1956 ile 1964 arasındaki Kruşçov döneminde, kapitalizmin sözümona reformdan geçirilmiş "komünist kuramlar" adına yeniden kuruluşunun ilk ve tayin edici evresinde proletarya diktatörlüğü yukarıdan aşağıya bir süreçle ortadan kaldırılarak revizyonist kiliğin yoz bürokratik diktatörlüğü kuruldu. Devletin iktidar aygıtları, ordu ve ekonominin en yüksek komuta mevkileri hep bu kiliğin eline geçmiş, Komünist Partisi renk değiştirmişti.

1957 ve 1960 toplantılarında dünya komünist hareketinin sözümona "birliği"nin ilan edilmesi, aslında ilk açık itiraz, eleştiri ve teşhir çabalarına karşı Kruşçov revizyonizmini korumayı amaçlayan bir paravanadan ibaretti. Özellikle 1963'ten itibaren ("Polemik") Kruşçov'un izlediği yola karşı dünya komünist hareketinin içinden, PAA [Arnavutluk Emek Partisi] ve Çin KP tarafından yöneltilen eleştiriler, Kruşçov revizyonistlerinin sürdürdüğü komünist güçleri kuşatıp boğma girişimine vurulan ilk özgürlük darbeleri oldu.

- Dünya sahnesinde 1964'e kadarki dönemin başta gelen özelliği, dünya emperyalizmiyle giderek artan bir işbirliğine girilmiş olmasıdır: Kruşçov'un Kongo ve Cezayir'deki özgürlük savaşları karşısında emperyalistleri desteklemesi ve sosyalist Çin'e karşı Hint yönetiminin desteklenmesi, proleter enternasyonalizmine yönelik benzeri görülmemiş ihanetlerdi ve emperyalist bir anlayışın, Sovyetler Birliği'nin bir "büyük güç" olarak diğer emperyalistlerin kirli sömürü oyununa katılışının başlangıcını oluşturuyorlardı. Doğu Avrupa ülkeleriyle ve "Varşova Paktı"nda yer alan devletlerle olan ilişkiler de giderek "eşitsiz alışveriş"e dayanan klasik emperyalist ilkeye göre belirlenmekteydi.

III. Brejnev revizyonizminin gelişmesi, sosyal emperyalizm ve işlenen suçlar

- Baş dönük Kruşçov'un 1964'te Brejnev tarafından diplomatik yollarla devredışı bırakılması, modern revizyonizmin 1980'lere kadar süren parlak döneminin başlangıcı olmuştu. Çin KP, PAA ve dünyanın diğer komünist güçlerinin çok sert ve birçok bakımdan tamamen doğru eleştirilerine hedef olan ve giderek dünya kamuoyunun palyaçosu gibi görülüp itibar yitiren Kruşçov'un de-

vrilmesinden sonra, Brejnev ekibi Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı devletlerinin politikalarını yaklaşık yirmi yıl boyunca belirledi. Öncelikle kendi ülkesindeki halk kit-
lelerini aldatmak ve kendi konumunu sağlamlaştırmak için, Büyük Rus milliyetçiliği ve Rusya'nın büyük güç ideolojisi alabildiğine yeniden canlandırdı. Başka ülke-
rin güven içinde sömürülebilmesi amacıyla "yardım" adı altında, bazen silah da kullanarak müdahaleler yapıldı. Emperyalist büyük güçlerin oyununa katılan Sovyetler Birliği, giderek diğer emperyalist güçlerle rekabet etmeyi politikasının belirgin bir özelliği haline getirdi.

Brejnev döneminde Sovyetler Birliği'nin tüm iç ve dış politikası emperyalist ve karşı-devrimciydi; parti kisvesi-
ne bürünmüş yeni burjuvaziye daha da sağlamlaştırmak ve güçlendirmekten başka bir şeye hizmet etmiyordu.

- Güya Marx ve Engels'e dayanan, hatta Stalin'i "yok etme" girişimini Kruşçov'a kıyasla görünüşte yumuşatmış -ama aslında daha da incelterek sürdürmüş- olan Brejnev revizyonistleri tarafından işlenen suçların listesi oldukça uzundur.

En önemli olaylar şunlardı: Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'ne karşı yürütülen ve Çin sınırında provokasyonlara kadar varan karşı-devrimci politikalar, 1966'da Endonezya'da ve 1973'te Şili'de yaşanan kanlı olaylar karşısında alınan karşı-devrimci tavırlar, Batılı emperyalistlerle rekabetin bir sonucu olarak, diğer Varşova Paktı devletleriyle birlikte revizyo-
nist-kapitalist Çekoslovakya'nın işgali, Eritrea karşısında ve Angola'da sürdürülen emperyalist politikalar ve ABD emperyalizmiyle rekabet ederken Afganistan'a yapılan sosyalemperyalist saldırı.

- Kruşçov-Brejnev revizyonizminin karşı-devrimci ideolojisi karşısında alınan tavır, eskiden olduğu gibi şimdi de, gerçek komünist güçleri ayırt etmenin başlıca mihenk taşlarından biridir. Bizimle modern revizyonizm arasında hiçbir orta yol, hiçbir uzlaşma, hiçbir 'salt akademik' tartışma, hiçbir barışma olamaz.

Modern revizyonizm bilimsel komünizme karşıdır, dünya emperyalizminin çıkarlarına hizmet eder, kapitalist ve gerici ideolojinin bir çeşitlemesidir. Devlet kurumları tarafından hazırlanmış sayısız revizyonist ders kitabı ve diğer metinlerle teorik bir hesaplama mutlaka gereklidir ve bu da modern revizyonizmin işlediği suçları unutmamak için en önemli nedenlerden biridir.

IV. Sosyalemperyalist revizyonizmin iflası

- 1989'a gelene kadar Batılı emperyalistler Sovyetler Birliği'nin sosyalemperyalizmiyle girdikleri rekabette kayda değer başarılar elde etmişti. Bu her şeyden önce SSCB'nin Afganistan'a yönelik sosyalemperyalist işgalinin, devasa dış krediler ve doğrudan yatırım ya da sermaye ihracı yoluyla SSCB'ye giderek nüfuz edilmesinin, çıplak

ve vahşi kapitalist gerçeklikle gittikçe yararsız ve gereksiz hale gelen revizyonist kılıf arasında artan çelişkilerin bir sonucuydu. Yani 1989'da çökmüş olan, sosyalizm değildi: Gorbaçov sonrasında son revizyonist döküntüler ortadan kalkmıştı.

V. Revizyonizm ve Çin, Arnavutluk, Kore, Vietnam ve Küba'daki etkileri

- Enver Hoca'nın önderliğindeki PAA ve Mao Tse-tung'un önderliğindeki Çin KP, 1970'lerin ortalarına kadar Brejnev yönetiminin ve onun yordakçılarının sosyalemperyalizmini teşhir etme ve modern revizyonizmin ideoloji ve teorisini eleştirme işine öncülük etmişlerdi.

Doğru bir hedefe yönelmiş olmakla birlikte, bu eleştirinin kendisi de revizyonizme verilmiş, çeşitli derecelerde sağlıksız tavizler içermektedir. 1970'lerin ortasında Mao Tse-tung'un ölümünden sonra sosyalist Çin Halk Cumhuriyeti'nin, daha sonra da sosyalist Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin nitelik değiştirmesi, dünya komünist hareketi için 1956'daki devasa yenilgiden sonra yeni bir dramatik yenilgi anlamı taşıyordu. Bu gelişmeler hem tüm çeşitlemelriyle revizyonizmin ne büyük bir tehlike oluşturduğunu, hem de deneyimden kaynaklanan ve deneyimin binlerce kez doğrulamış olduğu bilimsel komünizm ilkelerinin her ülkede teori ve pratiğin temel dayanağı olması gerektiğini göstermişti.

- Bugün de hâlâ kendine sosyalist diyen ama parti çizgisinde revizyonizmin, ülke olarak da kapitalizm ve burjuva diktatörlüğünün tüm belirtilerine sahip olan devletler bulunmaktadır: Çin HC, Kore HC, Vietnam HC ve Küba kapılarını çoktan dünya emperyalizmine haraç mezat açmıştır; "proletarya diktatörlüğü" adı altında sürdürülen polis diktatörlüğü, emperyalist yatırımcıların ve ülke içindeki giderek daha az kendini saklama gereği duyan kapitalist sömürü yapılarının güvenliğini sağlamakla meşguldür. Almanya ya da diğer ülkelerdeki şu veya bu revizyonist örgütün geriye kalmış bu revizyonist devletleri öncü sayması da, her şeyden önce Brejnev revizyonizminin bir mirasıdır ve Alman KP ve onun devamı olan örgütlerin yaptığı gibi, hemen her zaman Brejnev revizyonizminin suçlarını maruz gösterme çabasıyla el ele yürür.

Bugün Mao'yu ve Enver Hoca'yı yere göğe sığdıramayanlar, çoğunlukla Almanya'daki sağ oportünist ve reformist küçük gruplarda yer almaktadır. Bu grupların asıl özelliği, Mao Tse-tung'a ve Enver Hoca'ya dayanmaları değil (biz, Lenin'in Rosa Luxemburg'u eleştirmesini örnek alarak Mao'nun ve Enver Hoca'nın komünist tavırlarını savunuyor, ama hatalarını eleştirmekten de geri durmuyoruz), giderek artan bir şekilde Alman emperyalizmine ve Alman milliyetçiliğine yanaşmaları, karşı-devrimci sendika bürokrasisine yaltaklanmaları, korkunç bir legalizm ve iğrenç bir pasifizm içinde olmalarıdır.

VI. Modern revizyonizmin her biçimine karşı mücadeleyi sürdürüelim!

- Bilimsel komünizmi esas alan güçler, modern revizyonizmin tarihi, ideolojisi, teorisi ve politikası üzerine şimdiye kadar yapılmış çalışmalara dayanarak, komünist partisi inşa sürecinde, maddi kaynakları emperyalizmde

yatan modern revizyonizme karşı mücadeleyi her alanda sistematik olarak sürdürmelidir. Bu çaba sömürü, baskı ve gericiliğe karşı haklı bir mücadele veren işçi sınıfı ve ilerici güçler arasına karışmış her türlü reaksiyoner burjuva ideolojisiyle savaşıırken, öncelikli bir görev oluşturmaktadır. Modern revizyonizm komünist parti inşa sürecinde en büyük tehlike olarak kalacaktır - kendi saflarımızda da!

Şubat bildirisi tümüyle tezlerden oluşmaktadır ve bu nedenle, kısaltılmadan basılmıştır. Bildirinin konusu şudur:

Dresden bombardımanının 60. yılı: Nazizm ve milliyetçiliğe karşı doğru tavrın bir mihenk taşı!

Nazi kalesi Dresden'in neden yıkılması gerektiği üzerine!

12.2.2005 günü Münih'te toplanan Nato Güvenlik Konferansı'na ve 12./13.2.2005 günlerinde Dresden'deki Nazi yürüyüşüne karşı yapılan iki gösteri, kesinlikle birbirinden kopuk eylemler değildir. Her iki durumda da mesele, her şeyden önce Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığına karşı çıkmak, teşhir ve mücadele etmektir. Günümüzde Alman emperyalizminin hem diğer büyük emperyalist güçlerle rekabet ve ittifak içinde savaflara katılması hem de bağımsız olarak kendi savaş hazırlıklarını yapmasına, artan bir şekilde Nazi faşizmi tarihinin çarpıtılması eşlik etmektedir. Intikamcılığın tanınmış ideologları tarafından on yıllardır işlenmekte olan tezleri ortaya saçanlar ise, her zamanki gibi, NPĐ'deki kendini gizlemeyen Naziler'dir. Bu bağlamda özellikle öne çıkan bir yalan, Dresden'in sözümona "haksız yere" bombalanmış olduğudur. Dolayısıyla, bu uyduruk iddiayı olabildiğince kapsamlı bir şekilde ve öncelikle argümantasyon yoluyla çöktürmeyi acil bir gereklilik olarak görüyoruz.

1. Hitler Karşıtı Koalisyon'da yer alan devletlerin Nazi Almanyası'na karşı savaşını bir savaş suçu olarak mahkum etmek için Dresden bombardımanının baş konu yapılmış olması, tesadüf eseri değildir. Bilakis bu çok önemli ve karmaşık sorular içeren bir meseledir.

Hem Alman emperyalizmi, Nazi faşizmi ve İkinci Dünya Savaşı'nın seyri hem de Hitler Karşıtı Koalisyon'un özellik ve sorunları hakkında tam bir görüş açıklığına varmış olmak, Alman emperyalizminin saldırganca yürüttüğü yalan kampanyaları karşısında caymak ve teslim olmak yerine mücadele edebilmenin önkoşuludur. Karmaşık meseleleri hatalı bir şekilde basite indirmek ya da basit meseleleri boşuna karmaşıktırmaktan kaçınmak da ancak bu sayede mümkün olacaktır.

Tayin edici öneme sahip soru kümeleri (Dresden'in bombalanması, genel olarak Müttefikler'in Nazi

Almanyası'na karşı hava savaşı ve Hitler Karşıtı Koalisyon'da yer alan devletlerin Nazizm'i ortadan kaldırabilmek için Almanyayı işgal etmeyi hedeflemiş olması) karşısında iyi temellendirilmiş bir tavır alabilmek için, önce soruların kendi ortaya çıkma ve gelişme tarihine ışık tutmak gerekir. Bu sorular Almanyaya yönelik hava saldırılarının başlamasıyla birlikte, özellikle de savaşın son yılları ve son aylarında Goebbels tarafından Nazi propagandasının merkezi yapılmıştı. Amaç bellidir: Artık Nazi ideolojisine ve "Almanya'nın zaferi"ne inanmayanları da Nazi devletine ve Nazi silahlı kuvvetlerine bağlamak.

2. Goebbels'in propaganda makinesinin iyi işlediği ve özellikle "normal" Almanlar -yani Nazi aygıtında önemli bir işlevi bulunmayanlar- arasında da başarı kazanmış olduğu en çarpıcı biçimde savaşın son haftaları ve son günlerinde kendini belli etmişti. Dünya tarihinde benzeri görülmemiş boyutlardaki bir gerici kışkırtma, dik kafalılık ve karaktersizlik sonucu, **Alman halkının çoğunluğu savaşı kendi çabasıyla sona erdirip Nazi yönetimini devirmeyi başaramadı.**

3. Savaş sonrasında, daha 1945'ten itibaren, "Dresden'in bombalanması" konusu ciddi bir kesintiye uğramadan ve hiç ihmal edilmeden beslenip büyütüldü. Bu konuyu işleyen yazı ve kitaplar incelendiğinde, çok az istisna dışında hepsinin de hem Goebbels'in başlattığı Dresden bombardımanına ve bu olayın bağlamına ilişkin gelenekselleşmiş yalanlardan yola çıktığı, hem de "barbarlık" olarak nitelendirdikleri Müttefikler'in hava savaşına karşı doğrudan saldırıya geçtiği görülür. Temel amaç şudur: "Ama aynısını onlar da yaptı" şeklindeki ideolojiyi kullanarak, Hitler Karşıtı Koalisyon'un yürütmüş olduğu kurtarıcı savaşın bütün olarak meşruiyetini sorgulamak. Böylece, Nazi ordusunun işlediği savaş suçları ve cinayetler, savaşın son aylarında bile savunulup haklı gösterilmektedir. Almanya güya bir Müttefik "saldırısının "kurbanı" olmuştur.

Alman halkının çoğunluğunun Nazi propagandasına uyarak kelimenin gerçek anlamıyla savaşın son anına kadar "dayanması" dünya tarihine geçmiş bir ayıpken, bu olguyu makyajlayıp güzel gösterilmeye, hatta meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Dolayısıyla, uluslararası düzeyde faaliyet gösteren Naziler'in bugünkü en önemli "tarihçi"si D. Irving'in 1960'lar ve 70'lerde Alman pazarına Dresden bombardımanı ve hava savaşıyla ilgili tam üç kitap sürmüş olması ve "Auschvitz yalanı"ndan bahsetmeye başlamadan önce Dresden bombardımanını "savaş suçu" olarak damgalaması da rastlantı değildir. Önce Auschwitz hakkında susup mümkün olduğunca Dresden'i ağzına dolamak ve ancak daha sonra açıkça ve doğrudan Nazi tavırları almak, D. Irving'in taktiği idi.

4. Neden bugün bazı gençler, birçok başka konuda burjuva medyasına karşı eleştirel bir tutum içinde oldukları halde, "Dresden" meselesinde burjuva basının ve diğer burjuva medyasının etkisi altında kalmaktadır?

Bu soruya serinkanlı, ikna edici bir açıklama ve gerekçelendirme getirmek için, şu temel kavrayıştan hareket etmek gerekir: Saldırıya uğrayan, yağmalanan ve köleleştirilen ya da bu tehlikeyle karşı karşıya bulunan ülkelerin halkları direnmek, bir savunma savaşı vermek hakkına sahiptir. Haklı ve hatta doğru bir savaştır bu.

Ama şimdilik yapmış olduğumuz, görece basit ve ikincisini kavrayabilmek için gerekli ilk adımı atmış olmaktır sadece: Açıkça bellidir ki, Nazi ordusunu Almanya'ya geri püskürtmek ve böylece savunulan ülkeyi Nazi katillerden kurtarmak yeterli değildi. Neden yetersiz, hatta saçma olurdu böyle bir şey? Yanıt zor değil: Çünkü o zaman Naziler ve Nazi ordusu Almanya'da yeniden toparlanıp savaşı vargüçleriyle sürdürebilecekti. Hitler Karşısı Koalisyon'un geniş kapsamlı savaş hedefleri koymasının nedeni buydu. Savaşı gerçekten bitirmek, ancak Nazi devleti'nin ve özellikle Nazi ordusunun yok edilmesinden sonra **Almanya'nın kayıtsız şartsız teslim olmasıyla** mümkündü. Hitler Karşısı Koalisyon'da yer alan devletlerin Alman sınırlarını geçerek Almanya'yı işgal etmek zorunda oluşunun tek değilse bile asıl önemli nedeni buydu. Böyle olunca, Müttefik ordularının "Alman toprağı'nda savaşıması sorunu çıkıyordu ortaya. Dolayısıyla, Naziler de büyük bir olanak elde etmekteydi: Halkı nazi Almanyası'na bağlayabilecek, başka halklara karşı yürüttükleri saldırgan savaşa yeni bir kılıf uydurarak Hitler Karşısı Koalisyon'un saldırısı karşısında sözümona "haklı" bir "savunma savaşı" gibi gösterebileceklerdi.

5. Eğer Stalin'in savaş yeni başladığı sırada ummuş olduğu gibi, Almanya'da işçi sınıfının devrimci geleneklerinden destek alan Nazi karşıtı güçler bir ayaklanmaya gitmiş olsaydı, -partizanların ve Müttefik ordularının

Naziler'e indirdiği ağır darbelerin de yardımıyla- bu gelişmelerden kaçınmak mümkün olacaktı (bkz.: Stalin, Toplu Eserler Cilt 14, s. 255-256). Ama böyle bir ayaklanmanın hesaba katılamayacağı giderek iyice anlaşıldı (hatta o çok sözü edilen "sıradan Alman erleri"nin büyük kısmının da Nazi ideolojisine iyice bulanmış olduğu ve savaş tutsağıyken bile Nazi katillere karşı mücadeleye yanaşmadığı görüldü). Bu durumda, savaşı bitirmenin, Avrupa'yı ve Almanya'yı Nazi faşizminden kurtarmanın yolu olarak bir tek gerçekçi hedef ve perspektif kalıyordu geriye: **Hitler Karşısı Koalisyon'daki devletlerin düzenli orduları tarafından Almanya'nın tamamen işgal edilmesi** ve böylece Nazi Almanyası'nın tümüyle teslim olmasının sağlanması.

6. Ancak Nazi Almanyası'nı tamamen işgal etmenin haklı bir hedef olduğunu görebilen biri, **tüm büyük Alman kentlerine ve bölgesel merkezlere yönelmiş sistematik bombardımanların** pek çok **haklı** nedene dayandığını ve ABD ve İngiltere hava kuvvetleri tarafından sürdürülen savaşın önemli bir parçasını oluşturduğunu kavrayıp kabul etme şansına sahiptir.

Askeri hususlar ne kadar önem taşısa da, böyle bir hava savaşının nedenleri kesinlikle sadece "salt askeri" değerlendirmelerden çıkarsanamaz. Büyük ağırlığa sahip nedenlerden biri de, Alman halkının çoğunluğunu Naziler'in megalomanik yalancılar olduğuna "ikna etme" gerekliliği idi.

7. Büyük şehirlerin bombalanması o sırada henüz yeni bir savaş şekliydi ve ilk kez Guernica, Rotterdam, Varşova, Coventry vb. yerlerin bombalanmasıyla Naziler tarafından başlatılmıştı. Nazi önderiği bu bombardımanların ardından böbürlene böbürlene "Alman kentlerine tek bir bomba bile düşmeyeceğini" ilan etmişti. Gücünün zirvesindeki Naziler "yenilmez" olduklarını sanıyorlardı.

Hitler Karşısı Koalisyon'un savaş hedeflerinden biri de, düşen her bombayla Alman Hava Kuvvetleri'nin "**yenilmez**" olduğu **mitini** ve Nazi önderlerinin "yanılmaz" olduğu iddiasını inkâr edilemeyecek şekilde yıkmak, böylece Alman halkının çoğunluğunu, onları koruyacağına söz verip bunu açıkça tutamamış bir yönetimden koparmaktı. Büyük Alman şehirlerine yönelik bombardımanların tam da bu bakımdan etkili ve çok başarılı olduğu, doğrudan doğruya Nazi yanlılarını bile demoralize ettiği, bizzat Naziler'in kendi iç raporlarından bellidir. Hamburg'un 1943'te bombalanmasından sonra SS "Güvenlik Birimi" [Sicherheitsdienst - SD] şöyle yazmıştı:

... büyük kentlerin art arda yerlebir edilmesi tüm yurttaşlar için bir çeşit kâbus halini almıştır ve güvensizlik ve çıkişsızlık hislerinin güçlenmesinde çok büyük vbir rol oynamaktadır.

(29.7.43 tarihli SD raporu, Borberach, Münih 1968 "Meldungen aus dem Reich"; alıntı yapılan kaynak: Götz Berganer, Dresden im Luftkrieg, Köln 1977, s. 100)

Bu durum özellikle "Guernica'da işlenen suç", "toplama ve imha kamplarının" ahlaki sorumluluğu gibi kavramlar karşısında tamamen duyarsız kalan bir çoğunluk için geçerliydi. "Güçlü olan haklıdır" felsefesiyle eğitilmiş ve buna körçesine inanmış olan sözkonusu çoğunluğun, sırf Naziler tarafından haksız bir savaşın başlatıldığını anladığı için Nazi önderliğinden kopması beklene- mezdi. Böyle bir kopuş ancak Hitler ve adamlarının savaşı kazanamayacağı, "daha güçlü olan"ın ötekiler, yani Müttefik orduları olduğu ortaya çıkınca mümkün olacaktı. Gerçek böyleydi, Alman halkının çoğunluğunun bilinç düzeyi buydu işte.

8. Anlaşılması gereken çok önemli bir nokta da, bu belirtilen düşüncelerin aslında hava savaşı için başlıca nedeni, hatta ağırlıklı nedenleri bile oluşturmadığıdır. **Naziler'in "büyük kentleri kalelere dönüştürme" taktiğine karşı önlemler geliştirmek, birçok bakımdan açıkça askeri bir gerekliliktir.** Nazi imha makinesini yok etmek ve Almanya'yı olabildiğince az kayba uğratarak işgal edebilmek için ikmal olanakları ve altyapının yanısıra sanayii de yıkmak ve şehirlerin boşaltılmasını sağlamak gerekiyordu.

9. Bu açıdan, büyük kentlerin lojistik ve askeri birer merkez olarak çoktandır savaş alanının bir parçası haline gelmiş olduğunu Alman halkına tekrar tekrar anlatmak üzere Hitler Karşıtı Koalisyon'a dahil devlet ve orduların ne kadar çok ve zahmetli çabalar harcadığını takdirle belirtmek gerekir. Alman halkının büyük şehirleri terketmesi gerektiği bıkıp usanmadan defalarca açıklanmıştı. Ve bu insanlar Hitler'e başkaldıramayacak kadar korkak olsalar bile, hiç değilse çocukları, yaşlıları ve hastaları askeri savaş alanı olarak ilan edilmiş bulunan büyük kentlerden uzaklaştırmalı, bu tahliye işini kendileri üstlenmeli ya da - Berlin'de olduğu gibi- Nazi devletine karşı gerçekleştirmeliydiler. Braunschweig'da das Antifaschistische Plenum ve Jugend-Antifa-Aktion (JAA) tarafından Dresden bombardımanının 50. yılında Müttefik hava kuvvetlerini savunmak üzere yayımlanan 1 Eylül 1943 tarihli ve "**Alman Sanayi Bölgelerindeki Sivil Halka**" başlıklı bir İngiliz bildirisinde şöyle denilmektedir:

"10 Mayıs 1942'de Başbakan Churchill, Alman savaş makinesinin silah fabrikalarını barındıran tüm Alman şehirlerini açıkça savaş alanı ilan etmiş ve sivil Alman halkını bu şehirleri terketmeye çağırmıştır. Alman yönetimi ise bir yıldan uzun süredir suç işleyerek, halkın bu tür bölgelerden boşaltılması için yeterli önlem almayı ihmal etmiştir. Kayıtsız şartsız teslim olma gerçekleşmediği sürece, tüm Alman sanayi kentleri birer savaş alanı oluşturacaktır. Bu alanlarda bulunan herhangi bir sivil, tıpkı sivil

olduğu halde savaş alanına girmiş biri gibi, haliyle kendi hayatını tehlikeye atmaktadır...

Bu uyarıyı dikkate almayan, sonuçlarına katlanmak zorundadır."

23 Haziran 1943 tarihli benzer bir bildiride de şu ifadeye yer verilmiştir:

"Bu bölge bir savaş alanıdır. Kadınlar ve çocukların ise savaş alanında bir işi olmadığı açıktır."

(Alıntı yapılan kaynak: G. Bergander, Dresden im Lufk.ieg, Köln 1977, s. 403)

Milyonlarca bildirinin yanısıra Moskova Radyosu ve BBC tarafından her gün Almanca olarak yapılan yayınlarla da (ki BBC birçok kez bombardıman saatini de tamı tamına önceden bidirmiştir) Nazi Almanyası'na karşı saldırıların kayıtsız şartsız teslim olunmasını sağlamayı ve Nazi iktidarını yıkmayı amaçladığı açıkça belirtilmişti.

10. **Müttefikler'in yürüttüğü hava savaşının** ve bunun bir parçası olarak Dresden'in bombalanmasının sonuçları nelerdi?

a) "Sovyetler Birliği ve İngiltere'nin yıkılmasından dem vuran Alman palavracılığı yerini "Almanya parçalanıyor" şeklindeki Nazi yakınmacılığına bıraktı.

b) Sürüp giden hava savaşı sayesinde, savaşın kaybedildiği ve Müttefiklerin daha güçlü olduğu bir kısım Nazi yanlısı tarafından da anlaşılmış oldu.

c) Alman uçakları ve silahlı kuvvetleri cephede savaşmak yerine bombalanan büyük kentlerde bulunmak zorunda kalıyordu.

d) Sanayi ve sanayide çalışanların yaşam alanları büyük ölçüde yıkıldı, ikmal malzemeleri ve ikmal yollarının yanısıra Nazi yönetim merkezleri de büyük ölçüde yok edildi.

11. Bu değerlendirmelerden hareketle, artık Dresden bombardımanına karşı 1945'ten beri kesintisizce ve hep aynı düşük seviyede tekrar tekrar öne sürülen "argümanlar" üzerinde durabiliriz. Önemsiz sayılmaması gereken bir husus da, bir takım pek özel "Dresden nedenleri"nden bahsedenlerin hiçbirinin kesinlikle sadece Dresden bombardımanına karşı çıkıp bunun yerine Berlin ya da Hamburg'un daha esaslı bir yıkıma uğratılması gerektiğini savunmakta olmadığıdır! Belki böyle bir tavır soyut olarak düşünülebilir ama gerçeklikte mevcut değildir. "**Dresden'le ilgili nedenler**"in tümü de aslında hava savaşını, hatta bütünüyle Müttefikler tarafından yürütülmüş olan savaş haksız ilan etmenin, daha ötesi savaş suçu saymanın bahanelerinden ibarettir. Peki "Dresden nedenleri"ni tek tek ele alıp çürütmeye değer mi öyleyse? Evet, kararsız ve tereddüte düşmüş kişilere yardımcı olmak, Hitler Karşıtı Koalisyon'da yer almış devletlere yönelik bütün o demagojik kışkırtmalar zincirini açığa çıkarmak, bu çabaya değecektir.

12. "Dresden ideologlan"nın beş yönlü credosu:

a) "Savaşın sonu zaten belli olmuştu". Yani bombardıman iki yıl önce yapılırsa, haklı mı olacaktı? Söylenmek istenen bu mudur? Değil tabii. Savaşın "sonunun belli olduğu" ancak yarım bir doğrudur. Stalingrad'dan sonra Nazi Almanyası tarafından savaşın kaybedileceği gerçekten de belli olmuştu, ama Kızıl Ordu'nun 8 Mayıs 1945'e kadar Berlin'deki tek tek her ev için savaşmak zorunda kaldığı ve ikinci Dünya Savaşı'nın son iki ayında -savaşın "sonu çoktan belli olduğu" halde- çok büyük kayıplara uğradığı da aynı derecede gerçektir. Çünkü "belli olan son", Nazi Almanyası'nın kayıtsız şartsız teslim olması sağlanmadıkça, fiilen gelmiş olmuyordu.

b) "Dresden askeri bakımdan bir öneme sahip değildi, bombalanması anlamsızdı." Böyle deniyor, ama Dresden'i planlı şekilde bir "kaleye" dönüştürmüş olan Naziler hiç de aynı fikirde değil. Ve Dresden'in önemli bir Nazi üssü olduğunu açıkça belirtmiş bulunan Müttfikler de belli ki aynı fikirde değildi. 1945'teki bir Sovyet açıklamasında Dresden'le ilgili olarak şunlar söylenmişti:

"Almanya'nın bir silah deposu, bir barut fıçısı, barışsever halkları yok etmeye yönelik malzemeleri sağlayan bir ikmal kaynağı."

(W.A. Ruhen, Abschaum der Menschheit 2.6.45. Tageszeitung für die deutsche Bevölkerung)

Kızıl Ordu başkomutanlığı'nın 1945'te yayımladığı bir emir metninde de Dresden **"Saksonya'daki çok güçlü bir savunma noktası"** olarak nitelendirilmiştir. (Alıntıya yer veren kaynak: Sächsische Zeitung, 3/4 Mayıs 1975)

c) "Dresden savaştan kaçanların sığındığı şehirdi". Bu iddiayı çoğu kez bir de "zavallı sığınmacılar..." ifadesi izler. Ama mesele şuydu: Sığınma hareketi gerçi Kızıl Ordu'nun ilerleyişini kolaylaştırıyordu; ama buna karşılık sığınmacıların yerleştirilmesi, yönetim tarafından desteklenmesi ve asker olarak devşirilmesi ise dağılmakta olan Nazi rejiminin biraz daha ayakta kalmasına yarıyordu. Savaşın bu aşamadaki trajik bir yanı, sığınmacıların her bakımdan, ısrarla ve açıkça büyük kentlerin boşaltılmasını isteyen Müttfikler'den çok Naziler'e inanmış olmasıdır. Unutulmaması gereken bir nokta da, "sığınmacıların önemlice bir kısmının aslında haklı olarak Kızıl Ordu tarafından cezalandırılmaktan korkan Nazi suçluları olduğudur.

d) Belki en tahammül edilmez yakınma ise, "kültür zenginliklerinin yok edildiği, -şimdilerde milyonlar harcanarak yeniden yapılacak olan- Frauenkirche'nin yıkılmış olduğudur. En çok da revizyonist SED koparıyor bu yaygarayı. Konuyla ilgili standart kitaplarında hep **"insanlığın mücevheri Dresden"**in yıkılmasından dem vuruluyor (bkz.: Weidauer, Inferno Dresden, B. Auflage, Berlin 1990, s.5).

Bu bir savaştı. İşte o kadar basit. Kültürün yıkılmasını istemeyenler, sonuna kadar Nazi savaşına katılacaklarına, Naziler'e karşı başkaldırmaya cesaret edebilmeliydi!

e) Kesinlikle en demagogik argüman ise, Dresden'deki evlerin yüzde 60'ının yıkılmasının aslında Kızıl Ordu'nun ilerleyişine karşı bir girişim olduğu iddiasıdır. Hiç de sadece SED revizyonistleriyle sınırlı kalmayan bu argümantasyon türü, Nazilerin zaten "yakarak geri çekilme" politikası uygulamış olduğunu gözden kaçırıyor. "Dresden ideologlan"nın bir tutarsızlığı da, bir yandan hava savaşının Doğu'da özellikle şiddetli yürütüldüğünü, çünkü Kızıl Ordu'nun işini güçleştirmek amacıyla yeni bir başlangıç için gerekli ekonomik temelin yıkılmak istendiğini ileri sürerken, diğer yandan da yazık ki Dresden'de sanayinin çok az tahrip edildiğinden şikayet etmeleridir. Bu arada şunu da belirtelim: Dresden'deki tahribat Köln, Stuttgart, Pforzheim gibi şehirlerde yıkılan binalarla karşılaştırıldığında, aslında o kadar fazla değildir. Bu da yine sözkonusu argümanın işi nasıl tepetaklak ettiğini göstermektedir.

Emperyalist ülkeler olan ABD ve İngiltere orduları ile sosyalist Sovyetler Birliği'nin ordusu arasında elbette çelişkiler vardı. Ama Sovyetler Birliği İngiltere'yi Almanya'ya karşı fazla şiddetli ve kanlı bir şekilde savaştığı için değil, tam tersine çok zayıf ve etkisiz savaştığı için eleştiriyordu.

Büyük Alman kentlerinin bombalanması konusunda Müttfikler görüş birliğine sahipti. Belgeler bunu açıkça göstermektedir. Örneğin Stalin 19.4.1943'te Churchill'e şöyle yazmıştı:

"Alman şehirlerine yönelik bombardıman saldırılarını giderek daha büyük ölçütlerde sürdürmeyi amaçlıyor olmanız beni sevindirmektedir."

(Stalin, Briefwechsel mit Churchill, Attlee, Roosevelt und Truman, Berlin 1961)

Ve 14 Ocak 1944 tarihli mektubunda da şu ifadeye yer veriyordu:

"Dolayısıyla, Berlin bombardımanını hafifletmeniz değil, tersine olabildiğince şiddetlendirmeniz gereklidir."

(a.g.e., s. 230)

Dresden konusunda doğru tavır, bir takım kurmayların ya da kendini "askeri uzman" sanarak nereye dala az veya daha çok bomba atılması gerektiği üzerine ahkâm kesenlerin alanına giren özel bir mesele değildir.

Aslında dikkatle bakıldığında, ortada bir Dresden meselesi olmadığı görülmektedir: Asıl mesele Naziler'in savaşta yaptıklarını "savunma" adı altında haklı gösterme, Hitler Karşısı Koalisyon'da yer alan devletleri suçlama

çabasıdır. Asıl yapılmak istenen Nazi faşizmine adım adım yeniden itibar kazandırmaktır ve bu adımlar hep biraz daha büyümektedir.

Ortada sadece demokratik tutarlılık gerektiren meseleler olduğunda bile bu meselelere açıklık

kazandırma işine öncülük etmek, bilgi, malzeme ve belgeler toplayıp yaymak ve böylece tarihi çarpıtanlar karşısında Nazi karşıtı doğru belgelerin yolunu açmak, tüm komünist güçlerin acil görevidir.

Bildiride yer alan bir diğer yazının başlığı şudur: Dresden bombardımanı konusunda PDS'in kirli şovenizmine karşı!

Nepal'deki silahlı özgürlük mücadelesiyle dayanışma!

Ne gerici Nepal rejiminin haberleri sansürlemesi, ne emperyalist medyanın konuyu küçük ve önemsizmiş gibi göstermesi, ne de Nepal Kralı'nın parlamentoyu dağıtıp bu yıl Şubat ayının başında olağanüstü hal ilan etmiş olması, Nepal'deki silahlı mücadelelerin hız kaybetmeden sürmesini engelleyemeyecektir.

1996'dan beri Nepal'de devrimci bir silahlı özgürlük mücadelesi hem gelişip yayılmakta hem de derinleşmektedir. Her şeyden önce, en çok sömürülen ve köleleştirilen kitleler olan kırsal kesimin ilgi ve desteğini kazanmış olan bu mücadele, kentlerde de sağlam temellere sahiptir. Silahlı eylemler de dahil olmak üzere, kadınların büyük bir katılım göstermesi özellikle dikkat çekicidir.

Nepalli yerel iktidar sahiplerinin huzursuzluğu ve emperyalist büyük güçlerin, özellikle de Alman emperyalizminin kaygıları, silahlı mücadelelere kendini proleter dünya devriminin bir parçası sayan bilimsel komünizmi benimsemiş güçlerin öncülük etmesiyle yakından bağlantılıdır. Bu öncü güçler başından beri hedeflerini yanlış anlamaya imkân bırakmayan bir açıklıkla ortaya koymuştur: 1930'lar ve 40'larda Çin Komünist Partisi önderliğinde zafere ulaşan uzun soluklu halk savaşında olduğu gibi, Nepal'de de derinlere uzanan antiemperyalist ve antifeodal bir devrim!

Nepal'deki devrimci savaşın bazı özellikleri:

Antifeodal ve antiemperyalist devrim, silahlanma, üs niteliğinde nokta ve bölgeler oluşturma, mücadele veren köylülerle şehirli emekçileri birleştirme, emekçi kadınların geniş katılımı, ezilen azınlıkların ve ezilen kastların geniş katılımı

Bildiri, başta ABD, İngiltere ve Almanya olmak üzere emperyalist büyük güçlerin Nepal'de silahlı mücade-

leyi yok etmek amacıyla yürüttüğü baskı politikasını ele alan bir bölümle sona ermektedir. Bu bakımdan Hindistan ikili bir rol üstlenmiştir: Bir yandan kendi yayılmacı emellerinin peşinde koşarken, bir yandan da emperyalist büyük güçlerin aleti olarak iş görmektedir.

Bildiride şu sonuca varılmıştır:

"Devrimci özgürlük savaşını manevi, politik ve maddi açılardan olabildiğince desteklemek ve bu amaçla belgeleri inceleyip Nepal'deki komünizme yönelmiş güçlerle dayanışma içinde tartışmayı sürdürmek tüm antiemperyalist güçlerin görevidir. Çünkü proleter enternasyonalizmi hem düşünsel hem de eylemli dayanışma demektir."

Bildiride ayrıca şu konular ele alınmıştır: Nepal devriminin yolu * Mao Tse-tung'un öğretileri ve eseri hakkında görüşümüz * Nepal'le ilgili bazı veriler * Alman emperyalizmi - Nepalli emekçi kitlelerin ölümcül düşmanı.

İlişki ve sipariş adresi

info@gegendiestroemung.org
http://www.gegendiestroemung.org

(Dikkat, elektronik posta kullanırken dünya gizli servisleri küçümsemeyelim !)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist
güçlerinin bilgisine

Bülten 01/06

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için
yayınorgani'na ait yayınlarından parça ve özetler: Ocak - Mart 2004

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

Şubat bildirisi şu başlığı taşımaktadır:

AEG, Liman, Gate Gourmet şirketleri:

İşçilerin grevlerini destekleyelim!

“... AEG Nürnberg'teki işçiler, Gate Gourmet'deki işçiler, Avrupa'nın birçok limanındaki işçiler bir grev ve mücadele içindedirler. Ve sanayinin diğer bölümlerinde de iyice belirgenleşmektedir ki, mücadele ve grevler yürütülmezse, sömürü iyice katmeleşecektir. Kendi mücadelelerimizden ilerdeki mücadeleler için maksimal derecede dersler çıkarabilmek için, her mücadele ve her grev tanıtılmalı ve dayanışma içine girilmelidir. Bu mücadelede üç düşmana karşı karşıyayız: Kapitalister, Sendika bürokratları ve kendi hatalarımız.”

Bir yere gitmiyoruz! Burda kalmak için mücadele ediyoruz! İşçiler AEG Nürnberg'in kapatılmasına karşı mücadele yürütüyorlar

Bildiri ilkin AEG Nürnberg'deki grev hakkında bilgi vermektedir. Nürnberg'de yakinen 1700 arkadaş işletmenin kapatılmasına karşı mücadele yürütüyorlar.

İG-Metal Yönetiminin uzlaşma önerisi: Kapitalistlere yaltanmak anlamına gelmektedir:

İG-Metal yönetimi daha başlangıçta çok kapsamlı uzlaşma teklifinde bulunmuştu:

“Planlanan 15 milyon € ‘tasasrufun’ 12 milyonu işçiler tarafından karşılanacaktı. Buna karşılık ise işletme 2010'a kadar kapatılmayacaktı.”

Kapitalistlere verilen bu uzlaşma teklifi, 800 işyerinin ortadan kalması anlamına geliyordu.

Biz nafaka parası için değil, işyerlerimizin kurtarılması için grev yapıyoruz!

19.01.06 Tarihinde işletmenin % 96,35 grev için oy verdi. Hemen ertesi gün, işletmenin kurtarılması hedefiyle sınırsız grev başlatıldı.

İşçi arkadaşlar ta başından itibaren büyük bir dayanışma ile karşılaştılar.

“25.02.06 tarihinde Elektroluks'a bağlı Logistik çalışanları greve katıldılar. Bu arkadaşlar yeni bir tarif anlaşmasının imzalanması için greve başladılar.”

Yürüyüşler, dayanışma mesajları vs. şeklinde dayanışma biçimleri ile grevciler desteklendi.

Liman işçileri çalışma koşullarının kötüleşmesine karşı başarılı bir biçimde mücadele yürüttüler

Liman işçilerinin mücadelesi, Avrupa Parlamentosunun kararlaştırmayı planladığı “Liman servisi yönetmenliğine” karşı yönelmekteydi. Bu yönetmenlik liman işçilerinin çalışma koşullarını kötüleştirmeyi hedeflemekteydi.

“16.01.06 Tarihinde İspanya, Fransa, Belçika, Almanya, Hollanda, Danimarka, İngiltere, İtalya, Finlandiya, İsveç, Norveç, Portugal, Kıbrıs ve ABD'den

6000-8000 kadar liman işçisi Strasburg'ta büyük bir miting yaptılar."

Strasburg'ta militan bir gösteri

"Polis, gösterilerin avrupa parlamentosuna girişini engelleyebilmek için yürüyüşçülere karşı su fıskırtıcıları ve gözyaşırtıcı gazlarla vahşi bir şekilde saldırdı. Lakin işçi arkadaşlar yollarının kesilmesine müsamaha göstermeyerek, çelik sopalar ve taşlarla polise karşı direndiler... Polis işçilerin haklı ve militan protestolarını engellemeyi başaramadı. Parla-mentonun dışcephesini kaplayan 200 metrekairelik bir cam duvar yerlebir edildi."

Başarının bir nedeni: İşçilerin grevleri ve eylemleri uluslararası bir şekilde planlanıp koordine edildi

Sözkonusu Liman sözleşmesi, parlamento tarafından 532'ye karşı 677 oyla reddedildi.

"... Strasbourg'daki İşçilerin militan eylemi, yürüş ve grevlerle destek gördü."

Dayanışma olağanüstü büyüktü, grev eylemlerine katılan işçilerin sayısı 40 binin üzerindedir.

"Fakat 'ucuz işgücü' ülkelerdeki işçileri bu eylemlere çekmek maalesef başarısız oldu. İster EU'nun içinde olsun ister dışında bu ülkelerdeki liman işçilerinin de bu tür mücadelelere çekmek bir görev olarak durmaktadır. Gerçek çözüm, samimi proleter enternasyonalizmi hayata geçirmekte yatmaktadır... Bu enternasyonalist mücadele, 'ucuz' işgücü ülkelerden gelen işçilerin çok kötü çalışma koşullarının iyileştirmesini de hedefine koymak zorundadır."

İran'daki aktüel siyasi durumu ele alan tezleri içeren Mart bildirisi burada kısaltılmadan aktarılmaktadır.

İran devlet başkanı tarafından Avrupalı hayudilere karşı uygulanan nazi-soykırımının inkar edilmesine karşı, ABD emperyalizminin saldırganlığına ve her şeyden önce Alman emperyalizmine karşı mücadele:

İran'daki devrimci güçlerle dayanışma !

Şu günlerde enternasyonal platformda İran konusunda ortada dolaşan gürültüler, - ki bunların temelinde, elle tutulur ekonomik, askeri ve politik çıkar dalaşları durmaktadır - gerçekte bir mayın tarlasını andırmaktadır.

07.10.2005'den bu yana grev içinde bulunan Gate Gourmet Düsseldorf işçi arkadaşları destekleyelim!

Bu işletmede çalışan 120 işçiden 85 greve başladı. İşçilerin büyük kesimi Türkiyeden ve Maroko'dan, Polonya'dan, Yunanistan'dan, Brasilyadan gelmektedirler. Onlar, uçakların yemek servislerini yapan bir Catering-işletmesini tarafından tehditlerle ücret kısıtlamalarına zorlanmaktaydılar.

"Onlar iki büyük probleme karşı durmak zorundalar: Bir taraftan grev kırıcılarına karşı... ve diğer taraftan da sendika bürokratlarına karşı, ki bu sendika Gate Gourmet'in diğer şubelerinde grev ile dayanışmayı örgütlemek için zerre kadar çaba sarf etmemektedir."

Ver.di'nin yönetimi, biçimsel bahaneleri öne sürerek, dayanışma grevlerinin örgütlenmesini engellemektedir.

"Tüm bunların karşısında Düsseldorf'ta grevlerine kararlıca devam eden işçi arkadaşların, dayanışma örgütlemek için yürüttükleri çabaları çok daha hayranlık uyandırmaktadır."

Bildiride ayrıca şu makaleye yer verilmiştir:

- ☐ Dayanışmacı olmak eleştiriye dışlamaz, özellikle işçi mücadeleleri içinde beliren milietçi eğilimlerle mücadele edilmek zorundadır
- ☐ Gegen die Strömung'un 3. Parti kongresinin (2004) Denek taşları ve tezler başlıklı belgesinden bir bölüm: **"İşçi sınıfının ve diğer emekçilerin siyasi ve sosyal koşullarının kötüleşmesine karşı mücadele."**

1. İran'daki egemen sınıfların büyük kesiminin ABD ve diğer işgalci güçlere karşı Irak'taki silahlı gerici güçleri desteklediği ortadadır. İrandaki iktidar sahipleri aynı zamanda emperyalizme bağımlı gerici devletlerin arasında orta doğuda bir liderlik konumunu ele geçirmeye çalışmaktadır. 6 Milyon

Yahudinin katledilmesini inkar eden açıklamaları da buna hizmet etmektedir. Ayrıca bu yolla, başta Almanya'da olmak üzere Avusturya, Filistin, Lünan vs. gibi ülkelerde bulunan nazi grupları, antisemit kışkırtmalarla İran'a bağlanmak istenmektedir.

2. Buna paralel olarak, özellikle ABD emperyalizmi tarafından ama diğer emperyalistlerin de eşlik ettikleri giderek yoğunlaşan bir tehditler kulisleri yaratılmata ve reel olarak askeri bir saldırı ve müdahalenin hazırlıkları bulunmaktadır. Bu bağlamda yeryer atom programı, yeryer İsrail'il imha edilmesi tehdidi, yeryer "uluslararası terörizmin" desteklenmesi gibi gerekçeler ve bahaneler ileri sürülmektedir.

3. Kendi çıkarlarını önde tutan bir emperyalist bir büyük güç olarak sahnede yerini alan Alman emperyalizmi, bir taraftan ABD emperyalizminin eleştiricisi diğer taraftanda onun destekleyicisi ve yedeği şeklindeki çifte taktiğini giderek derinleştirmektedir: Onun ABD emperyalizmi ile rekabeti geçtiğimiz yıllarda iyice kızıştı, bu 2003'deki Irak-savaşı esnasında berrak bir şekilde ortaya çıktı. Bu rekabet uzun vadede daha da keskinleşecektir, zira alman emperyalizmin üçüncü kez dünya egemenliğini ele geçirme çabaları, ister istemez ABD emperyalizminin çıkarlarına ters düşecektir. Diğer yandan da Alman emperyalizminin ABD emperyalizmi ile planlı işbirliği de güçlenmektedir, ki buda aynı Irak savaşında iyice belirgenleşti. ABD emperyalizmi ile yürüttüğü bu işbirliğinde gaye sadece yürütülen askeri müdahalelerden ekonomik kazançlar sağlamakla ibaret değildir. Daha ziyade Alman emperyalizmi, ABD emperyalizmi ile yürüttüğü işbirliğini, dünya çapındaki siyasi ve askeri mevzilerini genişletmek için kullanmaktadır, bu Alman Federal ordusunun giderek ağırlıklı bir içgalci güç rolü oynamaya başladığı Afganistan örneğinde açık görülmektedir.

4. Önemli petrol ve doğalgaz kaynaklarının bulunduğu ve dünyanın starajik en önemli yerlerinden biri olan golf körfezi çevresi üzerinde egemenliği ele geçirme uğrunda emperyalist haydutların arasında yürütülen dalaş son dönemde İran yönünde odaklandı.

Alman emperyalizmi İranda çok yüksel derece aktif bir konumdadır. Tüm emperyalist büyük güçlerinin arasında o bir nolu "alışveriş partneri" konumundadır. Büyük emperyalist güçlerden hiçte bağımsız bir konumda olmayan İran'daki iktidar sahipleri, emperyalist büyük güçlere karşı sahip olduğu sınırlı hareket payını giderek genişletmek

için büyük güçlerin kendi aralarındaki rekabeti usta bir şekilde kullanmaktadırlar. Bu durumda ya iyice hesaplanmış nedenlerden ötürü ya da mantıklı olmayan bir takım ideolojik hedeflerden dolayı, Alman emperyalizminin, ABD emperyalizmine doğrudan dalaşma içinde İran'da esas emperyalist güç kalmaya devam etmek için, ABD emperyalizminin İran'a karşı askeri müdahalesine karşı çıktığı bir durum pek ala ortaya çıkabilir. Ama aynı şekilde, Irak savaşında olduğu gibi arka planda kalmak için ABD emperyalizmine destek verdiği bir durumda ortaya çıkabilir.

5. Alman emperyalizmin ikili taktiğinin bir yansıması olan oportünist pozisyonlara karşı mücadele yürütülmek zorundadır: Bunlar,

bir taraftan aptalca "anti-amerikancılık" yaparak sadece alman emperyalizminin saldırgan politikasını hasıraltı etmekle kalmayan, aynı zamanda "kendi" emperyalistlerine, amerikan emperyalizmine karşı nasıl daha iyi ve daha efektif olarak mücadele yapabileceği üzerine öğütler veren oportünist ve şövenistlerin ve;

diğer yandan da, İran'daki iktidar sahiplerinin gerici ve kışkırtıcı politikalarını bahane göstererek, dünya çapında egemenlik alanı için dalaşan büyük emperyalist güçlerin, emperyalizme bağımlı bölgesel bir iktidara karşı emperyalist bir savaşın başlatılmasını, İran'ın emperyalistler tarafından işgal edilmesini talep eden oportünist ve şövenistlerin pozisyonlarıdır.

6. Tüm bu oldukça karmaşık ve olası gelişmeler karşısında komünist ana tezler şu şekilde formüle edilebilir:

• İran'daki direnişte olan tüm demokratik-devrimci yada komünizme meyilli güçleri destekleyerek, İran'a karşı sürdürülecek **her türlü askeri müdahaleyi, büyük güçlerin kendi araların-**

İlan:

Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

daki emperyalist dalaşın bir parçası olarak, emperyalist bir savaşın bir ön hazırlığı olarak hiç bir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek bir şekilde reddettiğimizi ve buna karşı mücadele ettiğimizi ortaya koyuyoruz. Alman emperyalizmi bu müdahaleye ister katılsın ister katılmasın, Alman emperyalizmi ister ABD emperyalizme karşı rekabetini keskinleştirerek, İran'ı koruyan bir güç olarak davransın yada davranmasın bu yukardaki pozisyonumuzu hiç bir şekilde değiştirmez. Her iki olası gelişmede biz, **Alman emperyalizminin İran karşılarındaki ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarını, vede onun ABD emperyalizmine karşı rekabetini ve Alman emperyalizminin politikacıları ve medyasının buna eşlik eden ideolojik manevralarını öncelikli olarak teşhir edeceğiz.** İdeolojik ve siyasi olarak Alman emperyalistlerinin ekmeğine yağ sürmemek için Karl Liebknecht tarafından formüle edilen ilkenin anlamı fevkalade büyüktür. **Esas düşman kendi ülkendedir!**

- Bu çerçevede özellikle Almanya'daki komünist güçler için şu oldukça önemli ve vazgeçilmez bir görevdir: **Nazifaşizmini örnek ve ondan ilham alan, İran'daki katliamcı antisemit güçleri, Alman nazilerinin ağırlıkta olduğu enternasyonal bir ittifakın bir parçası olarak teşhir** etmek; bu ittifakın belgelerini ikna edici bir şekilde ortaya koymak; İran'daki demokrati-devrimci yada komünizme yönelik direnişçi güçlerle demokratik, devrimci ve proleter enternasyonalist bir ittifak içinde İran'daki komprador devletin temsilcilerinin gerçek yüzlerini ortaya koyarak, onların nazifaşizminin ideolojisi ile kendi ürünleri olan dinci ve milliyetçi gericiliğini birbiri ile kaynaştırdıklarını teşhir etmek.

- Alman federal ordusunun dünya çapındaki sözümona "humaniter misyonu" hakkındaki demogojiye ve askeri kışkırtmalara karşı, Alman emperyalizminin dünya çapındaki askeri olarak mevzilerini genişletmesine karşı mücadele içinde şu ana nokta ortaya konmak, kanıtlanmak ve iyice bilinçlere çıkartılmak zorundadır: **Onun devlet cihazının ana katmanı olan Federalordu, Alman emperyalizminin elinde caniane**

bir aracı, karşı devrimci ve emperyalist saldırganlığın bir ana unsurudur. Almanyada militarizmin tüm boyutlarına karşı mücadele vermek, komünist bir partisinin inşasında, Alman emperyalizminin ve revanşizminin savaş hazırlığına karşı mücadele içinde, alman emperyalizmin ve onun ordusunun proletarya ve onun müttefiklerinin silahlı mücadele içinde parçalanarak sosyalist demokrasinin, sosyalizme ve komünizme gitmek için proletarya diktatörlüğünün kurulmasını hazırlamak için yürütülecek mücadele içinde bu önde gelen görevlerden birisidir.

Bu yönde yürütülen mücadelenin içinde bulunduğumuz durumda geniş oranda eksikliği bize, durumun ne kadar ciddi olduğunu ve sistematik mücadele için ne derece çabanın gerekli ve zorunlu olduğunu, ama her şeyden önce tüm zorunlu mücadeleleri bir yöne doğru kanallı edebilecek ve açık bir perspektifle birleştirebilecek bir merkezi gücün **meydana getirilebilmesi için, gerçek devrimci ve komünist bir partinin inşası** için mücadelenin ne denli canalı olduğunu göstermektedir.

Yaşasın İranda proletaryanın önderliğindeki silahlı anti-emperyalist demokratik devrim!

Alman emperyalizmi, revanşizmi ve militarizmine ölüm!

Bildiri ayrıca şu makaleleri kapsamaktadır:

- ☐ Alman emperyalizminin İran'daki dalaşın bir tarihçesi
- ☐ Alman emperyalizminin bugünkü ekonomik egemenliğini gösteren bazı veriler
- ☐ İran devlet başkanının nazi-faşist kışkırtması, Alman nazilerinin önderliğindeki uluslararası nazi-birliği tarafından desteklenmektedir

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servizlerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 02/06

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncısına ait yayınlarından parça ve özetler: Nisan-Hazira 2006

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

Nisan bildirisinin ana teması:

Alman Şövenist brun büyüklüğüne karşı:

“Kapitalist sınıfı iktidarda tutan sihir” işçiler arasındaki bölünmedir (Marx)

“1 Mayıs işçilerin enternasyonal mücadelesi günüdür! Dayanışma! Bu dayanışma sadece dünya çapındaki işçileri, salt alman emperyalizmi tarafından baskı altında tutulan ve sömürülen dünya halkları ile dayanışmayı kapsamaz, aksine, özellikle kendi yaşadığımız ülkedeki ezilenlerle de dayanışmayı içermek zorundadır. Burada pratik dayanışmanın objesi, özel baskılara maruz kalan ve daha çok sömürülen mültecileri, sezonluk işçileri ve göçmen işçileri kapsamaktadır.”

Kapitalizm, işçiler arasındaki rekabete dayanmaktadır

Bunun kaynağı ise, azami kar hırsıdır. Bu bağlamda,

“alman burjuvazisi her aracı kullanarak sömürüyü katmerleştirmekte birlikte, elinde olan tüm imkanları kullanarak, işçiler arasındaki rekabeti kızıştırmaya çalışmaktadır.”

Bildiri, bu rekabetin nasıl oluştuğunu ortaya koyarak, modern göçün kaynaklarını ortaya koymaktadır:

“... böylelikle 90'lı yıllarda Doğu-Avrupa'dan, ama aynı zamanda Afrika'dan ve Asya'dan gelen bir göç kitlesi giderek çoğaldı. Alman emperyalizmi bu gelişmeleri bilinçli olarak kullanmaktadır:

Yeni göçmen işçiler, burada endüstriyel bir yedek ordu oluşturmaktadırlar ve en düşük ücretlerle çalışmaya ve en kötü iş koşullarını kabul etmeye zorlatılan bir kitle konumuna getirilmektedir.”

Emperyalistler bu durumu, ücretleri düşürmek ve çalışma koşullarını giderek kötüleştirmek için

kullanmaktadırlar.

“Diğer taraftan alman emperyalizmi bu olguyu, “böl ve yönet” politikasına iktidarını daha da sağlamlaştırmak için, işçiler arasındaki bölünmeyi körüklemekte; alman milliyetçiliği ve alman şövenizmini körükleyerek, özellikle alman işçilerini kendisine bağlamak istemektedir.”

Bildirinin bu bölümü Lenin'in bir pasajıyla noktalanmaktadır:

Ama sadece gerici, bu halklar göçünün ilerici anlamı karşısında gözlerini kapatabilirler. Kapitalizmin gelişmesi olmadan, ve bu gelişmenin temeline dayanan bir sınıf mücadelesi olmaksızın, kapitalist boyunduruktan kurtuluş mümkün olamaz. Kapitalizm, yöresel yaşamın kokuşmuşluğunu ve geri kalmışlığının parçalayarak, milli sınır ve ön yargıları parçalayarak, tüm ülkelerin işçilerini, Amerika'da, Almanya'daki vs Fabrikalara ve işletmelere çekerek birleştirerek, dünyadaki tüm emekçileri tam da böylesi bir mücadelenin ortasına çekmektedir.” (Lenin, Kapitalizm ve mülteci işçiler, 1913, Eserler, Cilt 19, S. 447, Alm.)

Polonyalı işçilerin Almanya'da özel baskılara ve sömürüye maruz kalmasına karşı mücadele edelim!

Polonyalı emekçiler üzerine katmerli baskı koşulları Almanya'da uzun ve vahşi bir geçmişe sahiptir. Başlangıcı ta alman kaiserreich zamanlarına kadar ulaşmaktadır. Nazi faşizmi döneminde, 3 milyonu Yahudi olan tam 6 milyon Polonyalı katledildi ve 2 milyonu zoraki çalışmaya zorlandı.

Bugünkü Polonyalı göçmen işçilerin durumu: Hiçbir yasal korunması yok, resmi dairelerin keyfi muamelesine maruzluk, polis tarafından kovuşturma, Nazi terörünün ve rasist kışkırtmanın hedef boyu

Bugün yakinen 600 bin Polonyalı emekçi, en kötü şartlarda ve insanlık dışı koşullar içinde Almanya'da çalışmaktadırlar. Bunlarda 300 bini hiçbir yasal oturma hakkı bulunmamaktadır. Çoğu illegal olarak, hiç bir korunma olmaksızın çalışmak zorunda.

"Onlar en katmerli bir şekilde sömürülen işçi sınıfının en alt tabakasını oluşturmaktadırlar."

Bildiri bazı verilere dayanarak bu durumu açıklamaktadır.

Alman şovenizmine karşı ve "göç sınırlamasını" savunan işçi aristokrasisi ve şovenist politikalara karşı mücadele edelim

Devamla bildiride, özellikle NGG ve IGBA sendika yöneticilerinin oynadığı şovenist rolü ortaya konmaktadır.

"Diğer ülkelerden gelen işçilere karşı şovenist politikalarıyla, sendika yöneticilerinin korkunç gerici karakteri berrak olarak ortaya çıkmaktadır.

- onlarsa sadece, 'biz Almanların' gelirlerini aşağıya çekmeye çalışan, düşük ücretler kabul eden 'rakipler' kitlesi olarak görülmektedirler
- 'İllegal çalışma koşullarını engellemek' amacıyla, IG-BAU sendi yöneticilerinin ana politikası şunlarda oluşmaktadır: Şantiyelerde daha geniş kontrol, gümrük memurları, 'Kaçak işçiliğe karşı Mali kontrol' birimiyle, işçi bulma kurumları, yabacılar daireleri ve sosyal kurumlarla birlikte, inşaatlarda daha sık kovuşturmalar düzenlemek."

Bu politikaya karşı sendika içinde örgütlü ilerici işçiler protesto etmektedirler ve "kovuşturma ve tutuklamalar yapan resmi organların bir uzatması haline" getirilmek istememektedirler.

"Bu arkadaşlar, 'legal' ve 'illegal' olarak çalışan tüm ülkelerden işçilerin, daha iyi çalışma koşulları için, daha yüksek ücret için ortak mücadele etmek zorunda olduklarına dikkat çekmektedirler."

Bildiri, böyle bir mücadelenin 2003'te 19 mültecinin ödenmeyen 40 bin puroluk ücretlerinin ödenmesi ile neticelendiğine dikkat çekmektedir.

"Bu kahrolası ama aynı zamanda oldukça etkili işçileri bölme manevralarını etkisiz hale getirmek için, yoğun ve militan bir şekilde sürdürülmesi gerek böylesi ortak eylem ve mücadeleler ilk adım olmalıdır."

En mücadelec ve en ilerici işçi arkadaşları, devrimci bir perspektif için kazanmak!

Bu görev şöyle formüle edilmektedir:

"Alman işçileri, günlük mücadelede, işletmelerde, diğer ülkelerden gelen işçilerle ortak bir mücadele cephesi yaratmak zorunda ve diğer ülkelerden gelen emekçiler için eşit haklar uğruna mücadele etmek, alman şovenizminin ve rasizmin her türlü bölücü çabalarını boşa çıkartmak ve diğer ülkelerden gelen işçilerin genellikle daha ileri mücadele gücünden, onların mücadelec bilinçlerinden maksimal oranda öğrenmek zorundadır..."

Böylesi zorunlu ve kapsamlı mücadele için şu çıkış noktalarını temel almaktayız:

İlan:

„Gegen die Strömung“un 3. Partki Konferansının Belgeleri (2004)

Denektaşları

Programatik Temel Açıklama:

Sosyalist devrim, Proleterya Diktatörlüğü ve Komünizm için Programatik Belgeler (Tezler)

- I. Proleter enternasyonalizm ve proleter dünya devrimi
- II. Alman emperyalizminee, militarizmine ve revanşizmine ölüm
- III. Emperyalist Almanyada sosyalist devrim temel yolu
- IV. Modern revizyonizme karşı mücadele
- V. Komünist partisinin zorunluğu ve onun inşasının ilkesel sorunları
- VI. Bilimsel komünizmin klavuzluğunda hareket eden dünyadaki tüm güçlere mesaj

191 Sayfa, 5€, Almanca. Mesaj ingilizce, ispanyolca, fransızca, türkçe ve Rusça olarak mevcuttur.

- Milliyetinden, deri renginden, dini kökenden bağımsız olarak tüm alt tabadaki işçi sınıfının ortak mücadelesi ve ortak eylemi temel bir şarttır.
- Ayrıca ilerici sendikacıların görevi, yöredeki ilerici anti-rasist, nazi-karşıtı inisiyatiflerle ilişki kurmak, onlarla birlikte, devletsel sınır dışı etme politikasına, faşistleşmeye ve nazi-terörüne karşı mücadele içinde dayanışma içinde olmaktır.

Bu bağlamda mücadele biçimleri, legalist sınırları kırma perspektifi taşımak zorunda, işletme işgal-leri, uzun süren ve giderek kuvvetlenen grevler yürütme, caddelerde mücadeleciler eylemler gibi mücadele biçimlerine ağırlık verilmelidir.

Mayıs / Temmuz bildirisinin başlığı şöyle idi:

Hindistan'daki emekçi ve sömürülen halk kitlelerinin sürdürdüğü kitlesel ve kısmen silahlarla yürütülen sınıf savaşlarını destekleyelim!

"İçlerinde Alman emperyalistlerinin de bulunduğu emperyalist büyük güçler, Hindistan'da cereyan eden gelişmeleri tedirginlikle izlemektedirler, hele de komşu ülkedeki Nepal'daki demokratik devrimci hareketin başarılarından sonra bu tedirginlik iyice büyüdü. Bu şekilde tedirgin olmalarında haklıdırlar, zira Hindistan'da – buradaki kamu oyunundan tamamen ignore edilen – Komünizmin kıvılcık bayrağını kendilerine rehber alan bir hareketin, bugünkü en büyük silahlı mücadeleyi sürdürdüğü ve bu hareketin silahlı binlerce savaşçıların ülkenin değişik bölgelerinde büyük bir etkinliğe sahip olmasıdır. Dahası, yerel gerici Hindistan yönetimi ve onların emperyalist efendileri, 40 seneden beri devam eden Naxalbari hareketini imha etmeyi başaramadılar

Burada daha enteresan olan başka bir noktada, bu hareketin 60 yılların sonuna doğru, direkt olarak anti revizyonist bir hareket olarak ortaya çıkmasıdır. Bugün devletin bir parçası haline gelen karşı-devrimci Hindistan revizyonistlere karşı doğrudan silahlı mücadele içinde bu hareket ortaya çıkmıştı. Bu mücadele Çaru Mazumdal yoldaşın ismi ile doğrudan bağlantılıdır."

Bildiri ilkin Hindistan'daki günlük mücadeleden örnekler vermektedir.

"Anti-emperyalist, anti-feodal ve ekonomik haklar uğrunda yürütülen mücadele ile sıkı bağlantı içinde ve bu mücadelenin ötesine de giderek,

Bu tür mücadele biçimlerinin propagandasını, biz komünistler, bilimsel komünizmin temel düşünceleri olarak bayrağımıza yazmaktayız."

Bildiride ayrıca şu konulara yer almaktadır:

* Göçmenlerin kriminalize edilmesine karşı USA milyonlarca insanın protestosu. * "Mesleğe başlayanlar yasası"na karşı Fransa'da meydana gelen militan ve örnek mücadelelerden neler öğrenebiliriz? * Rasist ve alman şövenisti egemen insan ideolojisinin kopmayan geleneği. * Almanya'da kadın ve erkek işçiler ? Alman pasaportu olan işçiler ? "Alman işçileri"? * İşsizliğin ve ücret düşüşlerinden sorumlu kimlerdir? Lafontaine'ye göre bunlardan sorumlu kapitalizm değil, "yabancı işçilerin" kendisiymiş!

Hindistan'ın değişik bölgelerinde sürdürülen devrimci silahlı mücadeleler, komünizme yönelik Naxalit-Hareketinin geleneği üzerine dayanmaktadır...

Tutukluların hapis haneden kurtarılması yönünde eylemler, silah elde etmek amacıyla Hindistan ordusuna karşı sürdürülen eylemler, devlet organlarının temsilcilerine ve sömürücü sınıfın temsilcilerine karşı eylemler, Hükümetin ve Büyük toprak ağalarının topraklarını işgal eylemlerinin yanı sıra, savaşçı militanlar, toprak devrimini geliştirmek için kurtarılmış bölgelerde demokratik birimler yaratmaktadırlar...

Hindistan gizli servisinin verilerine göre Naxalit-Hareketi, Hindistan'ın 28 eyaletinden 13'de aktifler ve 20 bine silahlı militana sahipler."

Bu militan mücadele, gerici Hindistan rejiminin sürekli terörist saldırılarına maruz kalmaktadır.

İlan: Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00, Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

Naxilbari-Hareketi nasıl ortaya çıktı ve ne için mücadele ediyorlar?

SBKP'de revizyonistler egemen olduktan sonra, Hindistan komünist partisinin içinde de revizyonizme karşı bir mücadele patlak verdi, ama bu mücadelede revizyonistler güçler egemen hale geldiler.

"Sonunda, 1967'de Batı Bengalen yöresinde bulunan Naxalbari'de Mazumdar ve yoldaşlarının önderliği altında toprak işçileri ve topraksız ve küçük köylüler, toprak ağaların topraklarını kamulaştırmak için silahlı eylemler başlattılar. Bu aynı zamanda toprak devrimin bir simgesi olmakla kalmadı aynı zamanda, barışçıl parlamenter yolu propaganda yapan KPI(M)'in revizyonizmine karşıda bir savaş ilanı anlamına geliyordu."

Naxalistler 300 köyü kurtarabildiler ve Mart 1969'a kadar 500-700 km bir alanı kontrol ettiler. Hindistan rejimi Naxalistlere ve onu destekleyenlere karşı devlet terörü ile karşılık verdi. Mayıs 1970'e kadar Naxalitlerin hemen tüm liderleri katledildi... Charu Mazumdar yoldaş ise 1972'de gerici Hindistan devletinin cellatları tarafından katledildi.

"Barışçıl-yol" revizyonist ideolojine karşı devlet cihazına parçalamak amacıyla silahlı mücadele

Charu Mazumdar şunu vurguluyor:

"Demokratik devrim, sadece silahlı mücadele, halk savaşı ile zaferi elde edebilir."

("Hindistan'da devrimci köylü mücadelesinin tecrübeleri toplamak için ileri", 4.12.69, "Chingari", Hindistan Ghadar Partisinin(ML) yayın organı, Cilt 4, Nr. 5, Özel ek Nr.1, Eylül 1972, s. 14, İngilizceden)

"Devlet cihazını parçalamadan toprak devrimini (yani toprak reformunu) gerçekleştirmek istemek, düpedüz revizyonistliktir..."

("Köylü mücadelesi, revizyonizme karşı mücadele içinde geliştirilmek zorundadır.", Nisan 1967, "Saygıdeğer ve ölümsüz önderimiz Charu Mazumdar yoldaşın, sekiz anti revizyonist belgesi", Mass Line Publication, 1982, İngilizceden)

Toprak devriminin zorunluluğu ve anti-empyralist anti-feodal devrimde sömürülen köylü kitlelerinin rolü

Anti-empyralist ve demokratik devrimce sömürülen köylülerin rolünün revizyonistler

tarafından gücümsemesine karşı Mazumdar şunları vurgulamaktadır:

"Revizyonistler, işçi sınıfının mücadelesini salt sendikal mücadelesiyle sınırlamaktaydılar ve işçi-köylü ittifakının gerçekleştirilmesi amacıyla işçi sınıfının sömürülen köylülerin mücadelesi içindeki önder rolünü ... reddediyorlar."

İşçi-Köylü ittifakına dayanan halkın demokratik diktatörlüğü için

Revizyonistlerin birleşik cephe hükümetinin doğrudan doğruya İşçi-Köylü iktidarına karşı yönelmiş olduğunu Mazumdar yoldaş teşhir etti.

Modern revizyonizme karşı mücadele

"1956'dan sonra SBKP ve Sovyetler Birliğinin güya ilerici ve sosyalist maskesini Hindistan'da yerle bir etme tarihi kazanımı, Charu Mazumdar ve HKP(ML)'e aittir."

★ ★ ★

Almanya'da proleter enternasyonalizm demek bizim açımızdan şunları kapsamaktadır:

"Alman empyralistlerinin karşıdevrimci oyunlarını ortaya çıkartıp onlara karşı mücadele yürütmek, aynı zamanda devrimci kurtuluş hareketlerini maddi manevi ve siyasi olarak maksimal derecede desteklemek."

Bildiri ayrıca şu alt bölümleri içermektedir:

★ Hindistan üzerine bazı bilgi ve veriler ★ Hindistan'ın tarihine kısa bir bakış ★ "Özgür Hindistan Hareketi" – Boses hakkında ★ Alman empyralistlerinin 5. kolu olarak Hindistan ★ Empyralistlerin "çöplüğü" olarak kullanılan Hindistan ★ "Under the Banner of Marxim-Leninsm" (Hindistan KP(ML)'in programına eleştiriler) projesinin belgelerini eleştiriçi olarak inceleyelim ★ Hindistan emekçilerinin ölümcül düşmanı olarak Alman empyralizmi.

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servizlerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 03/06

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncısına ait yayınlarından parça ve özetler: Temmuz - Eylül 2006

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Temmuz/Ağustos Bildirisi şu başlığı taşımaktadır:

Yalancıların “gerçeklik yoktur” şeklindeki felsefesine karşı yönelen Lenin'in “Materyalizm ve empiriokritizm” adlı eserinin güncel anlamı üzerine:

İnanmak yerine Bilmek

“Lenin'in en zor incelebilen eserlerinden biri ‘Materyalizm ve empiriokritizm’ 1909'da yayınlandı. Yazı bugün kimsenin tanımadığı o dönemdeki bazı Alman ve Rus filozoflarına ve Bolşevik parti içinde ortaya çıkan ‘dinci Marksistlere’ karşı yönelirken aynı zamanda, koyu çarlık diktatörlüğü altında ortaya çıkan oportünizme ve revizyonizme karşı özünde bir savaş ilanı içermekteydi. Mesleği bilim adamlığı olan bazı Burjuva ideologları, gerçek bilime karşı, bilimsel komünizme karşı savaşmak için bir araya gelmişlerdi. Bu çaba neticesiz kalmadı. Kullandıkları temel numara şuydu: Alman-Prusya devletçiliğinin filozofu Kant'a dayanarak, ‘eleştirici’ olma kisvesi altında, bilimi, bilimsel gerçekleri, objektif gerçeği, objektif yasaları ve böylelikle planlı siyasi mücadeleyi tümünden reddetmekti. “

İlkin bildiri, Lenin'in yazısında mahkum ettiği üç gerici spekülasyonla ilgilenmektedir:

Birinci spekülasyon: “Her şey tam olarak ispatlanmadığı” için, gerçeği inkar etmek

“...Bu strateji örneğin, Auschwitz-Birkenau'da katledilen Yahudilerin sayısı tam olarak olmaması olgusundan yola çıkarak, ya şimdiye değin incelenen sabit sayıları inkar etmek yada doğrudan kitlesel soykırımı inkar etmek için kullanılmaktadır. “

İkinci gerici spekülasyon: “Kendin yaşamadığın” tüm gerçeği inkar etmek.

“Bunun arkasında durun maksat, tek-teke kişile-

rin somut tecrübesinden bağımsız olarak, nesilden nesile verilen, tarihsel bir gerçeğin mevcut olduğu gerçeğini inkar etme çabası bulunmaktadır. Bu basit empiriokritizm ve pragmatizm, ta ki Nazi dönemindeki soykırımını inkar etme örneğinde olduğu gibi büyük bir etkisi bulunmaktadır.”

Üçüncü gerici spekülasyon: “Bilime zaten güven imkansız” olduğu için gerçeği tamamen inkar etmek.

Olguların durumu hakkında sürdürülen bilimsel tartışma, bilimsel sonuçları bir bütün olarak inkar etmek için kullanılmaktadır.

“Yüksel ücret alan burjuva profesörlere ve onların giderek rüşvet sistemine bağlanması gerçeğine dikkat çekilerek, bu kişilerin tezlerin somut ve ikna edici bir şekilde çürütüleceği yerine, bilimsel bulgulara genel olarak saldırılmaktadır.”

Anti komünist “sonuçlar” elde etme söz konusu olduğu zaman bu bilime körce inanma biçiminde de karşımıza çıkmaktadır.

“Gerçekte teorik, siyasi ve de örgütsel alandaki temel sorunla karşı karşıyayız: İnanmak ya da Bilmek.”

Lenin bu kitabı neden yazdı?

Rusyada 1905 devrimin yenilmesinin ardında, devrimci hareketin içinde giderek yılgınlık ve umutsuzluk ortaya çıkmaya başladı.

“Marksistlerin başarısızlığı üzerine ahkam kes-

mek giderek moda haline gelmişti... Devrimin ilkelerine ihanet etme eğilimleri, teslimiyet ve yakınma eğilimleri felsefi dünya görüşü açısına da yansıtılmaya çalışılıyordu.”

Lenin eserine bunu mahkum etti:

“Marksizm’in giderek daha sinsi bir şekilde çarpıtılması, anti-materyalist öğretileri giderek daha sinsi bir şekilde Marksizm olarak tanıtmaya çabası - hem ekonomi politika alanında, hem taktik alanında ve hem de felsefi ve bilgi teorisi ve de sosyoloji alanında modern revizyonizmi karakterize eden sıfatlar işte bunlardır.

(*Lenin, Materyalizm ve empiriokritizm*”, 1908, *Eserler Cilt 14, S. 334, Alm.*)

Bildiri daha sonra Lenin’in şu kazanımının altını çizmektedir:

“... Lenin diyalektik materyalizmi kapsamlı bir şekilde savunarak, Bolşevik partisini sağlam ve yıkılmaz teorik bir zeminle oturttu. O Materyalizm ve empiriokritizm” eserinde, Marksizmin giderek sinsileşen çarpıtma girişimlerini parçaladı... Aynı zamanda Lenin, Engels’den buyana meydana gelen bilimsel gelişmeleri felsefi alanda genelleştirme görevini üzerine alan tek Marksist Lenin idi.”

Lenin’in “Materyalizm ve Empiriokritizm” adlı eserinin bazı temel öğretileri

Devamla bildiri altı ayrı bölümde Lenin’in eserinin içeriğini ortaya koymaktadır. Burada bu bölümlerin çok kısa bir özetini sunabiliyoruz:

- 1) Lenin’in Materyalizm savunulması için mücadelesi: Bulunabilen objektif gerçeğin varlığının önemi hakkında.
- 2) Lenin’in temel prensiplerin savunulması uğrunda iki cephedeki mücadelesinin temel unsuru olan kesin ve göreceli gerçekliğin arasındaki diyalektik bağ.
- 3) Objektif gerçekliğin kriteri olarak pratiğin rolü ve prensiplerin temel anlamı.
- 4) Objektif yasaların bilimsel bir şekilde kavranması, devrimci politikanın temel bir unsurudur.
- 5) “Toplumsal varlık kimliği ve toplumsal bilinç” şeklindeki tezin gerici karakteri hakkında.
- 6) Burjuva ideolojine karşı kapsamlı mücadele içinde vazgeçilmez bir görev: Burjuva-revizyonist malzemeleri incelemek, gerici çizgisinden arındırmak, kendi çizgimizi

geliştirmek.

Bildirinin sonunda şu üç nokta özel olarak vurgulanmaktadır:

- “Materyalizm ve Empiriokritizm” eseri, bilimsel komünizmin ilkeleri ve bilimsel çalışmalar alanında doğru konuları temel olarak gerekçelendirmektedir. Bilimsel komünizmin teorik temellerini savunmada, burjuva ideolojisine her alanda, felsefi alanda da savaş açma görevimizde bu eser bize büyük bir örnektir.

- Bu kitap göstermektedir ki, teorik ve felsefi cephesindeki sınıf mücadelesi, sadece, ideolojik mücadele ile bağ içinde ele alındığı, devrimin görevleri ile birlikte ve proletaryanın gerçek sınıf mücadelesine ile bağışık bir şekilde ele alındığında anlaşılabilirliğini göstermektedir. Sadece bu şekilde bu alanda sürdürülen mücadelelerden sonuçlar çıkartmak ve derimin sorunları hakkındaki tartışmaya salt bir kavram tartışmasına dönüştürmekten sakınılabılır. Marksizm’in felsefi alanda revizyonu, ne gibi siyasi alanda revizyonizme yol açtığı, Lenin’in yapının incelendiğinde açık bir şekilde görülmektedir: Son tahlilde bu revizyonizm, proleter devrimin teorisinin saptırılmasına hizmet etmektedir.

- Lenin’in bu eseri, bilimsel komünizmin ilkelerinin neden, şu yada bu şekildeki bugünkü ‘somut durumun analizi’ yada şahsi deneyimleri çıkış notası alamayacağını göstermektedir. Bu eser, doğru bir siyasi çizginin bilimsel komünizmin prensiplere dayanan bir çalışma ile ortaya çıkartılabileceğini de göstermektedir. Prensiplerin geçerli kılınması ve pekiştirilmesi hedefi ile sürdürülen ideolojik ve teorik mücadele, ‘herhangi bir zamanda’ hallolmaz, Marksizm’le revizyonizm arasında mücadele devam ettiği müddetçe, yani komünizmde burjuva ideolojisi tamamen imha edilene dek bu görev geçerliliğini koruyacaktır.

Bildiri, modern revizyonizme karşı bir savaş ilanı ilan sonuçlanmaktadır:

İlan: Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-empyralist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

“İdeolojik mücadelede görüşümüze bugün göre merkezi ve belirleyici görev, bilimsel komünizmin kendi içinde bütünlüklü teorisinin revizyonist bir şekilde saptırılmasına karşı mücadele etmek, revizyonizmin ilkesizliğini ortaya çıkartmak, yani modern revizyonizme ve onun bilu-

mum çeşitlerine karşı amansız mücadeleyi kararlı bir şekilde devam ettirmektir.

Bildiri ayrıca “Kızıl Cephe” (Rot Front) No 4’den alınma “Teorik çalışmada temel görevlerimiz” başlıklı 32 sayfalık bir çalışmayı ek olarak içermektedir.

Eylül/Ekim bildirisi şu başlığı taşımaktadır:

Emperyalizm yanlısı gerici silahlı milislerin desteklenmesinden, doğrudan askeri harekete varan bir çizgi:

Alman emperyalizmi, tam bir sömürgeci tarzda, Federal-Orduya mensup askerlerini Kongo’ya göndermektedir

“Bu senenin Temmuz ayında, Alman emperyalizmi, 2000 kişiden oluşan EUFOR kıtasının (Alman emperyalistlerinin önderliği altında) çerçevesi içinde 780 federal orduya ait askeri Afrika’ya gönderdi. Bahane hazırды: Kongo’daki seçimin sonuçlarını korumaya almak. Daha hareket başlamadan evvel, ‘verilen görevin’ uzatılabileceğinden dem vuruldu. Askeri alanda atak içinde bulunan alman emperyalizminin gelecek askeri hareketi şimdiden hazırlanmaktadır: Hareket, özellikle alman emperyalizmin çok iyi ilişkiler içinde bulunduğu İran ve Suriye’den rejimlerinden Hizbollah’ın silah takviyesi yapmasını Libanon’da kontrol etme bahanesi altında hazırlanmaktadır. Öyle gözüküyor ki, bunun ardında, barış anlaşmasını kontrol etme bahanesi ile Sudan hedef alınmaktadır. Ne tesadıftır ki, tam da güney Sudan’da bulunan SPPLM-Milisleri ile içlerinde Tyssen-Krupp’unda bulunduğu bir Alman tröstü milyarları bulan bir anlaşma imzalanmıştı.

O halde Kongo’daki sorun nedir? Bu çelişkinin kaynağı nedir? Ve emperyalist büyük güçlerin, özellikle alman emperyalistlerinin Kongo’daki çıkarları nedir?”

Alman emperyalizmi ilk defa bir Avrupa askeri hareketine liderlik etme hedefine ilk defa burada ulaştı.

“Viereck adındaki tüm hareket sorumlusu federal ordu generali, daha hareket başlamadan Kongo’daki halka karşı şu tehditleri savuruyordu: **Korku verme şayet yeterli olmazsa, şiddette, ve gerekirse ölümcül şiddette uygulayabiliriz.**”

Kongo öğretisi: Emperyalist “böl ve yönet” taktiği

Bildirinin devamından, alman emperyalizmin askeri hareketi haklı çıkartmak için kullandığı demagogik haklı çıkarma gerekçeleri teşhir edilmektedir. Bunun başında, “insancılık” üzerine ahkam kemse manevrası gelmektedir: Güya,

“İnsanlık dramını engellemek, ...çocuk askerlerin varlığı, ...soykırımların ve sürgünler tehdidi...”

olgulara dikkat çekilmektedir.

Hümaniter motifler sadece bir ikiyüzlülüktür, zira, alman emperyalizmin Kongo’dan gelen sığınmacıları, onları bekleyen ölüm ve işkence tehdidinden bağımsız olarak sınır dışı etme pratiği bunu yeterince kanıtlamaktadır.

“Kongo tartışmasında dikkate değer başka bir nokta daha vardır: Alman emperyalizmi giderek açık konuşmakta, esas amaçlarının kendi emperyalist çıkarlarını korumak olduğu yönündeki gerçek niyetini ortaya koymakta giderek daha az çekinmektedir.”

Bu amaç, Kongo’nun zengin yeraltı kaynaklarına giden yoldaki engelleri kaldırmaktan ibarettir.

Bildiri tarihsel gerçekleri kısaca sıralamaktadır. Mobutu’nun yıkılmasından sonra Kongo’da meydana gelen gelişmeler. Bu bağlamda iç savaşın nasıl çıktığı, ve emperyalist büyük güçlerin bu savaşta hangi amaçları güdüklerine açıklık getirilmektedir.

Kongo’daki savaş her şeyden evvel büyük emperyalist güçlerin kendi aralarında sürdürdükleri temsilciler savaşdır:

“Emperyalizmin hükümdarlığı, halkların birbirine kışkırtılması, temsilciler savaşının körüklenmesi, şu yada bu emperyalist gücün çıkarları uğruna yerel silahlı milislerin desteklemesi ve finanse edilmesi anlamına gelmektedir.”

Alman emperyalizminin gerçek emelleri üzerine...

- Şimdilik diğer emperyalist büyük güç rakipleri ile doğrudan dalaşmaktan kaçınan Alman emperyalistlerinin çıkarı, oradaki siyasi koşulları zedelemek ve parçalamaktır.
- Alman emperyalizmin askeri hareketinin hedefinden birisi de, Kongo’nun ‘yeniden inşasında’ meydana gelecek olan doğrudan karları garanti altına almaktır.
- Diğer bir amacı ise, emperyalist hısmalarına karşı, kendi askerlerini ve silahlarını gelecek dalaşmalar için hazırlamaktır.
- Amaç sömürü ve etki alanlarını giderek genişletmek.

Halklar kendileri konuşmaya başlayınca...

“...çabuk bir şekilde anlaşacaklardır, bu hedefe giden yol çok uzun vadelidir ve hiçte kolay ve pürüzsüz değildir..”

Bildirinin bu bölümünde, Kong’daki durumu tahlil etme için burada karşılaşılan sorunlara da dikkat çekilmektedir.

“Kongo’daki durumu değerlendirirken bizim için bir sürü sorunlar kompleksi cevapsız kaldı. Öncelikle Kongo’daki halklar ve milliyetlerin durumu, işçi sınıfının gücü, anti-emperyalist mücadele ile tarihsel deneyimler gibi sorunlara, Kongo’daki yoldaşlarla karşılıklı tartışma içinde açıklık getirmek isterdik.

Bu aktüel değerlendirmeleri yaparken, neredeyse sadece burjuva kaynaklarına dayanmak zorunda kalmamız öncelikle tabi kendi çalışmamızın bir zaaf noktasıdır.

Bu açıktaki kalan sorunlara rağmen şu olgular bildiride vurgulanmaktadır:

“... 40’lı yıllarda öncelikle de iskele işletmelerinde ve madencilik sektöründe bir proletarya ortaya çıktı. Ve Proletaryanın bir kısmı, emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı militan ve

yer yerde silahlı mücadele yürüttü. Buna örnek Mata’daki Aralık 1945’de iskele işçilerinin silahlı mücadelesidir..

Her ne kadar bugün Kongo’da gerçek anti-emperyalist ve devrimci güçlerin olup olmadığını bilmiyorsak da, şu bir gerçektir: Kongo’daki halk kitlerinin büyük bir kesimi, er yada geç, büyük emperyalist kuvvetlerinin siyasi, ekonomik, ve askeri müdahalelerine mutlaka savaşı başlatacaklardır.”

Bildirinin sonunda, Lenin tarafından formüle edilen, Almanya’daki komünist güçlerin temel görevleri açıklanmaktadır:

“Sömürgelerde ‘kendi’ emperyalistlerinin canilikleri kararlı bir şekilde teşhir etmek, sömürgelerdeki her özgürlük hareketini sadece sözde değil, aynı zamanda eylemde de desteklemek, emperyalistlerin sömürgelerden kovulmasını talep etmek, kendi ülkesindeki işçilere, sömürgelerdeki ve baskı altında tutulan milliyetlerden emekçi haklar ile gerçekten kardeş duyguları aşlamak ve kendi ülkesindeki ordu içinde, sömürge halklarının baskı altında tutulmasına karşı sistematik ajitasyon yapmak.”

(Lenin, Komünist Enternasyonal’e üyelik koşulları, 1920, Cilt 31, s. 196, alm.)

Bu bildiri 6 A3 sayfadan oluşmaktadır, ve ek olarak şu bölümleri içermektedir: • Cumhurbaşkanı Köhler’in alman-emperyalizminin hedeflerini propaganda yapıyor • Kongo’da konuşlandırılan Federal orduya bağlı “Luftbrigade 26” birliği Nazi Ordusunun ve Waffen-SS’in geleneğine sahip çıkmaktadır • Çelişkilerin giderek keskinleşmesi ve Kongo’daki değişik halkların birbirine kışkırtılması her şeyden önce emperyalist sömürgeci büyük güç politikalarının bir ürünüdür • Alman emperyalistleri ve onun Askeri temsilcileri, Kongo’da hangi çıkarların peşinde olduklarını gizlemeden nasıl dile getiriyorlar • 1844’deki Berlin’de “Kongo konferansı” • Partice Lumuba’nın rasist sömürgeci emperyalist baskıya karşı görüşleri.

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servizlerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 04/06

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncısına ait yayınlarından parça ve özetler: Kasım - Aralık 2006

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Kasım/Aralık Bildirisinin başlığı şöyleydi:

“Nürnberg Karı”ndan 60 sene sonra:

Nürnberg mahkemelisinin tarihsel anlamını savunalım!

“Temel savaş suçlularına karşı mahkeme kararı 30 Eylül ve 1 Kasım 1946'da Nürnberg'de açıklandı. Göring, Kaltenbrunner, Streicher, Rosenberg, Keitel ve Frank vs. gibi Nazi ve Wehrmacht liderleri ölümüne mahkum oldu ve ardından da infaz edildi. Nazi partisinin bir kısım kadro takımı, SS ve SD (Nazi gizli örgütü ve askeri gizli örgütü) ve Gestapo caniyane örgütler olarak mahkum edildi.

Alman emperyalistleri daha bugüne değin, Nürnberg mahkemesini ve onun kararlarını resmi olarak kabul etmediler. Tam tersine: Daha 1953 yılında, Nürnberg mahkemesi tarafından idam edilen bir Nazi canisi Jodl'u bir Batı Almanya mahkemesi kamuoyu önünde yeniden rehabilite etti. 1945 beri Alman emperyalizminin değişik birimleri tarafından, özellikle Naziler tarafından Nürnberg mahkemesi adi iftiralarla bombardıman edilmektedir. Bugün bu kirli işte, burjuva basını, Berlinli politikacılar ve Naziler ortak bir işbirliği içindedirler. Bir taraftan, “onlar da savaş canileriydi” yada “esas suçlu olan caniler onlardı” şeklindeki giderek dozajı artırılan parolalarla Nazi caniliklerini göreceli bir düzeye getirmek ve hatta Nazi-Caniliklerini giderek inkar etmeyi amaçlamaktadırlar. Diğer taraftan da demagogik bir şekilde ‘Nürnberg ilkeleri’, UNO bayrağı altındaki kendi emperyalist saldırıları haklı göstermek, özellikle alman emperyalizminin dünya çapındaki askeri yayılımını haklı çıkartılmak istenmektedir.

Tüm bu saldırılara ve yalan-dolanlara karşı görev, Nürnberg mahkemesinin gerçek anlamını savunmak bir görevdir.”

Nürnberg Mahkemesinin Nazi-Caniliklerini ortaya çıkartma oynadığı işlev

“İkinci dünya savaşının seyri içinde şu korkunç gerçek giderek gün ışığına çıkmıştı: Nazi faşizmi kapsamı, sistematikliği ve zalimliği bakımından dünyada bugüne değin eşiz olan bir canilik işlemiştir.”

Daha 1945/46 da mevcut olan ve realist bir tabloyu çizmek için yeterli olan delil kaynakları şu şekilde sıralanmaktadır:

- “Nazi canilikliklerini ortaya koyan önemli bir delik kaynağı, yaşamda kalmayı başaran Nazi caniliklerinin kurbanlarının doğrudan bilgileridir.”
- “Diğer bir kaynak ise, anti-hitler koalisyonun orduları tarafından ele geçirilebilen Nazi belgeleri idi. Hitler ve Himler, Nazi faşizminin soykırımını belgeleyen tüm kanıtları yok etme emri vermesine rağmen, Nazi bürokrasisi tüm belge ve kanıtları yok edecek oranda mükemmel değildi.”
- Önemli başka bir kaynakta, Naziler tarafından işgal edilen ülkelerde kısmen daha 1945'den önce gerçekleştirilen mahkemeler ve bu mahkemelerde ortaya çıkan, Nazi belgelerinin ve Nazilerin kurbanlarının verdikleri görgü tanığı raporları idi. Ayrıca Nazi caniliklerini araştıran bu ülkelerdeki komisyonlarını raporları da önemli bir kaynak teşkil ediyordu. Özellikle 1943 yılının sonlarına doğru Sovyetler Birliğinin Minsk Kiew, Lembegr ve Charkow gibi şehirlerinde Nazi canilerine karşı mahkemeler yürütülmüştü.”

Bildiri daha sonra, uluslar arası askeri mahkeme kurulu olarak 20.11.1945' de Sovyetler Birliği, İngiltere, Fransave ABD'ninkatılımı ileNürnberg'de başlayan mahkemelerin ne denli merkezi bir yere sahip olduğunu, ve bu mahkemenin, 8.8.1945 tarihinde Londra'da alının ortak bir kararın sonucu olduğu ortaya koymaktadır.

"Bu karara göre, Nazi canileri, suç işledikleri ülkelerde dava açılması ve yargılanması öngörülmekteydi. Yaptıkları canilikleri herhangi somut bir coğrafyayla sınırlı olmayan diğer temel savaş canileri ise, ana savaş suçluları mahkemesinde yargılanacaklardı. Göring, Hess, Keitel, Streicher Rosenberg ve Kaltenbrunner gibi Nazi canilerine karşı ve temel Nazi örgütlerine (SS, SA, Korps ve Nazi partisinin siyasi yönetimine, Reichs-Hükümetine, Gestapo, SD, Ordu komutanlarına ve Wehrmacht'a) karşı canilik yapma suçundan dolayı Nürnberg'de dava açıldı. Yargı suçlar şunlardı: Barışa karşı canilik, yani, Nazi savaşının planlanması ve uygulanması, savaş caniliği, yani Nazi savaşı esnasında ve kapsamı içinde uygulanan canilikler; ve insanlığa karşı suç işlemek, yani Naziler tarafından işgal edilen ülkelerde ve Almanya'da savaştan önce ve savaş esnasında canilik uygulamak.

Böylelikle Nürnberg mahkemesi, Nazi canilikleri üzerine ve o sırada mevcut olan tüm merkezi delilleri bir araya toparlayan ve bugüne kadar yapılan araştırmaları toparlayan ve döküme eden en önemli organdı...

Mahkeme süresince, belgelenen tutanaklar 27104 sayfadan oluşan 42 Cilt'i buldu. Nürnberg mahkemesi içinde, savcılığın davasına delil teşkil eden tam 22 ayrı Cilt'e, binlerce varan sayfalarda elde edilen belgeler yayınlandı. Gerek mahkeme tutanakları gerekse de savcılığın belgeleri 1946/1947 senesinde yayınlandı...

6.10.1945 tarihili Nürnberg mahkemesi dava metini, 1946'daki karar gerekçesi ve Sovyetler Birliğinin ana savcılığının konuşmaları 1945/46 yılında yayınlandı ve SBZ (Sovyetler Birliği tarafından işgal edilen bölge)'de geniş oranda

dağıtıldı. Tüm bu belgeler Nazi faşizminin 1933-1945 arası işlemiş oldukları korkunç caniliklerini belgelemektedirler."

Nürnberg mahkemesi en büyük Nazi caniliklerinin ortaya koydu

Bildiride kapsamlı olarak açıklanan, en büyük Nazi canilikleri burada sadece sıralanacaktır:

- Antifaşist ve komünist güçlere karşı Nazi-Terörü
- Nazilerin diğer ülkelerde gerçekleştirdikleri yağma ve imhalar
- Milyonları geçek kölece çalıştırma sistemi
- Şehirlerin bombalanması, rehinlerin kurşuna dizilmesi, zoraki Almanlaştırma
- Hasta ve engellilere karşı yapılan kitlesel katliam
- Polonyalıları karşı uygulanan kitlesel katliam
- Sovyet halkına ve Sovyet savaş tutuklularına karşı kitlesel katliam
- Antisemit terör ve programlar ve Avrupa Yahudilerine karşı gerçekleştirilen ırkçı soykırımı
- Sinti-Romalara, "Çingenelere" karşı uygulanan ırkçı soykırımı

Nürnberg mahkemesi, "caniyane Nazi örgütleri" ve Nazi-Faşizminin kitlesel temeli hakkında

Bubölüm,antifaşist mücadeleönemli biryere sahip olan,"caniyane Nazi örgütlerinin" yargının ne denli derin bir anlamı olduğu sorunu açıklamaktadır:

"Uluslararası askeri mahkemesinin tüzüğünün 9. ve 10. maddesinde, bir grup örgütü ve onlara mensup üyeleri caniyane olarak teşhis edebileceği saptamaktaydı. Bu gelecek mahkemelerde, bu tür örgütlere üye olan her üyeye dava açarak, onu caniyane bir örgüte mensup olmaktan dolayı yargılayıp ve böylelikle ölümle cezalandırma imkanını vermektedir. Bu duruma, mensup olduğu örgütün cani bir örgüt olduğunu yeniden ispat etmek gerekli değildir."

Bildirinin devamında, Kontrol şurasının 10 nolu kararı üzerine durulmaktadır. Burada "savaş suçluları, barışa karşı veya insanlığa karşı canilik yapan kişilerin cezalanması" ve "gerçekleştirilen katliamlarda Hitler takipçilerinin sorumluluğu" üzerine saptamalar yapılmaktaydı.

Nürnberg mahkemesinin savcıları, Gestapo, SD,

İlan: Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

SS, SA, Nazi hükümeti ve Nazi ordusunun komutanlarının yanı sıra, Nazi partisinin tüm yönetim kadrosunu caniyane örgütler olarak saptanmasını talep etmişlerdi. Böylelikle, şu yada bu pozisyonda ve unvanda Nazi terminolojisine göre "siyasi yönetimde" bulunan tüm kişiler kapsam içine alınmıştı... Tahmin olarak bu kişilerin sayısı 600 bin insanı buluyordu.

Dava metni, Nazi politikasının ve Nazi caniliklerinin hayata geçirilmesi alanında daha alt düzeyde "siyasi yönetim"de bulunanların oynadığı önemli role dikkat çekmektedir...

Nürnberg mahkemesinde delillerin toplanmasından sonra, kapanış konuşması yapan Sovyet savcı Rudenko'nun yaptığı açıklamaya göre, ana savaş suçlularına karşı elde edilen delillerin, uluslararası askeri mahkemesinin tüzüğü'nün 9. maddesine dayanarak tüm Nazi partisi ve onun organlarını komple caniyane bir örgüt olarak saptanması için tamamen yeterliydi. Ancak bu soruşturmanın kapsamı dahilinde değildi.

Kapanış konuşmasının devamında Rudenko, sözüm ona küçük Nazilerin, hücre yöneticilerinin ve blok yöneticilerinin oynadığı caniyane rol üzerine ağırlık vermektedir. İşyeri hücre yöneticilerinin işgal edilmiş bölgelerdeki işçileri sistematik olarak ispiyonlamak için kullandığına da dikkat çekmektedir Rudenko."

Nürnberg mahkemesinin kararı hakkında

"Ancak 30 Eylül ve 1 Ekim 1946'da açıklanan kararlar, ne yazık ki, dava metinlerinin gerisinde kalmaktadır.

ABD, İngiltere ve Fransa'ya ait yargıçlarının müdahalesi sonucu, bazı Nazi canileri, ya berat etti yada çok hafif cezalara çarptırıldı...

Enternasyonal Askeri Mahkeme şurasının Sovyet üyesi, Nazi liderleri Schact, Papen, Fritzsche'nin sebensiz yere berat edilmesini ve Nazi Hess'in ise hafif bir cezaya çarptırılmasını eleştirdi. Ayrıca, Reichs-Hükümeti, ordu genel kurmayını ve ordu yönetiminin (OKW)'nin enternasyonal Nürnberg mahkeme şurasının tüzüğüne dayanarak, caniyane bir örgüt olarak saptanmamasını eleştirdi.

Rudenko, OKW'nin ve Wehrmacht'ın genel kurmayının, evet hatta tüm Nazi-Wehrmacht ordusunun, alman emperyalizminin dünyaya egemen olma emellerini pratiğe geçirme alanında belirleyici bir rol oynadığını.. öncelikle ortaya koydu..

Nazi partisinin siyasi yönetici kademesi bir bütün olarak caniyane bir örgüt olarak saptanmadı... Hücre ve koğuş yöneticileri kapsam dışı bırakıldı. Neden böyle yapıldığına dair bir açıklama bulunmamaktadır. Sovyet savcısı Rudenko, Nürnberg mahkemesi esnasında ortaya çıkan belge ve gerçeklerin, sözüm ona 'küçük' Nazi liderlerinin de yargılamak ve mahkum etmek için yeterli temel oluşturdukları gerekçesini devalarca vurguladı.

SA hatalı bir şekilde caniyane bir örgüt olarak ilan edilmedi..."

Bildiri SA'nın caniyane karakterini Rudenko yoldaşın bir pasajına dayanarak gerekçelendirmektedir.

"Tüm diğer Nazi örgütleri konusunda, yanlış bir sınırlama yapıldı, ve bu örgütlere üyeliğin, 1 eylül 1939'dan yani hitler Almanyası'nın Polonya'ya saldırmasından sonra bir rol oynadığını, bundan önce örgütün caniyane karakteri herkes için tam olarak açık olmadığı yanlış varsayımından hareket edildi. Nürnberg mahkemesinin hata ve zaafı analize edilirken şu husus mutlaka dikkate alınmalıdır: 20.11.1945'de Başlayan Nürnberg mahkemesi, 8 Mayıs 1945 anti hitler koalisyonunun müzakeresi içinde kararlaştırılmıştı. Anti-Hitler-Koalisyonun tüm varlığı süreci içinde, sosyalist Sovyetler Birliği ile koalisyona mensup emperyalist ülkeler arasında mevcut çelişkiler, Nazi faşizmine karşı zaferden sonra giderek keskinleştiği, bu çelişkilerin Nürnberg mahkemesinin belgelerini ve kararlarını da doğal olarak etkilemiş olduğu bir gerçektir. Dahası, mahkemeler anti-hitler koalisyonun son aşamasına doğru başlamıştı, ve yavaş yavaş dağılmaya yüz tutmuştu, ta ki 1945 Ağustosunda emperyalist ülkeler tarafından Postdam anlaşmasının açık bir şekilde ihlal edilmeye ve ardından da tümten inkar edilmeye başlamasına kadar. 1947 yda 1948'de Nürnberg'de 1945/46 yılları arasında yapıldığı şeklinde bir mahkeme düşünülemezdi bile!"

Nürnberg mahkemesinin anlamı üzerine

1945'den sonra Nazi faşizminin artıklarını yok etmek üzerine yürütülen mücadelede Nürnberg mahkemelerinin büyük bir önemi bulunmaktaydı. Bu mahkeme, Nürnberg mahkemesinin kararlarının hayata geçirilmesi ve böylelikle Nazi önderlerinin infaz edilmesi yada ağır cezalara çarptırılmasıyla Nazi güçleri Almanya'da ağır bir yenilgiye uğratılmakla kalmadı. Almanya'da bulunan anti Nazi güçleri için aynı zamanda, önemli Gestapo, SS gibi Nazi örgütlerinin 'caniyane bir örgüt' olarak

saptanmasının büyük bir önemi bulunmaktaydı. Bu olgu toplumun Nazilerden arındırılması mücadelesi içinde önemli bir faydası oldu.

Nazi faşizmi, başta Yahudi nüfusuna ve Sinti ve Roma'lara karşı ırkçı bir soykırımı uygulayarak, dünya tarihinde eşi görülmemiş bir canilik işledi.

'Nazi'ler, Georgi Dimitrof yoldaşın 1935'deki Komintern'in 7. dünya kongresinde ortaya koyduğu gibi, sadece 'en gerici en şövenist, mali sermayenin en emperyalist kanadından' oluşmuyordu, o aynı zamanda Nazi faşizmini inşa eden alman mali sermayesinin açık bir diktatörlüğünü de kapsa-

İlan:

„Gegen die Strömung“un 3. Partki Konferansının Belgeleri (2004)

Denektaşları

Programatik Temel Açıklama:

Sosyalist devrim, Proleterya Diktatörlüğü ve Komünizm için Programatik Belgeler (Tezler)

- I. Proleter enternasyonalizm ve proleter dünya devrimi
- II. Alman emperyalizminee, militarizmine ve revanşizmine ölüm
- III. Emperyalist Almanyada sosyalist devrim temel yolu
- IV. Modern revizyonizme karşı mücadele
- V. Komünist partisinin zorunluğu ve onun inşasının ilkesel sorunları
- VI. Bilimsel komünizmin klavuzluğunda hareket eden dünyadaki tüm güçlere mesaj

191 Sayfa, 5€, Almanca. Mesaj ingilizce, ispanyolca, fransızca, türkçe ve Rusça olarak mevcuttur.

maktaydı. Nazi faşizminin en önemli bir özelliğinden biri, onun Almanya'da milyonları geçen geniş bir kitlese tabana sahip olmasıydı, bu ise özellikle de Nazi partisinin ve SA'nın yardımıyla sağlanırdı. Nürnberg mahkemesi bu olguyu da iyice bilince çıkarttı.

Nürnberg mahkemesinin belgeleri, Nazi caniliklerini bilince çıkartılması hususunda temel bir çıkış noktasını teşkil etmektedir. Emperyalizmin yaratıkları Miloseviç yada Saddam tarafından örneğin Irak, eski Yugoslov'ya ve Kongo'da gerçekleştirilen canilikler ile, Nazilerin gerçekleştirmiş oldukları canilikleri aynı kefarete koyma girişimlerine karşı mü-

cadelede, Nürnberg mahkemesi bugün bile etkili bir silahı teşkil etmektedir.”

Bildiri daha sonra, KPD/SED'nin 1945'den sonraki görevlerini ortaya koymaktadır: Toplumun radikal bir şekilde Nazilerden arındırılması; Nazi canilerinin yargılanması; Nazi faşizminin işlemiş olduğu canilikler konusunda devasa bir bilinçlendirme kampanyası başlatmak.

“En az bunun kadar önemi olan, ve derinlemesine ve samimi bir şekilde incelenmesi gereken başka bir görev de, alman emekçi ve sömürülen kitlelerinin büyük bir kesiminin Nazi caniliklerine ortak olmuş olmaları yada bu katliamları sessiz bir şekilde onaylamış olmaları gerçeğidir.

Üçüncü bir nokta ise, Nazi caniliklerinin kurbanlarının kendilerine karşı yapılan katliamlara dayanarak ve tamamen haklı bir şekilde tazminat talep etmektedirler. Komünistler tazminat konusunda başı çekebilmeleri için, Nazilerin işlemiş oldukları tüm canilikler tamamen ortaya çıkartılmalıdır. İşçi, emekçi ve sömürülen kitleler, tazminat ödenmesinin zorunluluğunu ancak bu şekilde kavrayabilirler.”

Bildirinin son bölümde şu düşüncelere yer verilmektedir:

“Ana Nazi canilerine karşı yürütülen Nürnberg mahkemeleri, Alman Nazi faşizmine karşı tarihsel zaferin biraşamasını teşkil etmektedir. Almanya'nın işgal altına alınmasıyla birlikte Nazi faşizmi bir çok bakımdan yenilgiye uğratılabildi, fakat, onun kadrolarının büyük kesimi, onun geleneği, onun ideolojik ve her şeyden önce maddi kökünü teşkil eden Akman mali sermayesi ve kapitalist sistem gerçekten yenilgiye uğratılarak imha edilemedi. Bu görev daha bugüne kadar zorunluluğu korumakta, ve giderek aktüelleşmektedir. Alman emperyalizmi gelişmekte ve büyümektedir, ancak o mutlaka parçalanacaktır ve parçalanmak zorundadır da.

Ayrıca bildiride şu makale yer almaktadır: „**Meksika /Qxaca'da altı aydan ber devam eden mücadelelere dayanışma gösterelim ve destek verelim**”

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servizlerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 01/07

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncısına ait yayınlarından parça ve özetler: Ocak – Mart 2007

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

„Gegen die Strömung“un Ocak 2007 yayınlanan bildirisinin konusu şuydu:

Gerici 175. Madde ve Nazi faşizmi

Eşcinsel tercihte bulunan insanlara karşı her türlü kışkırtma ve farklı muameleye karşı çıkılım

Bildirinin giriş bölümünde şunlar tespit edilmektedir:

“Nazi rejimi o denli kapsamlı ve çok caniliklerde bulundular ki, - bilumum burjuva önyargısının da etkisinde kalarak - bu caniliklerden hiçte küçümselemeyecek bir alanı gözden kaçırma veya küçümseme tehlikesi reel olarak bulunmaktadır: O da Nazilerin “erkeklik anlayışı” ve Nazilerin ‘homoseksüelliği’ imha etme çabası. Ta Kaiserreich döneminde ardından Cumhuriyet döneminde erkeklerin eşcinselliği cezalandırılmaktaydı. KPD tamda bu 175. ceza maddesinin ortadan kaldırılması üzerine kapsamlı bir mücadele yürüttü, fakat Naziler 1933’de zaferi elde edebildiler. Naziler, eşcinsel erkeklere yada eşcinsel olarak değerlendirilen yada eşcinsel odluğu ihbar eden insanlara karşı amansız bir kovuşturma yürüttüler, bu 175. ceza maddesine dayanarak soruşturma açma, cezalandırma, hapse atma ta ki Temerküz Kamplarına göndermeyi daha içermekteydi. Bugün komünizme yönelik hiçbir yoldaş bu gerçeklere gözlerini kapayamaz. Aynı zamanda eşcinsellere karşı Nazilerin uyguladıkları canilikler üzerine bilinçleri açmak bugün de önemli bir görevdir. Bu aynı zamanda, dünya komünist hareketinin ve devrimci KPD’nin pozisyonlarını eleştirici ve özeleştirici bir şekilde bilimsel ve devrimci dayanışmacı bir tarzda ele almak ve konuya açıklık getirmenin de bir önkoşuludur.”

Devamla bildiride şu tespitler yapılmaktadır:

“Başlangıçta Nazi faşizminin ‘homoseksüellere’ yani eşcinsellere, (Naziler birinci sırada erkek eşcin-

selleri hedef seçiyorlardı) karşı caniliklerini ortaya koyarken, ilk etapta şu soru karşımıza çıkmaktadır: Nazi faşizminin bu azınlığa karşı uyguladığı baskının özel yönü neydi? Zira şu bir gerçektir ki, hala yürürlükte kalan 175. madde 1945’den sonra ... bu azınlığa karşı uygulanan baskı... batı Almanya’da hiç de son bulmadı...”

Eşcinsel insanların, Nazi faşistleri tarafından farklı muamele görmesi, kovuşturulması ve katledilmesi

Bildiri, Nazi faşistlerinin homoseksüellere karşı uyguladığı caniliklerinin şu aşamalarını özelle vurgulamaktadır:

- Nazi yasaları, kayıt etmek ve kovuşturma – bunlar, 1933’de kitap yakılması, Homoseksüellere karşı uygulanan düşmanlığın yeni bir uç noktasını teşkil eden 1934 “Röhm Ayaklanması”, 1935’de §175. paragrafın daha da kesinleştirilmesi, 1936’da Homoseksüelliğe ve kürtaja karşı mücadele için bir Merkezin (“Reichszentrale”) oluşturulması aşaması idi.
- Polis devleti yoluyla uygulanan kitlesel terör – jurnalleme, kovuşturma ve kitlesel tutuklamalar gündemde olduğu bir atmosferin içinde uygulanan hadim edilmesi.
- Cezalandırma komandoları, Nazi Temerküz kamplarında uygulanan sadist muameleler ve katliamlar. 1940 1945 yılları arasında Naziler, hapisanelerde, psikiyatrik kurumlarda ve KZ’lerde katliamlarını giderek yoğunlaştırdılar.

Böylelikle, inşaatlardaki veya maden ocaklarında veya V2 rakетlerinin imalatı için yürütülen işyerlerindeki zoraki çalıştırma yoluyla, yada hapishanede bulunan "Pembe kısım"larda (Rosa –Winkel) uygulanan özel ve vahşi işkence metotları ile eşcinsel erkekler katledilmektedirler.

1945'den sonra - Nazilerden arındırma?

Eşcinsel seksüel tercih meselesinde Nazi ideolojisine karşı mücadele etmek demek, sadece §175. paragrafın tarihi ile ilgilenmek değil, aynı zamanda tüm tarih içinde eşcinsel insanlara karşı uygulanan kötü muamelelerin, sınıf mücadeleleri tarihi içinde rolünü de ele almayı şart koşmaktadır. Bildiri bu alanda mevcut olan bazı temel düşünceleri formüle ederek, bazı demagojik çarpıtmalara dikkat çekmektedir.

"1. Birinci temel manevra, çocukların seksüel kötü muameleye maruz bırakılması meselesi ile, eşcinsel yönelimli seksüelliğin birbirine karıştırılması ve aynı kefeye konmasıdır....2. Buna bağlı olarak sürdürülen ikinci manevra ise şudur: eşcinsellik bir olanak ve bir olgu olarak Emekçi kitlelerin günlük yaşamında gündem dışı bırakılmaktadır. Veya eşcinsel seksüellik gösterilirken, ana bakış açısı, (egemenliklerinin bir yansıması olarak) egemen sınıfların para ile satın aldıkları seksüel maceraları ile yada devletin organları ve baskı organları (kilise ve ordu) alanı ile sınırlanmaktadır. .. Güya küçük yaştakilerinin korunması demagojisi ile gerçek problemin hasır altı edilmesinin açığa çıkartılması görevi, demokratik, komünist pozisyonların berrak bir şekilde ortaya çıkartılması hususunda bir anahtar rolünü görmektedir: İki insan arasındaki ilişki ve seksüel eğilim, özgür iradeye dayandığı müddetçe bu her insanın kendi özel meselesidir; kendi özgür iradesine dayanmaya, fakirlik ve maddi araçlarla zorlanan bir ilişki söz konusu olduğu müddetçe, buna karşı mücadele edilmelidir. ..3. Eşcinsel ilişkileri 'hastalık' ve 'anormal' olarak teşhir etmek için, 'doğallık' ve 'normal' kavramlarının demagojik bir

İlan: Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

kökene olduğu da kavranmak zorundadır. "

Bugün Almanya'da eşcinsellere karşı uygulanan farklı ve kötü muamelelerin değerlendirilmesi zorlaştıran koşullar hakkında.

Geçtiğimiz on senelerde Almanya bu alanda büyük ilerlemelerin (§175. paragrafın kaldırılması, Nazilerin katlettikleri eşcinsellerin kamuoyu önünde anılması, homoseksüel eşlerin belediyede kayıt olabilmesi, Berlin'deki gerici bazı temsilcilerinin, homoseksüel olduklarını açıkça kabul etmesinin kariyerlerini zedelememesi gibi örnekler ileri sürerek) olduğunu ileri süren, her şeyi pembe göstermeye çalışan pozisyonları bildiri teşhir etmektedir.

"Şu bir gerçektir ki, bu gelişmeler 50'li ve 60'lı yıllarda düşünülemez di bile... her ne kadar ilerleme olarak gösterilen bu noktaların ne denli yetersiz ve yarım gönüllü olduğunu gösteren bir sürü sebep ortaya koymamız mümkün olsa da, bizim için önemli olan temel konu tamamen başkadır.

Almanyanın 50'li yılları ile karşılaştırıldığında görülen bu kısmi ilerlemelerin yanı sıra, paralel olarak giderek keskinleşen bir patlayıcı atmosfer oluşmaktadır. Burada söz konusu olan şey devletin genel kapsamda aldığı yasal ve idari önlemler hiç değildir yada hemen hemen değildir. Burada esas mesele, medyanın, kurumların ve 'halkın sağlıklı tavrını'nın harekete geçirilmesidir. Bu gerici temel atmosfer, hiç de tesadüfı bir olmayan bir biçimde, Nazi hareketinin propagandası, Nazi saldırılarının örgütlenmesi, Nazilere sempati duyan gençlerin özellikle eşcinsel erkeklere karşı saldırıları ve hatta Nazi cinayetleri ile sistemli olarak daha da pekiştirilmektedir. Bu durumda, bir bütün olarak ele alındığında, eşcinsel yönelimli insanların Almanya'daki yaşamları, bir çok bakımdan daha da tehlikeli ve tehdit edici bir görünüm içindedir."

Bildirinin son bölümde şunlar vurgulanmaktadır:

"Alman emperyalizme karşı mücadelemiz, emperyalizme ve kapitalizm sistemin kendisine karşı mücadelemiz şu noktayı da içermektedir: İşçi sınıfının ve ezilen kitlelerin çoğunlu içinde, her türlü gerici anlayışlara karşı doğru bir mücadele yürütmek zorundayız. Bu mücadelenin hedefi ortadadır: İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerinin çoğunluğu ancak, egemen sınıfların demagojik manevralarını, özellikle hala yaşamaya devam eden Nazi faşizminin manevra ve yalanlarını kavradıkları taktirde, tüm sömürücü ve baskıcı sisteme karşı muzaffer bir mücadele yürütebilirler."

8 Sayfalık bildiri bunun haricinde şu konuları içermektedir:

- “eşcinsel yönelimli” kavramı neden tercih ediyoruz.
- Weimar Cumhuriyeti döneminde KPD’nin §175. paragrafa karşı mücadelesi.
- “Bir erkeği, sadece eşcinsel olduğundan ötürü damgalayanların korosuna katılamayız.” Kurt Tscholsky’nin, SPD’nin SA şefi Röhm’e karşı, Nazi katiller çetesinin şefi olmasından dolayı değil, tersine onun homoseksüel olmasından dolayı 1931’de düzenlediği kampanyaya karşı eleştirisi.
- KZ Sachsenhausen örneğinde “Pempe-Kısım-Hükümlü”lerinin caniyane yaşam koşulları hakkında
- Eşcinsel insanların anti Nazi mücadelesinden örnekler.
- Nazi faşizmi döneminde, eşcinsel yönelimli insanlara karşı uygulanan baskıların incelenmesinin mevcut düzeyi hakkında. Bu bölümde bildiri, Nazilerin kurbanları arasında

olan eşcinsellerin sık sık “unutulması” gerçeği göz önünde bulundurularak, bugüne kadar Nazi Almanyası’nın eşcinsellere karşı uyguladığı baskı ve katliamları sistematik olarak bir araya getiren bir araştırmanın bulunmamasına dikkat çekmektedir. Eşcinsel yönelimli kadınlara yapılan baskı, homoseksüellerin direnişi ve Nazilerin işgal ettiği ülkelerdeki durum gibi konularda aynı şekilde hemen hemen hiç araştırılamamıştır.

- Alman koşulları: Bugün eşcinsellere karşı Nazist motiflerle uygulanan terör ve cinayetlerden örnekler. Homoseksüellere karşı uygulanan Nazi eğilimli 2003’de 4 2004 ise 3 cinayet belgelenmiştir!
- Eşcinsel yönelimli insanlara karşı uygulanan kötü muamele ve kovuşturma konusunda komünist pozisyonlar. “Gegen die Strömung” un 2007/2008 de yayınlanması planlanan ve eşcinsel yönelimli insanlara karşı kötü muamele edilmesine ve baskı altında tutulmasını konu olan kapsamlı çalışmasının ana hatları ve içeriği.

Şubat/Mart 2007 tarihli bildirinin başlığı şöyleydi:

Lenin’in “Dönek Kautsky ve Komünizmin çocukluk hastalığı” başlıklı yapıtını inceleyen tüm komünizme yönelimli güçlere çağrı!

İşçilerin çoğunluğu

1948’den buyana işçi sınıfının devrimci hareketinin 1948’den bugüne kadar süren tarihinde, işçi sınıfının örgütlenme düzeyi ve bilinç seviyesi belirleyici bir rol oynamaktadır: İşçi sınıfı hangi hedefler için mücadele etmektedir ve hangi hedefler için mücadele etmesi gerekir?

Lenin’in ‘Dönek Kautsky’ ve ‘Komünizmin çocukluk hastalığı’ kısa başlığı altında tanınan yapıtı, bu problemi sistematik olarak irdelemektedir. İşçilerin çoğunluğunu kazanma bahanesinin arkasına sığınarak, sosyalist devrimci hedefler bir kenara atılarak, yerine reformist sendikal mücadele pratiği geçirilmesi, bu bağlamda ana tehlikeyi oluşturmaktadır. Ama diğer taraftan da, zorluklar karşısında teslimiyetçiliğin başka bir biçimi de bulunmaktadır, o da devrimci tumturaklı laf kalabalığı ileri sürülerek, Almanya’da işçi sınıfının çoğunluğunu sosyalist devrim için kazanma hedefinin imkansız olarak lanse ederek, her türlü mücadeleyi tatil eden bir teslimiyetçilik.”

Bildirinin I. bölümünde, Almanya’nın tarihsel

gelişiminde meydana gelen temel özellikleri, işçi sınıfının çoğunluğunun hangi hedefler için kazanıldığı ve fakat hangi hedefler için henüz kazanılamadığının ortaya çıktığı bazı sınavları ele alarak, işçi sınıfının çoğunluğunu komünizmin hedefler için kazanma büyük görevini bilince çıkartmaktadır:

- 1948’den birinci dünya savaşını kapsam dönem: Komünist etkinliğin giderek artmasını eşlik eden uzun vadede etkisi görünen yenilgi. 1914’de işçi sınıfının büyük bir kesimi “ana vatan savunması” parolasını izlediler ve komünist güçler ise işçi sınıfının çoğunluğu sosyalist devrim için mücadeleye kazanması hedefinin daha alt düzeydeki bir hedef için, işçi sınıfının çoğunluğunu arka cephedeki emperyalist barışı bozma hedefi için çaba sarf ediyorlardı.
- 1933 yılına dek, işçi sınıfının çoğunluğu için, devrimci ve karşı devrimci kuvvetler arasında cereyan eden kavga. 1923’de devrimci hareketinin ilerlemesinden sonra, gelişen Nazi

kitle hareketini göz önünde bulundurarak, KPD'nin hedefi, (yine sosyalist devrim için mücadele hedefinin daha alt seviyesinde) işçi sınıfının çoğunluğunu anti Nazist militan bir mücadeleye çekmekti.

- Nazi faşizmi tarafından komünist etkinin geniş oranda parçalanması, DDR/SBZ'de meydana gelen bazı umut ışıkları ve revizyonist "çoğunluk" sahtekarlığı. 1945'den sonra işçi sınıfının mevcut bilinç seviyesinin düşüklüğü olgusu, "alman ideolojisine" karşı derinlemesine inen bir mücadeleye çıkış noktası olarak alınmadı, bilakis "çoğunluk bizden yana, sosyalizmden yana" şeklindeki milliyetçi masallar ile, revizyonist bataklığı hızla ilerleyen SED'nin kendi kendisini kandırdığı bir tuzak oldu.

Bildirin II. Bölümünde işçi sınıfının Almanya'da (emperyalist görüş araştırma ve propaganda mekanizması koşullarında) aktüel bilinç seviyesinin ölçmenin zorluğu sorununa değinilerek şu görev formüle edilmektedir:

"İşçi sınıfının çoğunluğunun, bir siyasi güç olarak varlığını gösterebilmesi, kendi devletini inşa edebilmesi, sosyalist demokrasinin özgül biçimlerini oluşturabilmesi için gerekli bilinci ve kendine özgüveni kazanabilmesi ancak komünist partisi yardımıyla, işçi sınıfının sert ve militan mücadelesinin inişli çıkışlı süreci içinde mümkün olacaktır. Kaypak unsurları tarafsızlaştırmak yada kazanmak için, işçi sınıfının çoğunluğuna, ve hatta emekçi kitlelerin çoğunluğuna dayanarak ... karşı devrimi diktatörsel bir şekilde baskı altında tutabilmek için bu linç ve kendine güven bir önkoşulu teşkil etmektedir."

Bildiri III. Bölümde, Lenin yapıtı üzerine durmaktadır:

Lenin'in 'Dönek Kautsky' sağ sapmaya ... 'komünizmin çocukluk hastalığı' yazısının ise sol sapmaya karşı... yöneldiği şeklindeki basit bir formül geliştirmek, tamamen yüzeysel bir yaklaşım olacaktır. Her iki yazıda temel bir düşmana karşı, sağ oportünizme karşı yönelmektedir, ve bu esas düşmana karşı mücadele içinde öncelikle işlenen tema şudur: İşçi sınıfının çoğunluğu, kapitalist sisteme ve burjuva parlamentosuna beslenen tüm hayallere karşı mücadele içinde, sosyalist demokrasiyi bilinçli, manevi olarak sağlam ve kendine güven içinde, 'saf demokrasi' üzerine nakaratlara kulak asmadan, karşı devrim üzerine diktatörlüğünü uygulamayı nasıl başaraklardır..."

'Dönek Kautsky' başlıklı yazısında Lenin detaylı olarak şunları göstermektedir: İşçi sınıfının çoğunluğunu ilkesiz bir şekilde kendine çekmeyi reddetmek demek, aynı zamanda geçici olarak azınlıkta kalmaktan korkmadan, kendi pozisyonlarını savunmaya cesaret etmek demektir. Akıma karşı göğüs germeye hazır olma yeteneği, birinci dünya savaşı esnası meydana gelen büyük ve kapsamlı şövenist baskıya karşı durabilmenin ve devrime 'barışçıl bir şekilde kayma' yada şu yada bu kısmi reformlara kendini avutmamak için bir önkoşulu teşkil etmekteydi...

Bu eserin ... derinlemesine incelenmesi en azından şu iki temel noktayı bilince çıkartmak zorundadır: Birincisi, çoğunluğu sosyalist bilince sahip ve örgütlü işçilerin elinde bulundurdıkları sosyalist demokraside ana nokta şudur: İşçilerin çoğunlu silahlı mı ve burjuvazinin elinden silahları alınmış mıdır? Belirleyici olan nokta tamda budur. İkinci nokta ise, Rusya'daki devrimin Kautskinin burnu büyük Alman şövenisti görüşüne göre her şeyi daha nasıl mükemmel, daha nasıl düzenli yapabileceği varsayımı üzerine durmaktadır..."

'Komünizmin çocukluk hastalığı' başlıklı Lenin'in yazısı, belirli bir anlamda, 1917'deki Ekim devriminden sonra, dünya komünist hareketine sunulan en önemli bir yapıttır. Komünist enternasyonal'in 1920'deki II. Dünya kongresine gelen delegeleri doğrudan hedef alarak, Lenin, şu emsalsiz tarihsel özeti sunmaktadır: İşçilerin çoğunluğunun disiplini ve örgütlülüğünü manevi çağrılarla, kuru sloganlarla elde edilemeyeceği, tam tersine bu sürecin, mücadelelerle dolu koca bir tarihsel kesiti kapsadığını mükemmel bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu yazının ilk cümlesinden sonra cümlesine kadar işlenen temel düşünce şudur: İşçi sınıfının çoğunluğu, kapitalizmin ve reformist demagogların ellerinden hangi hedeflere gösterilerek, hangi yollarla ve hangi metotlarla kurtulabileceğini, karşı devrime karşı proletarya diktatörlüğü için nasıl kazanılabileceğini dünyadaki komünist güçler sadece kavramakla yetinemezler, aynı zamanda bunu doğrudan öğrenmek de zorundadırlar."

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servizlerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 02/07

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncılarına ait yayınlarından parça ve özetler: Nisan – Haziran 2007

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Nisan 2007 yayınlanan bildirinin tüm metnini buraya olduğu gibi aktarıyoruz.

“Neoliberalizm” parolası burjuva devlet aygıtının güçlendirilmesini ve faşizmin keskinleştirilmesini maskeleymektedir!

“Neoliberalizm” kavramı safsatası

Kimse, bu garip “Neoliberalizm” teriminin kim tarafından yaratıldığını ve kendini sol olarak algılayan hareket içinde ne zamandan beri zemin kazandığını tam olarak bilmemektedir. Kimse bununla neyin kast edildiğini tam olarak tanımlayamamakta olmasına rağmen bu terim herkes tarafından kullanılmaktadır bugün. Almanyada bununla ulaşılmak istenen gaye, kabaca söylenecek olursa, öncelikle devlet tarafından garantilenen sosyal hakların kaldırılmasıdır. Buna karşı ise “sosyal devleti koruma” gibi gerici bir slogan savunulmaktadır.

Enternasyonal alanda ise, “Neoliberalizm” aracılığı ile (çoğu kere “Globalizm” sloganıyla bağlantılı olarak), “uluslararası kapitalizmin” güya “ulusal devletlerin” rolünü giderek geri plana ittiği kast edilmektedir.

Kavram münakaşasının arkasında kelimeler üzerindeki oyundan daha fazla şeyler yatmaktadır. Burada söz konusu olan şey, ideolojidir, realitenin yarım yamalak bilgilere dayanarak çarpıtılmasıdır ve son tahlilde çok eski burjuva teorilerinin - yeni terimlerle süslenecek önümüze sürülmesidir. Aşağıda ilk bölümde “Neoliberalizm” üzerine safsatalar, bugünkü Almanya'nın durumu göz önüne alınarak tezler halinde çürütülecektir. Bir sonraki bildiride ise, enternasyonal sorunlar göz önünde tutularak “Neoliberalizm ve Globalizm’e karşı konulacaktır.

Aktüel olarak, Almanyadaki kapitalist sınıfın, işçi sınıfına karşı giderek keskinleşen bir saldırıya

geçtiği, emekçi yığınların durumunun adım adım kötüleştiği tartışma götürmez bir gerçektir. Bunun sebepleri, kapitalist sınıf, kendisini “sosyal devlet” reformist lafazanlığından en azından bir ölçüde vazgeçebilecek oranda güçlü görmesidir. Bu gerçek ancak kapitalist gelişmeye ve sınıf mücadelelerinin tarihine bir bütün olarak bakıldığında daha derinlemesine anlaşılabilir.

I.

1. Kapitalizmin başlamasından bu yana, kapitalist sistemin savunucuları, Fransız devrimiyle popülerleşen özgürlük kavramını, kapitalizmin en mükemmel özelliği olarak satmaktan yorulmamaktadırlar. Buna göre, kapitalizm, liberalizm demektir. Marks ise bunun karşısına şu tezi koydu: Özgürlük ve eşitlik hakkındaki slogan, ikiyüzlülüktür, gerçeklikte bu, sömürünün, ücretli köleliğin gizlenmesine hizmet etmektedir. Kapitalizmin doğuşu, (gelişmesi ve yükselmesi, öncelikle Avrupalı olmayan halklar açısından kanlı baskı cenderesi, aşırı yoksulluk, çocuk işçiliği ve çalışan emekçi sınıfının sefilleşmesi ile karakterize edilebilir, ki Marks buna ursprüngliche akümülyasyon, yani kapitalin ilk oluşumu diyordu) liberal olmaktan başka her şeydi, tabi ki eğer bu kavramdan kapitalistlerin sınırsız özgürlüğü anlaşılıyorsa

İşçi sınıfının 19. yüzyılın ikinci yarısındaki mücadelesi, ilkin sistemi bir bütün olarak sorgulamaya da sömürünün özellikle bazı aşırı ve keskinleştirici biçimlerini yasal olarak sınırlandırmaya kapitalist devlete dayattı. Bu mücadelenin denek taşları arasında, dayak cezasının yasaklanması, çocuk

işçiliğinin yasaklanması ve 8 saatlik iş günü için verilen muazzam mücadele vardı. Kapitalistlerin devleti, kısmen de olsa geri çekilmek zorunda kaldı; lakin onun ideologları bu tarihsel ortamda sahtekârlığın ustaları olduklarını dikkate değer bir şekilde kanıtlaydılar: Şu ya da bu iyileştirme hakkındaki sözlerinin bizzat devletin resmi kurumlarınca kabul edilmesinin sebebi güya, kapitalistlerin iyi kalpliliğine, insanlığa olan sevgisine borçlu olduğumuz masalı anlatılmaya başlandı.

2. Bu, bugüne kadar etkide bulunan muazzam bir yalandı. **“Sosyal devlet”** hakkındaki **masallar**, işçi sınıfı içerisinde, egemen sınıfların güya “iyi ahlak”ını öncelikle daha iyi pazarlamak ve işçi sınıfının mücadelesini, ücret sisteminden, kapitalizme karşı mücadeleden alıkoymak için, bu mücadeleleri kapitalistlere yönelik çağrı ve uysal isteklerde ileri sürme yönüne itmeye hizmet etmektedir. Liberalizmin iddiaları, kapitalizmin başlangıcı zamanında da olmak üzere baştan itibaren işçi sınıfı ve kapitalist sınıf arasındaki derin zıtlığı örtmeye, işçi sınıfının mücadele iradesini kırıp kapitalizmin yıkılmasından alıkoyarak küçük reformlar uğrunda mücadeleye yöneltmeyi hedeflemektedir.

3. “Komünist Parti Manifestosu”nun yazılmasından yaklaşık yüzyıl sonra işçi sınıfının muazzam büyümesi, 1917’deki Rusyadaki sosyalist Ekim Devriminden beri Komünist Partilerin kapitalizmi tehdit eden bir şekilde büyümesi ve 1945’den sonra bir dizi ülkede Komünist Partiler önderliğindeki devrimlerin muzaffer olması, kapitalist sınıfın alarm çanlarını çaldırdı. **Devletleştirme** parolası öylesine yayılmıştı, kapitalizmin mantığının itibarı öyle düşmüştü ki, kapitalist sınıf, tümünden süpürülmek için artık kendisi “devletleştirme” parolasına sarıldı ve işçi sınıfının mücadelesinin baskısı altında, işçi sınıfı için bir dizi güvenlik önlemlerini yasal olarak kaleme almak zorunda kaldı.

Kapitalistler bunu da kendilerinin büyük dürüstlüğüne, çalışan sınıfın yoksunluğu karşısında anlayışının vb. bir belirtisi olarak kutladılar. **Devletleştirilen işletmeler ise kapitalist sınıfın işletmeleri**

İlan: **Georgi Dimitroff Kitapevi**

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00, Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

olarak kalmaya devam ettiler, çünkü onlar kapitalist bir devletin işletmeleri idi. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin tarihsel olarak zamanını doldurduğu ve artık imha edilmesi gerektiği biçimindeki düşünce belirtileri, artık “sosyal devlet”in var olduğu, bu devletin kapitalist sınıfın bazı anlayışsız unsurlarına karşı muhafaza edilmek, korunmak ve savunulmak zorunda olduğu şeklindeki çarpıtılmış bir ideolojiye dönüştürüldü.

4. Bilindiği gibi kapitalist sınıflar son on yıllarda, Komünist partileri ve sosyalist devletlerin içten fetih ederek ve içlerini boşaltarak, onları o zaman değil temsil ettikleri şeylerin tam bir karikatürleri haline getirdiler. **Enternasyonal işçi hareketinin son elli yıldaki muntazam yenilgisi** (en önemli yenilgilerden bazılarını sayacak olursak: SBKP’nin 1956 yılındaki 20. Parti Kongresi sonrasında Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupadaki birçok ülkede kapitalist yenileme, sosyalist Çin’in 70’li yıllarında ortalarında renk değiştirmesi ve kısa zaman sonra sosyalist Arnavutluk’un renk değiştirmesi), onlarca yıl kendilerini „sosyalist” olarak adlandıran ama gerçeklikte kapitalist bir polis devleti olan Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerindeki devletlerin 90’lı yıllardaki çöküşü, sosyalizmin bir çöküşü olarak lanse edilerek, propagandasal olarak azami bir şekilde kullanıldı ve son tahlilde bu onlara bir anlamda yeni olanaklar doğurdu: Artık sosyalist kılıflar da teker-teker ortadan kaldırılmaya başlandı.

Tüm ülkelerdeki kapitalist sınıflar, varlıklarını tehdit edecek bir işçi sınıfı hareketinin baskıları daha az hissediyorlardı ve büzden rahatlıkla bütün alanlarda sömürünün dozajını daha da artırdılar.

II.

5. Almanya’daki bugünkü koşullar şu karakteri taşımaktadır: İşçi **sınıfının mücadelelerinin elde ettiği belli kazanımlar**, işçi sınıfının kapitalist sınıfa karşı yoğun direnişleri olmaksızın **adım-adım ortadan kaldırılabilir**dir. En büyük dönüm noktası belki de “Hartz I-IV” projesiydi, diğer kesitler işgününün uzatılması, işten atılmaya karşı korunmanın kaldırılması vb. gibi reel olarak girişimlerdi. Bu gelişmelere karşı yoğun mücadelenin olmadığı müddetçe, sömürünün daha da keskinleştirilmesi yönünde planlar teker-teker hayata geçirilecektir. Ancak bunun “Neoliberalizm” kavramıyla ne alakası vardır? Bu sömürünün keskinleştirilmesi politikası neden “Neoliberalizm” olarak tanımlanmaktadır?

6. Görüşümüze göre, **“Neoliberalizm” kavramının** her iki yönü de, hedefe isabet edememektedir. Burada söz konusu olan ne “neo” (yani “yeni”) ne de

“liberal”dir. Kapitalist sınıfların direniş hissetmedikleri yerde sömürüyü keskinleştirmeleri hiç bir şekilde yeni bir şey değildir. Bu, kapitalist sistemin temeliyle bağlantılıdır, bu onun karı maksimize etme biçimindeki özüne uygundur ve bu içerde sadece sömürünün keskinleştirilmesiyle mümkündür. Almanya’daki işçi sınıfı hareketini tam olarak göz önüne getirelim: her zaman, işçi sınıfı hareketinin gücüne göre, devletsel baskının belli bir rol oynamasıyla da bir ileri bir geri gidilip gelinmiştir. “Neo” kavramı, bu haliyle her zaman doğrudur, bir diğer yönüyle de hiç bir şekilde doğru değildir, çünkü sömürünün keskinleştirilmesi yönündeki sürekli aksiyonlar artık yeni bir şey değildir. Bu günkü durumu “liberal” olarak tanımlamaksa bütünüyle bir saçmalıktır.

7. Bir ideolojik sistem olarak “Liberalizm”, bilinçli ve planlı bir şekilde farklı alanları birbirine karıştırmaktadır. Liberal olmak, yani özgürlükçü olmak, politik alandaki anlamından farklı olarak kültürel alanda tamamen farklı bir anlama gelebilmektedir. Aynı ekonomik alan için de geçerlidir. Klasik “liberalizm” devletin rolünü minimuma indirerek devleti dini, kültürel ve ekonomik meselelerden uzak tutarak, devleti esas fonksiyonlarına, yani; ordu, polis ve adliyeye fonksiyonlarına yoğunlaştırmak istemektedir.

Fakat aptal “Neoliberalizm” in tezi tersine bugün neyi görüyoruz? Bütün alanlarda devletin rolü genişletilmektedir. “Hartz I-IV” muntazam bir devlet müdahalesidir, sosyal kazanımların budanması devlet tarafından örgütlenmekte ve hayata geçirilmektedir ve kültürel alanda doğrudan ve dolaylı olarak kimi zaman açıktan kimi zaman saklı bir şekilde devletin merkezi yönlendirmesi özellikle televizyon ve basında biçimlendirilmektedir. Öncelikle ama açık bir şekilde devletin bastırma yönü; polis ve ordu cihazı, devletçe merkezi bir şekilde fişlenme ve gözetlenme, muntazam adımlarla geliştirilmektedir. Devletin sadece artan faşistleştirilmesi olarak tanımlanabilecek bir durumu, “Neoliberalizm” olarak karakterize etmek gerçeklikte saçmalıktır.

8. “Neoliberalizm” teorisyenlerinin devletin belli alanlarının, bu ister Posta ve telekomünikasyon sektörü olsun, ister ulaşım araçları olsun “özelleştirilmeye” alındığına atıfta bulunmaları bir gerçekliktir. Eğitimin belli bölümleri de, kapitalist sömürünün daha da katmerleştirilmesi çıkarları temel alınarak saltığa çıkartılmaktadır ki, kitlesel çıkış ve sosyal kısıtlamaları sorunsuz bir şekilde hayata geçirilsin. Ancak bütün bunlar neyi açıklar? Burada tayin edici olan şudur ki, mücadeleyle kazanılan iş emniyeti

fonksiyonlarını ortadan kaldırılmakta olması ve **devletin hala var olan kapitalist büyük işletmelerinde ücrete bağımlı olarak çalışanlar, özelleştirme tehditleriyle korkutulmasıdır.** Bu tıpkı diğer büyük işletmelerde bugünler de yaşadığımız şu sürecin aynısıdır: Şayet işçiler ücretlerinin belirli kesimini feda etmez ve daha fazla çalışmayı kabul etmezlerse, işletmenin “yeri”nin değiştirileceğiyle tehdit edilmesiyle aynı süreçtir. Bunun neresinin “liberal” olduğu ise, “Neoliberalizm” teorisyenlerinin gizi olarak kalmaktadır.

III.

9. “Neoliberalizm” teorisyenlerinin isimleri ve adresleri vardır. Şu ya da bunun düşünmeden, çok modern bir kavram olduğundan ve günümüzde sol lafazanlığa dahil olduğundan, “Neoliberalizm” kavramını kullanmasını kast etmiyoruz. Bundan bağımsız olarak, işçi sınıfının zorunlu mücadelesini, sistematik planlarla yöneliminden saptırmak isteyen kapitalist sınıfın örgütlenmiş bir organı bulunmaktadır: Bunlar öncelikle sosyal demokrasiyle ilişkili sendika önderliği, sendika fonksiyonerlerinin büyük çoğunluğu ve en nihayetinde PDS-Sol Parti, WASG, DKP gibi partilerdir, ama aynı zamanda Attac gibi örgütler. Bu güçlere karşı mücadele, isabetli ve itinalı bir şekilde yürütülmelidir. Burada söz konusu olan, bu ideologların keskinleşen sömürünün kurbanları durumundaki mücadeleciler kitle karşısında otorite kazanmak için, kısmi alanlarda keskinleşen sömürünün şu ya da bu aşırı belirtisini haklı olarak teşhir etmeleri meselesi değildir. Meselenin püf noktası bu grupların “pozitif programlarında”, “sosyal devlete dair olan illüzyonlar”, “kapitalizmin reformlaştırılabilceğine dair olan illüzyonlar” yaymalarında yatmaktadır.

10. Bu aslında devletin rolünün çift anlamda tamamen gerici bir tarzda tersyüz etme tavrıdır. İlk geçmişe yönelik olarak, sanki şimdiki devletin, egemen sınıfların büyük sağduyularının bir ürünüymüş de bugün tamamen sağduyulu olmayan sebeplerden dolayı devlet yeniden yapılandırılmak isteniyormuş. Diğer yandan, sosyal hakların ortadan kaldırılmasına yönelik bu ya da şu başarının sanki mücadelenin esas hedefi olmak zorunda olduğu görüşü empoze edilmektedir. İşçi hareketinin, **işçi sınıfının kurtuluşu kendi ellerindedir eski sloganı ayaklar altına alınmakta,** egemen sınıfların sağduyusuna hitap etmekle ve “sosyal devleti koruyalım” sloganıyla saçmalığa doğru sürüklenmektedir: **Mücadeleciler işçiler ve mücadeleciler gençlik duygusal olarak bu devlete bağlanmaya,** kendini regüle eden bir kapitalist sisteme yaklaştırılmaya, mücadelelerinin keskin ucu alınmaya

çalışılmaktadır. "Neoliberalizm nasıl aşılr?" gibi başlıklarla devleti daha da güçlendirmek biçimindeki yıllanmış reçetelerle kapitalizm ehlileştirilmelidir. "Güçlü devlet", "devlet baba" her şeyi halleder, söylemek istedikleri işte budur.

Kapitalizm yanlısı bu laf ebelerinin tam zıttına, gerekli olan şey şöyle tasvir edilebilir: Belli haklar devlet olarak emniyet altına alınmış olsa da, sosyal hakların savunulması yönünde mücadele katmerleştirilen sömürü koşulları karşısında ilerletilmelidir. Gerek geçmişteki gerekse dek şimdiki elde edilen kazanımlar, asla egemen sınıfların sağduyusunun bir ürünü değil, kararlı ve cüretli mücadelelerin bir neticesidir. Bu başarılar, kapitalist sistemi emniyet altında bulundurma şeklindeki devletin ana fonksiyonundan hiçbir şey değiştirmez.

Bu mücadelelerde komünizme yönelmiş güçler açısından söz konusu olan, kapitalist devlet ve kapitalist sistem karşısındaki hayellere karşı mücadele etmek, kapitalizmin yıkılmasını sorununu, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ortadan

kaldırılması sorununu, politik düşmana karşı, bu devlete karşı daima yeniden ve yeniden sorgulanmasını sağlamaktır. Bununla beraber, bu devlet karşısındaki her türden illüzyonları dağıtmak amacıyla, devlet cihazını faşistleştirilmesini, polis, adliyenin ve federal ordunun işçi sınıfının mücadelesi karşısında kullanılması planını teşhir etmektir.

İşçi sınıfı müttefikleriyle birlikte her bir ülkede öncelikle "kendi" burjuva devlet cihazını silahlı mücadeleyle tepeden aşağıya kadar parçalarsa ve öncelikle kendi, devrimci devletini, proletarya diktatörlüğünü inşa ederse, işte ancak o zaman kapitalizm, gerçeklikte imha edilebilir ve sömürsüz, sınıfsız, devletsiz ve baskının her türünden uzak bir dünya, - komünizm dünyası inşa edilebilir. O halde proletarya diktatörlüğü, devrilen ve fakat her türlü araçla kaybettikleri "sömürü cennetleri"ni yeniden elde etmek için hiç bir fırsatı kaçırmayacak olan sınıfları ve uşaklarını baskı altına almanın; sosyalist demokrasiyi, yani eskiden sömürülen emekçilerin geniş kitleleri için gerçek demokrasiyi emniyet altına almanın, sosyalizmin inşası ve daha sonra komünizm uğruna mücadele edebilmenin ön şartıdır!

Mayıs da 2007 yayınlanan bildirinin tüm metnini buraya olduğu gibi aktarıyoruz:

„Globalleşme“ terimi, Alman emperyalizminin varlığını ve onun savaş hazırlığını maskeleymektedir:

„Globalleşme“ hakkında lafebeliği

Bazı kavramlar vardır ki, o kadar sık ve o kadar geniş bir şekilde kullanılmaktadır ki, o kadar alanda karşımıza çıkmaktadır ki, son tahlilde hiç bir şeyi ifade etmemekte, daha doğrusu herşeyi ve hiçbir şeyi ifade etmektedirler. Sermayenin menejerlerinden sendika yöneticilerine, nazilerden, kendini sol olarak gören örgütleri kadar hepsi, „globalleşmenin“ tehlikelerinden dem vurmakta, sahip oldukları dünya görüşüne denk düşen tedbirler ile sürmektedirler.

Hiçbir somut şeyi ifade etmeyen „globalleşmek“ aslında yalın olarak „uluslararası“, „dünya çapında“ anlamına gelmektedir. Yani o kadar olağanüstü bir şey değildir. Ama öyle çok ciddi bir üslupla ağızlar da dolaştırılan „globalleşme“ kavramının ardında, o kadar kolay bir şekilde fark edilemeyen belli yanlış anlayışlar durmaktadır. İleride ele alınması gereken bütün farklılıklara rağmen, Nazilerden tutunda, ta

ki Attac'ın (Globelleşmeye karşı gelişen mücadeleler içinde giderek büyüyen reformist bir kitle örgütü - ç.n) çevresinde bu kavramın kullanmasından bir nokta apaçık ortadadır: „Globalleşme“ hakkında yürütülen laf salatası, ilk etapta Alman emperyalizminin varlığını bir kenara itmektedir. Ve dahası, „**globalleşme karşı yürütülen mücadele**“ kendi devletin güçlenmesi için, kendi ordusunun kuvvetlenmesi, yani bir bütün olarak alman emperyalizminin öncelikle siyasi ve ideolojik olarak kuvvetlenmesi için bir kaldıraç olarak kullanılmaktadır. Böylelikle hedeflenmek istenen şey, Alman emperyalizminin savaş hazırlığından dikkatleri başka yönere çekmek, dahası bu hazırlığa aktif olarak destek vermektir.

1. Naziler bu sene 2 Haziranda Schwerin'de „globalleşmeye karşı“ ve hatta „kapitalizme“ karşı yürüyüş yapacaklardır. Elbette ki sadece parolaları birbirine

benzedikleri için, „globalleşme“ karşıtlarını, Naziler ile aynı sıraya koymanın anlamı yoktur. Ama buna rağmen, Nazilerin parolası ile, **sol kesimden gelen ilkel globalleşme karşıtlarının paralolarına gide-rek yakınlaşmasının** bir tesadüf eseri olmadığı kanaatindeyiz. **Zira ortak payda, değişik dozajlarda her iki tarafta da mevcut olan milliyetçiliktir.** G8-Zirvesinin karşıtı insanlarla gerekçeler temelinde tartışabilmek için, G8 karşıtı protestoya katılan ve dünya emperyalizmine karşı hınçları olan protestoculara en azından bazı fikirler verebilmek için, tabi ki Nazi-paraloları ile mevcut olan bu yakınlığa dikkat çekmek yetmez. Burda gerekli olan şey, tüm bu sorunlar yumağının arkasında bulunan derin ideolojik gerçeklikler açığa çıkartılmalıdır.

2. Kapitalizmin dünya çapında genişlediği hiçte yeni bir şey değil. Kapitalizmin ortaya çıkışı; sömürgelerdeki halkların azgınca sömürülmesi ve vahşi sömürge savaşlarında kanlı katliamlarla karakterize edilebilir. Kapitalizm ekonomik sistemi ve üst yapısı ile dünyayı egemenlik altına alacağını, 1848’den buyana komünistler programatik olarak çok isabetli bir şekilde ortaya koymuşlardı. En gerici ekonomist ya da politikacı bile, Marks ve Engels’in bu tespitlerle tamamen haklı olduklarını kimse inkar edemez. En geç 1900 ve birinci dünya savaşından sonra, tüm dünya, emperyalist büyük güçlerin etkinlik alanlarına göre paylaşılmış durumdadır. Belki de orta çağ feodal üretim metotlarının kullanıldığı en ücra köşelere dahi, kapitalist pazar, büyük tekeller ve emperyalizm girmiş ve bu bölgeleri egemenlik alanı içine almıştır. Bu anlamda „globalleşme“ kapitalizmin dünya çapında daha da genişlemesini ta-bir etmektedir.

3. Geçtiğimiz on yıllarda hızla gelişen teknik yenilikler, ulaşımın, trafiğin ve iletişimasyon’un giderek hızlanması, dünya pazarı çerçevesindeki genişlemenin temposunu giderek daha da kolaylaştırmaktadır. Tüm bunlar tartışma götürmez bir gerçektir. Fakat işin püf noktası bu değildir. Ana sorun şudur: Bu hangi sonuçlar çıkar? Geçtiğimiz haftalarda G8-karşıtlarına karşı uygulanan polis saldırılarının çok açık bir şekilde gösterdiği realitenin tam aksine „neoliberalizm“ propagandacılarının devlet cihazının zayıflamasından yola çıktıklarına benzeyen bir yanılsa, „globalleşme“ propagandacıları da tekrarlamaktadırlar. Bu laf ebelerin bize anlattıkları masal şudur: Büyük monopollerin giderek güçlenmesinden, sınırları dinlemeyen bir alma satma ve rakiplerini yutmalarından dolayı, **güya ulusal devletlerin rolü giderek zayıflamakta** ve böylelikle **güya emperyalist güçlerin arasındaki savaşların imkansız**

olduğunu ima etmektedirler.

4. Almanya’nın en büyük rakibi kimdir? Şüphesiz ABD. Bu bakış açısını sadece Naziler taşımıyor, bu alman emperyalizminin ideolojisinin ana unsurunu oluşturmaktadır. Alman emperyalizminin değişik birimleri sol hareketin içinde başarılı bir şekilde etki-de bulunmaktadırlar: „Globalleşme“ el altından **ABD emperyalizminin etki alanlarını genişletmesi ile eş anlama getirilmektedir.** Böylelikle G8 zirvesine ve „globalleşmeye“ karşı kampanya, adım-adım **alman emperyalizminin en büyük ve en güçlü rakibine karşı, ABD emperyalizmine karşı bir kampanyaya dönüştürülmektedir.** Alman emperyalizme bağlı birimlerin, on binlerce insanın G8 zirvesine karşı sürdürecekleri kitlesel protestoları, **gide-rek gerici bir kitle hareketine çevirebilmeyi** başarıp başaramayacağını önümüzdeki günler gösterecektir. Budan kast ettiğimiz şöyle bir muhtemel senaryodur: Oskar Lafontaine gibi figürlerin önderliğinde, DGB-ye ait güvenlik güçleriyle, demokratik devrimci güçler sopalarla yürüşten atılıyorlar. Kendini pasifist olarak söteren Attac’a ait kolluk kuvvetleri hem „şiddet yok“ diye bağıracaklar hem de Alman emperyalizmine ve Alman milliyetçiliğine karşı her türlü mücadeleyi engellemek için alman polisine destek vereceklerdir. Böylesi bir gelişmeyi imkansız görenler, meydanlarda bu gelişmeleri görüp ve hissedeceklerdir.

Emperyalist büyük güçlerin siyasi temsilcilerini hedef ala ve ana hatlarıyla haklı bir protestonun sadece ABD emperyalizmini hedef alan, Alman emperyalizmi taraftarı bir kitlesel mücadeleye dönüştürülmesi tehlikesi elle tutulur bir yakınlıktadır. Hedef saptırıcıların muntazam tecrübesi, sahte solcu ünlü döneklerin faaliyete geçirilmesi - tüm bunlar, kitlesel bir hareketin, nasıl bir Alman emperyalizmi yanlısı bir kanala çekileceğini denemek ve tecrübe kazanmak için yapılmaktadır.

5. Alman emperyalizmini ve Alman ordusunu hedef dışı bırakmadan, haklı bir kinle ve haklı bir öfke ile dünya çapındaki sömürü sisteminin siyasi temsilcilerine karşı mücadele edenler elbette ki bunlardan farklıdır. Ama bu güçler içinde de, „globalleşmenin“ sanki büyük emperyalist güçler arasında dengeleyici bir rol oynadığı şeklindeki bir yanlış varsayımından yola çıkılmaktadır. ABD emperyalistlerinin de içinde bulunduğu tüm emperyalist büyük güçleri, yani tüm dünya emperyalist sistemini, kapitalizminin mantığını bir bütün hedef almak ve bunun imhasını talep etmek nasıl doğru ve haklı ise şu soruya doğru cevabı vermek de hayatı bir öneme sahiptir: **Almanyadaki**

mücadelenin merkezine Alman emperyalizmi hedef olarak konulacak mıdır?

6. „Globalleşme“ şayet doğru anlaşılacak olursa, aslında dünya çapında tüm emperyalist çelişkilerin giderek keskinleştiğini ifade etmektedir. Bunlar, emperyalist rekabete işaret ederek „kendi“ ülkesi içinde sömürünün giderek keskinleşmesi; ezilen ülkelerdeki geniş emekçi yığınların üzerinde sömürünün giderek keskinleştirilmesi ve her şeyden önce de, emperyalist büyük güçler arasındaki çelişkisinin ve savaş hazırlığının keskinleşmesi ve yeni savaş müttefiklerinin oluşmasıdır. Gelecek yıllar barışçıl „düşmanca yutma“ yoluyla şirket birleşmesi, oradan oraya para havale etme ve dengeleme hedefli ortak işler yapıldığı bir ortamla karakterize edilmeyecektir. **Gelecekteki yıllara damgasını vuracak olan ana gelişme, bölgesel savaşların giderek genişlemesi ve Alman emperyalizminin büyük savaşçı kavgalar için global boyutta mobilize etmesi olacaktır.** Bu ulusal devletlerin silahlanmasını, Alman emperyalizminin **kendi ordusunu silahlandırmasını, ordusunu çatışmaların olduğu yerlere sevk ederek cihazını giderek mükemmelleştirmesini, ABD emperyalizmine ve onun müttefiklerine karşı beklenen savaşçı dalaşmaya kitlelerin hazırlanması da içermektedir.** Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, „globalleşmeyi“, salt kitlesel işsizliğe ve sömürünün keskinleştirilmesine yada para dolaşımının sorunlarına indirgeyen anlayışın ne kadar zararlı ve gerici olduğu daha iyi kavranmaktadır. „Spekülasyon“ kazançlarının ek vergiler yüklemek şeklindeki komik tedbirler sadece reformist özlerinden dolayı değil, aynı zamanda Almanyadaki demokratik devrimci güçleri büyük siyasi görevlerinden, yani alman emperyalizminin savaş hazırlığını teşhir etme ve ona karşı direnme şeklindeki ana görevlerinden alıkoydukları için kabul edilemezdirler.

7. Kapitalizm tüm ülkelere yayıldığından beri şu temel görev önümüzde durmaktadır: „Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!“ G8-Zirvesinde temsil edilen uluslararası sermayeye karşı kim mücadele etmek istiyorsa o, ezilen ve sömürülen insanların enternasyonalist birliğini sağlamak yönünde çalışmak zorundadır. Dünya emperyalizmin bir çok karşıtı da, diğer ülkelerden, çoğunlukla Avrupa ülkelerinden Rostock’a gelecektir. Bu alanda da dikkat edilmesi gereken bir tuzak bulunmaktadır **o da, enternasyonalizmin, Avrupalılaştırılmasıdır.** Enternasyonalizmin fikirleri ve duyguları öylesine çarpıtılmak istenmektedir ki, Almanların kısmen ağırlıkta olduğu ve tam olarak egemen olmak istediği gerçeklikte Avrupa ülkelerinin savaş koalisyonunu destekler bir konuma getirilmek istenmektedir. Bu alanda da

denek taşı şudur, gerçek bir enternasyonalizm, sadece ABD emperyalizmini hedef almakla yeti-nemez, tersine, bir bütün olarak dünya emperyalist sisteminin parçalanmasını çok iyi bilen güçlerin bir birliğini ifade etmektedir. Ortak görevlerini hayata geçirirken devrimci güçler, öncelikle „kendi“ emperyalistleri tarafından baskı altında tutulan ve sömürülen halklar ile dayanışma içinde olmalıdırlar ve öncelikle „kendi“ emperyalizmini, „kendi“ devlet cihazını, „kendi“ ordusunu hedef almak ve nihayetinde parçalamak zorundadırlar.

8. G8 Zirvesine karşı mücadele eden Almanyadaki samimi inisiyatiflerin, eylemlerin ve yayınların **en büyük zaafı** (ki bu çok açık bir şekilde kolaylıkla belgenebilir) şudur: **Elde olan çağrılarının hiç birinde, Alman emperyalizme karşı mücadeleden tek kelime bile bahsedilmemektedir.** Bizim üzerine durduğumuz şey formülasyon meselesi değildir. Bizim ortaya koymaya çalıştığımız mesele, „globalleşme“ üzerine yapılan laf ebeliği, çok kapsamlı bir şekilde yaygınlaşarak, ortada gözle görünen bir gerçeği, Alman devlet ve savaş aygıtının giderek güçlendiği gerçeğini göz ardı etmesidir. Her kes tarafından kabul görünen, dikkat çekmeyen ve şu ya da bilinçli bir şekilde ana meseleleri doğrudan dile getirmekten yan çizen bir tarzdan konuşmak, işte bu çevrelerde en çok dikkat edilen husus budur. „Globalleşme“ hakkında laf ebeliği yapmak serbest, ama alman emperyalizminden bahsetmek ve ona karşı mücadeleye çağırmak ... nafi... Burda söz konusu olan şey, güya Almanyanın ne kadar şahane bir ülke olduğu yönündeki reklam kampanyasının muazzam başarısı ile, anti-komünizmin başarılarının bir birini tamamlamasıdır. Alman emperyalizmine saldırmadan „globalleşmeden“ dem vuranlar, „Alman emperyalizmi“ gibi isabetli terimler kullanma yerine, kendilerini bu şekilde bir sansüre hapis etmektedirler.

9. Kendilerini anti-faşist olarak tanımlayan ve G8-Zirvesine karşı eylemler örgütleyen çevreler içinde, kapitalizmin ortadan kaldırılması, komünizmin inşa edilmesi gerektiği şeklindeki ilkesel pozisyonların savunulması elbette kötü değil, iyi bir şeydir. Ama bu bağlamda iki önemli konuya dikkat çekilmesi zorunludur:

Şayet tartışmalar çok genel çerçeveler içinde hareket ederse, Alman emperyalizmi sorunu yeniden göz ardı edilecektir. Radikal olarak kapitalizme karşı oluyorsun, radikal olarak komünizmi savunuyorsun, ama „kendi“ emperyalizmi-ne karşı savaş ilan etme konusunda ise radikalıktan vaz geçiyorsun.

Bu tartışmalar esnasında, kapitalizmin nasıl ortadan kaldırılabileceği, federal ordu gibi bir detay ile ne yapılacağı; muzafer bir devrimin ardından on binlerce karşı-devrimcilerin durumu ne olacağı; geniş emekçi yığınları için sosyalist demokrasinin devrimci güçler tarafından nasıl korunma altına alınabileceği gibi sorunlar dikkate değer bir şekilde hiçte gündeme getirilmemektedir. **Komünizm uğrunda** mücadelenin bir önkoşulu, **devlet cihazının parçalanması; sosyalist demokrasiye dayanan proleterya diktatörlüğü**; geniş emekçi yığınların mücadelelerini on yıllar boyunca **planlı bir şekilde yönetme ve örgütlenme** konularında berrak bir tavır şart koşmakadır. Ancak bu merkezi sorunların gözardı edilmesi bir tesadüf eseri değildir. Buna sebep olan atmosfer, anti-komünizmin ve Marks'ın

çarpıtıldığı bir ortamın ürünüdür.

10. Rostock ve Heiligendamm da planlanan G8 Zirvesine karşı protesto eylemlerine, devletsel baskı cihazı ve onun DGB ve Attac gibi yardımcılarına karşı düzenlenen direniş eylemleri, öncelikle de devrimci ve komünist güçler tarafından desteklenmektedir. Kapitalizme ve Alman emperyalizmine karşı sosyalist devrimin hedefleri hakkında tüm alanlarda tartışmayı ilerletmek, tabularla örtülmüş konuları gündeme getirmek, komünist ve devrimci güçleri uzun vade de birleştirebilmek için hayati bir öneme sahiptir.

Bildiri ayrıca şu konuda bir özel bölümü içermektedir: „**Neoliberalist tedbirler mi Faşistleşme mi?**“

2007 Haziran tarihinde bildirinin konusu şöyleydi:

Rostock ve ardındaki gelişmeler hakkında sürdürülen tartışmaya katkı:

Rostock'da 2 Haziran'daki militan mücadelelerin bir dizi sorunun açıklığa kavuşmasına neden hizmet ediyor!

Rostock'daki militan mücadeleler ve ardından gelen gelişmeler bir çok şeyi açıklığa kavuşturdu:

1. Almanya tarihinde, ordu tarafından desteklenen (2000 asker, tornado uçakları, hızlı botlar, panzerler vs.) bugüne değin en büyük polis seferberliği (17000 polis ve özel birlikler), **faşistleşme** politikasındaki yeni bir boyutunu oluşturmaktaydı ve Almanyadaki egemen sınıfların polis devletinin gücünü sergilediği bir eylemdi. Coplarla etrafına saldıran polislerin gözetlemeci devletin film ve fotoğraf çeken ajanlarının devasa güç gösterisiyle tüm dünyaya ve protestoculara şu mesaj verilmek istendi. Alman devleti herşeye egemen bir durumdadır.

Aslında G8-Zirvesine karşı protesto hareketi, Alman emperyalizminin rakipleri karşısında, özellikle de ABD emperyalistlerine karşı bir protesto hareketine dönüştürülmek isteniyordu. Basında boy boy gösterilen, bir çok metotlarla rüşvete bağlanan ve kibirlilikten nerdeyse çatlayan Attac, „Die Linke“ partisi ve yandaşlarına mensup adı figüranları, zirveden önceki haftada protesto hareketi içinde „ağırlıktaydı“. Devlet cihazının da desteğini alarak, bu figüranlar, genel olarak emperyalizme özel olarak da efendileri Alman emperyalizmine karşı

radikal bir eleştirinin gelişmesini engellemek için kullanıldılar.

2. Plan buydu. Ama iyi bir hazırlık ile, ve hayaller veren bir birliktelik ile, protesto hareketinin içindeki bir kaç bin „kızıl çekirdek“ sayesinde bu planlar bozuldu. Tüm farklılıklara, görüş ayrılıklarına rağmen şu bir gerçektir: Bu denli bir polis yoğunluğu, iç savaş manevralarına ve burjuva basının terörü karşısında, en **azından bir noktada, çaresizlik mantalitesine** ve „polislerle işbirliği yapılmazsa, zaten bir şey değiştiremeyiz“ şeklindeki teslimiyetçi atmosfere **karşı açık ve belirgin bir şekilde** bir işaret koymak zorunlu oldu.

3. Ve tam da bu plan başarılı oldu. Somut ortaya çıkan bir fırsat değerlendirilerek, 2 Temmuz'da Rostockta devlet törörünü temsil eden polis kordonu parçalanarak, en azından bir noktada polis güçlerine saldırı düzenlenerek geri püskürtülebildi. Bu bir şeyi kanıtladı: **Alman emperyalizmine karşı mücadele içinde, sadece protesto imkanı ve zorunlu değil, aynı zamanda direniş de imkanı ve zorunludur.**

4. Şu tecrübe belirleyici bir öneme sahiptir: Onbinlerce insan, devlet aygıtının faşist kolluk kuvvetlerini ve burjuva basının sahtekarlık mekanizmasını gerçek

yaşam içinde en yakın bir şekilde gördüler:

- Eylem öncesi yoğun kovuşturmalar, sataşmalar, kontroller, tartaklamalar, coplamalar, 1000 aşan tutuklamalar, video kameraları ile gözetlenen kafeslerde tutuklanmalar, acil mahkemeler sayesinde aylarca hapis cezaları vs.
- Burjuva medyasında doğrudan polisin kaleminde devralınan haberler, örneğin, „433 polis görevlisinin yaralandığı“ haberi gibi. Bu haber 2 Temmuzdan sonra, tüm burjuva basınında yer aldı, ve sonunda ortaya çıktı ki, sadece iki polis hastahane muayene olmuş. Birkaç örnek daha: Palyaço ordusu tarafından zehirli saldırı düzenlendiği; traş jiletleri ile doldurulmuş meyva saldırı gibi haberler BILD gazetesinden FR gazetesine kadar manşet oldu. Hatta BILD gazetesi 4.6.07 tarihinde tam bir tehdidi içeren şu sür manşete yer verdi: „Ölü mü istiyorsunuz kaotlar?“.

5. Onbinlerce insan, değişik „protestocu“ örgütlerinin şu yada bu efendisinin maskelerini nasıl çıkartarak, yapmış oldukları güzel planın gerçekleşmemesinden, kendi büyük sahnelerinin berbat edilmişinden yakınıp durduklarına şahit oldular.

Bu figürler hakkında hala hayaller besleyen insanlar, çok farklı bir gerçeğe şahit oldular. Bu figürlerin açıklamaları ile, polis yönetiminin yada BILD gazetesinin kışkırtma çılgınlığının arasında bir fark bulmak mümkün değildi. G8-Zirvesinin militan karşıtları ile aralarında mesafe çekmekle kalmadılar, aynı zamanda onları, Naziler, çapulcular ve polis ajanları olarak suçlamalarda bulundular. Daha ilgici şeydi: İçinde bulundukları korkudan olacak ki, ezber öğrendikleri senaryo metinlerini unutuvererek, gerçekten kim olduklarını ve gerçekten ne amaçladıklarını dobra-dobra itiraf ettiler: Bu güçler aslında, sahte pasifistliklerinden hiç bir izin artık kalmadığı, **sol ve militan güçlere karşı kullanılan, sopalı kolluk kuvvetleridir.** Ki bu güçler militan güçleri, yürüyüşlerden ve toplantılardan uzak tutmak yada uzaklaştırmak için kolluk kuvvetleri olarak (bir anlamda polisin bir öncü kuvveti olarak) gelecekte kullanılacaktır. Bu nokta açıklığa kavuştu.

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servislerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bu gerçek kolayca belgenebilir ve ispatlanabilir. Rostock'daki militan eylemlerin gerçek başarılarından biri de budur.

6. „Hepimiz aslında aynı şeyleri istiyoruz“ şeklindeki suni birlik atmosferinin parçalandığını herşeyden önce şu olgu göstermektedir: Kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelenin hedefleri üzerine ciddi ve kapsamlı tartışmaların başlatılması bunu belgelemektedir. Bu hedeflere varılabilmek için parçalanarak aşılabılacak engeller (Federal Ordu, Polis, burjuva medyası, satın alınmış sahte solcular) konusu, bu tartışmaların merkezine çekilmektedir.

7. Başarılı geçen eylemlerden ve Rostock'da olumlu gelişmelerden, faşistleşmeye yüztutan devlet aygıtının pençesinden en azından belli bir müddet kırımayayı başarmış olmanın verdiği olumlu hislerden yola çıkarak, bu olumlu yönleri çok abartmak elbetteki yanlış olur. Ama gelecekteki özeleştirici tartışmalar yürütmek için, tüm mevcut olumlu adımlar belgelenmez ise çok daha kötü bir suç işlenmiş olur!

Bildirinin devamında G8 karşıtlarının pozitif ve ilerici pozisyonları belli örneklerle belgelenmektedir.

Bildiri aynı zamanda, „protestocu“ örgütlerin küçük ve büyük bazı efendilerinin maskelerini nasıl düşürdükleri belgelenmektedir.

G8 und die militanten Kämpfe in Rostock im Juni 2007

- **Das Schlagwort vom "Neoliberalismus"**
- **Das Geschwätz von der "Globalisierung"**
- **Warum die militanten Kämpfe in Rostock vom 2. Juni einiges zur Klärung beitragen**
- **Über die sogenannte "Gewaltfrage"**

B4 Boyutundaki ve 42 sayfalık bu küçük broşür almanca olarak ilişki adresinden 1€ ya temin edilebilir.

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 04/07

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncılarına ait yayınlarından parça ve özetler: Eylül - Aralık 2007

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

„Gegen die Strömung“'un Eylül-Ekim 2007'de yayınlanan bildirisinin konusu şuydu:

Rusya'da muzaffer sosyalist ekim devrimin 90. Yıldönümü:

Proletaryanın burjuvaziye karşı muzaffer devrimi!

“Rusya'da 24 Ekim 1917 başlayan ve ‘on gün içinde dünyayı sarsan’ sosyalist ekim devrimi, hiç kuşku yok ki, seneler öncesi hazırlanmıştı. Bu ayaklanma uzun vadeli sosyalist devrimin yolunda bir ilk adımı teşkil etmesine rağmen, Ekim devrimi göstermiştir ki, 3 milyonluk bir proleterya ve 100 milyona varan emekçi köylü kitlesi bulunan Rusya gibi bir ülkede, muzaffer bir silahlı ayaklanmanın gerçekten başarılı olabiliyordu. Bu yüzden ‘dünyayı sarsan bu on gün’ün arkasında duran somut koşulları ve bu ayaklanmanın programı, stratejisi ve taktikleri analiz etmek büyük bir öneme sahiptir.”

1. Ekim ayaklanmasının hazırlığı I:

Bildirinin „**1917 Şubat devriminden 1917 Ağustos dönemi**“ başlıklı bölümünde, ilkin Çarlığın silahlı ayaklanma ile bir bütün olarak olmasa da nasıl kısmen parçalandığı yada etkisiz hale getirildiğini ve emperyalistlerin birinci dünya savaşındaki katliamlarının bunda ne gibi bir rol oynadığını ortaya konulmaktadır. Şubat devrimi, İşçi ve Köylü Sovyetlerini meydana getirdi.

Bu kurumda ilkin burjuva Menşevikler ve Sosyal-devrimciler, devrimci Bolşeviklerin karşısında çoğunluktaydılar. Aynı esnada karşı devrimci burjuvazi, ünlü „geçici hükümeti“ oluşturmuştu. Bu „ikili iktidar“ olarak anılan sürecin başlangıcını teşkil ediyordu.

Bu dönemde (Nisan 1917'den sonra) Bolşevik Parti, proleter devrime doğru hedef belirlemişti. Bu bağlamda şu ana hedefler ağırlıklıydı:

„Burjuvazinin yıkılması, burjuva devlet aygıtının silah zoruyla parçalanması ve Sovyetler tipinde

proleterya diktatörlüğünün kurulması, büyük işletmelerin ve bankaların mülksüzleştirilmesi, tüm ülkede adım-adım sosyalizmin inşası. Ayrıca Şubat devriminde başlatılan burjuva devrimin demokratik devrimin görevleri (örneğin, toprak ağlarının mülksüzleştirilmesi, toprak mülkiyetinin kamulaştırılması, ulusal baskının ortadan kaldırılması) tamamlanmak zorundaydı. Ayrıca emperyalist savaşın durdurulması görevi, özellikle de ittifak güçlerin kazanılması için belirleyici bir demokratik talepti.”

1917 Mayısında Menşevikler ve Sosyal-devrimciler karşı devrimci burjuvazinin saflarına geçtiler...

Bolşevik parti, sömürülen kitlelerle omuz omuza, emperyalist savaşa karşı, emperyalist savaşın bir iş savaşa dönüşmesi ve 'kendi' egemen sınıflarının yıkılması için mücadele etmekteydi. Bolşevikler söylemlerini demokratik mücadelelerin içine taşıdılar ve bunları birleşik bir devrimci mücadele çevresinde toparlamayı başardılar. İş sınıfını sosyalist devrim ve sosyalist hedefler için mobilize ettiler ve tüm bu demokratik ve sosyalist hedeflerin ancak burjuvazinin silahlı ayaklanma ile yıkılması ile gerçekleşebileceğini ortaya koydular.”

1917 Temmuzunda „ikili iktidar“ sona erdi.

2. Ekim ayaklanmasının hazırlığı II:

Tüm ülkede silahlı ayaklanmanın doğrudan hazırlığı (Eylül 1917- Ekim 1917)

a) Proletaryanın muzaffer bir silahlı ayaklanmasının koşulları hakkında Lenin

„1917 Eylül’de Lenin silahlı ayaklanmanın gündemde olduğundan ve muzaffer olabileceğinden hareket etmekteydi ... Lenin ‘Marksizm ve Ayaklanma’ başlıklı mektubunda, diğer şeylerin yanı sıra, proletaryanın silahlı ayaklanmasının hangi koşullar altında muzaffer olabileceğini açıklamaktadır:

- **Birincisi:** Başarılı olabilmesi için ayaklanma sadece bir zümreye, bir partiye değil, işçi sınıfının büyük çoğunluğuna dayanmak zorundadır.
- **İkincisi:** Ayaklanma, kırdı ve şehirde cereyan eden sömürülen kitlelerin devrimci hareketine dayanmak zorundadır.
- **Üçüncüsü:** Ayaklanma gelişen devrimci hareketinin öyle bir tarihsel dönemine rast gelmelidir ki, sömürülenlerin saflarındakilerin devrimci aktiviteleri en yüksek olduğu, düşmanın ve devrimin kuvvetsiz, yarım gönüllü ve kararsız dostların saflarındaki bocalamalarının en yüksek olduğu bir zamana denk gelmelidir.”

b) Ekim 1917’de devrim ve karşı-devrimin güçleri

Bildirim devamla, Bolşeviklerin, kendi güçlerini ve karşı-devrimin güçlerini nasıl gerçekçi bir şekilde değerlendirdikleri üzerine durmaktadır. Bunun bir belirtisi, Sovyetlerin bileşimi idi, ama diğer faktörlerde belirleyici idi:

- „**Kırsal** kesime, emekçi ve sömürülen köylüler, kira ödememe eylemi terk ederek, toprak işgaleri eylemlerine geçiyorlardı. ...”
- „**Rusyanın ezilen halkları da**, emperyalist burjuvaziye karşı ayaklanıyordu. ...”
- „Gerici geçici hükümete ait **ordunun içindeki durumu doğru tahlil etmek büyük bir öneme sahipti. ...**”

Bildirinin „**Silahlı ayaklanmanın gerçekleşmesi hususunda Lenin’in yönergeleri**” başlıklı bölümde, silahlı ayaklanma sanatının 5 ana kuralları ortaya konulmaktadır:

İlan: Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00, Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

1. „**Ayaklanma ile asla oynanmaz, şayet ayaklanmaya başlanmış ise, sonuna kadar gidilmesi gerektiği bilinmek zorundadır.**
2. **Belirleyici mekanda ve bekleyici anda, büyük bir ezici çoğunluk gücü yoğunlaştırmak şarttır, aksi taktirde, daha eğitilmiş ve daha örgütlü olan düşman, ayaklananları imha edecektir.**
3. **Ayaklanma başlar başlamaz, en büyük kararlilikla hareket edilmeli ve kayıtsız koşulsuz mutlak saldırı konumuna geçilmelidir. Savunma silahlı ayaklanmanın ölümüdür.**
4. **Düşmanı beklemediği bir anda ve birliklerinin dağınık olduğu bir ortamda yakalamak gerekmektedir.**
5. **Günlük (şayet bir şehir söz konusu ise, saatlik) küçük de olsa başarılar elde ederek, mamevi ağırlığı korumak gerekmektedir.**

(Lenin „Dışarda seyreden birinin öğütleri“, Ekim 1917, Eserler Cilt 26, s. 167, Alm.)

Bildirin „**silahlı ayaklanmanın gerçekleşmesi için geliştirilen somut plan**” başlıklı bölümün bitiminde şunlar vurgulanmaktadır:

3. Petrograd’daki silahlı ayaklanma

Şu ana konular ele alınmaktadır:

- **Ayaklanmanın başlangıcı**
- **Şehirde önemli tüm alanların işgali ve silahlı devrimci güçlerin odaklanmaları**
- **Silahlı ayaklanmanın gelişmesi**

Bildiri sonuç bölümünde şunlar eklenmektedir:

„Ancak gerek iç gerekse de dış karşı-devrim henüz daha kesin yenilgiye uğratılmamıştır. ... Yabancı işgalci güçlerin geri püskürtülmesi ve iç karşı-devrimci güçlerin yenilgiye uğratılması 1920’lere kadar sürdü. Sovyet güçlerinin bu ağır, büyük kurbanlara mal olan ama son tahlilde muzaffer mücadelesi, proleterya diktatörlüğü aracılığı ile sosyalist demokrasiyi korudu.”

☆☆☆

Bildiri ayrıca „Rot Front” a ait (Gegen die Strömung’un teorik yayın organı „Kızıl Cephe”) „**1917 sosyalizme sözüm ona ‘barışıl bir geçişin’ mümkün olduğu yönündeki modern revizyonistlerin numaraları ve spekülasyonları üzerine**” başlıklı bir parçaya da yer vermektedir. Bu bölümün giriş kısmında şunlar belirtilmektedir:

konuda belirttikleri; Sosyalizme şiddete dayanmayan, devrimci olmayan silahlara dayanmayan bir yolun bulunmadığı, proleter devrimin hangi koşullarda olursa olsun sadece devrimci bir yolla mümkün olduğu, sosyalizme giden yolun, mevcut burjuva devlet aygıtının parçalanarak, yerine silahlı işçi sınıfının iktidarı geçirilmesinin ile mümkün olabileceği, silahlı işçi sınıfının devrimci gücüne dayanılmadan, proleterya diktatörlüğünün sömürücüleri ve diğer gerici güçleri baskı altında tutmasının imkansız olduğu tarihsel gerçeklerine dayanmaktadır.”

Bu özel ek 8 sayfadan oluşmaktadır.

Sekiz A3 sayfadan oluşan bildiri ayrıca şu başlıklardaki konuları da içermektedir:

- Moskova'daki silahlı ayaklanma. ● Ekim Devrimine karşı batı Avrupa şovenisti kışkırtma.
- Lenin'in Nisan 1919'daki Bavyera eyaletindeki Räterepublik'e gönderdiği mesaj. ● Sosyalist ekim devriminin (Ekim 1917-Ocak 1918 arasındaki) karar ve tedbirleri.

☆☆☆

Kasım-Aralık 2007'de yayınlanan bildirisinin konusu şuydu:

Lokomotif şoförlerinin ve demiryolunda çalışan diğer çalışanların sürdürüldüğü grevin tecrübeleri:

Demiryolunda çalışan emekçilerin haklı mücadelelerine karşı ileri sürülen adi gerekçeleri ve sürdürülen cambazlıkları teşhir edelim!

„GDL sendikasında örgütlü Deutsche Bahn'da çalışan lokomotif şoförleri ve tren içinde görev yapan personel 6 Ağustos 2007'de süresiz bir greve başladılar. Talepleri şunlardı: Kendileri ait özel bir iş anlaşması, 31 % e varan bir ücret zammı ve haftalık iş saatlerinin 41 saatten 40'a düşürülmesiydi. Ağustosun başında, Almanya da bugüne kadar en büyük grev başladı. Grev peşpeşe ve bir kaç gün boyunca demiryollarını tamamen kilitlenmesine yol açarak yük ve personel vagonlarının yolda kalmasına yol açtı. Geçen senelerde meydana gelen ücret kısıtlamaları ve çalışma koşullarının giderek keskinleşmesi karşısında, demiryolu sektöründe çalışan diğer emekçi kitlelerin sürülen grev hakkındaki dayanışması şüphe götürmez bir şekilde ortadaydı.

Buna rağmen, bu grev üzerine ortaya çıkan tartışmalarda anlaşılması o kadar kolay olmayan bir saflaşma meydana geldi: Bu grev, DGB'ye bağlı Transnet sendikası tarafından değil (ki bu sendikanın SPD yakınlığı ile tanınmaktadır), tersine CDU'a yakın 'Deutsche Beamtenbund' federasyonuna bağlı GDL tarafından sürdürülmekteydi. Aynı zamanda bu greve karşı büyük bir kışkırtma kampanyası sürdürüldü. Federal hükümet ve burjuva parti ve medyasından tutunda, ta ki DGB'ye bağlı Transnet, verdi ve İGM sendikasının yöneticilerine kadar varan bir çevre bu kışkırtmaya katıldı. Bu durum karşısında anti-grev karşıtı bu kampanyanın adi gerekçelerini ve kullandıkları hokkabazlık numaralarını teşhir ederek, (elbette sahte dostları da gözardı etmeden) emekçi kitlelerin haklı mücadelelerini savunmak, merkezi bir öneme

sahiptir. Bu greve karşı bir kaç geç kesilen mahkeme yasağı göz önünde bulundurulursa, içinde bulunduğumuz durumun 'neoliberalizmi' olarak tanımlamanın ne kadar saçma olduğu gir kez daha gözler önüne sermektedir, ki içinde bulunduğumuz koşullarda iyice belirgin olan şey, devlet aracılığıyla yapılan baskıların giderek keskinleşmesidir. Grevin elde ettiği sonuçları değerlendirmek için henüz çok erken. Ancak grevin elde ettiği somut kazanımlardan daha önemlisi, bu önemli grev mücadelesinde kazanılan tecrübelerdir.”

Temmuz 2007'den itibaren yürütülen Grev

Temmuz 2007 sürdürülen kısa uyarı grevlerinden sonra Transnet ve GDBA yönetimi çok hızlı ve bir o kadarda komik düzeyde zamlar öngören bir anlaşmaya imza attılar.

Bildirinin bu bölümünde GDL yönetimi altında yürütülen ve Ağustos ile Ekim 2007 arası süren grev anlatılmaktadır.

Bildiri şu sonuçlara ulaşmaktadır:

„Gerçek şudur: Geçtiğimiz hafta ve aylardaki sürdürülen grevlerden dolayıdır ki, Bahn AG tavizler vermek zorunda kaldı. GDL sendikasına bağlı küçük bir grevci sayısı ile, devasa bir Bahn AG tekelini bir kaç günlüğüne kitleme noktasına getirmek, **demiryolları sektöründeki aktüel mücadelelerin sınırlarını da aşan, oldukça çok önemli somut tecrübeydi.**”

Bildirinin „Dayanışma“ adlı bölümünde, grevcilerin kararlı hareketinden dolayı, geniş kamuoyu içinde yaptıkları grev için büyük bir sempati topladıkları belirtilmektedir.

Demiryolları çalışanların sürdürdükleri haklı mücadeleye karşı ileri sürülen adi gerekçeleri geri püskürtelim!

Bu bölümde , Bahn AG'nin vede DGB sendikalarına bağlı sendika yöneticileri tarafından, bazı demagogik manevralar aracılığıyla, grevcileri nasıl şaşırtılmaya ve gelişen dayanışmanın nasıl körüklenmeye çalışıldığına dikkat çekilmektedir. Bu kışkırtmanın merkezi üç gerekçeleri teşhir edilmektedir:

- 1. Adi gerekçe: „Bu grev bir terördür!“**
- 2. Adi gerekçe: „Bu grevde ana mesele, imtiyazlı bir kesime özel çıkar sağlamaktır!“**
- 3. Adigerekçe: „Grev yapmak dayanışmayason vermek demektir ve sendikayı zayıflatmaktadır!“**

„DGL grevcileri ile dayanışma ve gericisi DGL yönetimi hakkında tavrımız“ başlıklı özel bir bölümde şunlar vurgulanmaktadır: GDL yönetimi sadece görünürde bir mücadelecisi bir güçtür, çünkü bu yönetim grev süreci içinde, Transnet sendikasının yönetimine karşı güya gerçek bir alternatifmiş gibi görünmeyi başardı. GDL yönetimi ileri değildir, o mevcut kapitalist toplumsal düzenin üzerine durmaktadır. O Bahn AG'nin borsaya girmesini desteklemekte ve birçok demiryolu özel kurumları ile, alışılmışın çok altına varan anlaşmalara imza attı. İşçiler için bu şu anlama gelmektedir:

„Mücadele yürüten işçiler şunu çok iyi bilmelidirler ve buna hazır olmalıdırlar: Diğer DGB yöneticileri gibi DGL yönetimi de, iş koşullarının iyileştirilmesi uğruna yürütülen mücadelelerde belli koşullarda, bu haklı mücadelelerin ön saflarına geçerek, belli kısmi tavizler koparmaya başarabilir, ki onlar böylelikle gericisi etkilerini pekiştirmek ve daha kapsamlı meydana gelebilecek mücadeleleri etkisiz hale getirmek istemektedirler.

Tüm bu sorunlarda seneler ve onyıllar sürececek mücadelelerde işçiler içinde gerçek devrimci bir bilinç yaratmak, devrimci bir komünist partinin merkezi görevleri arasındadır. Böyle bir partinin oluşturulması ise, proletaryanın en bilinçli güçlerinin bir numaralı görevidir bugün.“

Bildiri 4 A3 sayfasından oluşmakta ve şu konuları içermektedir:

- Nazilere doğru cevabı vermek! Prag'da 10.11.2007 tarihinde anti-semit provakasyona karşı antifaşist direniş
- Deutsche Bahn - Alman emperyalizmine ait ve dünya çapında etki alanlarını genişleten bir tekel.
- Fransa'da demiryolu çalışanlarının ve diğer emekçilerin ve de öğrencilerin sürdürdüğü grev ve eylemler üzerine
- Alman emperyalizmi açısından taşıma ve iletişim sisteminin önemi hakkında
- Ek: Kızıl Basın bülteni 03/2007 (Mayıs Temmuz 2007)

3. Parti konferansı dolayısıyla „Gegen die Strömung“un yayınladığı Mesaj:

Bilimsel komünizm kılavuzluğunda hareket eden dünyadaki tüm güçlere:

“Gegen die Strömung”un 1974'te kuruluşundan 30 yıl sonra, Kasım/Aralık 2004'te 3. parti konferansı gerçekleştirildi.

Bu 30 yıl içinde “Gegen die Strömung”un mücadele ve çalışmalarını niteleyen üç özelliğin, üç bariz belirtinin oluşmuş bulunduğunu düşünüyoruz:

Birincisi, Marx ve Engels'ten Ekim Devrimi ve Lenin ile Stalin dönemlerine kadarki dünya komünist hareketinin içsel bütünlüğünü modern revizyonistlerin ihanetine karşı yeniden kuvvetle ortaya çıkarmak, Marx ve Engels'in, Lenin ve Stalin'in “danışmanlık vasfını” ideolojik tartışmalarda ön plana yerleştirmek ve geçici bir izolas-yonu göze alarak güncel tartışmalarda da bu gelenek ve sürekliliği temsil etmek için büyük zaman, enerji ve emek harcanarak mücadele edildi, hâlâ da ediliyor.

Söz konusu süreklilik çizgisini sağlama almaya yönelik bu gerçekten çok kapsamlı çalışma, “Gegen die Strömung”un yürüttüğü mücadelenin ayırt edici bir belirtisidir ve hiç zayıflatılmadan, tersine daha da güçlendirilerek devam ettirilmesi gerekmektedir. Kesinlikle sadece teorik bir mesele değildir bu; her şeyden önce, dünya tarihindeki komünist mücadelelerle kurulan içsel bağla, bu mücadele yolunu sürdürme kararlılığıyla ve revizyonizm ve oportünizmle varmayacak bir “yeni” yol bulunamayacağına dair kesin bir yargıyla

ilişki içindedir.

İkincisi, komünist ahlak ile fedakârlık arasındaki, Alman emperyalizmine duyulan nefret ile proleter enternasyonalizmi arasındaki içsel bağlantıyı hem kendi saflarımızda hem de dışarıya yönelik olarak ortaya koyma ve savunma iddiasındayız. Böylece üstlendiğimiz görevlerin ne kadar uzun vadeli olduğunu çok iyi biliyor, ama burjuvazinin başarıyla yürüttüğü kandırma ve kışkırtma manevraları karşısında sözde radikal küçük burjuva eğilimlerle sürdürülen, Almanya'da işçilerin tamamiyle burjuvalaştırıldığı ve buna karşı koymanın imkânsız olduğu şeklindeki yakınmacılığa kendimizi kaptırmıyoruz. Tersine, bugünkü haliyle işçi sınıfının hiç önünde eğilmeden, bu ülkede var olabilecek tek devrimci gücün ancak işçi sınıfının çoğunluğu olabileceğine inanıyoruz. Ama tabii asıl zorlukların tam da burada yattığının, temel problem olan modern revizyonizme Almanya'da bir de Alman şovenizmi zehrinin karıştığının farkındayız aynı zamanda.

Üçüncü olarak, burjuva-emperyalist efsanelerini, tarih çarpıtmalarını ve ağır suçları susarak geçiştirme çabalarını bertaraf etmek amacıyla komünist temele dayalı ciddi ve yoğun bir bilimsel çalışmanın gerçekleştirilmesi de, yine “Gegen die Strömung”un bariz bir özelliğidir. Şimdiden karşımızda bulunan ve daha da artacak olan tarih çarpıtmaları ve yalanla-

3

Yukardaki A4 8 sayfalık çağrı, bir çok dilden ilişki adresinden temin edilebilir.

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.info>

(Dünyadaki gizli servizlerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 02/08

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncılarına ait yayınlarından parça ve özetler: Nisan – Haziran 2008

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Mart bildirisinin konusu şuydu:

„Yabancı düşmanlı içeren bir arka plan mevcut değildi“???

Nazi terörüne karşı vurdumduymazlığına ve yılgınlığa karşı mücadele!

„2008'de Almanyadaki durum: Başka ülkelerden gelen insanlar, siyah tenli insanlar, yahudiler, Sinti ve Romalar, engelli insanlar, aynı cinsiyete ildi duyan insanlar, evsizler, antifaşistler, antifaşist sendikacılar, tüm bu insanlar gün be gün, naziler tarafından tehdit edilme, takip edilme, tartaklanma ve hatta katledilme tehlikesiyle karşı karşıya durmaktadırlar. Burada „gün be gün“ diyorsak bu öylesine söylenim bir kavram değildir. Resmi makamlar bile, Almanya'da günde en az üç nazi saldırısının meydana geldiğini kabul etmek zorunda kalmaktadırlar. Üstelik bu istatistiklere, günlük yaşamda nazilerin faşist sembollerle dolaşmaları, nazi-sloganları ve kışkırtmaları dahil değildir.

Ve nihayetinde bu yoğun nazi terörü etki göstermektedir. Hem de paradox gibi gözükken bir etki: Doğrudan tehdit altında olanların dışındaki kamuoyunun çoğu bu terörü algılamamakta, buna alışmakta ve almanyadaki durumun doğal bir parçası olarak görmektedirler. Bu tutum kendilerini ilerici olarak gören insanlar arasında dahi giderek yaygınlaşmaktadır. Ama şu bir gerçektir: Kim nazi terörüne kendini, alıştırsa, onun tahammül ederse, iş yerlerinde, okullarda, üniversitelerde ve sokaklarda bu terörere karşı bir şey yapmıyorsa, o şimdiden yılgınlık içine girmiştir ve demoralize olmuştur.”

2008 Almanyadaki durum: Güçlenen nazi terörü

Bu bölümde, aktuel nazi saldırıların ve kundaklamaların kısa bir bilançosu verilmektedir. Örneğin Ludwigshafen'de:

„ 3 Şubat'ta Ludwigshafen'deki bir evde çıkan yangından türkiyeli 9 kadın ve çok hayatını kaybetti. 60'a yakın insan da kısmen ağır yaralandı. Yangının

çıktığı koşullar, bunun bir nazi katliamı olduğu yönüne işaret etmekteydi. Alman devleti ise, tüm olanaklarını kullanarak, meydana gelen olayın „yabancı düşmanlığını içeren bir arka planı“ olmadığını inandırmak için kapsamlı bir kamufule etme kampanyası başlattı.”

Burjuva basının ve politikacıların alman şovenisti aldatmaca manevralar yoluyla, nazi terörü sistematik olarak hasır altı edilmekte ve küçümsemektedir

„Problem sadece Nazilerden ibaret değil. ... Nazilerin terörü ve saldırıları artık düzenli olarak basına yansıtılmamakta yada sadece kısa olarak değinilmektedir. ... Hasır altına atılamayan saldırılar ise, sadece gazetelerin en alt köşelerinde önemsiz haberler şeklinde yansıtılmaktadır. ...”

Bu davranışın nasıl çalıştığı, Ludwigshafen'deki kundaklamayı hasıraltı etme manevraları örneği iler ayrıntılı olarak gösterilmektedir.

Bildirinin sonucunda şunalar vurgulanmaktadır:

„Burda belirleyici olan nokta, Ludwigshafende gerçekleştirilen kundaklamanın yüzde yüz naziler tarafından yapıldığını ispatlanıp, ispatlanmayacağı sorusu değildir kesinlikle. Belirleyici nokta, nazi karşıtlarını savunmaya itebilmek amacı ile, devasa uygulanan hasıraltı etme kampanyasından ibarettir. Caniyane nazi saldırısı, eğer bir caniyane nazi saldırısı olarak tanımlanabilmesi için onun en küçük detayına kadar ispatlanabilmelidir diye talep edilmektedir. Eğer şayet böylesi bir eylemde gerçekten bir nazi arka planı yoksa, bu bireysel örnek, alman emperyalizme ve onun politikacıları ve medyası tarafından, nazi terörü

genel olarak küçümsemek için zevkle kullanılmaktadır.”

Nazilere karşı mücadelen başka önemli görevlerin olduğu yönündeki gerekçe

„Devletsel faşistleşmenin kapsamı, nazi çetelerinin caddede uyguladıkları saldırı ve kışkırtmanın boyutundan daha da geniş ve etkindir. ... Uzun vade de bakıldığında, gerçekte genel görevimize konsetre olmamız, yani almanyadaki kapitalist sisteme karşı mücadele vererek onu imha ederek, dünya emperyalizminin imhası için üzerime düşen katkıyı yapmak görevine konsetre olmamız daha önemlidir. Nazilerin egemen sınıflar için yararlı fonksiyonlarından biri de, devrimci ilerci güçlerin olanaklarını bu şekilde bağlamaktan ibarettir.

Tüm bunlara rağmen, nazilere karşı mücadelenin çok önemli olmadığı şeklindeki tez büyük bir yanılgıyı içinde barındırmaktadır. Nazilere karşı mücadele belli bir yönde o denli önemlidir ki, bu hiçbir tomturaklı

safsatalarla ortadan kaldırılamaz: Zira kim, kinle ve öfkeyle ve enerjik ve soğukkanlı bir şekilde bu tür aşırı anti-demokratik davranışlara karşı mücadele etmiyorsa, bun gelişmelere karşı öfkesini dile getirmiyor, bunlara karşı karşı eylemler örgütlemiyorsa, sami bir şekilde düşünecek olursak, bu kişi hiç bir haklı mücadele için kazanılamaz.

... Nazi katillerine karşı mücadele, daha kapsamlı ve temel hedefler uğrındaki mücadele ile bağdaştırılmak zorundadır. Ve pratikte bu hedefler, nazi çetelerine karşı mücadele eylemlerin dışında şu görevleri de kapsamak zorundadır: yaşadığımız ülmenin tarihi ile bugünkü devletin aktuel politikaları arasındaki bağlantının ortaya konması; alman emperyalizmin ve dünya emperyalizminin caniliklerini teşhir etmek. ...”
Bildiri toplam olarak 4 A3 sayfasından oluşmaktadır ve ayrıca şu ekleri içermektedir:

* Şubat 2008’de nazi terörünün kısa bir listesi

* Anti-nazi eylemlerinin bir listesi (Ocak-Mart 2008)

* Ek: Roter Pressespiegel („Kızıl Basın Bülteni“ 4/2007 - Haziran-Ağustos 2007)

Nisan bildirisinin konusu şuydu:

**Baskı ve sömürü giderek keskinleşmektedir! -
Sendika yönetimine karşı hayal beslemeyelim!**

1 Mayıs 2008: Devlete ve sermayeye karşı mücadele!

„2008’de Almanya’daki durum: Alman emperyalizmi enternasyonal alanda, dünya emekçilerinin sömürsünü giderek keskinleştirirken, Federal ordunun enternasyonal alandaki operasyonları adım adım genişletilirken, almanya içinde devlet polis yaptırımları giderek artırılırken, sığınmacıların sınırdışı edilmeleri gündemde dururken, nazilerin saldırıları kesintisiz bir şekilde devam ederken, almanyadaki emekçilerin sosyal durumlarını hedef alan saldırılar katmerleştirilmiş bir şekilde adım adım katmerleştirilmektedir. Aşırı devedeye varan iş yoğunlaştırılmar, iş zamanının uzatılması ve real ücretlerin kesintileri aracılığı ile, iş yerlerindeki sömürü katmerleştirilmekte ve BMI, Siemens, Nokia vs. gibi firmalarında görüldüğü gibi binlerce işçi, sokağa atılmaktadır.

İlan: Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

Ama şu da varki, bir dizi grevler, yürüyüşler aracılığı ile binlerce işçi ve diğer emekçiler sömürünün katmerleştirilmesine ve sosyal hakların kısıtlanmasına karşı mücadele yürüttüler. Bunun en son örneği, Lokomotifçilerin grevi veya gıda sektöründeki mücadelede görülmüştü. Fakat buna rağmen, nasıl oluyor da egemen sınıflar, planlarını hemen hemen pürüzsüz bir şekilde her seferinde uygulamayı başatabiliyorlar?”

Sermayeye karşı mücadele eden, devleti ve ayrıca sendika ağalarını karşısında buluyor

Kim keskinleştirilmiş sömürü koşullarına karşı mücadele veriyorsa o kaçınılmaz olarak birbiri ile bağlantılı üç problemle karşı karşıya kalmaktadır: Kapitalistler, burjuva devlet cihazı, DGB yönetimi ve onun cihazı. Bildiri, sendika yönetiminin rolünü teşhir etmeyi ana tema olarak işlemektedir.

„Gün be gün görülmektedir ki ve gelecekteki tüm mücadelede de şüphesiz şu görülecektir ki: Sendika cihazı, iyi bir şekilde maaş alan ve tamamen satın alınmış olan küçük bir sendika ağası kiliğinin (Lenin bunları „işçi aristokrasisi“ olarak adlandırıyordu) sıkı denetimi

altındadır. Bu kilik, işçi sınıfının küçük olmayan belli bir kesimi tarafından, işçi aristokrasisi tarafından destek görmektedir. DGB-Sendikalarının ve onun cihazının **üst yöneticileri, devlet ve sermaye ile sayısız bağlarla sıkıca bağlı bulunmakta ve hatta bununla kaynaşmış** durumdadır. Örneğin bu tabaka, bir dizi firmanın yönetim kademesinde bulunmakta, bir sürü resmi kurumların oturmaktadırlar ve kapitalizmin doğrudan yönetimine hizmet eden kurumlarda doğrudan ve açıktan açığa rol oynamaktadırlar.

Sendika yönetimini ve onun cihazını bu şekilde olumsuz bir şekilde değerlendirirken, sendiklar içinde çalışmamalı demiyoruz. Düşman içtende zayıflatılmak zorundadır. Sendika üyelerinin mümkün olan büyük çoğunluğunu mobilize etmek amacıyla, tüm aktif işçi arkadaşlarla birlikte, sendika yönetimine, onun bürokratik ve demokratik olmayan cihazına karşı mücadele etmek zorunlu ve gereklidir. Kim sendika yönetimine karşı hayeller besliyorsa, o gerçeği bu mücadele içinde görecektir. ...

Mesele nedir: İster sendi içinde ister sendika dışında olsun, kötüleşmelere karşı ve iyileştirmeler elde etme hedefiyle kararlı bir mücadeleler ancan ve ancak sendika ağalarının ve onların cihazından bağımsız olarak hareket edildiğinde başarılı olarak geliştirilebilir. Bu gerçek aynı şekilde daha kapsamlı hedefler uğrandaki mücadeleler için de geçerlidir.

Belirleyici olan işçilerin mücadele gücüne ve sermayeye ve onun devletine karşı gerçekten darbelevurmaya hazırolma kabiliyetine, sendika yönetiminin ve onun cihazının sindirme ve saptırma çabalarını boşa çıkarma bilincine bağlıdır. Bu mücadeleler içinde bir merkezi noktada, sendikaların mevcut yapısını, ona tam olarak bağlı bir duruma gelmeksizin, kendi çıkarları için kullanmak olacaktır."

Bildiri son olarak Marks ve Engels'e ait „Komünist Partisi Manifestosu“ (1848)'dan bir pasajla bitmektedir.

Mayıs bildirisi şu başlığı taşımaktadır.

Nazilere ve polis şiddetine karşı mücadele!

1 Mayıs 2008 de meydana gelen militan mücadelelerinin tecrübeleri üzerine

1 Mayıs 2008 meydana gelen yürüyüşler ve mücadeller büsbütün değişik bir resim sergilemektedir: Polis 1 Mayısda Berlinde ilkin geri planda durarak, güya 'deescale' ederken, Wuppertal'de polis devrimci 1 Mayıs yürüyüşüne katılan antifaşist-devrimcile eylemcilere karşı acımasızca saldırmakta, sopalarla

„Komünistler, kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak mevcut toplumsal düzenin şiddete dayanarak yıkılmasıyla ulaşabileceğini açıkça ilan etmektedirler. Varsın egemen sınıflar komünist bir devrim korkusuyla titresesinler. Bunda Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yoktur ama kazanacakları koca bir dünya vardır.

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!"

Bildiri 2 A3 sayfadan ibarettir ve ayrıca şu özel konuyu içermektedir:

Sendika cihazına karşı ham hayal beslemeyelim"

Bu bölümde şu noktalara dikkat çekilmektedir:

DGB yönetiminin içinde bulunduğu, karektersizliği, rüşvet yiyen konumlarını ve caniyene potansiyalini en azından kaba bir şekilde anlayabilmek için, almanyadaki sendika hareketinin tarihine bir göz atmak şarttır.

O dönemde gelişen işçi mücâlelerinin içinden büyü-yüp gelişen sendika hareketi ve sendika önderliği, tıpkı SPD gibi, birinci dünya savaşında alman emperyalizmine destek vererek ve 1918/1919'da gelişen işçi hareketlerini kanla bastırılmasında başrolu oynayarak, sınıf mücadeleciler geleneği ile tamamen koptuğunu gösterdi. 1918 ila 1933 yılları arasından sendika yönetimi, elinden gelebildiğince mücadeleciler işçileri adım adım sendikadan uzaklaştırdı. 1918/1918'de başlanan caniyane tutum, 1 ve 2 Mayıs 1933 de tamamlandı. Sendika bu tarihlerde nazi-faşistlerini ve onun tarafından hayata geçirilen kahverengi 1.mayıs kutlamalarını destekledi."

onun baskı organları, her şeyi kontrol altına alamayacaklarını göstermektedir.”

Bildirinin devamından, değişik şeylerde meydana gelen yürüyüşlerden ve polisin bunlara karşı tutumu ortaya konmaktadır.

* **Berlin - „deaskalsyon“ ?? - 162 tutuklama.**

* **„Wuppertal’da vahşi polis saldırısı.**

* **Nürnberg’de iş savaş hazırlığı.**

Bildiride şu konular vurgulanmaktadır:

„Bu eylemler ve karşı eylemler zorunluydular. Polis tarafından korunan ve desteklenen, mahkemeler ve alman devletin diğer temsilcileri ve **DGB** ağaları tarafından çoğu kez müsamaha gören Naziler, 1 Mayısı kendi emelleri için kullanmaya çalışmaktaydılar. Naziler bu amaçla, ‘iş ve sosyal eşitlik’ (tabi ki sadece „almanlar için“) gibi giderek sahte anti-kapitalist ve güya sosyal sloganları kendi hedefleri için kullanmaktadırlar. Ustaca yürütülen propaganda ile, musik ve moda aracılığı ile, giderek daha çok genç kesimleri başarıyla kazanmaya çalışmaktadırlar.

DGB sorumluları insanları yumuşatmaya çalışmakta ve polisle birlikte, nazilere karşı etkin bir mücadele verilmesini engellemektedirler.”

Bildirinin devamında, nazileri koruyarak, onların eylemlerini başarıyla gerçekleştirilmesini sağlayan polis güçlerine karşı, Hamburg’da anti-nazi güçlerinin militan mücadeleleri olumlu olarak ön plana çıkartılmaktadır:

1 Mayıs 2008’de Hamburg’daki anti-nazi mücadele!

„... Hamburg’da nazilere karşı düzenlenen yürüyüşe katılan 10 bin kişiden 3 bine yakın kararlı antifaşist, nazilere karşı militanca saldırarak, polise karşı militan bir direniş sergilediler. ...

Bu şekilde nazi yürüyüşü başlaması, saatlerce ertelenildi. ...

Şu acı bir gerçektir ki, nazilerin 1 mayıs’da düzenledikleri merkezi yürüyüşler ne yakki tam olarak engellenemedi. Ama bundan daha önemlisi, özellikle de Hamburg’daki militan direnişler göstermektedir

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servislerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

ki, DGB- yönetimi ve polis tüm hakimeyeti kontrol altında tutamadıkları, nazilere karşı militan mücadelelerin mümkün olduğunu gerçeğidir. Burda önemli olan nokta, kendimizi savunma pozisyonuna itirmemek için, DGB cihazına ve diğer yatıştırıcılara karşı durarak, yürüyüş kapsamında oturan ilerici insanlarla ortak bir hazırlık yapmak çok önemlidir. Gelecek senerdede, nazilerin yürüyüşlerini engellemek ve polis güçlerini rahatsız etmek için militan direniş ve diğer taktikler denenecektir mutlaka. Şu açıktır ki, sadece bu senedeke 1 mayıs değil, tüm **anti nazi militan direnişlerin tecrübeleri değerlendirerek, gelecek seneler için dersler çıkartmak** zorunlu bir görevdir.”

Bildiri 4 A3 sayfadan oluşmakta ve ayrıca konuları işlemektedir:

* 1 Mayıs 2008 de İstanbul’da militan direnişler * Wuppertal’daki polis terörüne kakrşı anti faşistlerin bir açıklaması: Polis basının yalanlarına kanmayın! * Nazilerle Polis arasında işbirliği: Naziler bir banyö trenini kontrol altına aldılar. * Naziler alman emperyalizminin bir parçasıdır: Devletin merkezinde konumlanan Nazi güçleri * Ek: „Rote Pressespiegel 5/07 (Eylül - Ekim 2007)

* EK: 1932 Hambur-Altona: Nazilere ve Polise karşı militan bir mücadele - KPD’ye ait 1932 tarihli „Rote Fahne“ (Kızıl Bayrak) den üç orginal makale.

Rot Front sayı 21: Dialektik materializme karşı yönelen revizyonist saldırıları geri püskürtelim.

* Stalinin „Dialektik ve Tarihsel Materyalizim üzerine“ eserine karşı yönelen temel saldırılar hakkında * Mao Zedung’un diyalektik materyalizm üzerine komünist görüşlerini, ilkere dayanarak modern revizyonizme karşı savunalım (Bu sayı almanca olarak ilişki adresinden temin edilebilir.)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 01/09

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncılarına ait yayınlarından parça ve özetler: Ocak – Mart 2009

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Ocak'ta yayınlanan bildirinin konusu şuydu:

Hanover'deki antifaşistlerin yapmış olduğu gibi, Federal Orduya karşı yürütülen eylemlerin neden büyük öneme sahip olduğuna hakkında

Alman militarizmine karşı vurdum duymazlığa hayır!

„Her emperyalist ordu da olduğu gibi, Federal Ordu (Bundeswehr) da kendi nüfusu içinde belli bir dayanağa ve desteğe muhtaçtır. Burjuva medyasının da desteğini alarak, Alman emperyalizmi ve militaristleri, devasa bir propaganda mekanizmasını harekete geçirerek, adım adım yürütülen askeri olarak etkinlik alanlarını genişletme hedeflerini dinamik etkin olarak hazırlama ve uygulamayı ve Almanyadaki nüfusu, önemli bir direnişle karşılaşmaksızın, değişik bayrakların altında hayata geçirilen giderek daha açık ve kapsamlı savaflara hazırlamayı başardılar. Bunun ötesinde, Alman emperyalistleri, başkalarını özellikle de ABD emperyalistlerini hedef göstererek, kendilerini 'barış seven' ve 'insancıl' olarak lanse ederek, kendi savaş hareketlerini ve caniliklerini hasır altı etmeyi başardılar.

Bu nedenlerden dolayı, Ağustos 2008'de Hanover'de, Bundeswehr'in 1. Topçu birliğine karşı yürütülen „sommerbiwak“ adın altında düzenlenen eylemler gibi doğrudan Bundeswehr'e ve onun savaş hareketlerine ve giderek militaristleşmesine karşı yürütülen aksiyonlar çok büyük bir öneme sahiptir. Ne yazık ki bu tür eylemler ilerici ve demokratik hareket tarafından genelinde küçümsenmektedir. Bahsettiğimiz eylemde, toplumun ve tüm sosyal yaşamın giderek militaristleşmesi, Federal ordunun 'iç düşmana' karşı bir çok defa planlanan ve uygulanan eylemleri ve de diğer ülkelerde, 'hümanist' kisvesi altında yürütülen Federal Ordunun askeri eylemleri tekrar tekrar teşhir edildi...”

„Hümanist yardım“ ve açık savaş propagandası

„Alman emperyalizmi, özellikle de 1990 da DDR'in ilhakından sonra, kendi savaş eylemlerini ve işgallerini daha kolay hazırlamayı, hayata geçirmeyi ve genişletmeyi başarabildi.

Alman emperyalistlerin, ilkin 'insani yardımlaşma' yada 'nazi faşizminden çıkarttığımız dersler' bahanesi ileri sürerek kendi savaş eylemlerini haklı çıkartmayı adım adım başardılar. Örneğin 1999'daki Yugoslavya savaşında olduğu gibi. 'İnsani yardım gerekçesi' bugünlerde o kadar büyük bir rol oynamasa dahi, bu gerekçe hala kullanılmaktadır. Ama ileri sürülen diğer 'gerekçeler' giderek daha büyük rol oynamaktadır bugünkü propagandada.

Güya Federal Ordu, işgal edilen ülkelerde, teknik destek veren bir kurum gibi, yapısal kalkınmayla ilgilenen, su arındırma, kanalisasyon gibi görevleri yerine getirmekle meşgulmuş. İddia bu. Okullar inşa ederek ve öğretmenler eğiterek, Alman emperyalizmi aynı zamanda kendisini, batılı kültürün taşıyıcısı olarak göstermektedir. Örneğin Kongo'daki harekatta, Bundeswehr'in, 'uygar demokrasinin' inşasına yardım için ve seçimlerin kontrolü için orda olduğu iddia edildi... Bu bağlamda, Bundeswehr'in işgal ettiği yerlerde, polis ve diğer idari kurumların yeniden inşasında aktif rol olması, örneğin Afganistan'da olduğu gibi, büyük bir önem taşımaktadır...

Hangi bahaneyle olursa olsun, açık savaş propagandası ve 'düşman güçlerini imhasına' yönelik

doğrudan savaş hareketleri, bugünkü noktada çok ender rastlanan bir seçenek yada nerdeyse hiç rastlanmayan bir gündem maddesidir. Afganistan'daki savaş hareketinde olduğu gibi, elbette ki bu yönde ileri çıkmalar bugünde mevcuttur. ... Pratikte KSK-Birlikleri (sayıları yüzleri geçen özel güçlerden oluşan) Afganistan'da senelerden beri 'düşmanın imhası' amacıyla savaş yürütmektedirler...

Tüm bu propaganda numaraları ve Bundeswehr'nin değişik fonksiyonları, Alman militarizminin küçümsemesine neden olmaktadır."

Küçümseme ve emperyalist yanlış propaganda

„Fakat mesele sadece Alman emperyalizminin Bundeswehr propagandasından ibaret değildir. Bu bağlamda önemli bir rol oynayan başka bir faktörde, SPD, Grüne ve PDS/Linkspartei gibi burjuva partileri ve onların güdümünde sendika ağalarının uyguladığı yumuşatma ve sulandırma politikalarıdır. Onlar, emperyalist savaşları haklı gösterme politikalarıyla, senelerden beri bir dizi savaş karşıtı insanın kafalarını bulandırdılar ve Alman emperyalizmine hoşgörülle bakılmasına gayret gösterdiler. ..."

Yanlış pozisyonlar

Ancak sahte marxistlerin yaygınlaştırdıkları yanlış pozisyonlar da anti militarist hareketi içinden zayıflatmaktadır...

Örneğin, Bundeswehr hala bir çokları tarafından 'küçük bela' yada 'ABD emperyalistlerinin güdümünde' olarak gösterilmektedir. Hareketin içinde mevcut olan en radikal pozisyonlar bile, Bundeswehr'i, 'EU-Emperyalizmin' bir parçası yada önde gelen bir parçası olarak görmekle yetinmektedir...

Kim sadece 'EU-Emperyalizminden' bahsediyorsa o, Avrupa Birliğinin içinde de, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya gibi ülkelerle emperyalist bir rekabetin olduğunu, ve Alman emperyalizminin

kendi başına bir savaş kaynağı ve savaş kışkırtıcısı olduğunun, onun bağımsız bir emperyalist güç olduğunu inkar etmektedir. Bu pozisyon, Alman emperyalizminin ve onun Federal Orsudusunun, Almanya'da baş düşman olduğunu gözardı etmektedir."

Toplumsal militaristleşmesi

„ ... Savaş yürütebilmenin bir önkoşulu da, ülke içinde sessizliktir. Burjuva medyasındaki haberler, kamuoyu önünde düzenlenen askeri yeminlerle, 'ana vatan için şehit olan askerler' için yapılması planlanan anıt hakkında yapılan kamuoyu önündeki tartışmalarla bu amaca ulaşmak istenmektedir. ...

Hiçte küçümsememesi gereken bir başka faktör ise, 'diğer ülkelerde görev' yaparak savaş hareketlerine katılan ve ardından 'geri' dönen askerlerin beyinlerinin koşullandırıldığı gerçeğidir. Kosova, Makedonya, Afganistan ya da Kongo'daki savaş hareketlerinden edindikleri kendi tecrübeleri ile, bu askerler sömürgeci bir işgalcinin nasıl davranması gerektiğini bilmektedirler ve bu tecrübelerini toplumun militaristleştirilmesi yönünde kullanılmaktadırlar...

Dışa karşı savaş hareketlerine paralel olarak, Federal Ordunun içe yönelik faaliyetleri kuvvetlendirildi. ... Haziran 2007 'de Rostock'taki G8-zirvesine karşı protestoları esnasında harekete geçirilen, 2000 Bundeswehr askeri, alanı kontrol altına almak için Tornado uçakları, Marina botlarının ve de panzerlerin kullanımı buna örnek olarak verilebilir. ..."

Alman militarizmine karşı mücadele

Karşı bir kamuoyu yaratmak ve Bundeswehr'in canilikleri ve uygulamalarını teşhir etmek her ne kadar zorunlu olsa da, şu husus dikkate alınmak zorundadır:

Kamuoyunca bilinen açık gerçeklere dayanarak yürütülen bir 'teşhir', gerçek bir teşhir olmaktan çıkmaktadır, zira Bundeswehr'in zaten bizzat kendisi bu tür sayı ve olgularla oynamaktadır. Bu şekilde bir mobilize etmek mümkün değildir... Görevimiz, anti militarist eylemlerle koordineli bir şekilde yürütülmek zorunda olan, Alman militarizmini gerçekten teşhir etmektir. NATO-Güvenlik konferansına karşı yürütülen protesto eylemlerinde de, ana saldırı Alman emperyalizmine ve onun savaş hareketlerine karşı yönlen-

İlan: Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

dirilmek zorundadır ki, şu ana yön iyice bilinçlere çöksin: Esas düşman kendi ülkendedir. ...

Anti militarist hareket içindeki komünist güçler, Bundeswehr'e karşı mücadelenin, Alman emperyalizmine ve onun devletine karşı yürütülen mücadelenin bir parçası olduğunu açıklamak ve gerekçelendirmek zorundadırlar. Marks için bu

Şubat-Mart bildirisinin başlığı şöyledir:

Yunanistan'da Alman emperyalizmi

Yunanistan'daki militan gençlerin ve birçok emekçilerin dikkate değer mücadeleleri, özellikle de 6. Aralık 2008'da, Atinada 15 yaşındaki Alexis Grigoropoulos'un polis tarafından katledilmesinden sonra, alevlenen mücadeleler, dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi Almanyada'ki devrimci güçleri arasında sevinçle karşılandı. ...

Yunanistan'da mücadele yürüten yoldaşlarla dayanışmamız özel bir noktayı içermektedir: 'kendi' emperyalist gücün, Alman emperyalizmin Yunanistanın tarihinde ve bugünkü dönemde oynadığı rol hakkında bilgilendirmek."

İlkin şunlar tespit edilmektedir: „Yunanistan bugün kapitalist bir ülkedir. O bir taraftan komşu ülkelerine doğru bir açılma (Makedonya, Kıbrıs) politikası güderken, diğer taraftan da, büyük emperyalist güçlere büyük oranda bağımlı bir durumdadır. ABD emperyalizmi Yunanistan'da hala, askeri üstleri ve ordu birlikleri bulunmaktadır. Ama onun hasımları avrupadaki büyük emperyalist güçler, özellikle de Alman emperyalizmi Yunanistanda giderek etki alanlarını genişletmeye çalışmaktadır. ..."

Alman emperyalistlerinin dünyadaki diğer büyük emperyalist güçlere özellikle başta ABD emperyalistlerine karşı sürdürdüğü rekabet mücadelesinde, Yunanistan'da da giderek nüfus kazanmaktadır."

Bildiri şunları vurgulamaktadır: „Alman emperyalizmi, Nazi-faşizmi ile mevcut kopmayan geleneği hasır altı etmek için kılıktan kılığı girmektedir. Görevimiz bu manevrayı boşa çıkartmaktır. ... Alman emperyalizmi, sürdürdüğü ustaca ittifak ve kamuflaj etme politikasıyla, kendilerini devrimci gören Almanyadaki büyük bir sol kesimi şu yönde etkilemeyi başardı. Bir çok insan onları teşhir etme yerine 'Globalleşme'ya da 'EU-Emperyalizmi'

oldukça açtı: Ordusu da dahil olmak üzere, kapitalist devlet parçalanmak zorundadır!"

Bildiri 2 A3 sayfasından oluşmaktadır ve şu eki içermektedir:

Alman emperyalizmi, militarizmi ve rövanşizmi (Tartışma için Tezler)

şeklindeki kavramları eleştirisiz bir şekilde devralmaktadır ve böylelikle Alman emperyalizminin tarihi ve geleneği bir kenara atmaktadırlar. Bu anlayışlara karşı da, aşağıdaki açıklamalar ile pozisyonumuzu sergileyeceğiz. Ki, proleter enternasyonalisti dayanışma, kendi emperyalizmini, Alman emperyalizmini hedef almayı zorunlu kılmaktadır.

Alman emperyalizminin Yunanistan'daki etkinliği hakkında

„ ... Almanyada 20. yüzyılın başlarından itibaren, Yunanistan mamüllerinin pazarlandığı önemli pazarlardan biridir. ...

1945'de askeri olarak yenilgisinden sonra Almanyadaki finans sermayesine ait egemenler, 60'lı yıllarından itibaren Yunanistanda'da ekonomik alanda en önde gelen güçlerden biri haline gelmişti ve hatta bazı sektörlerde liderliği dahi ele geçirebildiler. ..."

Şu örnekler ileri sürülmektedir: Almanyada gerek ihrac gerekse de ihracat alanında Yunanistanın en önemli partneri durumundadır. Atinadaki Metro'nun yapımında olduğu gibi, büyük projeler, Alman sermayesinin liderliği altında gerçekleştirilmektedir. Sermaye ihracı: ABD'nin yanısıra Almanyada, Yunanistan'da yatırım yapan önde gelen ülkelerin arasındadır.

Devamla bildiride şunlar tespit edilmektedir: „... Alman emperyalizminin Yunanistanda'daki rolünü, son dönemlerde Alman tekeli sermayesine karşı yürütülen mücadeleler ele alındığında daha iyi anlaşılmaktadır." Bildiride verilen örnekler özet olarak şunlardı:

Yarısı devlete ait olan Public Power Cooperation (DIE)'nin Alman enerji tekeli RWE tarafından devralınmasına karşı Mart 2006'da RWE'ye karşı grev.

Thessaloniki’de fabrika kapanmasına ve kitlesel çıkışlara karşı Ağustos 2008’de Siemens’e karşı grev. Yunanistan’daki en büyük telekomünikasyon sunucusu Hellenic Telecom (OTE)’ya Alman Telekom’un ortak olma planlarına karşı Mart 2008’de grev.

Siyasi etkinliği

„... Siyasi etkinliklerini genişletirken de Alman emperyalistleri ‘ikili taktikini’ uygulamaktadırlar. 1967 ile 1974 arasında bir taraftan caniyane askeri diktatörlüğü silahla ve diğer şeylerle yoğun olarak desteklemektedirler. Diğer taraftanda, muhtemel bir ‘iktidar’ değişikliğinde, Yunanistan’da almanyanın etkinliğini daha kuvvetlendirmek amacıyla Almanyada meydana gelen mülteci toplumu arasında, ‘demokratik bir Yunanistan’ın taraftarı olarak kendilerini lanse ederekteydiler...”

Askeri etkinliği

„ABD emperyalizmi, o zamana değin egemen olan iniliz emperyalizminin egemenliğini 40’lı yıllarında devralmıştı. ...

Ancak alman emperyalizmin askeri etkinli asla küçümsenmemelidir. Bu kendisini bir taraftan uygulanan tatbikatlarda göstermektedir. Alman emperyalizmi 60’lı yıllardan bu yana, NATO tatbikatlarındada Federal Ordu birlikleri ile yer almaktadırlar. 70’li yıllarından beri Federal Ordu birlikleri, Yunanistan’da tatbikat yapmaktadırlar. 1971’den buyana, Bundeswehr, Kreata’da roket atma alanı bulunmaktadır, ve Yunan askeri havalanlarına iniş yapma hakkı bulunmaktadır. Yunan subayları, Bundeswehr’in yönetmenler akademisinde eğitilmektedirler, her kademedden Yunan askeri, Bundeswehr’in okullarında eğitim görmektedirler. Burda sözkonusu olan şey, tarhisel bir geleneğin devamıdır. 1936’dan itibaren Yunanistan’daki askeri diktatörlüğün başında bulunan General Metaxas, nazi faşizminin bir hayranıydı ve Prusya savaş akademisinin mezunuydu.

NATO ve EU çerçevesinden bağımsız olarak, alman emperyalizmi, Yunanistan’daki askeri etkinliğini senelerden beri giderek artırmaktadır. Özel-

likle de Yunan ordusunu, alman savaş araçlarıyla donatarak. ...”

Bildiri sonuç olarak şunları vurgulamaktadır: „Şu bir olgudur: Alman emperyalizmi, hırçın bir büyük güç olarak Yunanistan’da ekonomik, siyasi ve askeri alanda yoğun bir egemenlik uygulamakta, bu etki alanını diğer emperyalist büyük güçlere karşı rekabet içinde giderek kuvvetlendirmektedir. Şu da bir olgudur ki, Yunanistan’da sömürüye ve baskıya karşı kayda değer mücadeleleri doğrudan alman finans sermayesine karşı (Siemens, Telekom, RWE) yönelmektedir. Bu yüzden bu mücadeleleri aktif ve doğrudan destekleme özel görevi üzerimize düşmektedir.

Bu bağlamda, Yunanistan’ın naziler tarafından işgalinden bugüne kadar gelen, alman emperyalizminin kopmayan geleneğini teşhir etmek vazgeçilmez bir görevdir. Üstelik alman devleti, Yunanistanda gerçekleşen nazi katliamları ve nazi soykırımının kurbanlarına herhangi bir tazminat vermeyi reddetmektedir. Bu haklı talepler desteklenmeksizin, almanyada demokratik çerçevede gerçek bir dayanışmadan söz edilemez. Gönüllü, bilinçli ve devrimci bir ortak mücadele, güveni şart koşmaktadır. Şayet Almanya’daki işçi sınıfının Alman emperyalist egemen sınıflarının caniliklerine bizzat eylemlerle karşı durduklarını görmezler ve hissetmezlerse, Yunanistan’daki işçiler nasıl güven oluşturabilirler ki?

Ana mesele şudur: Esas olarak ‘kendi’ emperyalistlerinin, Almanyada Alman emperyalistlerinin caniliklerine karşı mücadele olmaksızın, alman emperyalizmi tarafından sömürülen ve baskı altında tutulan ülekerdeki işçiler ile, Yunanistan’daki devrimci mücadeleler arasında proleter enternasyonalist bir ittifak olanaksızdır. Tıpkı Marx ve Engels’e ait ‘**Komünist Parti Manifestosu**’ da ortaya konan komünist ilkeye uygun olarak, ‘Bütün ülkelerin Proleterleri birleşin!’”

Alman emperyalizmine, militarizmine ve rövanşizmine ölüm!

Bildiri dört A3 sayfasından ibarettir ve ayreten şu özel konulara yer vermektedir:

* Alexis Grigoropoulos’un Aralık 2008 polis tarafından öldürülmesinden sonra gelişen mücadeleler * 17 Kasım 1973 üzerine * 1941-1949 arasında Yunanistan (Ek)

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servislerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 01/10

„Gegen die Strömung“-Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'ninin şasi için yayın organı'na ait yayınlarından parça ve özetler: Ocak – Mart 2010

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

„Gegen die Strömung“ un Ocak 2010 da yayınlanan 4 sayfalık bildirisinin ana konusu, 13 Şubat da Dresden'de planlanan Nazi eylemiydi:

Dresden'deki Nazi gösterisini engelleyelim!

“Savaş caniliği Dresden” şeklindeki Nazi ideolojisini geri püskürtelim!

Bildirinin girişinde şunlar belirtilmektedir.

“Nazilerin Dresden in bombalanması ile ilgili illeri sürdüğü gerekçelerle içerik olarak ilgilenmekten korkmak bir tesadüf değildir.

Dresden'deki Nazi gösterisini engellemek için yürütülen hazırlık çalışmalarında, aktivistler arasında uzun zamandan beri mevcut olan çelişkiler iyice gün ışığına çıktı. Eylemleri hazırlayan güçlerin bir bölümü, Nazilere karşı hareketin mümkün merteye geniş çaplı olarak yürütülmesinin gerekliliği doğal olarak, “etabile” olmuş burjuva partileri ile Naziler arasındaki özellikle de Dresden konusunda “içerik olarak mevcut olan” uyumluluğu bir kenara atmayı haklı çıkartmadığını doğru olarak vurgulamaktadırlar. Şubat da Dresden'deki Nazi gösterisine karşı protestoya haklı olarak katılacak başka politik gruplar ise, güya “geniş yelpazeli” bir hareketin çıkarları açısından, Dresden'in bombalanması bağlantısında yürütülen Nazi kışkırtması ve Nazi ideolojisi ile ilgilenmeyi kategorik olarak reddetmektedirler. Bu bir tesadüf değildir!!! Zira özellikle de bu noktada, Nazi demagogileri ile resmi Alman kamuoyunun gerekçelendirmeleri büyük oranda kesişmektedir: Dresden ve Nazi-Almanya'sının diğer büyük şehirlerinin 2. Dünya savaşında bombalanması, güya hiçbir şekilde haklı gösterilemez ve bu yüzden de bir savaş suçuymuş.

Bu sorunu içerik olarak açıklığa kavuşturmanın gerekleri - ki bu bizce vazgeçilmezdir - Şubat da Nazilerin Dresden'de gösterisine karşı protestolara katılacak olan siyasi grupların belli bir kesimi

mini de eleştirinin hedefine koymaya zorlamaktadır.

Oldukça karışık bir durumla karşı karşıyayız: Bir taraftan, caddelerde Nazilere karşı azimle mücadelede hazır tüm güçleri ortak bir eylem de bir araya getirmek zorundayken, diğer taraftan daha önemli bir görevle, Nazi egemenliğine karşı savaşın neden zorunlu ve kaçınılmaz olduğu hakkında tüm şüpheleri bertaraf etmek görevi ile karşı karşıyayız.”

Bildiri ilkin etabile olmuş Berlin'deki partilerinin, göstermelik olarak Nazi gösterisine karşı çıkmalarını teşhir ettikten sonra şöyle devam etmektedir:

Aktüel olarak sahte sol partisi “Die Linke” (PDL) Dresden'in Müttefik güçleri tarafından bombalanmasını ya tamamen hasıraltı etmekte, ya da en azından büyük oranda gündem dışına itmektedir. Böylelikle PDL bu konuda da çok bariz bir şekilde SED'nin geleneğine sadık kaldığını göstermektedir.

DDR'ın varlığı döneminde - daha 50'li yılların başlarında - SED kendi nüfusuna yaltaklık yapmaya başladı, bu bağlamda büyük şehirlerin bombalanmasını savaş suçu olarak tanımlanmaya başladı. 14 Şubat 1955 tarihli “Sachsische Zeitung”un (“Saksonya Gazetesi”) şu makalesi ne yazık ki o dönem için oldukça tipiktir: Bu makalede, Dresden'in “Gözü dönük Anglo-Amerikalı hava korsanların vahşi bir kitlesel katliamına” maruz kaldığı söylenmektedir. Devamla şunlar tespit edilmektedir: “Dresden, savaş milyonlarının daha fazla kar çıkarları uğruna kat-

ledilmek isteniyordu (...). Amerikan mali managerleri, kültürümüzü alt ederek ve bizi o oranda demokratize etmek istemektedirler ki, halkımız, Chicago'da üretilen Oscar Mayer markalı bir kutu yağ uğruna kendi şerefini sokağa atmasına zorlanmak isteniyordu."

Bu veya buna benzer formülasyonlar kuşkusuz "Völkischen Beobachter"de (Nazilerin çıkardığı bir gazete -çn) ya da bugünkü "Deutsche Nationalzeitung"da (Bugünkü Nazilerin çıkarttığı bir gazete -çn) bulmak mümkündür! Görüldüğü üzere, bu pozisyonlar giderek iğrençleşmektedir ve yanlış olarak görmemize rağmen, bu bağlamda Nazi propagandası ile, SED ve onun devamı PDL ve diğer sahte komünistlerden D"K"P gibilerinin popülist yardakçılık politikaları arasında manevi bir bağlantı kurmak hemen akıllara gelmektedir.

Bildirinin "Sözümüne 'Antideutsche' karşı yürütülen bugünkü saldırılar, 'yurtsuz çıraklar'a karşı yürütülen kışkırtmanın geleneğinde dayanmaktadır" başlıklı bölümünde, Almanya'da moda haline gelen "Antideutschen" ("Alman karşıtları" -çn) kavramı hakkında şunlar vurgulanmaktadır:

"Kim 'Antideutsch' sıfatına uygun göründüyse o mutlaka PDL, D"K"P ve onun organı "junge Welt"e karşı durmaya cüret etmiştir.

Bu tutum, birinci dünya savaşı esnasında ve sonrasında, "yurtsuz çıraklar" kavramının yaygın olduğu dönemdeki Kautsky, Noskes ve Zörbiebels güdümündeki sosyal demokratların geleneğine dayanmaktadır. Bugünkü SPD'nin reel ve muhtemel ittifak müttefiki olan (isimlerini de hiç de utanmadan "Die Linke" ("Solcular" -çn) olarak tanımlayan) bu partinin tek-tek hatalarını, yanlış çizgisini, yanlış varsayımlarını ve buna dayanan yanlış gerekçelerini eleştirmeye cesaret eden herkes hemen "Alman halkının düşmanı" olarak lanse edilmekte ve "anti-Deutsche" olarak damgalanmaktadır.

Tüm bunla elbette bir tesadüf değildir. Bu kavram popülerdik, çünkü böylelikle toplumda

mevcut olan temel akıma böylelikle boyun eğilmektedir: O da şüphesiz alman milliyetçiliğidir. Bu bağlamda büyük oranda aynı güçlerin, anti-semitik ve milliyetçi bir şekilde, "Alman işletmelerini" Amerikan "çekirgelere" karşı savunmaya çağrıları bir sürpriz değildir. Aynı şekilde, güya alman "aile babalarının, işyerlerini ellerinden alan", "yabancı işçilere" karşı milliyetçi-rasist bu ve benzeri kışkırtmaların yapılması bir skandal olarak görülmemekte, tam tersine bu tür kışkırtmalar kabul edilmektedir.

Büyük şehirlerin altyapısını bombalamak neden zorunlu idi?

Kim ikinci dünya savaşının tarihini kabaca da olsa incelerse, o hava savaşının cephe gerisindeki özel rolünü kolaylıkla görecektir. Somut olarak, Anti-Hitler koalisyonuna ait müttefik askeri birlikleri ilerleyebilmeleri için, bombardımanları Nazi faşizminin cephe gerisindeki askeri ve endüstrisel hedeflerle sınırlı tutmamak büyük bir önem taşımaktaydı. Müttefik ordularının ilerlemesini kolaylaştırabilmek için, bilakis tüm yönetmenliğin, savaş gereçlerinin organizesinin ve sivil altyapının mümkün mertebe büyük oranda parçalanması da büyük derecede öneme sahipti. Bu salt Dresden'in bombalanması sorunu aşan bir konudur, burada sorun, müttefikler tarafından kabul edilen, tüm Alman büyük şehirlerinin sistematik olarak bombardıman edilmesi pozisyonudur.

Büyük şehirlerin bombardıman edilmesinde sadece Müttefik güçleri sorumlu tutmaya çalışmak, basit bir tarih çarpıtcılığıdır. Birincisi Sosyalist SBSC'nin, batılı Müttefik güçlerin hava saldırılarını desteklediği ve bu saldırıları, kendi savaşının akıbetini olum bir şekilde etkileyici olarak değerlendirdiği bir olgudur ve belgelerle kanıtlanabilir. İkincisi, SED ve onun devamı olan PDL tarafından yıllardan beri etkilenen taraftarlar ve üyelerinin kafasında yanlış bir varsayım egemendir, güya bombardıman yapanlar sadece batılı Müttefik güçleymiş, ama Sovyetlerbirliği bu savaş metoduna başvurmamış! Şu bir olgudur: Bir dizi teknik nedenlerden dolayı batı Almanya öncelikle Batılı Müttefikler tarafından bombalanmıştır. Buna rağmen, hiçbir dürüst bir insan şunu da inkâr edemez ki, Nazi-Almanyasının başkenti Berlin sadece askeri ve endüstrisel hedeflerle sınırlı kalmaksızın, Sovyet hava kuvvetleri tarafından sistematik olarak bombardıman edilmiştir. Yönetimin merkezleri ve şehrin altyapısı bilakis bombardımanların

İlan: Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-empyralist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

ana hedefleri arasındaydı ki, böylelikle Kızıl Ordunun ilerlemesi kolaylaştırıldı.”

Bunun haricinde bildiri şu başlıklı özel bir bölümü kapsamaktadır: “Dresden’in bombardıman edilmesini haklı çıkaran ikna edici sebepler”. Bu bölümde güya Dresden’in bombardıman edilmesinin haksızlık olduğunu savunmaya çalışan yalanlar kulesi, olguları kapsayan gerekçelendirmeler ile tamamen geri püskürtülmektedir. (Daha geniş bilgi için 01/2005 tarihinde yayınlanan bültene bakınız.) Bu bölümde şunlar vurgulanmaktadır:

“Dresden konusunda doğru tutum, kendini militarist uzmanı olarak gören ve hangi alanda ne kadar oranda bombalamaların gerekli olduğunu tartışan kişilerin akademik tartışması ile elde edilemez.

Daha yakından bakıldığında bu mesele aslında bir Dresden sorunu da değildir. Burjuva partilerinin bu bağlamda elde etme istedikleri şey, Nazilerin savaşı inatla sürdürme çabalarını aslında bir “savunma” eylemi olarak haklı çıkartmaya çalışma, Anti-Hitler Müttefik devletlerini karalama ve Nazifaşizmini adım-adım aklamaktır ki bu

adımlar giderek büyümektedir.

Bu bağlamda, doğru anti-nazist gerekçelerin tarih çarpıtıcılarının tüm çabalarına rağmen kabul ettirebilmesi için, sorunu açıklığa kavuşturmak için çaba sarf etmek, belge ve olguları yaymakta önde yürümek, tüm komünist güçlerin zorunlu bir görevidir.”

Bildiri ayrıca şu konuları içermektedir:

- Sürgün tehlikesiyle karşı-karşıya kalan Yahudiler için Dresden’in bombardıman edilmesi hayatlarını kurtarmak için bir şanstı.
- SED/PDL’in Dresden’in bombardıman edilmesi konusundaki tutumu: Alman şovenizmi!
- Batılı müttefik güçleri tarafından büyük şehirlerin bombardıman edilmesi eylemi sosyalist Sovyetlerbirliğinin tastağı altında yapıldı.
- Devlet antifaşistleri evlerini arayarak, malzemelere el koyarak ve yasaklar çıkartarak, Dresden’deki Nazilerin gösterilerini gerçekleştirmeye çalışıyor.

Şubat-Mart bildirisin başlığı şöyleydi:

Bundan 100 sene önce, 8 Mart kadınların enternasyonal mücadele günü olarak kabul edildi!

İran’daki mücadelecı kadın hareketini destekleyelim!

„Die Linke“ partisi de dahil olmak üzere Berlin’deki tüm siyasi partiler ve resmi devlet organları tarafından bu seneki 8 Mart vesilesiyle bu sene de ikiyüzlü beyanlar yayınlandı. Sendikayönetimleri de, „rotayı takip edelim, eşit haklar“ şeklindeki parolaları, ki sadece kadınların ekonomik eşitliliğini talep eden istekler ileri sürerek aynı koroya katıldılar.

Devlete karşı mücadele yürüten sol güçler, merkezi göseri ve yürüşleri örgütlemektedirler. Onların siyasi açıklamaları, kadınların dünya çapındaki baskısına karşı yönelmektedir. Kapitalizmin sınırları içinde, kadınların gerçek kurtuluşu olanaksızdır, Almanya’da ve dünya çapında kadınların baskı altında tutulmasına karşı mücadele daha da güçlendirilmek zorundadır. İşte

dile getirilen doğru pozisyonlar bu şekildedir. Aynı esnada, özellikle İran’da kadınlara karşı uygulanan baskılar önplana çıkartılara, orda mevcut olan büsbütün kadın düşmanı caniane rejim damgalandı. Ki bu rejim özellikle Alman emperyalizmi tarafından yoğun bir şekilde desteklenmektedir.

Görüşümüze göre, sömürünün her şekline karşı ve kadınların baskı altına tutulmasına karşı mücadele ile kapitalizm imha edilmesi uğruna yürütülen mücadele arasındaki bağlantı üzerine derinlemesine tartışmak belirleyici bir noktadır. Bu bağlamda , bugünkü mücadele için değerli tecrübeler çıkartabilmek açısından, kadınlara uygulanan baskılara, emperyalizme ve kapitalizme karşı yürütülen dünya çapında-

ki mücadeleleri değerlendirmek hayati öneme sahiptir...

İran'daki kadın hareketinin bugünkü durumu ve onun 1979'daki "kilit tecrübesi"

"İran'daki gerici rejime ve onun baskı güçlerine karşı son aylar ve yıllarda yürütülen mücadelelerin başında kadınlar yer almaktadırlar. Son aylarda meydana gelen kitlesel gösterilerde kadınlar sadece Haziran 2009 uygulanan göstermelik seçimleri protesto etmek için katılmadılar. Katılan kadınların ana hedefleri, yıllardan beri süren aşırı baskılar, haklarının ayaklar altına alınması ve onurlarının kırılmasına sebep olan sisteme karşı direnişlerini sergilemekti...

Bugünkü mücadeleler içinde ve gerek içte gerekse de sürgündeki devrimci kadınların arasındaki tartışmalarda, 1979'daki tecrübeler sürekli gündemdedir. O dönemde kitlesel silahlı ayaklanma yoluyla Şah rejimi yıkılmıştı, ama bundan kısa süre sonra karşı-devrim Humeyni rejimini kurmayı başardı.

Şah rejimi döneminde de kadınların büyük bir kısmı özel bir baskıya ve ayrımcılığa maruz kalıyordu. Gösteride kalan "liberalleşme" kadınların durumu için sadece bir maskeydi... Şah rejiminin yıkılmasından önce bir dizi kadınlar, sık-sık da silahlı olarak, emperyalizme bağımlı olan Şah rejimine karşı mücadele yürüttüler. 1978-79 döneminde, silahlı ayaklanmaya kadınlar yoğun bir şekilde katıldılar.

Devamla bildiri, kadınların Şah rejimine karşı protestolara karşı nasıl katıldıklarını ve daha sonra, Humeyni Rejimin kısa süre içinde başlayan baskılarına karşı nasıl direndiklerini değişik örneklerle ortaya koymaktadır. Buna bir örnek, 8 Mart 1979'da, Humeyni rejiminin başörtüsü zorunluluğuna karşı onbinlerce kadının protesto eylemiydi. Devamla şunlar vurgulanmaktadır:

"Devrimci direniş toplam olarak gücüz kaldığından dolayı, Humeyni rejimi kadınların üzerindeki baskıyı yoğunlaştırdı.

İki tutum bir araya gelmişti: Bir taraftan kendini "sol" olarak gören örgütlerin büyük kemsisi, Humeyni rejimine karşı uzlaşmacı ve hatta destekleyici tavır gösterdiler. Diğer taraftan, İran rejiminin kadınlara yönelik uyguladığı baskıya karşı kadınların sürdürdüğü mücadelenin anlamını yanlış değerlendirme. Haklı mücadeleler hemen-hemen hiç desteklenmedi ve hatta protestolar reddedildi."

Bildirinin sonunda şunlar vurgulanmaktadır:

İran'daki gibi emperyalizme bağımlı ve yarı feodal ülkelerdeki kadınların mücadelelerine karşı beslenen avrupa şövenisti ve alman şövenisti tutumlarına karşı mücadele etmek zorundayız... Dörtlü bir varyasyonda karşımıza çıkan „Alman Kadının“ güya daha özgür ve diğer kadınlara nazaran daha kuvvetli olduğunu iddia eden ideolojiye karşı , sömürünün gerçekliği ve kadınların eşitsizliğini simgeleyen „modern“ baskı metodları ortaya konmak zorundadır. Kadınlara karşı uygulanan her türlü ayrımcılık, özellikle emekçi kadınlara karşı uygulanan haksız muameleler karşı ve ekonomik, sosyal ve siyasi alanda gerçek eşitliğe kavuşmabilmeleri uğrunda mücadele genişletilerek yürütülmek zorundadır. Komünist güçler , kadınların demokratik ve devrimci mücadeleye çekilmesini engelleyen, her çeşit gerici ideolojiye , özellikle de komünist güçlerin arasındaki erkek şövenisti tutumlarına hemde en küçük biçimlerine karşı kararlı mücadele etmek zorundadırlar. "

Bildiri ayrıca şu konuları içermektedir:

* 8 Mart'ın tarihi ve karakteri üzerine

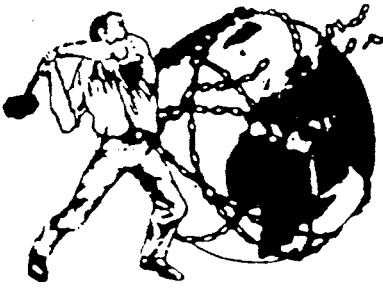
* „Kadınlar sorununa ... gerekli didkkatleri sarf etmenin .. zamanı geldi gibi gözüküyor“ - CİSNU'a (İranlı Öğrenciler Konfederasyonu) mensup İranlı bir kadın yoldaşın kaleme aldığı makaleden parçalar. Bu yoldaş, daha Şah rejiminin yıkılmasından önce, Şah rejiminin berteraf edilmesinden sonra, olası bir gerici egemenliğin yeniden inşa edilebileceği tehlikesini eleştireci bir şekilde incelemektedir.

İlişki imkanları:

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servislerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 01/10

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncılarına ait yayınlarından parça ve özetler: Ocak - Mart 2010

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

„Gegen die Strömung“ un Ocak 2010 da yayınlanan 4 sayfalık bildirisinin ana konusu, 13 Şubat da Dresden'de planlanan Nazi eylemiydi:

Dresden'deki Nazi gösterisini engelleyelim!

“Savaş caniliği Dresden” şeklindeki Nazi ideolojisini geri püskürtelim!

Bildirinin girişinde şunlar belirtilmektedir.

“Nazilerin Dresden in bombalanması ile ilgili ile-ri sürdüğü gerekçelerle içerik olarak ilgilenmek-ten korkmak bir tesadüf değildir.

Dresden'deki Nazi gösterisini engellemek için yürütülen hazırlık çalışmalarında, aktivistler ara-sında uzun zamandan beri mevcut olan çeliş-kiler iyice gün ışığına çıktı. Eylemleri hazırla-yan güçlerin bir bölümü, Nazilere karşı hareke-tin mümkün mertebe geniş çaplı olarak yürü-tülmesinin gerekliliği doğal olarak, “etabile” ol-muş burjuva partileri ile Naziler arasındaki özel-likle de Dresden konusunda “içerik olarak mev-cut olan” uyumluluğu bir kenara atmayı hak-lı çıkartmadığını doğru olarak vurgulamaktadırlar. Şubat da Dresden'deki Nazi gösterisine kar-şı protestoya haklı olarak katılacak başka poli-tik gruplar ise, güya “geniş yelpazeli” bir hare-ketin çıkarları açısından, Dresden'in bombalan-ması bağlantısında yürütülen Nazi kışkırtması ve Nazi ideolojisi ile ilgilenmeyi kategorik ola-rak reddetmektedirler. Bu bir tesadüf değildir!!! Zira özellikle de bu noktada, Nazi demagojile-ri ile resmi Alman kamuoyunun gerekçelendir-meleri büyük oranda kesişmektedir: Dresden ve Nazi-Almanya'sının diğer büyük şehirlerinin 2. Dünya savaşında bombalanması, güya hiçbir şe-kilde haklı gösterilemez ve bu yüzden de bir sa-vaş suçuymuş.

Bu sorunu içerik olarak açıklığa kavuşturmanın gerekleri - ki bu bizce vazgeçilmezdir - Şubat da Nazilerin Dresden'de gösterisine karşı protesto-lara katılacak olan siyasi grupların belli bir kesi-

mini de eleştirinin hedefine koymaya zorlamak-tadır.

Oldukça karışık bir durumla karşı karşıyayız: Bir taraftan, caddelerde Nazilere karşı azimle mü-cadeleye hazır tüm güçleri ortak bir eylem de bir araya getirmek zorundayken, diğer taraftan daha önemli bir görevle, Nazi egemenliğine kar-şı savaşın neden zorunlu ve kaçınılmaz olduğu hakkında tüm şüpheleri bertaraf etmek görevi ile karşı karşıyayız.”

Bildiri ilkin etabile olmuş Berlin'deki partilerinin, göstermelik olarak Nazi gösterisine karşı çıkma-larını teşhir ettikten sonra şöyle devam etmek-tedir:

Aktüel olarak sahte sol partisi “Die Linke” (PDL) Dresden'in Müttefik güçleri tarafından bomba-lanmasını ya tamamen hasıraltı etmekte, ya da en azından büyük oranda gündem dışına itmek-tedir. Böylelikle PDL bu konuda da çok bariz bir şekilde SED'nin geleneğine sadık kaldığını gös-termektedir.

DDR'ın varlığı döneminde - daha 50'li yılların başlarında - SED kendi nüfusuna yaltaklık yap-maya başladı, bu bağlamda büyük şehirlerin bombalanmasını savaş suçu olarak tanımlan-maya başladı. 14 Şubat 1955 tarihli “Sachsisc-hen Zeitung”un (“Saksonya Gazetesi”) şu ma-kalesi ne yazık ki o dönem için oldukça tipiktir: Bu makalede, Dresden'in “Gözü dönük Anglo-Amerikalı hava korsanların vahşi bir kitlesel kat-liamına” maruz kaldığı söylenmektedir. Devamla şunlar tespit edilmektedir: “Dresden, savaş mil-yonerlerinin daha fazla kar çıkarları uğruna kat-

ledilmek isteniyordu (...). Amerikan mali managerleri, kültürümüzü alt ederek ve bizi o oranda demokratize etmek istemekteydiler ki, halkımız, Chicago'da üretilen Oscar Mayer markalı bir kutu yağ uğruna kendi şerefini sokağa atmasına zorlanmak isteniyordu."

Bu veya buna benzer formülasyonlar kuşkusuz "Völkischen Beobachter"de (Nazilerin çıkardığı bir gazete -çn) ya da bugünkü "Deutsche Nationalzeitung"da (Bugünkü Nazilerin çıkarttığı bir gazete -çn) bulmak mümkündür! Görüldüğü üzere, bu pozisyonlar giderek iğrençleşmektedir ve yanlış olarak görmemize rağmen, bu bağlamda Nazi propagandası ile, SED ve onun devamı PDL ve diğer sahte komünistlerden D"K"P gibilerinin popülist yardakçılık politikaları arasında manevi bir bağlantı kurmak hemen akıllara gelmektedir.

Bildirinin "Sözümüne 'Antideutsche' karşı yürütülen bugünkü saldırılar, 'yurtsuz' çıraklar'a karşı yürütülen kışkırtmanın geleneğinde dayanmaktadır" başlıklı bölümünde, Almanya'da moda haline gelen "Antideutschen" ("Alman karşıtları" -çn) kavramı hakkında şunlar vurgulanmaktadır:

"Kim 'Antideutsch' sıfatına uygun göründüyse o mutlaka PDL, D"K"P ve onun organı "junge Welt"e karşı durmaya cüret etmiştir.

Bu tutum, birinci dünya savaşı esnasında ve sonrasında, "yurtsuz çıraklar" kavramının yaygın olduğu dönemdeki Kautsky, Noskes ve Zörbiebels güdümündeki sosyal demokratların geleneğine dayanmaktadır. Bugünkü SPD'nin reel ve muhtemel ittifak müttefikleri olan (İsimlerini de hiç de utanmadan "Die Linke" ("Solcular" -çn) olarak tanımlayan) bu partinin tek-tek hatalarını, yanlış çizgisini, yanlış varsayımlarını ve buna dayanan yanlış gerekçelerini eleştirmeye cesaret eden herkes hemen "Alman halkının düşmanı" olarak lanse edilmekte ve "anti-Deutsche" olarak damgalanmaktadır.

Tüm bunla elbette bir tesadüf değildir. Bu kavram popülerdik, çünkü böylelikle toplumda

mevcut olan temel akıma böylelikle boyun eğilmektedir: O da şüphesiz alman milliyetçiliğidir. Bu bağlamda büyük oranda aynı güçlerin, anti-semitik ve milliyetçi bir şekilde, "Alman işletmelerini" Amerikan "çekirgelere" karşı savunmaya çağrıları bir sürpriz değildir. Aynı şekilde, güya alman "aile babalarının, işyerlerini ellerinden alan", "yabancı işçilere" karşı milliyetçi-rasist bu ve benzeri kışkırtmaların yapılması bir skandal olarak görülmemekte, tam tersine bu tür kışkırtmalar kabul edilmektedir.

Büyük şehirlerin altyapısını bombalamak neden zorunlu idi?

Kim ikinci dünya savaşının tarihini kabaca da olsa incelerse, o hava savaşının cephe gerisindeki özel rolünü kolaylıkla görecektir. Somut olarak, Anti-Hitler koalisyonuna ait müttefik askeri birlikleri ilerleyebilmeleri için, bombardımanları Nazi faşizminin cephe gerisindeki askeri ve endüstrisel hedeflerle sınırlı tutmamak büyük bir önem taşımaktaydı. Müttefik ordularının ilerlemesini kolaylaştırabilmek için, bilakis tüm yönetmenliğin, savaş gereçlerinin organizesinin ve sivil altyapısının mümkün mertebe büyük oranda parçalanması da büyük derecede öneme sahipti. Bu salt Dresden'in bombalanması sorunu aşan bir konudur, burada sorun, müttefikler tarafından kabul edilen, tüm Alman büyük şehirlerinin sistematik olarak bombardıman edilmesi pozisyonudur.

Büyük şehirlerin bombardıman edilmesinde sadece Müttefik güçleri sorumlu tutmaya çalışmak, basit bir tarih çarpıtcılığıdır. Birincisi Sosyalist SBSC'nin, batılı Müttefik güçlerin hava saldırılarını desteklediği ve bu saldırıları, kendi savaşının akıbetini olum bir şekilde etkileyici olarak değerlendirdiği bir olgudur ve belgelerle kanıtlanabilir. İkincisi, SED ve onun devamı olan PDL tarafından yıllardan beri etkilenen taraftarlar ve üyelerinin kafasında yanlış bir varsayım egemendir, güya bombardıman yapanlar sadece batılı Müttefik güçleymiş, ama Sovyetlerbirliği bu savaş metoduna başvurmamış! Şu bir olgudur: Bir dizi teknik nedenlerden dolayı batı Almanya öncelikle Batılı Müttefikler tarafından bombalanmıştır. Buna rağmen, hiçbir dürüst bir insan şunu da inkâr edemez ki, Nazi-Almanya'sının başkenti Berlin sadece askeri ve endüstrisel hedeflerle sınırlı kalmaksızın, Sovyet hava kuvvetleri tarafından sistematik olarak bombardıman edilmiştir. Yönetimin merkezleri ve şehrin altyapısı bilakis bombardımanların

İlan: Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

ana hedefleri arasındaydı ki, böylelikle Kızıl Ordunun ilerlemesi kolaylaştırıldı."

Bunun haricinde bildiri şu başlıklı özel bir bölümü kapsamaktadır: "Dresden'in bombardıman edilmesini haklı çıkaran ikna edici sebepler". Bu bölümde güya Dresden'in bombardıman edilmesinin haksızlık olduğunu savunmaya çalışan yalanlar kulesi, olguları kapsayan gerekçelendirmeler ile tamamen geri püskürtülmektedir. (Daha geniş bilgi için 01/2005 tarihinde yayınlanan bültene bakınız.) Bu bölümde şunlar vurgulanmaktadır:

"Dresden konusunda doğru tutum, kendini militarist uzmanı olarak gören ve hangi alanda ne kadar oranda bombalamaların gerekli olduğunu tartışan kişilerin akademik tartışması ile elde edilemez.

Daha yakından bakıldığında bu mesele aslında bir Dresden sorunu da değildir. Burjuva partilerinin bu bağlamda elde etme istedikleri şey, Nazilerin savaşı inatla sürdürme çabalarını aslında bir "savunma" eylemi olarak haklı çıkartmaya çalışma, Anti-Hitler Müttefik devletlerini karalama ve Nazifaşizmini adım-adım aklamaktır ki bu

adımlar giderek büyümektedir.

Bu bağlamda, doğru anti-nazist gerekçelerin tarih çarpıtıcılarının tüm çabalarına rağmen kabul ettirebilmesi için, sorunu açıklığa kavuşturmak için çaba sarf etmek, belge ve olguları yaymak da önde yürümek, tüm komünist güçlerin zorunlu bir görevidir."

Bildiri ayrıca şu konuları içermektedir:

- Sürgün tehlikesiyle karşı-karşıya kalan Yahudiler için Dresden'in bombardıman edilmesi hayatlarını kurtarmak için bir şanstı.
- SED/PDL'in Dresden'in bombardıman edilmesi konusundaki tutumu: Alman şovenizmi!
- Batılı müttefik güçleri tarafından büyük şehirlerin bombardıman edilmesi eylemi sosyalist Sovyetlerbirliğinin tastağı altında yapıldı.
- Devlet antifaşistleri evlerini arayarak, malzemelere el koyarak ve yasaklar çıkartarak, Dresden'deki Nazilerin gösterilerini gerçekleştirmeye çalışıyor.

Şubat-Mart bildirisin başlığı şöyleydi:

Bundan 100 sene önce, 8 Mart kadınların enternasyonal mücadele günü olarak kabul edildi!

İran'daki mücadelecı kadın hareketini destekleyelim!

„Die Linke“ partisi de dahil olmak üzere Berlin'deki tüm siyasi partiler ve resmi devlet organları tarafından bu seneki 8 Mart vesilesiyle bu sene de ikiyüzlü beyanlar yayınlandı. Sendikayönetimleri de, „rotayı takip edelim, eşit haklar“ şeklindeki parolaları, ki sadece kadınların ekonomik eşitliğini talep eden istekler ileri sürerek aynı koroya katıldılar.

Devlete karşı mücadele yürüten sol güçler, merkezi göseri ve yürüşleri örgütlemektedirler. Onların siyasi açıklamaları, kadınların dünya çapındaki baskısına karşı yönelmektedir. Kapitalizmin sınırları içinde, kadınların gerçek kurtuluşu olanaksızdır, Almanya'da ve dünya çapında kadınların baskı altında tutulmasına karşı mücadele daha da güçlendirilmek zorundadır. İşte

dile getirilen doğru pozisyonlar bu şekildedir. Aynı esnada, özellikle İran'da kadınlara karşı uygulanan baskılar önplana çıkartılara, orda mevcut olan büsbütün kadın düşmanı caniane rejim damgalandı. Ki bu rejim özellikle Alman emperyalizmi tarafından yoğun bir şekilde desteklenmektedir.

Görüşümüze göre, sömürünün her şekline karşı ve kadınların baskı altına tutulmasına karşı mücadele ile kapitalizm imha edilmesine uğruna yürütülen mücadele arasındaki bağlantı üzerine derinlemesine tartışmak belirleyici bir noktadır. Bu bağlamda , bugünkü mücadele için değerli tecrübeler çıkartabilmek açısından, kadınlara uygulanan baskılara, emperyalizme ve kapitalizme karşı yürütülen dünya çapında-

ki mücadeleleri değerlendirmek hayati öneme sahiptir...

İran'daki kadın hareketinin bugünkü durumu ve onun 1979'daki "kilit tecrübesi"

"İran'daki gerici rejime ve onun baskı güçlerine karşı son aylar ve yıllarda yürütülen mücadelelerin başında kadınlar yer almaktadırlar. Son aylarda meydana gelen kitlesel gösterilerde kadınlar sadece Haziran 2009 uygulanan göstermelik seçimleri protesto etmek için katılmadılar. Katılan kadınların ana hedefleri, yıllardan beri süren aşırı baskılar, haklarının ayaklar altına alınması ve onurlarının kırılmasına sebep olan sisteme karşı direnişlerini sergilemekti...

Bugünkü mücadeleler içinde ve gerek içte gerekse de sürgündeki devrimci kadınların arasındaki tartışmalarda, 1979'daki tecrübeler sürekli gündemdedir. O dönemde kitlesel silahlı ayaklanma yoluyla Şah rejimi yıkılmıştı, ama bundan kısa süre sonra karşı-devrim Humeyni rejimini kurmayı başardı.

Şah rejimi döneminde de kadınların büyük bir kısmı özel bir baskıya ve ayrımcılığa maruz kalıyordu. Gösteride kalan "liberalleşme" kadınların durumu için sadece bir maskeydi... Şah rejiminin yıkılmasından önce bir dizi kadınlar, sık-sık da silahlı olarak, emperyalizme bağımlı olan Şah rejimine karşı mücadele yürüttüler. 1978-79 döneminde, silahlı ayaklanmaya kadınlar yoğun bir şekilde katıldılar.

Devamla bildiri, kadınların Şah rejimine karşı protestolara karşı nasıl katıldıklarını ve daha sonra, Humeyni Rejimin kısa süre içinde başlayan baskılarına karşı nasıl direndiklerini değişik örneklerle ortaya koymaktadır. Buna bir örnek, 8 Mart 1979'da, Humeyni rejiminin başörtüsü zorunluluğuna karşı onbinlerce kadının protesto etmedi. Devamla şunlar vurgulanmaktadır:

"Devrimci direniş toplam olarak gücüz kaldığından dolayı, Humeyni rejimi kadınların üzerindeki baskıyı yoğunlaştırdı.

İki tutum bir araya gelmişti: Bir taraftan kendini "sol" olarak gören örgütlerin büyük kemsisi, Humeyni rejimine karşı uzlaşmacı ve hatta destekleyici tavır gösterdiler. Diğer taraftan, İran rejiminin kadınlara yönelik uyguladığı baskıya karşı kadınların sürdürdüğü mücadelenin anlamını yanlış değerlendirme. Haklı mücadeleler hemen-hemen hiç desteklenmedi ve hatta protestolar reddedildi."

Bildirinin sonunda şunlar vurgulanmaktadır:

İran'daki gibi emperyalizme bağımlı ve yarı feodal ülkelerdeki kadınların mücadelelerine karşı beslenen avrupa şövenisti ve alman şövenisti tutumlarına karşı mücadele etmek zorundayız... Dörtlülük bir varyasyonda karşımıza çıkan "Alman Kadının" güya daha özgür ve diğer kadınlara nazaran daha kuvvetli olduğunu iddia eden ideolojiye karşı, sömürünün gerçekliği ve kadınların eşitsizliğini simgeleyen "modern" baskı metodları ortaya konmak zorundadır. Kadınlara karşı uygulanan her türlü ayrımcılık, özellikle emekçi kadınlara karşı uygulanan haksız muameleler karşı ve ekonomik, sosyal ve siyasi alanda gerçek eşitliğe kavuşmabilmeleri uğrunda mücadele genişletilerek yürütülmek zorundadır. Komünist güçler, kadınların demokratik ve devrimci mücadeleye çekilmesini engelleyen, her çeşit gerici ideolojiye, özellikle de komünist güçlerin arasındaki erkek şövenisti tutumlarına hemde en küçük biçimlerine karşı kararlı mücadele etmek zorundadırlar."

Bildiri ayrıca şu konuları içermektedir:

* 8 Mart'ın tarihi ve karakteri üzerine

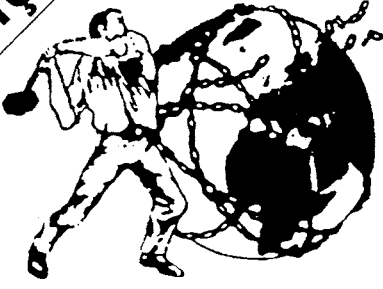
* "Kadınlar sorununa ... gerekli dikkatleri sarf etmenin .. zamanı geldi gibi gözüküyor" - CİSNU'a (İranlı Öğrenciler Konfederasyonu) mensup İranlı bir kadın yoldaşın kaleme aldığı makaleden parçalar. Bu yoldaş, daha Şah rejiminin yıkılmasından önce, Şah rejiminin berteraf edilmesinden sonra, olası bir gerici egemenliğin yeniden inşa edilebileceği tehlikesini eleştireci bir şekilde incelemektedir.

İlişki imkanları:

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servislerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 01/05

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncılarına ait yayınlarından parça ve özetler: Ocak - Mart 2005

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve Türkçe olarak yayımlanır.

Şubat bildirisi tümüyle tezlerden oluşmaktadır ve bu nedenle, kısaltılmadan basılmıştır. Bildirinin konusu şudur:

Dresden bombardımanının 60. yılı: Nazizm ve milliyetçiliğe karşı doğru tavrın bir mihenk taşı! Nazi kalesi Dresden'in neden yıkılması gerektiği üzerine!

12.2.2005 günü Münih'te toplanan Nato Güvenlik Konferansı'na ve 12./13.2.2005 günlerinde Dresden'deki Nazi yürüyüşüne karşı yapılan iki gösteri, kesinlikle birbirinden kopuk eylemler değildir. Her iki durumda da mesele, her şeyden önce Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığına karşı çıkmak, teşhir ve mücadele etmektir. Günümüzde Alman emperyalizminin hem diğer büyük emperyalist güçlerle rekabet ve ittifak içinde savaşa katılması hem de bağımsız olarak kendi savaş hazırlıklarını yapmasına, artan bir şekilde Nazi faşizmi tarihinin çarpıtılması eşlik etmektedir. İntikamcılığın tanınmış ideologları tarafından onyıllardır işlenmekte olan tezleri ortaya saçanlar ise, her zamanki gibi, NPD'deki kendini gizlemeyen Naziler'dir. Bu bağlamda özellikle öne çıkan bir yalan, Dresden'in sözümona "haksız yere" bombalanmış olduğudur. Dolayısıyla, bu uyduruk iddiayı olabildiğince kapsamlı bir şekilde ve öncelikle argümantasyon yoluyla çökertmeyi acil bir gereklilik olarak görüyoruz.

1. Hitler Karşıtı Koalisyon'da yer alan devletlerin Nazi Almanyası'na karşı savaşını bir savaş suçu olarak mahkum etmek için Dresden bombardımanının baş konu yapılmış olması, tesadüf eseri değildir. Tersine, çok önemli ve karmaşık sorular içeren bir meseledir.

Hem Alman emperyalizmi, Nazi faşizmi ve İkinci Dünya Savaşı'nın seyri hem de Hitler Karşıtı Koalisyon'un özellik ve sorunları hakkında tam bir görüş açıklığına varmış olmak, Alman emperyalizminin saldırganca yürüttüğü yalan kampanyaları karşısında caymak ve teslim olmak yerine mücadele edebilmenin önkoşuludur. Karmaşık meseleleri hatalı bir şekilde basite indirgemekten ya da basit meseleleri boşuna karmaşılaştırmaktan kaçınmak da ancak bu sayede mümkün olacaktır.

Tayin edici öneme sahip soru kümeleri (Dresden'in bombalanması, genel olarak Müttefikler'in Nazi Almanyası'na karşı hava savaşı ve Hitler Karşıtı Koalisyon'da yer

alan devletlerin Nazizm'i ortadan kaldırabilmek için Almanya'yı işgal etmeyi hedeflemiş olması) karşısında iyi temellendirilmiş bir tavır alabilmek için, önce soruların kendi ortaya çıkma ve gelişme tarihine ışık tutmak gerekir. Bu sorular Almanya'ya yönelik hava saldırılarının başlamasıyla birlikte, özellikle de savaşın son yılları ve son aylarında Goebbels tarafından Nazi propaganda-sının merkezi yapılmıştı. Amaç bellidir: Artık Nazi ideolojisine ve "Almanya'nın zaferi"ne inanmayanları da Nazi devletine ve Nazi silahlı kuvvetlerine bağlamak.

2. Goebbels'in propaganda makinesinin iyi işlediği ve özellikle "normal" Almanlar -yani Nazi aygıtında önemli bir işlevi bulunmayanlar- arasında da başarı kazanmış olduğu en çarpıcı biçimde savaşın son haftaları ve son günlerinde kendini belli etmişti. Dünya tarihinde benzeri görülmemiş boyutlardaki bir gerici kışkırtma, dikkatlilik ve karaktersizlik sonucu, Alman halkının çoğunluğu savaşı kendi çabasıyla sona erdirip Nazi yönetimini devirmeyi başaramadı.

3. Savaş sonrasında, daha 1945'ten itibaren, "Dresden'in bombalanması" konusu ciddi bir kesintiye uğramadan ve hiç ihmal edilmeden beslenip büyütüldü. Bu konuyu işleyen yazı ve kitaplar incelendiğinde, çok az istisna dışında hepsinin de hem Goebbels'in başlattığı "Dresden bombardımanı"na ve bu olayın bağlamına ilişkin gelecekselleşmiş yalanlardan yola çıktığı, hem de "barbarlık" olarak nitelendirdikleri Müttefikler'in hava savaşına karşı doğrudan saldırıya geçtiği görülür. Temel amaç şudur: "Ama aynısını onlar da yaptı" şeklindeki ideolojiyi kullanarak, Hitler Karşıtı Koalisyon'un yürütmüş olduğu kurtarıcı savaşın bütün olarak meşruiyetini sorgulamak. Böylece, Nazi ordusunun işlediği savaş suçları ve cinayetler, savaşın son aylarında bile savunulup haklı gösterilmektedir. Almanya güya bir Müttefik "saldırı"sının "kurbanı" olmuştur.

Alman halkının çoğunluğunun Nazi propagan-

dasına uyarak kelimenin gerçek anlamıyla savaşın son anına kadar "dayanması" dünya tarihine geçmiş bir ayıpken, makyajlanıp güzel gösterilmeye, hatta meşurlaştırılmaya çalışılmaktadır.

Dolayısıyla, uluslararası düzeyde faaliyet gösteren Naziler'in bugünkü en önemli "tarihçi"si D. Irving'in 1960'lar ve 70'lerde Alman pazarına Dresden bombardımanı ve hava savaşıyla ilgili tam üç kitap sürmüş olması ve "Auschwitz yalanı"ndan bahsetmeye başlamadan önce Dresden bombardımanını "savaş suçu" olarak damgalaması da rastlantı değildir. Önce Auschwitz hakkında susup mümkün olduğunca Dresden'i ağzına dolamak ve ancak daha sonra açıkça ve doğrudan Nazi tavrı almak, D. Irving'in taktiği idi.

4. Neden bugün bazı gençler, birçok başka konuda burjuva medyasına karşı eleştirel bir tutum içinde oldukları halde, "Dresden" meselesinde burjuva basının ve diğer burjuva medyasının etkisi altında kalmaktadır?

Bu soruya serinkanlı, ikna edici bir açıklama ve gerekçelendirme getirmek için, şu temel kavrayıştan hareket etmek gerekir: Saldırıya uğrayan, yağmalanan ve köleleştirilen ya da bu tehlikeyle karşı karşıya bulunan ülkelerin halkları direnmek, bir savunma savaşı vermek hakkına sahiptir. Haklı ve hatta doğru bir savaştır bu.

Ama şimdilik yapmış olduğumuz, görece basit ve ikincisini kavrayabilmek için gerekli ilk adımı atmış olmaktadır sadece: Açıkça bellidir ki, Nazi ordusunu Almanya'ya geri püskürtmek ve böylece savunulan ülkeyi Nazi katillerden kurtarmak yeterli değildi. Neden yetersiz, hatta saçma oludru böyle bir şey? Yanıt zor değil: Çünkü o zaman Naziler ve Nazi ordusu Almanya'da yeniden toparlanıp savaşı vargüçleriyle sürdürebilecekti. Hitler Karşıtı Koalisyon'un geniş kapsamlı savaş hedefleri koymasının nedeni buydu. Savaşı gerçekten bitirmek, ancak Nazi devleti'nin ve özellikle Nazi ordusunun yok edilmesinden sonra Almanya'nın kayıtsız şartsız teslim olmasıyla mümkündü. Hitler Karşıtı Koalisyon'da yer alan devletlerin Alman sınırlarını geçerek Almanya'yı işgal etmek zorunda oluşunun tek değilse bile asıl önemli nedeni buydu. Böyle olunca, Müttefik ordularının "Alman toprağı"nda savaşıması sorunu çıkıyordu ortaya. Dolayısıyla, Naziler de büyük bir olanak elde etmekteydi: Halkı nazi Almanya'sına bağlayabilecek, başka halklara karşı yürüttükleri saldırgan savaşa yeni bir kılıf uydurarak Hitler Karşıtı Koalisyon'un saldırısı karşısında sözümona "haklı" bir "savunma savaşı" gibi gösterebileceklerdi.

5. Eğer Stalin'in savaş yeni başladığı sırada ummuş olduğu gibi, Almanya'da işçi sınıfının devrimci geleneklerinden destek alan Nazi karşıtı güçler bir ayaklanmaya

gitmiş olsaydı, -partizanların ve Müttefik ordularının Naziler'e indirdiği ağır darbelerin de yardımıyla- bu gelişmelerden kaçınmak mümkün olacaktı (bkz.: Stalin, Toplu Eserler Cilt 14, s. 255-256). Ama böyle bir ayaklanmanın hesaba katılamayacağı giderek iyice anlaşıldı (hatta o çok sözü edilen "sıradan Alman erleri"nin büyük kısmının da Nazi ideolojisine iyice bulanmış olduğu ve savaş tutsağıyken bile Nazi katillere karşı mücadeleye yanaşmadığı görüldü). Bu durumda, savaşı bitirmenin, Avrupa'yı ve Almanya'yı Nazi faşizminden kurtarmanın yolu olarak bir tek gerçekçi hedef ve perspektif kalıyordu geriye: Hitler Karşıtı Koalisyon'daki devletlerin düzenli orduları tarafından Almanya'nın tamamen işgal edilmesi ve böylece Nazi Almanya'sının tümüyle teslim olmasının sağlanması.

6. Ancak Nazi Almanya'sını tamamen işgal etmenin haklı bir hedef olduğunu görebilen biri, tüm büyük Alman kentlerine ve bölgesel merkezlere yönelmiş sistematik bombardımanların pek çok haklı nedene dayandığını ve ABD ve İngiltere hava kuvvetleri tarafından sürdürülen savaşın önemli bir parçasını oluşturduğunu kavrayıp kabul etme şansına sahiptir.

Askeri hususlar ne kadar önem taşısa da, böyle bir hava savaşının nedenleri kesinlikle sadece "salt askeri" değerlendirmelerden çıkarsanamaz. Büyük ağırlığa sahip nedenlerden biri de, Alman halkının çoğunluğunu Naziler'in magalomanik yalancılar olduğuna "ikna etme" gerekliliği idi.

7. Büyük şehirlerin bombalanması o sırada henüz yeni bir savaş şekliydi ve ilk kez Guernica, Rotterdam, Varşova, Coventry vb. yerlerin bombalanmasıyla Naziler tarafından başlatılmıştı. Nazi önderliği bu bombardımanların ardından böbürlene böbürlene "Alman kentlerine tek bir bomba bile düşmeyeceğini" ilan etmişti. Gücünün zirvesindeki Naziler "yenilmez" olduklarını sanıyorlardı.

Hitler Karşıtı Koalisyon'un savaş hedeflerinden biri de, düşen her bombayla Alman Hava Kuvvetleri'nin "yenilmez" olduğu mitini ve Nazi önderlerinin "yanılmaz" olduğu iddiasını inkâr edilemeyecek şekilde yıkmak, böylece Alman halkının çoğunluğunu, onları koruyacağına söz verip bunu açıkça tutamamış bir yönetimden koparmaktı. Büyük Alman şehirlerine yönelik bombardımanların tam da bu bakımdan etkili ve çok başarılı olduğu, doğrudan doğruya Nazi yanlılarını bile demoralize ettiği, bizzat Naziler'in kendi iç raporlarından belli olmaktadır. Hamburg'un 1943'te bombalanmasından sonra SS "Güvenlik Birimi" [Sicherheitsdienst - SD] şöyle yazmıştı:

... büyük kentlerin art arda yerlebir edilmesi tüm yurttaşlar için bir çeşit kâbus halini almıştır ve güvensizlik ve kişisizlik hislerinin güçlenmesinde çok büyük bir rol oynamaktadır.

(29.7.43 tarihli SD raporu, Borberach, Münih 1968 "Meldungen aus dem Reich"; alıntı yapılan kaynak: Götz Berganer, Dresden im Luftkrieg, Köln 1977, s. 100)

Bu durum özellikle "Guernica'da işlenen suç", "toplama ve imha kamplarının" ahlaki sorumluluğu gibi kavram-

İlan: Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-empyrist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

lar karşısında tamamen duyarsız kalan bir çoğunluk için geçerliydi. "Güçlü olan haklıdır" felsefesiyle eğitilmiş ve buna körcesine inanmış olan sözkonusu çoğunluğun, sırf Naziler tarafından haksız bir savaşın başlatıldığını anladığı için Nazi önderliğinden kopması beklenemezdi. Böyle bir kopuş ancak Hitler ve adamlarının savaşı kazanamayacağı, "daha güçlü olan"ın ötekiler, yani Müttefik orduları olduğu ortaya çıkınca mümkün olacaktı. Gerçek böyleydi, Alman halkının çoğunluğunun bilinç düzeyi buydu işte.

8. Anlaşılması gereken çok önemli bir nokta da, bu belirtilen düşüncelerin aslında hava savaşı için başlıca nedeni, hatta ağırlıklı nedenleri bile oluşturmadığıdır. Naziler'in "büyük kentleri kalelere dönüştürme" taktiğine karşı önlemler geliştirmek, birçok bakımdan açıkça askeri bir gerekliliktir. Nazi imha makinesini yok etmek ve Almanya'yı olabildiğince az kayba uğratarak işgal edebilmek için ikmal olanakları ve altyapının yanı sıra sanayii de yıkmak ve şehirlerin boşaltılmasını sağlamak gerekiyordu.

9. Bu açıdan, büyük kentlerin lojistik ve askeri birer merkez olarak çoktandır savaş alanının bir parçası haline gelmiş olduğunu Alman halkına tekrar tekrar anlatmak üzere Hitler Karşıtı Koalisyon'a dahil devlet ve orduların ne kadar çok ve zahmetli çabalar harcadığını takdirle belirtmek gerekir. Alman halkının büyük şehirleri terketmesi gerektiği bıkıp usanmadan defalarca açıklanmıştı. Ve bu insanlar Hitler'e başkaldırmayacak kadar korkak olsalar bile, hiç değilse çocukları, yaşlıları ve hastaları askeri savaş alanı olduğu bildirilmiş bulunan büyük kentlerden uzaklaştırmalı, bu tahliye işini kendileri üstlenmeli ya da -Berlin'de olduğu gibi- Nazi devletine karşı gerçekleştirmeliydiler. Braunschweig'da das Antifaschistische Plenum ve Jugend-Antifa-Aktion (JAA) tarafından Dresden bombardımanının 50. yılında Müttefik hava kuvvetlerini savunmak üzere yayımlanan 1 Eylül 1943 tarihli ve "Alman Sany Bölgelerindeki Sivil Halka" başlıklı bir İngiliz bildirisinde şöyle denilmektedir:

"10 Mayıs 1942'de Başbakan Churchill, Alman savaş makinesinin silah fabrikalarını barındıran tüm Alman şehirlerini açıkça savaş alanı ilan etmiş ve sivil Alman halkını bu şehirleri terketmeye çağırıştır. Alman yönetimi ise bir yıldan uzun süredir suç işleyerek, halkın bu tür bölgelerden boşaltılması için yeterli önlem almayı ihmal etmiştir. Kayıtsız şartsız teslim olma gerçekleşmediği sürece, tüm Alman sanayi kentleri birer savaş alanı oluşturacaktır. Bu alanlarda bulunan herhangi bir sivil, tıpkı sivil olduğu halde savaş alanına girmiş biri gibi, haliyle kendi hayatını tehlikeye atmaktadır...

Bu uyarıyı dikkate almayan, sonuçlarına katlanmak zorundadır."

23 Haziran 1943 tarihli benzer bir bildiride de şu ifade yer verilmiştir:

"Bu bölge bir savaş alanıdır. Kadınlar ve çocukların ise savaş alanında bir işi olmadığı açıktır."

(Alıntı yapılan kaynak: G. Bergander, Dresden im Luftkrieg, KçIn 1977, s. 403)

Milyonlarca bildirinin yanısıra Moskova Radyosu ve BBC tarafından her gün Almanca olarak yapılan yayınlarla da (ki BBC birçok kez bombardıman saatini de tamı tamına önceden bidirmişti) Nazi Almanyası'na karşı saldırıların kayıtsız şartsız teslim olunmasını sağlamayı ve Nazi iktidarını yıkmayı amaçladığı açıkça belirtilmişti.

10. Müttefikler'in yürüttüğü hava savaşının ve bunun bir parçası olarak Dresden'in bombalanmasının sonuçları nelerdi?

a) "Sovyetler Birliği ve İngiltere'nin yıkılması"ndan dem vuran Alman palavracılığı yerini "Almanya parçalanıyor" şeklindeki Nazi yakınmacılığına bıraktı.

b) Sürüp giden hava savaşı sayesinde, savaşın kaybedildiği ve Müttefikler'in daha güçlü olduğu bir kısım Nazi yanlısı tarafından da anlaşılmış oldu.

c) Alman uçakları ve silahlı kuvvetleri cephede savaşmak yerine bombalanan büyük kentlerde bulunmak zorunda kalıyordu.

d) Sanayi ve sanayide çalışanların yaşam alanları büyük ölçüde yıkıldı, ikmal malzemeleri ve ikmal yollarının yanı sıra Nazi yönetim merkezleri de büyük ölçüde yok edildi.

11. Bu değerlendirmelerden hareketle, artık Dresden bombardımanına karşı 1945'ten beri kesintisizce ve hep aynı düşük seviyede tekrar tekrar öne sürülen "argümanlar" üzerinde durabiliriz. Önemsiz sayılmaması gereken bir husus da, bir takım pek özel "Dresden nedenleri"nden bahsedenlerin hiçbirinin kesinlikle sadece Dresden bombardımanına karşı çıkıp bunun yerine Berlin ya da Hamburg'un daha esaslı bir yıkıma uğratılması gerektiğini savunmakta olmadığıdır! Belki böyle bir tavır soyut olarak düşünülebilir ama gerçeklikte mevcut değildir. "Dresden'le ilgili nedenler" in tümü de aslında hava savaşını, hatta bütünüyle Müttefikler tarafından yürütülmüş olan savaşı haksız ilan etmenin, daha ötesi savaş suçu saymanın bahanelelerinden ibarettir. Peki "Dresden nedenleri" ni tek tek ele alıp çürütmeye değer mi öyleyse? Evet, kararsız ve tereddüte düşmüş kişilere yardımcı olmak, Hitler Karşıtı Koalisyon'da yer almış devletlere yönelik bütün o demagojik kışkırtmalar zincirini açığa çıkarmak, bu çabaya değecektir.

12. "Dresden ideologları"nın beşli amentüsü:

a) "Savaşın sonu zaten belli olmuştu". Yani bombardıman iki yıl önce yapılırsa, haklı mı olacaktı? Söylenmek istenen bu mudur? Değil tabii. Savaşın "sonunun belli olduğu" ancak yarım bir doğrudur. Stalingrad'dan sonra Nazi Almanyası tarafından savaşın kaybedileceği gerçekten de belli olmuştu, ama Kızıl Ordu'nun 8 Mayıs 1945'e kadar Berlin'deki tek tek her ev için savaşmak zorunda kaldığı ve İkinci Dünya Savaşı'nın son iki ayında -savaşın "sonu çoktan belli olduğu" halde- çok büyük kayıplara uğradığı da aynı derecede gerçektir. Çünkü "belli olan son", Nazi Almanyası'nın kayıtsız şartsız teslim olması sağlanmadıkça, fiilen gelmiş olmuyordu.

b) "Dresden askeri bakımdan bir öneme sahip de-

ğildi, bombalanması anlamsızdı." Böyle deniyor, ama Dresden'i planlı şekilde bir "kaleye" dönüştürmüş olan Naziler hiç de aynı fikirde değil. Ve Dresden'in önemli bir Nazi üssü olduğunu açıkça belirtmiş bulunan Müttefikler de belli ki aynı fikirde değildi. 1945'teki bir Sovyet açıklamasında Dresden'le ilgili olarak şunlar söylenmişti:

"Almanya'nın bir silah deposu, bir barut fıçısı, barışsever halkları yok etmeye yönelik malzemeleri sağlayan bir ikmal kaynağı."

(W.A. Ruhen, Abschaum der Menschheit 2.6.45. Tageszeitung für die deutsche Bevölkerung)

Kızıl Ordu başkomutanlığı'nın 1945'te yayımladığı bir emir metninde de Dresden "Saksonya'daki çok güçlü bir savunma noktası" olarak nitelendirilmiştir. (Alıntıya yer veren kaynak: Sächsische Zeitung, 3/4 Mayıs 1975)

c) "Dresden savaştan kaçanların sığındığı şehirdi". Bu iddiayı çoğu kez bir de "zavallı sığınmacılar..." ifadesi izler. Ama mesele şuydu: Sığınma hareketi gerçi Kızıl Ordu'nun ilerleyişini kolaylaştırıyordu; ama buna karşılık sığınmacıların yerleştirilmesi, yönetim tarafından desteklenmesi ve asker olarak devşirilmesi ise dağılmakta olan Nazi rejiminin biraz daha ayakta kalmasına yarıyordu. Savaşın bu aşamadaki trajik bir yanı, sığınmacıların her bakımdan, ısrarla ve açıkça büyük kentlerin boşaltılmasını isteyen Müttefikler'den çok Naziler'e inanmış olmasıdır. Unutulmaması gereken bir nokta da, "sığınmacılar"ın önemlice bir kısmının aslında haklı olarak Kızıl Ordu tarafından cezalandırılmaktan korkan Nazi suçluları olduğudur.

d) Belki en tahammül edilmez yakınma ise, "kültür zenginlikleri"nin yok edildiği, -şimdilerde milyonlar harcanarak yeniden yapılacak olan- Frauenkirche'nin yıkılmış olduğudur. En çok da revizyonist SED koparıyor bu yaygarayı. Konuyla ilgili standart kitaplarında hep "insanlığın mücevheri Dresden" in yıkılmasından dem vuruluyor (bkz.: Weidauer, Inferno Dresden, B. Auflage, Berlin 1990, s.5).

Bu bir savaştı. İşte o kadar basit. Kültürün yıkılmasını istemeyenler, sonuna kadar Nazi savaşına katılacaklarına, Naziler'e karşı başkaldırmaya cesaret edebilmeliydi!

e) Kesinlikle en demagojik argüman ise, Dresden'deki evlerin yüzde 60'ının yıkılmasının aslında Kızıl Ordu'nun ilerleyişine karşı bir girişim olduğu iddiasıdır. Hiç de sadece SED revizyonistleriyle sınırlı kalmayan bu argümantasyon türü, Naziler'in zaten "yakarak geri çekilme" politikası uygulamış olduğunu gözden geçiriyor. "Dresden ideolgları"nın bir tutarsızlığı da, bir yandan hava savaşının Doğu'da özellikle şiddetli yürütüldüğünü, çünkü Kızıl Ordu'nun işini güçleştirmek amacıyla yeni bir başlangıç için gerekli ekonomik temelin yıkılmak istendi-

ğini ileri sürerken, diğer yandan da yazık ki Dresden'de sanayinin çok az tahrip edildiğinden şikayet etmeleridir. Bu arada şunu da belirtelim: Dresden'deki tahribat Köln, Stuttgart, Pforzheim gibi şehirlerde yıkılan binalarla karşılaştırıldığında, aslında o kadar fazla değildir. Bu da yine sözkonusu argümanın işi nasıl tepetaklak ettiğini göstermektedir.

Emperyalist ülkeler olan ABD ve İngiltere orduları ile sosyalist Sovyetler Birliği'nin ordusu arasında elbette çelişkiler vardı. Ama Sovyetler Birliği İngiltere'yi Almanya'ya karşı fazla şiddetli ve kanlı bir şekilde savaştığı için değil, tam tersine çok zayıf ve etkisiz savaştığı için eleştiriyordu.

Büyük Alman kentlerinin bombalanması konusunda Müttefikler görüş birliğine sahipti. Belgeler bunu açıkça göstermektedir. Örneğin Stalin 19.4.1943'te Churchill'e şöyle yazmıştı:

"Alman şehirlerine yönelik bombardıman saldırılarını giderek daha büyük ölçütlerde sürdürmeyi amaçlıyor olmanız beni sevindirmektedir."

(Stalin, Briefwechsel mit Churchill, Attlee, Roosevelt und Truman, Berlin 1961)

Ve 14 Ocak 1944 tarihli mektubunda da şu ifadeye yer veriyordu:

"Dolayısıyla, Berlin bombardımanını hafifletmeniz değil, tersine olabildiğince şiddetlendirmeniz gereklidir."

(a.g.e., s. 230)

Dresden konusunda doğru tavır, bir takım kurmayların ya da kendini "askeri uzman" sanarak nereye daha az veya daha çok bomba atılması gerektiği üzerine ahkâm kesenlerin alanına giren özel bir mesele değildir.

Aslında dikkatle bakıldığında, ortada bir Dresden meselesi olmadığı görülmektedir: Asıl mesele Naziler'in savaşta yaptıklarını "savunma" adı altında haklı gösterme, Hitler Karşısı Koalisyon'da yer alan devletleri suçlama çabasıdır. Asıl yapılmak istenen Nazi faşizmine adım adım yeniden itibar kazandırmaktır ve bu adımlar hep biraz daha büyümektedir.

Ortada sadece demokratik tutarlılık gerektiren meseleler olduğunda bile bu meselelere açıklık kazandırma işine öncülük etmek, bilgi, malzeme ve belgeler toplayıp yaymak ve böylece tarihi çarpıtanlar karşısında Nazi karşıtı doğru belgelerin yolunu açmak, tüm komünist güçlerin acil görevidir.

Bildiride yer alan bir diğer yazının başlığı şudur: Dresden bombardımanı konusunda PDS'in kirli şovenizmine karşı!

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servislerin olanaklarını küçümsemeyelim!)